This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

· 20

Ga g. 170.

Bd. Mar 17

347

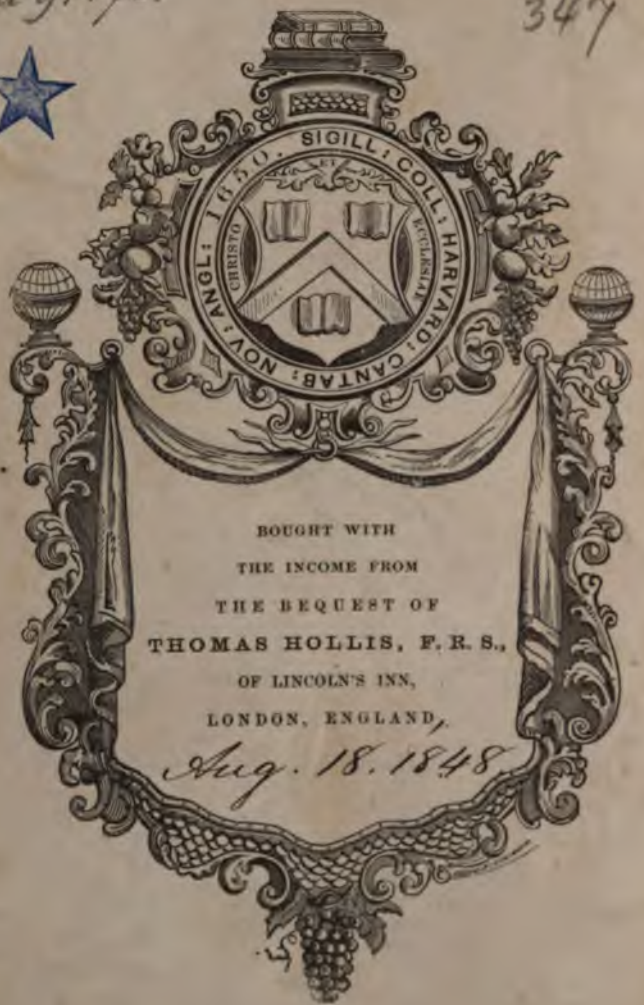

BOUGHT WITH
THE INCOME FROM
THE BEQUEST OF
THOMAS HOLLIS, F. R. S.,
OF LINCOLN'S INN,
LONDON, ENGLAND,
Aug. 18. 1848.

5.20

ÆSCHYLI

QUÆ SUPERSUNT OMNIA:

RECENSUIT ET BREVI COMMENTARIO INSTRUXIT

FREDERICUS A. PALEY, M.A.

OLIM COLL. DIV. JOH. CANT.

VOLUMEN PRIMUM.

CANTABRIGIÆ:
TYPIS ACADEMICIS.
J. ET J. J. DEIGHTON, CANTABRIGIÆ;
VENEUNT APUD SIMPKIN, MARSHALL ET SOC., WHITTAKER ET SOC., ET G. BELL, LONDINI.

M.DCCC.XLVII.

Ga 9.170.

1818 Aug 18

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ÆSCHYLI

PROMETHEUS VINCTUS.

BREVI COMMENTARIO INSTRUXIT

FREDERICUS A. PALEY, A.M.
COLL. DIV. JOH. CANT.

CANTABRIGIÆ:
APUD J. ET J. J. DEIGHTON.
TYPIS ACADEMICIS.

M.DCCC.XLVI.

2 9.170

PRÆFATIO.

PARUM novi, reconditi nihil, in hoc libello invenient nostræ Academiæ Alumni, quorum præcipue usibus destinatus est. Neque enim illud egit Editor, ut subtiliter quidem, sed paucorum in utilitatem literatus a junioribus haberetur, sed hoc potius negotium sibi proposuit, ut celeberrimam pulcherrimamque Æschyli fabulam qua posset diligentia recensitam atque illustratam discentibus traderet. Restabant enim nonnulla, quæ post excussos Antiquitatis thesauros exhaustamque fere Criticorum artem ἀμαθέστερόν πως καὶ σαφέστερον exponi posse arbitraretur.

Adnotationes criticæ in Æschylum a summo Viro Gul. Dindorfio conscriptæ, et abhinc paucis annis Oxonii impressæ[1], gravissimum edendi onus editori exemerunt. Etenim non modo vett. librorum lectiones luculenter ac fideliter ab eo recensentur, sed ubique inter tantam varietatem quæ sit vera scriptura summo cum judicio indicavit Vir egregius, monitis subinde lectoribus, ex diversis priorum editorum emendationibus quæ sibi præcipue in textum admittendæ videantur. A quo paucis tantum in locis equidem discedere ausus sum; quia nec difficilis nec admodum depravata est hæc fabula, effecitque jam magna moles commentariorum a clarissimo Episcopo Londinensi in notis ac glossario et ab aliis cumulata, ut et ille uberrimam eligendi materiam haberet, et in posterum ne conjectando quidem latum spatium pateret, cum nihil fere quod usquam

[1] Tomis duobus, M.DCCC.XLI.

ad tollenda librorum vitia probabiliter excogitatum sit prætermiserit Vir diligentissimus.

Sunt autem nonnulli, quibus ea præcipua laus esse videatur, nihil in edendo Æschylo novare[1], nihil conjectura corrigere, nihil ne fluxum quidem et plane labefactatum secundum linguæ et metri leges ex ingenio ad integritatem velle restituere. Incertæ omnino, inquiunt, sunt grammaticorum regulæ; absurdæ interdum, falsæ non parum sæpe; periculosa vero mutandi licentia, immoderata plerumque cupido, ridicula criticorum subtilitas. Hæc ego sæpissime et legi et audivi contra nimium emendandi studium cum quadam acerbitate objecta; sed tamen maximam partem ab iis, qui mediocri tantum linguæ et metrorum et artis criticæ scientia instructi corruptos codices propterea sequendos clamaverunt, quia corruptos esse non intellexerunt; qui emendandi necessitatem non perspexerunt, quia vitia in vulgatis latentia deprehendere non potuerunt. Sciunt harum rerum peritiores, in melicis Æschyli carminibus adeo accuratam semper esse antitheticam stropharum responsionem, ut qui metrorum rationem probe noverint, certissimum in iis indicium habeant, quo corrupta loca et discernere et simul corrigere possint. Quod quidem quo apertius fiat junioribus, quinque tantum exempla ex sexcentis infra apponemus.

In Theb. 773. libri omnes ἀναρπαξάνδραν exhibent. Versus antitheticus est ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν. Peccat ἀναρπαξάνδραν in metrum simul et in linguæ analogiam; siquidem Atticis ignota sunt vocabula ex verbo cum præpositione et substantivo composita, qualia ἀφαμαρτοεπὴς Hom. Il. III.

[1] Klausenium dico, Scholefieldium, et Wellauerum; quorum consilium in edendo Æschylo ut temere susceptum, ita haud feliciter absolutum mihi quidem videtur, tametsi scio alios longe aliter existimare.

215. Itaque præclare Hermannus τὰν ἀρπαξάνδραν restituit, etsi præclarius etiam, ut opinor, potuit τὰν ἁρπάξανδρον, Blomfieldium sequutus. Nego de veritate hujus conjecturæ dubitari debere; dubitaverunt tamen, et dubitabunt critici, sive codicum auctoritatem decantantes, seu facilitatem corruptelæ non satis agnoscentes.

Choeph. 635. vulgo:

προσχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργὸς,
τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν
αἱμάτων παλαιτέρων.
τείνει μύσος
χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς.

In hoc loco duo versus, primus et quartus, antitheticis non ad amussim respondent, qui sunt

διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ, et
τὸ πᾶν Διός.

Pro τείνει quidam libri τίνει præbuerunt. Sed quis, quæso, aut hoc aut illud tolerari posse putabit, qui tragicorum usum cognitum habeat? Sic scripsisse Æschylum certissimum est:

προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός·
τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν,
αἱμάτων παλαιτέρων
τίνειν μύσος,
χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς.

atque ita jam emendarunt Hermannus et Lachmannus. *Filium domum introducit Erinys, qui patris sui cædem ulciscatur.*

Eumen. 520.

ἐκ τῶνδ' ἀνάγκας ἄτερ δίκαιος ὢν
οὐκ ἄνολβος ἔσται.

Versus antistrophicus hic est,

καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδέν, ἐν μέσᾳ—

Unde præclare ἑκὼν δ' emendavit Wieselerus. Dubitat aliquis an recte id fecerit? Laudabimus eandem philosophorum sententiam ex Platone, Rep. II. §. 4. μηδένα ἑκόντα εἶναι δίκαιον, ἀλλ' ἀναγκαζόμενον.

Suppl. 680. corrupte libri:

προμαθεὺς εὐκοινόμητις ἀρχά.

Antistrophicus est

δαφνηφόροισιν βουθύτοισι τιμαῖς.

Unde vix aliud scribere potuit Æschylus quam

προμαθίας εὖ κοινόμητις ἀρχά.

magistratus consilium bene cum prudentia conjunctum habens.

Ibid. 627.

τὸν ἄχορον βοὰν κτίσαι μάχλον Ἄρη,

cui cum non respondeat v. 636.

δυσπολέμητον, ὃν οὔτις ἂν δόμοις ἔχοι,

manifesto legendum est

ἀπόλεμον, τὸν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι,

nam nihil est δυσπολέμητον nisi glossema ad v. ἀπόλεμον ascriptum. Confer Cho. 48.

Præterea quum satis compertum sit, permultas scripturæ et dialecti varietates, inepta sæpe metrorum supplementa[1], pravas verborum formas, et cetera ejusdem generis, a librariis veritatem rei ignorantibus, et pleraque pro suo arbitrio rescribentibus, in codices suos inlata esse; de quibus nemini probe scire contingit, nisi qui veterum

[1] Vide Ag. 462. 448. ubi senarium conficere conati sunt grammatici, θεοὶ κελαιναὶ δ' [οὖν] Ἐρινύες χρόνῳ. ibid. 1311. Hermann. ad Œd. Tyr. 1202.

librorum lectiones diligentissime contulerit; graviter profecto falluntur, qui non animadvertentes ulcus in vulgatis inveteratum, oblatam medicinam temere et inconsiderate aversantur, et illud sanissimum judicant, quod utique, ut ex antiquissimis libris enotatum, iccirco antiquissimum esse præsumunt.

Ex more recitandi memoriter quæ præcipue tragicorum loca veteribus placebant[2], vel fortasse propter redactas toties in scenam Æschyli fabulas, illud evenisse putamus, (quod quibusdam mirum videri potest,) ut quædam lectiones, quas incuria transcribentium non videatur invexisse, in nonnullis libris reperiantur, aut saltem in margine commemorentur[3]. Hujusmodi sunt ἄριστος pro δίκαιος Theb. 588. ἀντηρέτας pro ἀντιστάτας Theb. 512. τόπῳ pro πάγῳ Prom. 20. τύχης pro τέχνης ib. 87. ὀδύρομαι pro αἰσχύνομαι ib. 660. ἄναρχον pro ἄνανδρον Pers. 300. ἐξημείψατο pro ἀντημείψατο Prom. 231. λόγους pro λιτὰς Theb. 622. λόγῳ pro χρόνῳ Pers. 709. εὔθετον pro εὔκυκλον Theb. 639. διδάσκαλος pro κατήγορος Theb. 434. Alia ex grammaticorum glossis sive commentariis interlinearibus invecta germanam vocem expulerunt; unde factum est ut futilissimæ lectiones ἐφεζομένῃ pro ἐφημένῃ Eum. 424. τυράννων pro κοιράνων Ag. 532. δίκας pro καὶ χερὶ ib. 111. τυραννοῦντ' pro κοιρανοῦντ' Prom. 979. ἀνίαισι pro αἰκίαισι ib. 93. τἄριστα pro τὰ λῷστα ib. 212. λόγῳ pro μύθῳ ib. 513. δόμους pro γενεὰν Theb. 943. φύλῳ pro γένει ib. 175. hodie compareant, quæ quia metrum plerumque pessumdent, fieri vix potest quin casu vel negligentia potius quam ex corrigendi studio intrusa sint. Interdum

[2] Vide Schol. ad Arist. Nubb. 1367.

[3] Exemplo esse potest locus laudatissimus Theb. 588—90. ubi insigniter variatur in δίκαιος pro ἄριστος, αὔλακα pro ἄλοκα, ἀφ' ἧς pro ἐξ ἧς. Ita ψυχῆς *pro* ὀργῆς Prom. 386.

etiam et verba (ut Theb. 718. 877.) et versus irrepserunt, qui tamen plerumque acri animorum intentione a genuinis dignosci possunt. Plures ego hujusmodi in mea editione ejiciendos indicavi: Suppl. 190. 303. (addendus erat v. 442.) Prom. 854. Cho. 62. 573. 959. Eum. 811. Pers. 322—4. ib. 331—2. Theb. 264—6. ib. 682. 801.

Et hæc quidem hactenus. Sed in diversis verborum formis et dialectis potissimum inter se discrepare solent librarii, qui nunc ἀεὶ (Prom. 26.) nunc αἰεὶ (ib. 42.) exhibent; qui μιν et νιν, -ης et -ας, -ῃσι et -αισι, -ην et -αν, confundunt; qui Epica cum Atticis, Attica cum Ionicis et Doricis frequentissime permiscent. Quæ quidem varietates plerumque omnium difficillimæ sunt, in quibus hodie versetur criticorum sagacitas; siquidem minima, vel potius nulla est in his rebus librorum auctoritas, cum satis constet non ex ultima eas antiquitate servatas esse, sed ex librariorum vel grammaticorum sive licentia sive arbitrio profluxisse.

Itaque hoc equidem persuasum habeo, permulta loca rectius quam in MSS. leguntur daturos fuisse quosdam editores, si veteris Atticismi proprietates et metrorum rationes satis accurate perpensas habuissent; quas nunc vel paullo incuriosius percurrentes, vel saltem laxissime interpretantes, et cæco codicum suorum amore abrepti, permulta in libris suis reliquerunt, quæ accuratior harum rerum intelligentia stare non posse demonstravisset.

Ceterum communis doctorum virorum opinio fuit, propensiorem in Ionicam sive potius Epicam dialectum fuisse Æschylum, apertum illum Homeri imitatorem, et antiquioris linguæ acerrimum sectatorem. De qua re quoniam hodieque maxima lis est inter criticos, Epica nunc cum Dindorfio ejicientes, nunc sedulo etiam ex paucioribus libris *cum Wellauero* reponentes, breviter de hac quæstione nobis

disputare licebit, si forte certum aliquid ex diversissimis sententiis reperire possimus.

Duo erant potissimum librariorum genera, sive potius duæ scholæ, quorum altera Homerica lectione imbuta Epicorum propria serioribus poetis infercire non dubitabat, altera Atticæ dictionis amantissima Epicas formas tantum non barbaras esse putabat, et summo ubique cum studio ad vulgarem Atticismum mutando accommodabat. Hos igitur *Atticistas*, illos *Hellenistas* vocemus. Factum autem esse videtur, quantum hodie judicare possumus ex vestigiis variarum lectionum apud codices repertarum, ut serioribus demum sæculis librarii, utra forma verior esset non dijudicantes, ex suo arbitrio nunc hanc, nunc illam prætulerint; Doricas autem terminationes præcipue ex melicis expulerint, utpote nec Epicæ nec Atticæ orationi satis convenientes. Jam semper in codicis alicujus auctoritate æstimanda, sicubi de incerta lectione disceptatur, illud primum observandum est, utrorum ex officina librariorum exivisse putandus sit: si enim transcripsit Hellenista, eo cautius agendum erit, ne temere omnes quos exhibeat Hellenismos amplectamur. Jam si ἕδρης Prom. 209. πολεύμεναι v. 663. Ἰναχείης v. 606. ὀλιγοδρανίην v. 557. ἀμπλακίης v. 574. γαμφηλῇσι v. 363. ac plura ejus generis in quovis libro constanter scripta reperias, fortasse haud inepte putaveris eas formas inde ab ipsius poetæ temporibus religiose ex optimo archetypo servatas esse; quasi Ionicæ dictionis amator Æschylus vel senariis suis indulserit licentiam, quam reliqui Tragici sibi minus concessam habuerint. Sed magis dubia statim visa est ejusdem codicis auctoritas, si ἐλεεινὸς in v. 254. plane contra metri leges exhibeat; ea enim scriptura fidem facit, reliquos etiam Ionismos non ex Æschylo descendisse, nec temere pro genuinis esse admittendos. Eaque dubitatio vehementius animum subit, si

has ipsas voces Attice inflexas in alio codice inveneris, alias autem hic Ionice, quæ ibi Attice scriptæ exstabant. Non nego quidem, subtiliorem videri quæstionem, si insolentem formam unanimi consensu tueantur codices, ut Doricam γαθούσῃ in senario Cho. 759. quæ fieri sane possit ut genuina sit; sed ne hoc quidem pro certo habendum; et talia apposito obelo potius notaverim, quam aut contra omnes libros correxerim, aut ut plane vera lectori commendare velim.

Epicas verborum formas dilexisse Æschylum, et plurima etiam ex ipso Homero in suos usus convertisse, notissimum est. Hoc enim ejus studium nulla librorum discrepantia deleri potuit. Hujusmodi licentiæ (quæ saltem licentia in Attico poeta habenda sit) quædam exempla operæ pretium erit adduxisse. Ac nonnullorum verborum scripturam, ut αἰεὶ, αἰετὸς, ἐλαία, quæ severior Atticorum oratio ἀεὶ, ἀετὸς, ἐλάα efferebat, uti nunc ex antiquis Marmoribus satis compertum est, in medio relinquentes alia paullo diversi generis excitemus, quæ a vulgari Atticorum poetarum sermone paullo longius discedunt.

I. Epica: ὁμοιΐαν (sic enim ex metri indicio certissime restituit Klausenius, cum ex libris delevissent Atticistæ) Suppl. 430. τοὶ pro ἐκεῖνοι Pers. 426. ἐγὼν Pers. 915. βελέεσσιν ib. 1003. ἔσσεται ib. 124. οἴω pro οἶομαι Prom. 196. τευῖσι ib. 168. τεὰν Theb. 102. κελαινὸς passim; πάγχυ Theb. 638. ὔμμε Eum. 590. ἄμμι Theb. 144. πέπεισθι ib. 569. Ἄρης prima producta passim; (vide ad Theb. 125. Hom. Il. III. 128.) νέφεσσι Suppl. 760. (postulante metro); μερόπεσσι ib. 84. φυγάδεσσιν ib. 1026. διπλάκεσσιν Pers. 279. omissum sæpe augmentum, de quo vide ad Pers. 315. articulus et pro relativo, Theb. 37. Suppl. 515. et pro οὗτος vel potius ἐκεῖνος usurpatus, Ag. 7. Suppl. 433. 1032. Eum. 132. Theb. 380. 974. ἔσκεν pro

ἦν Pers. 658. κλαίεσκον pro ἔκλαιον Frag. 285. ὅστε pro ὅς, πρυτὶ Theb. 337. κεν Cho. 582. si recte ego eum locum interpretatus sum; ἶσον pro ἴσον Frag. 200. et haud semel in compositis. κατέκτα Frag. 208. ἆσαι pro βλάψαι Frag. 420. (Cf. Od. XI. 61.) ἔθεν Suppl. 64. πολεῖ pro πολλῷ ibid. 725. πτόλις et πτόλεμος Suppl. 77. ποτὶ πτόλιν Eum. 79. οὐλομένας Prom. 405. ᾱπαράμυθον Prom. 193. ᾱθάνατον Frag. 178. κραδία Prom. 900. πὰρ pro παρὰ Eum. 220. et in compositis, ut πάρβατος, παρβαίνω. Aorista κτάμενος et χύμενος Cho. 793. Eum. 253. εὐρυπόροιο Pers. 111. ποταμοῖο ib. 860. κᾱλὸς Frag. 308. ἔνθα pro ἐνταῦθα Suppl. 33. πόντονδε ib.

II. Ionica: ἐκτημέναι Prom. 814. Ἀΐδης ib. 158. ὑπείροχον ib. 436. (sed dubia lectio) ἐξεκείνωσεν Pers. 757. ἐποδώκει pro ἐφωδώκει ib. 658. μουνῶπα Prom. 823. νούσων Suppl. 666. λελημμένης Ag. 849. εἰσοιχνεῦσιν Prom. 122. πωλεύμεναι ib. 663. θρεῦμαι Theb. 78. στεῦνται Pers. 49. παιὼν pro παιὰν Cho. 335. Ag. 1219. παιωνίζειν Theb. 257. præcipue autem hoc cernitur in solutis syllabis, προοίμιον pro φροίμιον Prom. 741. ἀπρόοπτον ib. 1095. ῥέεθρον Pers. 499. ποθέουσαι ib. 544. τρομέονται ib. 64. καλέω Ag. 144. Τρωΐας ib. 132. διπλόοι Frag. 30. διάπλοον Pers. 384. τέλεα pro τέλη Suppl. 115. et fortasse (licet per synizesin pronuntiandum,) πορφυρέᾳ Pers. 319. κυάνεον ib. 83. Sic Τηρεΐας Suppl. 58. εὐρέϊος ib. 849. Ἀτρεΐδας Ag. 122. ἀρείων Theb. 114. ἄϊστος, ἀεικὴς, ἀεκόντων pro ἀκόντων Suppl. 39. νόον pro νοῦν Prom. 169. ἐπιβώντων Suppl. 674. ἐπιβῶ Pers. 1033. ἐχθαιροίατο Suppl. 734. διδοῖ pro δίδωσι ib. 987. ἐκσωζοίατο Pers. 453. δεδόκηκεν pro δέδοκται Eum. 299. κοεῖν et κοννεῖν Suppl. 110. 154. (si recte emendavimus.) πολιήταις Pers. 557.

III. Æolica: πεδάρσιοι Prom. 277. 729. πεδαίχμιοι Cho.

587. πεδάμεροι ibid. πεδοίκου χελιδόνος Frag. 45. ὀράνιος Suppl. 787. (quam formam et hic et Œd. Col. 1466. restituit Dindorfius, postulante metro; confer βόλομαι pro βούλομαι Od. XVI. 387. ἐβολλόμαν Theocr. XXX. pro ἐβουλόμην.) κάρζα pro καρδία idem ex conjectura, sed audaciori quidem illa, Theb. 277. et Suppl. 68. ἐπίπφορος, ut mihi scribendum videtur propter metrum, quod nullo alio modo sanari potest, Cho. 797. Eum. 354. collato αἰόλον ὄπφιν Hom. Il. XII. 208. πιπφαύσκων X. 502. σφετεριξάμενος Suppl. 38. δίφυιος pro διφυὴς Ag. 1444. corrigente Hermanno. κακκυνηγέτις pro κατακυνηγέτις Eum. 222. modo vera lectio.

IV. Dorica: γαθούσῃ Cho. 759. πέδοι, ἁρμοῖ, Prom. 633. καρανιστὴρ Eum. 177. καρανοῦται Cho. 519. Παρνασοῦ (ut quidam volunt) Eum. 11. Παρνασίδα Cho. 554. εὐνάτειρα Pers. 159. confer v. 161. μάσσων pro μακρότερος Prom. 650. πῶ Ag. 1484. μακιστὴρ a μήκιστος Pers. 694. Suppl. 460. Μάκιστος Ag. 280. βαλὸν Cho. 562. δᾶος pro δῆϊος passim; αὐτόθακτος Frag. 360. δᾶ pro γῇ Eum. 836. δᾶπεδον Prom. 845. Cho. 784. μᾶ pro μῆτερ Suppl. 830. λοχαγέτης, ἑβδομαγέτης, γάμορος, γάποτος, γάπονος, Ἀθάνα, quæ Atticis satis usitata sunt. Nec omittendum est, pluribus in locis, etiam in senariis versibus, Doricas formas in quibusdam libris, præsertim in ed. Aldina, hodie exstare, quarum exempla longius fuerit exscribere.

Videbis, Lector, haud pauca eorum quæ modo apposuimus, ex virorum doctorum conjectura jam Æschylo esse restituta, cum e codd. MSS. ab Atticistis fuissent deleta: id quod cavendum esse docet, ne propter metrorum incuriam vel ignorantiam corrupta pro genuinis tueamur.

Ionica scripsisse Æschylum, Atticorum scriptorum prope vetustissimum, inde colligere liceret, vel si ejus poetæ reliquias non haberemus, quod antiquissima Atti-

corum lingua plane cum Ionica dialecto congruebat[1]. Idem etiam diserte testari videtur Athenæus, XIII. p. 573. b. (Vide Frag. 311.) Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλον, quæ sive ipsius poetæ verba sunt

Ἰωνικὴν ῥῆσίν τιν' ἐκτείνας,

sive Athenæi, non aliter interpretari licet, quam Ionica dialecto usum esse poetam. Nec illud ingratum fuisse Atheniensibus, ipsis Ionica gente oriundis, facile credendum est. Nam et ipsi non pauca ex Ionica lingua adservarunt, ut ξεῖνος, μοῦνος, etc. et futura verborum tempora δοκήσω pro δόξω, τυπτήσω pro τύψω, παιήσω, βαλλήσω, κλαιήσω, et satis familiarem in quotidiano sermone fuisse hanc dialectum admodum probabile est. Sic apud Arist. Pac. 45. homo in theatro sedens Ionice loquitur:

κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ἰωνικός τίς φησι παρακαθήμενος,
Δοκέω μὲν, εἰς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίσσεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδέως σπατίλην ἐσθίει.

Itaque magna inter veterem Atticam et Epicam sive Ionicam dialectum intercessit affinitas. In multis etiam voculis nunc hanc, nunc illam formam usurpabant, ut in una eademque Inscriptione σὺν et ξὺν reperiuntur[2]. Quod autem ad contrahendas syllabas attinet, manifestum est, synizesin antiquiorem fuisse quam crasin vel contractionem, ut apud Homerum φοινικόεντι pronuntiabatur quidem, etsi non scribitur, φοινικοῦντι, ἔαρι πολεῖν valet ἦρι πολεῖν Hes. Opp. 462. Difficile est dicere, quo tempore hic scribendi mos primum invaluerit, ut nesciamus annon recte κυάνεον et πορφυρέᾳ Pers. 83. 319. pro κυάνουν et πορφυρᾷ exhi-

[1] Blomf. ad Prom. 122. in Glossario.

[2] Vide Rose, Inscript. Græc. p. 123. et Prolegg. xlviii.

beant libri[1]. Articulus cum nomine primum coaluisse videtur, ut ΤΑΝΤΡΟΝ pro ΤΟ ΑΝΤΡΟΝ Inscriptio apud *Athens and Attica*, p. 203. ΤΟΡΜΟΚΡΑΤΕΟΣ pro ΤΟΥ ΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ Inscriptio Sigea apud Rose, p. 1. ΗΑΔΕΛΦΟΙ pro οἱ ἀδελφοὶ ibid p. 13.

Medius igitur quodammodo inter Epicos, et Atticos tragœdiæ scriptores, lingua utebatur Æschylus ex utroque genere liberius temperata: unde materiam et argumentum habebant et Hellenistæ et Atticistæ, quo poetæ verba ad suam uterque sententiam depravarent. Vestigia hujus mutationis passim in libris reperiuntur. Sic ab Hellenistis profecta videntur ἐλεεινὸς Prom. 254. θῶκος fortasse pro θᾶκος ib. 850. ἕδρης ib. 209. ἐκατογκάρηνος 361. (confer Hesiod. Theog. 312.) παρήορος pro παράορος, quod servavit Mediceus, ib. 371. νηὸς pro ναὸς Theb. 62. νήϊοι Suppl. 699. πρηγμάτων Cho. 238. Ἄρεος pro Ἄρεως Theb. 64. et sexcenta id genus. Contra autem nonnulla sunt quæ pari ratione Atticistis deberi multo etiam manifestius est. Hujusmodi sunt συμπράττειν ib. 302. πυρρὰν Pers. 302. ἅττα Prom. 1092. πόλεως pro πόλεος Theb. 167. Plerisque etiam in locis dativus in -εσσι ab Atticistis deletus est, etsi nobis hodie satis certo indicio fuit metrum ubi is restituendus sit, e. g. Suppl. 760. 1026. Pers. 1003. τείχεσσι autem libri habent Cho. 356. ubi metrum τείχεσι desiderat, et similiter in pluribus locis peccatur.

Quæ quum ita se habeant, nec a certis librorum testimoniis quæstio ad liquidum perduci posse videatur, magnopere in eo laboramus, rectene an secus factum sit, quod

[1] *Synizesin* permulta patiuntur verba, quorum ea natura est, ut *contrahi* non possint, ut apud Atticos θεος, νεος, καρδια, πολεως etc. Sic Hom. Od. IX. 283. νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων. Hes. Opp. 5. ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Postea vero, ubicunque id fieri potuit, duas syllabas in unam cogebant Attici, ut ἦρι pro ἔαρι *scribenda*.

plerumque Ionicum γινώσκω, γίνομαι, συμφορὰ pro ξυμφορὰ, et similia, -ησι pro -αισι, γνώσῃ pro γνώσει, etc. in libris scripta reperiantur. Redegerunt quidem hæc omnia editores ad severas vetustioris Atticismi asperitates; sed interdum non sine quadam duritie, quam vulgata scriptura evitare potuit. Quid enim statuamus de Cho. 208?

ΗΛ. καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν;
ΟΡ. σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην.

Num altero versu σύνοισθα ob metrum stare sinamus, altero ξύνοιδ' scribamus? Ita quidem Pors. Blomf. Dind. contra libros; sed paullo accuratius quod ad responsum se habet σύνοιδ'. Utramque literam adhibuisse poetam certum est ex metri indicio, ut ὃ ξυναμπέχεις Prom. 529. sed ἴσθι συναλγῶ ib. 296. Utramque etiam Atticos sine ullo discrimine adhibuisse ex vett. Marmoribus compertum est.

Profecto difficillimum est, cum poetas scenicos ex Alexandrinorum grammaticorum recensione castigatos hodie habeamus[2], ipsius Æschyli manum, remota malæ istius industriæ nebula, a posteriorum additamentis dignoscere ac vindicare. Si enim casu aliquo, et dextro Hercule, marmor nostris temporibus effossum integram Æschyli fabulam, vivente ipso exaratam, exhiberet, fortasse satis largam ridendi materiem haberemus, cum plane intellecta esset nostrorum librorum depravatio, nostrorum etiam hominum hallucinatio. Plurima etiam, ut opinari licet, nostris lexicis addenda essent vocabula. Quid enim, si duce metro, aut vett. grammaticorum aliquo indicante, pauca etiam nunc reducere potuimus, qualia sunt ἀφνίδιος Prom. 698. ποτᾶνιος Theb. 228. δοκαὶ (pro δόξαι) Ag.

[2] Vide Blomf. Præf. ad Sept. Cont. Theb. p. x.

411. λάπη Eum. 365. πυκήεις Cho. 378. μελλὼ Ag. 1327. λέχαιος Theb. 281? Lateant necesse est plurima ejusdem generis; plures etiam versos omissos supplere, interpolatos ejicere, possemus, per quos adeo incerta nobis fit nobilissimorum carminum interpretatio. Nonnulla denique læti inveniremus, quæ a vett. scriptoribus ex Æschyli fabulis hodie exstantibus memorata, nusquam tamen in iis leguntur[1].

Tironibus fortasse utile fuerit indicavisse rationem scribendi, ab hodierna diversissimam, qua ipsa Æschyli verba primo edita sunt. Ita igitur secundum veterum Inscriptionum fidem initium hujus fabulæ exprimendum putamus, ipsarum tamen literarum formis, et verborum intervallis aliter atque olim constitutis.

ΧΘΟΝΟΣ ΜΕΝ ΕΣ ΤΕΛΟΡΟΝ ΗΕΚΑΜΕΝ ΠΕΔΟΝ
ΣΚΥΘΕΝ ΕΣ ΟΙΜΟΝ ΑΒΑΤΟΝ ΕΙΣ ΕΡΕΜΙΑΝ:
ΗΕΦΑΙΣΤΕ ΣΟΙ ΔΕ ΧΡΕΙ ΜΕΛΕΙΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ
ΗΑΣ ΣΟΙ ΠΑΤΕΡ ΕΦΕΙΤΟ: ΤΟΝΔΕ ΠΡΟΣ ΠΕΤΡΑΙΣ
ΗΥΦΣΕΛΟΚΡΕΜΝΟΙΣ ΤΟΝ ΛΕΟΡΓΟΝ ΟΧΜΑΣΑΙ
ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΝ ΔΕΣΜΟΝ ΕΝ ΑΡΕΚΤΟΙΣ ΠΕΔΑΙΣ.

Rursus, vv. 751—757.

ΕΣΤΑΙ ΔΕ ΘΝΕΤΟΙΣ ΕΙΣ ΑΕΙ ΛΟΓΟΣ ΜΕΓΑΣ
ΤΕΣ ΣΕΣ ΠΟΡΕΙΑΣ: ΒΟΣΠΟΡΟΣ Δ ΕΠΩΝΥΜΟΣ
ΚΕΚΛΕΣΕΤΑΙ: ΛΙΠΟΣΑ Δ ΕΥΡΟΠΕΣ ΠΕΔΟΝ
ΕΠΕΙΡΟΝ ΗΕΧΣΕΙΣ ΑΣΙΔ: ΑΡ ΗΥΜΙΝ ΔΟΚΕΙ
ΗΟ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΣ ΤΑ ΠΑΝΘ ΗΟΜΟΣ
ΒΙΑΙΟΣ ΕΙΝΑΙ: ΤΕΙΔΕ ΓΑΡ ΘΝΕΤΕΙ ΘΕΟΣ
ΧΡΕΙΞΔΟΝ ΜΙΓΕΝΑΙ ΤΑΣΔ ΕΠΕΡΙΦΣΕΝ ΠΛΑΝΑΣ:

[1] Vide Blomf. Præf. ad Pers. p. xxxi. Nos in Præf. ad Suppl. p. ix. et ad Prom. v. 810.

Ibid. vv. 174 seqq.

Ε ΜΕΝ ΕΤ ΕΜΟ ΚΑΙΠΕΡ ΚΡΑΤΕΡΑΙΣ
ΕΓ[2] ΓΥΟΠΕΔΑΙΣ ΑΙΚΙΞΟΜΕΝΟ
ΧΡΕΙΑΝ ΗΕΧΣΕΙ ΜΑΚΑΡΟΜ[3] ΠΡΥΤΑΝΙΣ
ΔΕΙΧΣΑΙ ΤΟ ΝΕΟΜ[3] ΒΟΥΛΕΥΜ ΗΥΦ ΗΟΤΟ
ΣΚΕΠΤΡΟΝ ΤΙΜΑΣ Τ ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ:
ΚΑΙ Μ ΟΥΤΙ ΜΕΛΙΓΛΟΣΣΟΙΣ ΠΕΙΘΟΣ
ΕΠΑΟΙΔΑΙΣΙΝ ΘΕΛΧΣΕΙ: ΣΤΕΡΕΑΣ Τ
ΟΥΠΟΤ ΑΠΕΙΛΑΣ ΠΤΕΧΣΑΣ ΤΟΔ ΕΓΟ
ΚΑΤΑΜΕΝΥΣΟ ΠΡΙΝ ΑΝ ΕΧΣ ΑΓΡΙΟΝ
ΔΕΣΜΟΝ ΧΑΛΑΣΕΙ ΠΟΙΝΑΣ ΤΕ ΤΙΝΕΙΝ
ΤΕΣΔ ΑΙΚΙΑΣ ΕΘΕΛΕΣΕΙ.

Manifestum est igitur, seriorum arbitrio factum esse, ut vel *πέδῳ* vel *πέδοι*, *γαμφηλῇσι* vel *γαμφηλαῖσι*, *γνώσῃ* vel *γνώσει*, scriberent, et nihil omnino probare nostrorum librorum auctoritatem, ubi de hisce rebus habeatur quæstio. Nam non nisi unam eandemque terminationem Æschyli temporibus noverunt hæ voces. Idem de *στυγὸς* et *στύγους* Cho. 523. *ἡνιοστροφῶ* et *ἡνιοστρόφου* ib. 1011. *αἰδεσθεὶς* et *αἰδεσθῇς* Ag. 910. et permultis aliis locis, hodie in suspicionem propter diversitatem scripturæ vocatis, dicendum est. Sic *ἐρώμεθα* et *ἐρούμεθα* Ag. 1631. *αἱματώμεθα* et *ἡματώμεθα* ib. 1634. *αἰτούμεσθα* et *ἠτούμεσθα* Prom. 840. *ἐπεύρω* et *ἐπηύρου*, ib. 28, nulla scripturæ diversitate olim inter se distingui potuerunt.

Quædam autem loca si ex Homero adumbravit Æschylus, interdum etiam ipsissima poetæ verba mutuatus esse

[2] Rose, Inscript. Græc. p. xliii.

[3] Ibid. p. xlv. Hinc perantiqua videtur lectio in uno cod. memorata, Prom. 450. *τ' ἀμβροτοῖς* pro *τὰν βροτοῖς*, i. e. TAM ΒΡΟΤΟΙΣ, et *ἐμβροτοῖς* pro *ἐν βροτοῖς* Cho. 52. Contra *ἐμπύροισι* in *ἐν πυροῖσι* corruptum Cho. 476. Sed *ξὺν πολίταις* in *ξυμπολίταις* Theb. 601. Ex eadem causa excidit *ἐν* Cho. 935. ubi *ἔθιγε δὲ μάχᾳ* ex *ἔθιγε δ' ἐμμάχᾳ*, pro *ἐν μάχᾳ*, depravatum est.

videtur, quasi epicum colorem carminibus suis obducere voluerit. Sic εἰσοιχνεῦσιν Prom. 122. ex Od. I. 120. πωλεύμεναι ib. 663. βροτολοιγὸς Ἄρης Suppl. 651. νυκτὸς ἀμολγὸν Frag. 64. Ἀΐδᾳ προϊάψαι Theb. 310. et vide plura in Præfatione ad Supplices, p. xii. Sæpius autem respexit quidem, sed non plane imitatus est Homerum; quod iccirco tenendum est, quia ad interpretationem potius quam ad orthographiam spectat. Sic (ut ex una tantum fabula exempla capiamus) versus paullo obscurior de Aquilæ pullis apud Cho. 242,

οὐ γὰρ ἐντελὴς
θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν,

ex Hom. Il. XII. 219. leviter immutatus esse videtur:

αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι,
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.

unde vertendum esse apparet: *neque enim prædam* (sc. serpentem) *a patre captam et omissam ad nidum usque perferre potuit*, i.e. ἐτέλεσε προσφέρων. Similiter Cho. 337.

εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ—κατηναρίσθης.
λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισιν
τέκνων τ' ἐν κελεύθοις
ἐπίστρεπτον αἰῶνα κτίσας,
πολύχωστον ἂν εἶχες
τάφον διαπρεπτίου γᾶς,
δώμασιν εὐφόρητον.

ex Od. I. 237—40. sumptum esse patet:

ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
τῷ κεν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοι,
ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.

Ibid. v. 864.

γυναικείους πύλας
μοχλοῖς χαλᾶτε, καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ,

ex Od. XXIII. 187. profluxit:

ἀνδρῶν δ' οὔ κέν τις ζωὸς βροτὸς, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
ῥεῖα μετοχλήσειεν.

Fortasse etiam v. 495.

οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας, οὐδέ περ θανών.
παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνος σωτήριοι
θανόντι,

ex Od. XXIV. 93. petitum est:

ὣς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλά τοι αἰεὶ
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, Ἀχιλλεῦ.

Fabulam de Iûs erroribus summo cum ingenio nuper explicavit Vir Doctus W. H. SCOTT, in *Classical Journal*, XII. p. 157—169. Cujus rationes brevi narratione hic percurrisse studiosis nostræ tragœdiæ lectoribus non inutile fuerit.

Itaque perspexit Vir sagacissimus, sub IUS persona ejusque laborioso itinere magnam aliquam et perantiquam latere gentis immigrationem. Quod Io ex Argis usque ad Caucasum pervenerit, id mutatis peregrinationis finibus de populo a Caucaso ad Argos proficiscente interpretandum esse, secundum analogiam quam primus indicaverit Niebuhrius (Hist. Rom. I. p. 40.) Pelasgos autem olim ab India ad Caucasum permeavisse, atque inde demum in Græciam pervenisse. Et Ionas et Argivos a Pelasgis oriundos esse: Io communem cum Demetri, sive Matre Terra, habere potentiam; utramque enim sub Lunæ nomine coli solitam (Suidas in v. Ἰώ, Virg. Georg. I. 5.) Quod vero Demeter et Iasion matrimonium conjunxisse ferantur, (Hom. Od. v. 125.), hoc ita intelligendum, Io

et Iasionem, sicut Dianum et Dianam, Hecatum et Hecatam, veteribus Pelasgis fuisse marem et fœminam Terræ deos. Etenim ipsum nomen *Io* ab antiquo verbo ἴα, id est, αἶα, *terra*, deductum videri, unde ἴον, *viola*; ἰὼ etiam cerni in Hesychii Ἰῶλκα· αὔλακα. Ἴωρος· τὸ ὀρεινὸν χωρίον. [Potuit etiam huc referre Ἰα-ωλκὸν, Jasonis patriam, Αἴσονα, Jasonis patrem, Αἰήτην Colchorum Regem.] *Argos* Pelasgorum lingua significare πέδον, campum, [quod sane nihil aliud est quam ἀγρὸς, transpositis literis; unde etiam Argus est γηγενής.] Homericum epitheton Ἴασον Ἄργος hinc explicandum. Jam quod Io Ἥρας, sc. Junonis sacerdos fuerit, id revera eandem Deam esse quam Ἥραν significare. [Hoc nomen ab ἔρα, Lat. *terra*, et *hera*, i. e. domina, deductum esse per se patet.] Itaque Io, Hera, Demeter; Jason, Iasion; Argos, Argum τὸν πανόπτην, et navim Argo; hæc omnia paullo diversa esse ejusdem fabulæ nomina. Etiam *Medeam* Junonem esse, quæ Jasonem periculo exemerit, [i. e. Μήδειαν, τὴν μηδομένην θεὸν, vide GROTE, Hist. Græc. I. p. 165.]

Quod denique Io in vaccam mutata sit, quodque simili ratione βοῶπις Ἥρα ex antiquissima Argivorum traditione ab Homero dicta sit, utrumque inde explicandum, quod inter βοῦς et γῆ veteribus Græcis mira quædam exstiterit cognatio, quam cerni in βῶλαξ, βῶλος, i. e. βούλαξ, et βουνίς, (*New Cratylus*, p. 569.) et in particulis intendentibus βου, δα, ερι, et αρι, (βούπαις, ἐριβώλαξ, collato Ἐριχθόνιος, et ἀριδείκετος).

An *Janus*, *Dianus*, *Diana*, Sol sc. et Luna, cognatum aliquod cum ἰαίνω, *calfacio*, et cum rariore vocabulo Ἰάνων pro Ἰώνων Pers. 929. habeant, ex his disputatis judicent doctiores.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ἐν Σκυθίᾳ δεδεμένου διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, πυνθάνεται Ἰὼ πλανωμένη, ὅτι, κατ' Αἴγυπτον γενομένη, ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἔπαφον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κερανωθήσεσθαι, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διΐ. προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς ὡς ἐξωσθήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπό τινος οἰκείου υἱοῦ. τέλος δὲ βροντῆς γενομένης ἀφανὴς ὁ Προμηθεὺς γίνεται.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ Κολχίσι· παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖται. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ὠκεανίδων νυμφῶν. τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτοῦ ἐστι, Προμηθέως δέσις.

Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔξεστι συμβαλεῖν.

ΑΛΛΩΣ.

Προμηθέως ἐκ Διὸς κεκλοφότος τὸ πῦρ καὶ δεδωκότος ἀνθρώποις, δι' οὗ τέχνας πάσας ἄνθρωποι εὗροντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, καὶ Ἡφαίστῳ, ὡς ἀναγαγόντες πρὸς τὸ Καυκάσιον ὄρος, δεσμοῖσι σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. οὗ γενομένου παραγίνονται πᾶσαι αἱ Ὠκεανΐαι νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Ὠκεανός, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεῖ, ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν Δία, δεήσεσι καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλῦσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθέα· καὶ Προμηθεὺς οὐκ ἐᾷ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἄκαμπτον καὶ θρασύ. καὶ ἀναχωρήσαντος τοῦ Ὠκεανοῦ, παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη, ἡ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μανθάνει παρ' αὐτοῦ ἃ τε πέπονθε καὶ ἃ πείσεται, καὶ ὅτι τὶς τῶν αὐτῆς ἀπογόνων λύσει αὐτὸν, ὃς ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξει τὸν Ἔπαφον. θρασυστομοῦντι δὲ Προμηθεῖ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς ἀρχῆς ὑφ' οὗ τέξεται παιδὸς, καὶ ἄλλα βλάσφημα λέγοντι, παραγίνεται Ἑρμῆς, Διὸς πέμψαντος, ἀπειλῶν αὐτῷ κερανὸν, εἰ μὴ τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι τῷ Διΐ εἴπῃ· καὶ μὴ βουλόμενον, βροντὴ καταρραγεῖσα αὐτὸν ἀφανίζει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τούτου, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΒΙΑ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.

ΕΡΜΗΣ.

"In Ed. Ald. recensentur etiam ΓΗ et ΗΡΑΚΛΗΣ, quæ personæ ad Promethea Solutum fortasse pertinebant." BLOMFIELDIUS.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Χθονος μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, †ἄβατον εἰς ἐρημίαν.

1. ἐς pro εἰς ex Suid. et Schol. Aristoph. reposuerunt Blomf. Dind.

2. Σκύθην, pro Σκυθικὸν, ut inf. v. 425. Σκύθης ὅμιλος. v. 828. ποταμὸς Λιθίοψ. γυνὴ Λιθίοψ Frag. 303. Ἕλλην φάτις Ag. 1225. Ἕλλην χθὼν pro Ἑλληνικὴ, et plura ejusdem generis, de quibus videndus ante alios Hermannus ad Iph. Taur. 334. Est autem ea regio ita appellata per anachronismum, sive πρόληψιν historiæ, cum postea ab Herculis filio Scytha (Herod. IV. 10.) nomen acceperit, quod notavit Stanleius.

Ibid. ἄβατον vel ἄβατόν τ' omnes Æschyli libri. ἄβροτον Phavorinus, Eustathius, Schol. ad Hom. Il. Ξ. 78. et aliquot Suidæ codices in v. ἐριβρεμέτας. Sed quum frequentissima sit in hujusmodi vocibus literæ ρ interpolatio (vide ad Suppl. 283. Ag. 245.), facillime intelligitur causa variantis scripturæ; quare non major fides quatuor grammaticis tribuenda videtur, quam totidem Æschyli codicibus. ἄβροτον tamen receperunt Pors. Blomf. Dind., quod valeat, secundum Hesychium, ἀπάνθρωπον. Quæ tamen significatio longe diversa est ab Homerico sensu in νὺξ ἀβρότη, *divina nox* (vide Buttman. Lexil. in v. ἀμβρόσιος,) unde magis etiam dubium est an ἄβροτον aliter usurpaverit Æschylus, Homeri imitator. Frustra autem colligit Burgesius ex Scholiastæ explicatione, ἵνα ἀπαραμύθητος εἴη ὁ Προμηθεὺς, διὰ τοῦτο εἰς ἐκείνους τόπους ἄγουσιν—ἢ διὰ τὸ ἄγριον καὶ ἀπάνθρωπον τοῦ τόπου· ὅτι δὲ τοιοῦτος ὁ τόπος ἦν δῆλον ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν ἄβατον εἰς ἐρημίαν, legisse eum ἄβροτον: acute tamen ex optimorum librorum (Med. Rob.) lectione ἄβατόν τ' suspicatur veram scripturam esse ἄβροτόν τ' ἐρημίαν, cum magnopere offendat præpositio εἰς ter repetita. Nec tamen sensit Burgesius, cum Scholiastæ verba ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτήτου λέγει (sc. βροτοῖς ἄστειπτος, v. 2.) ad ἄβροτον plane spectare putabat, ea revera multo aptius ad ἄβατον referri posse.—Ceterum hinc in proverbium abiit

Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς
ἃς σοι Πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι
ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.
τὸ σὸν γὰρ ἄνθος παντέχνου πυρὸς σέλας
θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν· τοιᾶσδέ τοι
ἁμαρτίας σφὲ δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην,
ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα
στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.
ΗΦ. Κράτος, Βία τε, σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς

ἡ Σκυθῶν ἐρημία, Arist. Ach. 704. unde τῇ λύχνων ἐρημίᾳ Av. 1484.

3. Ἥφαιστε, σοὶ δέ. Vide Pors. ad Orest. 614.—ἐφεῖτο, *mandavit*. Od. XIII. 7. ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Ajac. 116. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι.—Πατὴρ, i.e. Ζεὺς, cum majuscula litera scribendum, ut inf. 17. 40.

5. ὑψηλοκρήμνοις. Vix putes huc respexisse Aristophanem, Nub. 1366. κἀθ' οὗτος εὐθὺς εἶπεν, Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς, ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν; *egone credam?* etc.

Ibid. λεωργόν. Hoc est, ῥαδιοῦργον, πανοῦργον, κακοῦργον, ut recte Hesychius, i.e. τὸν λείως καὶ εὐμαρῶς ἐργαζόμενόν τι, τὸν λίαν εὐχερῆ, ut dicit Demosth. Mid. p. 548. Inepta est etymologia a λεὼς, *populus*.

6. Insigne hic versus præbet exemplum, quam proni essent librarii etiam falsissima pro genuinis in suos codices transcribere, quippe qui consentiant in prava lectione ἀδαμαντίναις πέδῃσιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις, nisi quod πέδαις Robortellus. Causa erroris erat πέτραις in fine v. 4. Vera scriptura servata est apud Schol. Arist. Ran. 826.

7. Non intelligendum simpliciter τὸ σὸν ἄνθος, pro τὸν σὸν κόσμον, sed ita hoc cum πυρὸς conjungendum quasi non sequeretur σέλας, quod tanquam ἐκ παρέργου superadditum est. Nam πυρὸς ἄνθος ex Homero est, quem imitatur etiam Lucretius I. 900. *flos flammæ*. Quare non necessaria est Wakefieldii emendatio, quam recepit Burges. τὸ σὸν γὰρ, ἄνθος παντέχνου πυρὸς, σέβας.—παντέχνου, cujus ope omnes artes exercentur, τὴν ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου Plat. Protag. p. 321. κλέπτει Ἡφαίστου τὴν ἔντεχνον σοφίαν σὺν πυρί ibid. Confer inf. v. 262.

11. στέργειν, *tolerare*, ut ὡς στέργειν ἐμέ Antig. 292.

12. σφῷν (pro σφῶϊν) minime

ἔχει τέλος δή, κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι·
ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν
δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.
πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν·
†ἐξωριάζειν γὰρ Πατρὸς λόγους βαρύ.
τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,

genitivus, sed dativus est acquisitive positus, ut dicunt grammatici. Male Schol. ἡ μὲν παρὰ τοῦ Διὸς ἐντολὴ δι' ὑμῶν ἀγγελθεῖσά μοι ἔχει ἤδη τέλος. οὐδὲν ἐμποδών ἐστι τοῦ γενέσθαι καὶ πληρωθῆναι αὐτήν. Immo hoc dicit: Vobis quidem, quatenus ad vos pertinebat, Jovis mandata rata fiunt, nec quicquam jam restat impedimenti quo minus statim fiat summi patris voluntas, nisi quod mihi ipsi deest audacia ad tantum facinus aggrediendum. Ita enim intelligendum indicat particularum μὲν et δὲ ratio, quibus σφῷν et ἐγὼ diversam intentionem adsciscunt.—συγγενῆ non tam *cognatum, consanguineum,* quam *pariter atque ego divina stirpe ortum.*

16. σχεθεῖν Elmsl. Dind. Blomf. Libri σχέθειν. Satis manifestum videtur hunc esse aoristi infinitivum, quicquid statuas de ἀμνάθω, διωκάθω, εἰργάθω, εἰκάθω, et similibus, quæ omnia quidem præsentis temporis esse debent, ut φλεγέθω, μινύθω, quoniam tamen diversam aoristi formam non habent, pro aoristis interdum usurpantur, ut Œd Col. 1334. αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν, quemadmodum participium ἰὼν de præterito, præsente, et futuro tempore usurpari potest. Videndum igitur, an aoristi accentus, εἰκαθεῖν, potius quam præsentis, εἰκάθειν, appingi debeat. Et hæc, si recte memini, Dissenii fuit sententia de infinitivo σχέθειν. Idem fortasse de verbo ἔρομαι statuendum est, quod præsentis temporis esse videtur Pers. 952. Vide ad Theb. 75. Sed præsens σχέθω nusquam occurrit; reperitur autem soluta infinitivi forma σχεθέειν Il. XXIII. 466. ἀνσχεθέειν Od. v. 320. quæ quidem litem de hac voce inter viros doctos excitatam dirimere videtur. Confer ἰδέειν, φυγέειν, παθέειν, βαλέειν, etc. qualia passim apud Epicos leguntur.

17. Verum fortasse est εὐωριάζειν, quod ex Hesychio recepit Blomf. probante Dind. sed hic bene addit: "ἐξωριάζειν qui defendent, fortasse Hesychii glossa utentur, qua ἐπωριάζειν, verbum aliunde non cognitum, per μεριμνᾶν explicatur, cui oppositum esse possit ἐξωριάζειν." εὔωρος et εὐωριάζειν agnoscunt Etymol. M. et Photius, et probabile est formam ἐξωριάζειν hodie apud grammaticos repertam fuisse, si illis ex Æschylo innotuisset. Quare obelum appinxi.

ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ,
ἵν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν
ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ
χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος,
πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν·
ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
τρύσει σ'· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
τοιαῦτ' †ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου.

20. τόπῳ pro πάγῳ Med. Rob.

22. ὄψει, *senties*. Confer κτύπον δέδορκα, Theb. 100. τὴν σὴν θρασύτητα καὶ φωνὴν—θεωροῦντας, Dem. p. 577. Scilicet latior est usus verborum quibus corporis sensus indicantur, nec necesse est aliud verbum per figuram *zeugma* subintelligi.—σταθευτὸς, *lente tostus*, quo gravior ac diuturnior sit cruciatus. Arist. Ach. 1041. ταὶς σηπίας στάθευε.

23. ἀσμένῳ, quia quævis vicissitudo levamen venit inter tormenta; μεταβολὴ πάντων γλυκύ, Orest. 234. Butlerus laudat simillimum locum, Deuteron. xxviii. 67.—ποικιλείμων, *starry-kirtled*, ab εἷμα formatum tirones monuit Blomf. De ἀποκρύψει vide ad Suppl. 617.

26. ἀεὶ Scholefieldius hic, αἰεὶ infra v. 42, quia scilicet sic in libris scriptum est. Sed constantior in alterutra forma fuisse putandus est poeta.

27. ὁ λωφήσων, sc. Hercules, nondum natus est. Nescit autem Vulcanus in fatis esse ut quisquam Promethea liberaturus sit; vide infra v. 790. itaque hoc temere, non consulto nec ἐκ προνοίας dicere putandus est. λωφάω plerumque intransitivum est, ut v. 384. Plat. Rep. x. § 15. ψυχὴν φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν, et fortasse Od. ix. 460. καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν. Ajac. 61. ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου. A λόφος deductum putant grammatici, ut sit proprie *jugum demere*. Quod si verum, aut Æolica forma λόπφος longæ syllabæ originem dedit, aut eandem analogiam sequitur quam τρωπάω, στρωφάω, πωλέω, a τρέπω, στρέφω, πολέω, πωτάομαι, a πέτομαι, τρωχάω, a τρέχω, Od. vi. 318.

28. ἀπηύρω. De hac voce vide Buttmannum in Lexilogo, p. 152. Verte, *talia humanitatis præmia reportasti*. Sed ἐπηύρου, aor. 2. med. ab ἐπαυρίσκομαι, admodum

θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον,
βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης.
ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·
πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
ἄπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ.
ΚΡ. εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεὸν,
ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προΰδωκεν γέρας;
ΗΦ. τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία.
ΚΡ. ξύμφημ', ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν Πατρὸς λόγων
οἷόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;
ΗΦ. ἀεί τε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.

probabiliter restituit Elmsleius, habet enim liber Mediceus ἐπηύρω, et prorsus alia forma est ἀπαυράω, unde ἀπηύρα Pers. 929. et sæpius apud Epicos, quanquam cum altera confundit Blomfieldius in Glossario. Confer Hel. 469. τίν' αἰτίαν σχὼν, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ; Hom. Il. xv. 16. οὐ μὰν οἷδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι. Iph. Taur. 529. πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω. ἀπηύρω si sanum est, geminam aoristi inflexionem, ἀπηυρόμην et ἀπηυράμην, ut εὑρόμην et εὑράμην, a verbo ἀπαυρίσκομαι arguit. Vulgatum defendit Buttmannus; sed obelo ut dubium notavi.

31. φρουρήσεις ut Antig. 892. οἴκησις ἀείφρουρος, *semper habitanda*. Confer inf. v. 146.

38. ὅστις προΰδωκεν, Latine exprimas *qui prodiderit*. Confer v. 778. Pers. 741. Nimirum sæpissime etiam de finita persona usurpatur relativum ὅστις, ubi causale est.

39. Meminerint tirones, plerumque in Æschyli libris σὺν, συγγενὲς, et similia, non ξὺν, ξυγγενὲς, etc. reperiri. Atticam formam ubique fere restituerunt critici, ex vett. inscriptionibus, ut aiunt. Qui tamen illud in medio reliquunt, an quod Ἀττικώτερον sit, idem etiam Æschylo magis conveniat; et præterea non satis animadverterunt, ne in Atticis quidem inscriptionibus constare scripturam. De quo vide Præfationem nostram.

42. αἰεί τε, vel γε, vel τι, vel

ΚΡ. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.
ΗΦ. ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία.
ΚΡ. τί νιν στυγεῖς; πόνων γὰρ, ὡς ἁπλῷ λόγῳ,
τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.
ΗΦ. ἔμπας τὶς αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν.
ΚΡ. ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν·
ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός.
ΗΦ. ἔγνωκα τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
ΚΡ. οὔκουν ἐπείξει δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,
ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ;
ΗΦ. καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.
ΚΡ. λαβών νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει

τοι, in libris veteribus legitur. ἀεί τε ita defendit Censor Mus. Phil. Cant. 1. p. 240, ut τε pertineat ad νηλής, non ad ἀεί. Vide Theb. 192. 1067. ἀεί γέ τοι Stallbaum. ad Phæd. p. 63. init. Ceterum θράσος et αἰδὼς opponuntur, quorum hoc est *misericordia* (Angl. *mercy*), illud *crudelitas*. Sic fere αὐθαδὴς (*ruthless*) et αὐθαδία, 64. 79.

49. Dindorfius: *omnia facta*, i. e. *permissa, nobis sunt præterquam diis imperare*. Sensus est: Tu quidem vis alius fuisset hujus operis artifex; at cedendum necessitati, nam nobis subjectis nihil restat nisi parere, cum solus Zeus suo arbitrio agat. Tecta est oratio, ut quæ iniquior in Jovis imperium videri posset. Scilicet nemo vere ἐλεύθερος vocari potest, nisi qui non novit superiorem, ut Zeus; quod ceteris diis non contingit, quibus ipse Zeus superior est. Alia ratio, omnium fortasse optima, hæc est: *every thing has been achieved, except for the gods to hold rule*; h. e. hoc solum nobis non concessum est, ut Jovi imperemus quid fieri, quid non fieri debeat. ἐπράχθη hic revera valet *fieri potest*; quod enim semel factum est, idem iterum fieri plerumque licet. Sic Hom. εἰ δύναμαι τελέειν γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.

51. Transposuit Blomf. καὶ τοῖσδ' οὐδὲν, sed vulgatum tuetur Dindorfius ad Acharn. 884. ubi similiter legitur ἔκβαθι τῷδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ. Subest huic versui levis irrisio.

55. νιν, i. e. αὐτὰ, non αὐτόν. Sed verum videtur βαλών νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει, ῥαιστῆρι θεῖνε.

ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.
ΗΦ. περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε.
ΚΡ. ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῆ χάλα·
δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρον.
ΗΦ. ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.
ΚΡ. καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα
μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.
ΗΦ. πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.
ΚΡ. ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως.
ΗΦ. αἰαῖ Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων.

Sic ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε v. 71. ἀμφίβληστρα v. 81.

57. οὐ ματᾷ, *non vanum est*, ut Theb. 37. Eum. 137. Formatur a μάτη, unde adverbium μάτην, ut λημάω a λήμη, et proprie significare videtur *vanitate affici*. Blomfieldius interpretatur *non moratur*, Hesychius enim explicat χρονίζει. Sed ματάω, ματάζω, (Ag. 966.) et ματαΐζω idem valent. Photius: ματαΐσαι: μαται. Legendum videtur ματᾶν.

58. σφίγγω communem originem habere cum Latino *fingo*, ut *tingo* a τέγγω, apertum est. Mireris Blomfieldium, virum peritissimum, de σφῆν' ἄγω, σφήνγω, serio scribentem. Proprie σφίγγειν idem significat quod nostrum verbum *to squeeze*: ut *fingere* de compresso luto vel cera usurpatur.

59. πόρους ex Marcellino in vit. Thucydidis et Schol. ad Equit. 759. reposuerunt Blomf. Dind. sine idonea causa. Confer Frag. incert. 23. ed. Scholef. σὺ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες (lege εὕρες) ἐν ἄλγεσι.

65. διαμπὰξ, *penitus transfixum*, adverbium fortasse ex πήγνυμι compositum. Suppl. 921. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπάξ. Dixerit fortasse aliquis, non hic intelligendum videri, ferrum penitus per præcordia adactum esse, quod utique hominem utcunque immortalem occidisset; sed potius *trans medium pectus insertum*, ut in scopuli fissura (φάραγγι, v. 15.) juxta oceanum coarctatus, illæso corpore, supplicium subire putetur. Sed nihil profuerit veram vocis sententiam interpretando pervertere; nam vivere potuit etiam clavis pertusus qui quotidie a vulture eviscerabatur.

66. σῶν ὕπερ Dind. quod nolim contra libros receptum.

ΚΡ. σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ
στένεις· ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.
ΗΦ. ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν.
ΚΡ. ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων.
ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.
ΗΦ. δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.
ΚΡ. ἦ μὴν κελεύσω, κἀπιθωύξω γε πρός.
χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.
ΗΦ. καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ.
ΚΡ. ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας,
ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς.
ΗΦ. ὅμοια μορφὴ γλῶσσά σου γηρύεται.
ΚΡ. σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι.

67. αὖ. Non est *iterum*, quasi respiciat v. 36, sed *aliter atque ego facio*. Non recte post στένεις interrogationis nota ponitur. Confer v. 762. σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμνχθίζει· τί που δράσεις, κ. τ. λ. et vide ad Ag. 1221.

73. Anglice vertas: *Yea, but I will urge, aye, and set you on him too!* Vehementissimam vim habet verbum venaticum ἐπιθωύσσειν, quod proprie est κύνας ἐπὶ θῶας (contracta est θώς, *a jackall*, a θοός,) ἐπισίζειν. Confer v. 285.

76. διατόρους. τὰς διαπειρούσας καὶ τιτρωσκούσας, Schol. Ang. *galling*; nisi clavis etiam transfixos habuit pedes, ut sit θεῖνε ὥστε εἶναι διατόρους τὰς πέδας. Quicquid enim constringit ac colligat pedes πέδη dici potest, licet non sit pedibus circumdatum. Cic. Tusc. Q. II. x. Prometheus dicit "hos ille cuneos fabrica crudeli *inserens, perrupit* artus." Primum autem distentas manus, deinde pectus, tum ventrem (v. 71), mox ad inferiora membra descendens crura, denique pedes etiam scopulo adfigit Vulcanus.

77. ἐπιτιμητὴς βαρύς, idem quod εὔθυνος βαρύς, Pers. 824. proprie ὁ ἐπιβάλλων τὸ τίμημα. Soph. Frag. 478. κολασταὶ κἀπιτιμηταὶ κακῶν. ἐπιτιμήτωρ, *vindex, patronus*, Od. IX 270. τὸ ἐπιτίμιον, Theb. 1015.

80. Malis fortasse μὴ 'πίπλησσ' ἐμοί, propter præcedens σύ. Sed idonea personæ emphasis est in τὴν δ' ἐμήν.

ΗΦ. στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.
ΚΡ. ἐνταῦθά νυν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει. τί σοι
οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;
ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα
καλοῦσιν· αὐτὸν γὰρ σὲ δεῖ Προμηθέως,
ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τέχνης.
ΠΡ. ὦ δῖος αἰθὴρ, καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ,
ποταμῶν τε πηγαὶ, ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,

82. Vulgo νῦν. Hunc locum respexit Arist. Thesm. 1001. ubi barbarus Scytha exclamat ἐνταῦτά νυν οἴμωξι πρὸς τὴν αἰτρίαν. Adde Hom. Od. XVIII. 105. ἐνταυθοῖ νυν ἦσο, σύας τε κύνας τ' ἀπερύκων. Il. XXI. 122. ἐνταυθοῖ νυν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν. Comparat Censor Phil. Mus. Cant. I. p. 227. Vesp. 149. ἐνταῦθά νυν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν. Plut. 724. ἐνταῦθά νυν κάθησο. Falsam cavillationem commentus est Burgesius, ἐνταῦθα nunquam initio novi sermonis inveniri; vide Thesm. 1001. Rationem saltem dare debebat, quare non possit sic stare.

86. Προμηθέως. Proverbialiter dictum, quia aliquis ad incitas redactus perhibebatur δεῖσθαι Προμηθέως. Unde etiam Προμηθεὺς ἀρχή Suppl. 680, si sana est lectio. Vide Donaldson ad Pind. Ol. VII. 44. Structuræ δεῖ σέ τινος pro δεῖ σοί τινος antiquissimum hoc exemplum putat Porsonus ad Orest. 659. At præiverat Homerus, Od. XXII. 377. ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεό με χρή. Ib. III. 14. οὐ χρή σε αἰδοῦς. IV. 463. τέο σε χρή; Il. X. 43. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ.

87. τῆσδε cum emphasi pronuntiandum est. Etsi ipse es admodum artificiosus et solers, vide tamen ne hanc artem non possis elabi. τύχης pro τέχνης aliquot libri bonæ notæ, non item Mediceus, ut conjecit Burges. qui non recte putat Robortelli editionem ex eo codice expressam esse, a quo lectiones sæpe præbet diversissimas. Vide ad v. 108.

88. Indignationem Prometheus nunc tandem, remotis tortoribus, per invocationem elementorum effundit, injusti supplicii testes nobilissima oratione appellans.

90. ἀνήριθμον γέλασμα, celebris admodum locutio, quam sui juris fecerunt plures post Æschylum poetæ, inter quos Lucretius in pul-

καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ·
ἴδεσθέ μ', οἵα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
δέρχθηθ' οἵαις αἰκίαισιν
διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος
ταγὸς μακάρων ἐξηῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
δεσμὸν ἀεικῆ.
φεῦ, φεῦ· τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον
πῆμα στενάχω. πῆ ποτε μόχθων
χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;

cherrimo de Rerum Natura exordio, I. 8. *Tibi rident æquora ponti*, et II. 559. *subdola cum ridet placidi pellacia ponti.* Multa exempla congessit Blomf. in Glossario. Significantur undæ perpetuo in maris superficie leviter intumescentes, quæ quia semper in motu sunt, et cito evanescunt, oculorum aciem fugientes numerari non possunt.

94. μυριετῆ, πολυετῆ Schol. qui addit, ἐν γὰρ τῷ Πυρφόρῳ τρεῖς μυριάδας φησὶ δεδέσθαι αὐτόν. At v. 793. prædicitur Promethea quartodecimo post Io sæculo liberatum iri. Mox ἀεικῆ est *ignominiosum.*

96. ἐξηῦρ' Dind. hic et alibi, pro vulg. ἐξεῦρ'. An recte augmentum producta syllaba notaverit in Æschylo dubitari potest. Nam Æschyli temporibus nec η nec ω in usu fuisse notissimum est, quod quidem a vett. marmoribus antiquioris ævi probari potest. Quare etiam ἀπηύρων v. 28. forma Æschylo posterior est. Nec tamen dubium puto, quin post annum A. C. 400, ηὗρε potius quam εὗρε in Æschyli carminibus exscribendis posuissent Athenienses: ineptus autem esset, qui Æschyli manum hodie in omnibus literis exquireret. Vide tamen Gr. Gr. ed. JELF. §. 170. obs. 2.

99. πῆ ποτε, quanam cœli parte horum laborum finis, quasi lux sideris, oriturus est? ποῖ Med. Rob. alii; sed semper fere variatur inter has particulas. ἐπιτεῖλαι non absurde acceperis pro ἐπανατεῖλαι, quasi dativus τοῖσδε μόχθοις in τῶνδε μόχθων subintelligatur. Confer Ag. 27. Cho. 274. Pind. Ol. VIII. 28. Sed Suidas: ἐπιτείλας· ἀνατείλας. Quid proprie differant vide in Mus. Phil. Cant. I. p. 26. nempe ἐπιτολαὶ ἄστρων (Phœn. 1116.) sed ἡλίου ἀντολαί.—τέρμονα pro τέρματα conjicit Burges. quia τέρμα potius debebat esse, quod ipsum in plerisque libris scriptum est. Sed τέρματα præbet Med.

καίτοι τί φημι; πάντα προὐξεπίσταμαι
σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
πῆμ' οὐδὲν ἥξει· τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
τὸ τῆς Ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γὰρ γέρα
πορὼν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας·
ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.
τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
ὑπαίθριος δεσμοῖς †πεπασσαλευμένος.

108. ὑπέζευγμαι Rob. et Ald. quod notionem *cedendi* habere falso putat Burges. Ajac. 24. κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ. ἐνέζευγμαι autem dat Mediceus.

109. νάρθηξ, *ferula*, (Angl. *the stalk of fennel*), cujus interna materies sive medulla (*pith*) dicitur esse πυρὸς φυλακτικὴ, i.e. fomitis naturam habere, et vere quidem, ut cuivis exploratum habere licet, modo rapido cursu per auras moveatur. Hoc igitur dicit: furtivum ignem in ferula servatum cœlo surripio, qui esset fons unde mortales capere possent. Ex Hesiodi Theog. 567. sumpta est narratio. Eleganter πέφηνε de flamma dicitur, quasi *quæ mortalibus illuxit*.

112. Breviter dictum pro τοιάσδε ποινὰς τοιῶνδε ἁμαρτημάτων. Utrumque enim, et crimen et pœnam, modo recensuerat.

113. Vulgo πασσαλευτὸς ὤν. At participium ὤν nec requiritur ad verbale πασσαλευτὸς (confer vv. 22, 144.) et deest in libris longe plurimis. Habet autem Mediceus πασσαλευμένος, cum plerisque libris. πεπασσαλευμένος Rob. idque ego, non ut verum sine dubio, sed ut veri simillimum, recepi; nam quod vulgo editur minima auctoritate nititur. Cf. Menandri frag. inc. VI. εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπαττα-λευμένον γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις; Fieri tamen potest ut vulgatum ita construendum sit: ὑπαίθριος ὤν, δεσμοῖσι πασσαλευτός. Sed omnino alio vocabulo usum esse Æschylum suspicatur Dindorfius.

ἆ, ἆ, [ἔα, ἔα.]
τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγὴς,
θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον
πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;
ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεὸν,
τὸν Διὸς ἐχθρὸν, τὸν πᾶσι θεοῖς
δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὁπόσοι
τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν,
διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
φεῦ, φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς
πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν φοβηθῇς· φιλία στροφὴ ά.

115. *τίς ὀδμά*, quis odor, sive a vestibus sive a comis spirans. Hippol. 1391. *ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα— ἔστ' ἐν τόποισι τοισίδ' Ἄρτεμις θεά.* *ἀφεγγὴς*, ab aliquo emissa quem nondum oculis videre contigit.— *κεκραμένη*, ex utroque genere commista, qualis semideorum est. Metrum hujus versus bacchiacum est, ut Theb. 101. Ag. 1072. V. 117. choriambicum est, cujus exempla dedit Dind. ad Arist. Lysist. 277. Nusquam alibi, quod sciam, apud Æschylum reperitur. — *τερμόνιον*, *orbis extremum*.

118. *θέλων*, sc. *θεὸς ἢ βροτὸς*, e *θεόσυτος ἢ βρότειος* supplendum.— *θεωρὸς*, cf. v. 310.

122. Vocabuli Homerici formam etiam Homericam servasse videtur Æschylus. Od. IX. 120. *οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται*. Dind Sic fortasse *πωλεύμεναι* inf. v. 663.

126. Fortasse *ὕπο συρίζει*. Ag. 865. *λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος*.

127. Ajac. 229. *οἴμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον*. Vulturis advolatum metuit, (monente Burgesio,) qui *ἕρπειν* dicitur v. 1045.

128. Metrum choriambicum est, præmissa dipodia iambica, quale Suppl. 518. *ἄναξ ἀνάκτων μακάρων*. In Ionicos a minore, clausulis cho-

γὰρ ἥδε τάξις πτερύγων
θοαῖς ἀμίλλαις προσέβα
τόνδε πάγον, πατρῴας
μόγις παρειποῦσα φρένας.
κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι·
κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος
διῆξεν ἄντρων μυχόν, ἐκ δ' ἔπληξέ μου
τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ·
σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.
ΠΡ. αἰαῖ, αἰαῖ,
τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου

riambicis distinctos, potius digerendos censet Dindorfius.

132. μόγις παρειποῦσα, *patre ægre tandem persuaso,* utpote a virgine, quam viro accedere prohibebat pudicitia. Vernacule vertas *having at last talked over.*— Vide ad v. 664. Hom. Il. VI. 337. νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν, ὥρμησ' ἐς πόλεμον. Metrum v. 133. logaœdicum vulgo appellatur, sc. dactylicum cum dipodia trochaica. Idem est in v. 137. præmissa longa syllaba, ut Suppl. 520. τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ. V. 135. choriambum habet medium inter dipodias iambicas.

134. κτύπος χάλυβος, ferri strepitus, a Vulcano excitatus dum Prometheus scopulo adstringitur. —ἄντρων, cf. v. 309.

137. ἀπέδιλος, *sine calceis,* quibus omissis festinatio significabatur. Docte hunc usum illustravit Blomf. in Glossario, citans inter alia Tibull. I. III. 91. *Tunc mihi, qualis eris longos turbata capillos, Obvia nudato, Delia, curre pede.* Theocr. XXIV. 36. ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὕπο σάνδαλα θείης.—ὄχῳ πτερωτῷ, ἤγουν τῇ δι' ἀέρος πτήσει, Schol. ut ναΐον ὄχημα est *vectio navalis* Iph. Taur. 410. Idem fere alius Schol. ταῖς πτέρυξιν, αἷς ἐποχοῦνται οἱ ἱπτάμενοι. De curru non cogitandum censet Burgesius, qui tamen non meminerat θᾶκος κραιπνόσυτος, v. 287.

140. πολυτέκνου. Vide Hesiod. Theog. 337. seqq. ibid. v. 364. τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι.

141. De Oceano totum orbem ut fluvio ambiente vide Plat. Phæd. §. LXI. Ita Oceanum extremam clypei Achillis oram circumduxit Vulcanus Il. XVIII. 607.

χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες
πατρὸς Ὠκεανοῦ· δέρχθητ', ἐσίδεσθ'
οἵῳ δεσμῷ προσπορπατὸς
τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

ΧΟ. λεύσσω, Προμηθεῦ, φοβερὰ δ' ἀντιστρ. ά.
ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα
προσῆξε πλήρης δακρύων,
σὸν δέμας εἰσιδούσᾳ
πέτρᾳ προσαναινόμενον
ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις·
νέοι γὰρ οἰακονόμοι
κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις
Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει,
τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἄϊστοῖ.

143. Plerique libri ἐσίδεσθέ μ'. Correptam priorem syllabam in οἵῳ credunt Well. Dind. quod tamen non sine quodam rhythmi dispendio hic fieri potuit. Verum fortasse est δέρχθητέ μ', ἴδεσθ', ut conjecerunt Burges. Blomf.

146. ὀχήσω, *sustinebo*. Od. H. 211. ὀχέοντας ὄϊζύν. Pind. Ol. II. 122. ὀκχέοντι πόνον. GRIFFITHS.

147. Video, Prometheu, ac præ metu talis spectaculi caligo oculis meis ingruit, lacrymis implens, quum viderim corpus tuum scopulo adarescens hisce suppliciis, quæ adamantinis catenis constrictus pateris. ὄσσοις dativus proxime a προσῆξε pendet; remotior ἐμοὶ ad εἰσιδούσᾳ supplendus acquisitive subjungitur.

152. ταῖς libri. ταῖσδε manifesto postulat sententia, quod primus vidit H. Stephanus, nisi verum potius cum Elmsleio putemus πέτρᾳ τᾷδ', nam πέτρᾳ plerique libri exhibent, idque præferendum putat Dind. Vulgo πέτραις. Vide autem ejusdem erroris, ταῖς pro ταῖσδε, exempla inf. v. 242. Theb. 401. Sic Œd. Col. 458. σὺν ταῖσι ταῖς libri pro ταῖσδε ταῖς.

156. ἀθέτως ex Hesychio restituit Bentleius. Libri ἀθέσμως. Ut θεὸς est ὁ τιθείς, sic qui regnat ἀθέτως temere et incomposite res administrat, nec justis legibus utitur.

157. τὰ πρὶν πελώρια, idem fere quod μεγαλοσχήμονα ἀρχαιοπρεπῆ

ΠΡ. εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν νέρθεν τ' Ἄϊδου
τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
Τάρταρον ἧκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
ἀγρίως πελάσας, ὡς μήτε θεὸς
μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' †ἐπεγήθει.
νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμα τάλας
ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

ΧΟ. τίς ὧδε τλησικάρδιος στροφὴ β'.
θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;
τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ
†τιθέμενος ἄγναμπτον νόον,

v. 416. quæ olim veneranda dignitate et majestate habebantur. Sic πελώριον πρᾶγμα Av. 321. πελώριον ἔργον Pind. Pyth. VI. 41. Respondet proxime nostro verbo *mighty*.

158. νέρθεν θ' Ἄϊδου Dind. qui fortasse in eo nimis Ἀττικίζει.

161. ἀγρίοις Med. cum paucis aliis.—ἐπεγεγήθει vel ἐπιγεγήθη in libris est. ἐγεγήθει Elmsl. Blomf. Occurrit præsens γηθέω non nisi Cho. 759. ἐπὶ autem eandem vim habet quam in ἐπιχαίρειν. De structura vide ad v. 766.

163. ὁ τάλας libri; sed in pluribus non eliditur κίνυγμα, et sæpissime in Æschyli codicibus prave interpositus est articulus. Quod dedimus ex Elmsleii sententia est.

165. τλησικάρδιος, *patiens*, sc. tardus ad indignationem. Ag. 419. πένθεια τλησικάρδιος, ubi tamen τηξικάρδιος longe probabilior lectio est, ex Gloss. Farn. τὴν καρδίαν τήκουσα, ita enim legendum vidit Stanl. postulante sententia.

166. ἐπιχαρῆ alludit ad ἐχθροῖς ἐπίχαρτα, v. 164. *quæ inimicis ludibrio sunt*, sc. quibus insultent. ξυνασχαλᾷ, ab ἀσχαλάω, diversa est forma a futuro ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ inf. v. 783. quod pro ἀσχαλάσει ponitur.

169. τιθέμενος Pauwius ob metrum. Libri θέμενος. Eandem ob causam δέδια δ' pro δέδια γὰρ in antistrophico v. dedit Porsonus. Difficile est ex his emendationibus meliorem eligere. Porsonum sequuntur Blomf. Dind. Burges. Alteram equidem prætuli, quia ἀεὶ aliquanto facilius cum τιθέμενος quam cum δάμναται construitur, et in v. 189. requiritur γὰρ, siquidem δέδια proxime ad φόβος pertinet. θέσθαι νόον ἄγριον, καθαρὸν, etc. fre-

δάμναται οὐρανίαν
γένναν· οὐδὲ λήξει, πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ, ἢ παλάμᾳ τινὶ
τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν.

ΠΡ. ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,
χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις,
δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου
σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.
καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς
ἐπαοιδαῖσιν θέλξει, στερεάς τ'
οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας τόδ' ἐγὼ
καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
δεσμῶν χαλάσῃ, ποινάς τε τίνειν
τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ.

ΧΟ. σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς ἀντιστρ. β'.
δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,
ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.

quentius est apud Epicos quam τίθεσθαι, sed ea ipsa fortasse est causa corruptelæ.—Ceterum propter hæc et talia dicteria in Jovem a Prometheo jactata, manifestæ impietatis poetam insimularunt critici. De qua tamen opinione digna sunt quæ legantur apud GROTE, *History of Greece*, I. p. 514. Sane dubium est an Atheniensibus τὸ θεοσεβὲς adeo sincerum fuerit, ut noluerint deorum majestatem ne verbo quidem violatam audire. Tolerabant certe Aristophanem, deorum genus aperte ludibrio ostentantem.

174. ἦ μήν. Minandi formula est. Vide ad v. 928. Ad αἰκιζομένου intelligi potest ἐκείνου (vide ad v. 878.), et sic Schol. voluisse videtur, explicans καίτοι αἰκιζόμενός με, unde Wakefieldius nominativum reponendum censebat. Ubique enim transitiva vi v. αἰκίζεσθαι utitur Æschylus, ut v. 203. 235. 264. Nec tamen non potuit passive hoc loco usurpare, ut αἰκισθὲν δέμας, Antig. 206.

176. πρύτανις, *Rex*. Vide ad Suppl. 365.

ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διατόρος φόβος·
δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
πᾶ ποτε τῶνδε πόνων
χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν· ἀκίχητα γὰρ ἤθεα
καὶ κέαρ
ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.
ΠΡ. οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ
τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς· ἀλλ' ἔμπας
[οἴω,] μαλακογνώμων
ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ·
τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν
εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα

188. ἐρέθισε Dind. ex Turn. propter metrum, idemque voluit Elmsleius. Ceteri ἠρέθισε. Vide ad Pers. 315.

190. Eandem fere sententiam alia metaphora adumbravit v. 100. Junge πᾶ ποτε κέλσαντα, et confer Suppl. 436. ubi similis imago latet in v. καταστροφή.

193. Producitur prima syllaba in ἀπαράμυθον, ut in ἀθάνατον apud Epicos. Metrum enim dactylicum est. οὐ παράμυθον Med. quæ frequens varietas est: vide ad Theb. 691. Cho. 633. Scite notavit Griffiths, vix recte formari vocem παράμυθον secundum analogiam. Dicebant enim εὐπροσήγορος, εὐπαράγωγος, etc. libentius quam προσήγορος, παράγωγος, etsi non desunt hujusmodi exempla.

194. Eur. Suppl. 431. τὸν νόμον κεκτημένος αὐτὸς παρ' αὑτῷ. Blomf.

196. In libris additur οἴω, quod Schol. explicat ὑπολαμβάνω. Ejecit ut ineptum supplementum Dindorfius. Scholefieldio autem videtur οἴω (pro οἴομαι, vel potius οἶμαι, vox apud Homerum sæpissime reperta,) "exquisiti quoddam in se habere." Sed tamen adeo proni erant librarii ad supplendos breviores anapæsticos (vide ad Ag. 1311.) ut uncis hic includendum putaverim, quum neque quicquam desit ad sententiam, nec facile quidem superaddi possit.

197. ταύτῃ. Quomodo? quærit Burgesius, qui admodum infeliciter tentavit ὅτ' ἄν γ' Ἀτῇ ῥαισθῇ. Nempe imperio privatus, sup. v. 178.

198. ἀτέραμνον, *duram, difficilem.* A στερεὸς formatur στέρεμνος, ut ἐρεμνὸς, unde τέρεμνος vel τέραμνος, et τέρεμνον, *rigida trabs;* et prefixa α, (cf. λαπαδνὸς, ἀλα-

σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει.

ΧΟ. πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι
οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται·
δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.

ΠΡ. ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
ἄλγος δὲ σιγᾶν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου,
στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο,
οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον,
ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν
σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν·

παδνὸς,) ἀτέραμνος et ἀτεράμων.— ἀρθμὸν καὶ φιλότητα conjuxerant Epici, ut Hom. Hymn. ad Merc. 521. Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι. Vide Gloss.

204. εἴ τι μὴ βλάπτει. Formula Atticæ urbanitatis, ut interdum εἰ μηδὲν ἀποκωλύει et similia apud pedestris sermonis scriptores. Confer v. 782.

205. καὶ λέγειν, etiam narrare, i.e. οὐ μόνον πάσχειν ἀλλὰ καὶ λέγειν, ut καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι v. 660. Nam structura manifesto est ἀλγεινὰ μὲν λέγειν, ἀλγεινὰ δὲ σιγᾶν.

208. στάσις—οἱ μέν. Dictum ut Antig. 260. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί, φύλαξ ἐλέγχων φύλακα, ubi plura exempla congessit Wünderus.

209. ἕδρης plurimi libri, quod servandum censuerunt quidam editores. Similiter νηὸς Theb. 62. omnes præter Med. Barocc. qui Atticam formam ναὸς præbent. Sed frustra unius Ionismi in senario defensionem suscipias, nisi aut totum locum Ionice scriptum fuisse ostendas, aut causam tam insignis licentiæ divinare liceat. Simili errore legitur in tribus codd. γαρύεται pro γηρύεται sup. v. 78. ματρὸς pro μητρὸς in omnibus fere libris Theb. 527. ἐλεεινὸς contra metrum inf. v. 254. Quæstio paullo diversa est de formis quales sunt εἰσοιχνεῦσιν v. 122. de quibus vide Præfationem. Quæro autem, cur qui hoc loco ἕδρης tueantur, ἄκρην in ἄκραν mutaverint inf. v. 695.

210. ἀνάσσῃ multi libri, quod tueri laborat Wellauerus. Sed alterum certe simplicius est; et semper fere inter subjunctivum et optativum fluctuant MSS. Vide ad vv. 473. 677.

ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων πιθεῖν
Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
οὐκ ἠδυνήθην· αἰμύλας δὲ μηχανὰς
ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν
ὤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον, Θέμις,
καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,
τὸ μέλλον ἦ κραίνοιτο προὐτεθεσπίκει,
ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν
χρείη, δόλῳ δὲ, τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.
τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου,
οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε

212. Ad πιθεῖν supple αὐτὰ, ut dicitur πείθειν τινά τι. Nota etiam rariorem aoristi formam, nec tamen aut tragicis aut comicis ignotam. Hinc deducitur epicum πιθέω, unde πιθήσασα Cho. 607.

215. καρτεροῖς φρονήμασιν hic idem est ac si dixisset τὸ καρτερὸν φρονοῦντες. Dolos et fraudes nihili habebant, confisi viribus suis; etsi sæpe mihi prædixerat Themis, rem non nisi per astutias confectum iri.

218. Minime hic dicit, (quod quidem falsissimum fuisset,) eandem esse Terram ac Themidem (Themis enim Terræ filia erat, Eum. 2. infra v. 893, ubi Titanis dicitur, id est, Terra orta, Eum. 4,) sed et Themidem et Terram, quarum utraque Oraculum Delphis insederat, (Eum. 1.) hoc sibi prædixisse. Dicitur Terra πολυώνυμος, quia vocabatur etiam Rhea, Deo, Demeter, etc.

219. κρανοῖτο Dindorfius post Elmsleium, egregia conjectura. Laudat Vir Doctus Il. IX. 626. οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι. κρανοῦσι legitur Heracl. 197. Sed confer vv. 969. 178.

221. χρείη Dawesius pro χρὴ ἦ, vel χρεῖ ἦ, quod divisim scripserunt librarii prosodiæ simul et grammaticæ ignari. ὑπερσχόντας pro ὑπερέχοντας (scil. C pro Ε) Porsonus. Alterum profecto ægre patitur lex Æschylei trimetri. Aoristi participium sic intellige: *qui summa rerum potiti essent.* Pers. 705. βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον.

222. τοιαῦτα, scil. τὰ περὶ δόλον καὶ αἰμύλας μηχανάς.

ἐφαίνετ' εἶναι προσλαβόντι μητέρα,
ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς
κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον
αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος
κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο.
ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.
ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἥντινα
αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον
καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο

225. Pauci tantum libri προσλαβόντα. Recte videntur Well. et Scholef. dativum tueri: *matre in consilium adhibita*. Quod nihil aliud valet, quam *consulto oraculo*. Confer v. 893. Accusativus ἑκόντα (sc. ἐφαίνετο ἐμοὶ κράτιστον εἶναι, (ἐμὲ) ἑκόντα κ. τ. λ.) satis frequens est post pronomen dativo casu positum.—τῶν παρεστώτων τότε, *eorum quæ tunc mihi animo se obtulerunt*, ut sæpe dicitur παρέστη μοι τοῦτο, παρέστησέ μοι ὀργήν, etc. Confer Ag. 1020. Dicit autem Prometheus, se primo quidem cum Titanibus stetisse; qui quum prudentia consilia persuaderi nollent, ad Jovis partes statim transivisse. Vide Grote, *History of Greece*, Vol. I. p. 108 etc.

231. ἐξημείψατο vulgo, quod non videtur alibi hoc sensu occurrere. Itaque probavit Dindorfius Blomfieldium ex duobus libris ἀντημείψατο reponentem. Theb. 1043. παθὼν κακῶς, κακοῖσιν ἀντημείβετο. Cho. 115. πῶς δ' οὐ; τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Soph. Antig. 643. ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀντα-μύνωνται κακοῖς.

238. διεστοιχίζετο ἀρχήν, suum ipse imperium sibi ordinabat ac digerebat. Hesychius: διεστοιχίζετο· διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει· διήρει· ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ ποίμνια καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἑκάστῳ τὰ ἴδια. Dind. Confer inf. v. 492. Videtur respexisse Hesiodum, Theog. 71. ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει κάρτεϊ νικήσας

ἀρχήν· βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' ἀϊστώσας γένος
τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον.
καὶ τοισίδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ·
ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· †ἐξερυσάμην βροτοὺς

πατέρα Κρόνον· εὖ δὲ ἕκαστα ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.

240. Notandum ἀϊστώσας non tam ad ἔχρῃζεν quam ad φιτῦσαι pertinere.

242. τοῖσιν libri. τοισίδ' Elmsleius, qui monet has voces sæpius permutari. Cf. v. 152. Quod nisi certissimum esset, τοῖσιν pro τούτοισιν positum fortasse aliquis tueri ausit. Sed nusquam emphaticum est, ac quinties tantummodo apud Æschylum legitur, Ag. 7. Eum. 132. 166. Theb. 380. 974, ubi non tam pro τούτοις quam pro αὐτοῖς ponitur. Aliter se habet Eum. 323.

243. ἐξελυσάμην Med. Rob. alii, quod prætulit Dind. quia vulgatum scribendum fuisset ἐξερρυσάμην, monente Well. Quibus respondere possis, primum, quod ἐξέλυσα potius quam ἐξελυσάμην postulat sententia; deinde, ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην Alcest. 11. huc plane pertinere; denique, non ita manifestum esse, epicorum usum hoc loco non potuisse sequi poetam. Non magis durum est ἐξερυσάμην quam ἀγνορύτων, quod postulat metrum, in v. 442. φονορύτῳ Theb. 929. ἀμφιρύτου Ajac. 134. ἑπτάρους Æsch. Frag. 290. ἐράπτομεν Od. XVI. 379. καλλίροος Pind. Isthm. VII. 19. Ol. VI. 83. αὐτόριτος Pyth. XII. 17. ἄρεκτον Il. XIX. 150. ὠκυρόῃ ib. VII. 133. Æsch. Frag. Cress. 109. αὐτορέγμονος πότμου. Confer etiam θεόσυτος v. 116. et κραιπνόσυτον v. 287. et quod eodem redit, correpta syllaba ante ῥ in ῥαχίαισιν v. 732. Non semper in his literis duplicandis sibi constabant etiam prosæ orationis scriptores, ut ἄρυθμος pro ἄρρυθμος, ἀράβδωτος et proxime ἀρράβδωτος, in vet. Inscriptione apud Rose, p. 199. circa annum A. C. 409. exarata. Vide Rose ibid. Prolegg. p. xlvi. Μυρινες pro Μυρρίνης sive Μυρσίνης ap. *Athens and Attica*, p. 215. ἐκλῦσαι utitur Æschylus inf. vv. 334. 347. ἐκλύσεται Eum. 166. *sibi redimere poterit*, et sic fortasse Androm. 818. θανάτου νιν ἐκλύσασθε. Sed Œd. Tyr. 1003. φόβου σε ἐξελυσάμην, pro ἐξέλυσα accipi potest. In Ajac. 531. φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην vertendum est, *præ metu eum a periculo liberandum curavi*. Ceterum expectaverit aliquis fortasse aut τὸ μὴ θανεῖν, i. e. ὥστε μή, aut τοῦ θανεῖν, sine μή. Sed utraque structura quodammodo conjungitur; sive, ut ac-

τοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅϊδου μολεῖν.
τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν·
θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
οὐκ ἠξιώθην αὐτὸς, ἀλλὰ νηλεῶς
ὧδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα.
ΧΟ. σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος,
ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ
μόχθοις· ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
ἔχρῃζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.
ΠΡ. καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾷν ἐγώ.

curatiorem rationem reddas, additur μὴ propter negativam vim, sive prohibendi notionem, in v. ἐξερυσάμην. Similiter ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν Thucyd. II. 49. Dem. Mid. p. 572, fin. πολλὰ γὰρ πρὸ τοῦ μὴ τὸ σῶμα ἕκαστον ὑβρίζεσθαι πεποιήκασιν οἱ νόμοι, i. e. *potius quam ut*. Ibid. p. 527. τοῦ μὴ μετ' ὀργῆς ἀπέχει, i. e. ἀπέχει τοῦ ποιῆσαι μετ' ὀργῆς. Antiphanes ap. Mus. Phil. Cant. I. p. 594. de columbis regis capiti insidentibus: ἐπαίρουσαι δὲ (imo ἀπαίρουσαι) μικρὸν οὐ πολὺ τοῦ μήτ' ἐκεῖσε μήτε δεῦρο, παντελῶς οὕτως ἀνερρίπιζον, ὥστε σύμμετρον αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ περίσκληρον ποιεῖν, nisi hoc quidem loco τοῦ ἐκεῖσε ponitur ut ἰέναι τοῦ πρόσω, Ajac. 731.

245. κάμπτομαι, i. e. κάμπτει με ὁ Ζεύς, *flectere conatur*. Nihil est, quod objecerunt quidam critici, κνάπτομαι vel κναμπτομαι reponentes, humilitatis atque obsequii notionem in v. κάμπτομαι Prometheï personæ parum convenire. Confer v. 314. et 521.

247. ἐν οἴκτῳ προθέμενος. *Mortales autem quum mihi miserandos proposuerim, misericordia ipse non dignatus sum.* ἐν αἰσχρῷ θέμενος ex Hecub. 806. laudat Elmsleius.

248. ἀνηλεῶς libri, quod tuetur Well. ἀνηλεὴς et ἀνηλὴς reperiuntur quidem, sed νηλὴς sup. v. 42. et νηλεῶς Cho. 234. postulat metrum. Hic autem proprio sensu usurpatur, pro ἄνευ ἐλέου.

254. ἐλεινὸς Pors. pro ἐλεεινός. Epicam formam servavit Well. metri securus. Supra v. 247. querebatur Prometheus, sibi non contigisse eandem quam mortalibus præstitisset misericordiam. Respondet chorus, At durus esset qui tui non misereretur. Ego enim certe te videns animo doleo. Itaque nunc dicit ille, "At non nisi amicis misericordia dignus videor." Ce-

ΧΟ. μή πού τι προΰβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;
ΠΡ. θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.
ΧΟ. τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;
ΠΡ. τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.
ΧΟ. μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.
ΠΡ. πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα.
ΧΟ. καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;
ΠΡ. ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.
ΧΟ. τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
αἰκίζεταί τε κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν;
οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;
ΠΡ. οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.
ΧΟ. δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
ἡμαρτες; ὡς δ' ἡμαρτες, οὔτ' ἐμοὶ λέγειν
καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
μεθῶμεν, ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά.
ΠΡ. ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα

terum illæ, totum crimen sciscitari pergentes, sermonem a v. 245. continuant, qui interruptus erat a v. οἰκτραῖσιν, v. 246. Loci sententiam non assequutus Burgesius dedit καὶ μὴ φίλοις ἐλεινὸς κ. τ. λ. *etiam hostibus*, non male quidem, si μὴ φίλοις pro τοῖς μὴ φίλοις recte dici potest. Sed perperam idem Vir doctus, quæ est ejus libido etiam sanissima corrumpendi, dedit σιδηρόφρων τ' ἦν, quasi ἐστὶ subaudiri non potuerit.

258. Hæserunt quidam in v. τυφλὰς, quod consulto propter oppositionem in προδέρκεσθαι adjicitur. Cæcus profecto ipse fuisse videtur qui στυφλὰς conjecit. Dubium est, an Pandoræ fabula hic respiciatur, Hesiod. Opp. 96.

264. χαλᾷ pro χαλάσει, κακῶν a κακόω, Burgesio est. Neutrum verum puto: non enim dicit οὐδαμὰ, sed οὐδαμῇ. Pronomen etiam cum χαλᾷ construendum est.

271. ἐλαφρὸν, ὅστις, κ.τ.λ. *facile est ei, qui* etc. Fallitur Burges. corrigens ἐλαφρός. Proverbium ἐλαφρὸν παραινεῖν τὸν κακῶς πεπραγότα servavit Bekk. Anecd. p. 38. τὸν κακῶς πράσσοντ' pro τοὺς κακῶς πράσσοντας emendavit Stanl. Vide similem errorem Eum. 303. Confer autem Cho. 684.

ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς
πράσσοντ'· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.
ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι·
θνητοῖς δ' ἀρήγων αὐτὸς ηὑρόμην πόνους.
οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με
κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.
καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη,
πέδοι δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας
ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.
πίθεσθέ μοι, πίθεσθε, συμπονήσατε
τῷ νῦν μογοῦντι. ταὐτά τοι πλανωμένη
πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

ΧΟ. οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώυξας τοῦτο, Προμηθεῦ·
καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσυτον
θᾶκον προλιποῦσ', αἰθέρα θ' ἁγνὸν,
πόρον οἰωνῶν, ὀκριοέσσῃ

277. κατισχανεῖσθαι libri omnes, uno tantum excepto, in quo κατισχνανεῖσθαι recte scriptum est. Mireris Viros doctos diversas formas ejusdem vocis putavisse ἰσχάνω et ἰσχναίνω. Hoc enim ab ἰσχνὸς, illud ab ἴσχω deducitur, ut ἐρυκάνω ab ἐρύκω, ἰζάνω ab ἵζω, etc. Confer omnino πέτρᾳ προσαναινόμενον v. 151.—τοιαῖσδε Elmsleius, recte fortasse. Nam τοιόσδε fortius est et δεικτικώτερον quam τοῖος.

279. μὴ δύρεσθ' Med. Vulgo μὴ 'δύρεσθ'. In Pers. 584. breviorem formam postulat metrum, δυρόμενοι γέροντες. Pro καί μοι Rob. καίτοι habet, optime quidem, modo vere.

282. Vulgo πείθεσθε. Aoristum prætulerunt Elmsl. Blomf. Dind. propter sequens aoristum συμπονήσατε.

283. Melius fortasse ταὐτά τοι, *ita fit ut*—, quod quidam libri præbent. Metaphoram vide ad Suppl. 322. ἰζάνειν vel ἐφιζάνειν sæpissime de volante avicula vel api dicitur, cui aptum est participium πλανωμένη.

289. ὀκρυοέσσῃ vulgo, quod est *gelida*. ὀκριοέσσῃ, *aspera*, in tribus

χθονὶ τῇδε πελῶ· τοὺς σοὺς δὲ πόνους
χρῄζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
διαμειψάμενος πρός σε, Προμηθεῦ,
τὸν πτερυγωκῇ τόνδ' οἰωνὸν
γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων.
ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ·
τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως
ἐσαναγκάζει, χωρίς τε γένους
οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν
νείμαιμ', ἢ σοί.
γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην
χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι· φέρε γὰρ,

tantum libris servatur. Confer Theb. 289. inf. 1037. ubi ὀκρίδα φάραγγα.

292. "Dicendum erat κέλευθον διαμειψάμενος, pro quo τέρμα κελεύθου dixit, ratione habita verbi ἥκω." Dind. Scenam ingreditur venerabilis pater Oceanus, volucri inequitans ut equo, quare τετρασκελὴς fingitur v. 403. Videtur autem poeta Oceani sedem in Occidente versus Atlantem posuisse, τέρμονας Ἀτλαντικούς, Hippol. v. 3, ubi male reprehendit Monkius scholiastam v. πόντου de Euxino intelligentem, quia ibi, ut hoc loco, Atlantem et Euxinum extremos mundi terminos esse voluit poeta. Quare ab Occidente ad Orientem si venit Oceanus, δολιχὴν κέλευθον emensus recte dicitur. Verissime autem notavit Burgesius hinc manifestum fieri, cur Oceanus Atlantis supplicium probe noverit, inf. 356, seqq. ut qui πρὸς ἑσπέρους τόπους ἕστηκε.

299. Structuram optativi illustrat Ag. 603. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά, ubi subtilius eam explicare conatur Peile. Cho. 164. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν. Est autem μείζω μοῖραν νέμειν mos ab heroicis temporibus deductus, cum major cibi portio magnatibus dividebatur; unde Homerus δαιτὸς ἐΐσης utitur, cum omnes æquam partem accepissent. Confer Il. XII. 311. Od. XX. 280. μείζον' ἄν ὥραν Burgesius, ut εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν Trach. 57, ingeniose quidem, sed sine ulla causa.

σήμαιν' ὅτι χρή σοι ξυμπράσσειν·
οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ
φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

ΠΡ. ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν
ἥκεις ἐπόπτης· πῶς ἐτόλμησας, λιπὼν
ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ
αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἦ θεωρήσων τύχας
ἐμὰς ἀφῖξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.

ΩΚ. ὁρῶ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
γίγνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
ῥίψεις, τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον

314. κάμπτομαι. Vide ad v. 245. Inepte Burgesius οὐ κάμπτομαι.

317. μεθάρμοσαι. Novos mores accipias, omissa priore indole. Sic Alcest. v. 1157. νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον. Unde paullo audacius dicitur Eum. 468. νῦν καταστροφαὶ νέων θεσμίων.

319. De locutione ῥίπτειν λόγους vide ad Suppl. 478. inf. 953. Ag. 1035. ἀνωτέρω θακῶν ut Suppl. 94. 594.

321. χόλον. ὄχλον conjecit Dind. comparans locum non admodum similem, v. 845. Jungendum est μόχθων παιδιάν, *ludicrum tantum doloris imitamentum*. Scholiasta: ὥστε τὴν νῦν προσοῦσαν ὀργὴν αὐτῷ παίγνιον εἶναι δοκεῖν σοι. Recte hoc; male autem alius Schol. τὴν λύπην τῶν νῦν δυστυχιῶν explicat. χόλον enim non Promethei, sed Jovis est. Non enim indignationem quam conceperat ob labores, sed ipsos labores rem ludicram putaturus erat. Siquid corrigendum, proba-

παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
γλώσσης, Προμηθεῦ, τἀπίχειρα γίγνεται.
σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
οὔκουν ἐμοί γε χρώμενος διδασκάλῳ
πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι καὶ πειράσομαι
ἐὰν δύνωμαι τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.
ἦ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὢν περισσόφρων, ὅτι

bilius videtur ὄτλον (Theb. 18.) quam ὄχλον. Sed satis facile intelligitur τὸν νῦν παρόντα Διὸς χόλον, quum proxime præcessisset Ζεύς.

323. ὀργὰς, Angl. *temper*, ut Suppl. 743.

325. ἀρχαῖα, Angl. *old-fashioned, stale.* Plut. 323. ἀρχαῖον καὶ σαπρόν. Nub. 1357. 1469. ὡς ἀρχαῖος εἶ.

327. ἐπίχειρα, *merces.* Vim et originem hujus vocis exposuit Donaldson, *New Cratylus*, p. 223.

330. Notandum tironibus, particulas οὖν—γε sæpissime idem valere quod γοῦν, *saltem*, ut Antig. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον. Sic Œd. Col. 924, 651. Antig. 321. Heraclid. 191. Eccles. 850. inf. 526. Quare si rectius hic putes ἐμοί γε quam ἔμοιγε, male interpungitur post οὔκουν.

331. Confer Ag. 1602. πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παίσας μόγῃς. De bubus reluctantibus dicitur, quæ cum stimulis excitantur, recalcitrando gravius punguntur.

335. λαυροστόμει pauci libri. Scilicet in codicibus serioris ætatis eadem forma exarantur literæ *β* et *υ*. Sic ἐβδόμῳ et εὐδόμῳ, Theb. 271. ναυάτης et ναυβάτης exhibent libri Pers. 377. ναυατῶν pro ναυβατῶν Eum. 434. λαῦρος pro λάβρον unus liber Pind. Nem. VIII. 46. Utraque litera, et *β* et *υ*, nostram *v* valebat.

τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους
ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
ὤμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα

similiter positarum in continua ejusdem personæ oratione laudavit Dind. ex Œd. Col. 435. Alcest. 557. Heracl. 507. Quibus addit Burges. Hec. 367. Hippol. 1062. et quod verissime notavit Dindorfius, inexorabilem et crudelem esse Jovem Promethei, non Oceani erat ostendere; debebat etiam vaticinium de Ætna v. 375. ex Prometheo audiri, qui πάντα προὐξεπίσταται σκεθρῶς τὰ μέλλοντ'. Respondet Reisigius, quem sequitur Griffiths, verba ὑψηγόρων κομπασμάτων, v. 368. non ab ipso Prometheo, sed in Promethea potius ab alio dicta videri. Difficile est judicare; nam non inepte Oceani orationem sic exciperet Prometheus, v. 381. "Tu igitur ex tui ipsius fratris fortuna Jovis vindictam cognoscis, docuitque te ejus exemplum quomodo eam evadere possis."

357. Hos versus ita exhibet Robortellus: ἕστηκε κίων οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς, ὤμοιν ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον, quod vulgato longe deterius judicat Dindorfius. An recte judicaverit, dubito. Dicitur quidem de Atlante Od. I. 53. ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν, sed Herod. IV. 184. mons Atlas ipse vocatur κίων τοῦ οὐρανοῦ. Ac longe aptius mundi sustentator Atlas dicitur *columna stare, grave onus humeris suffulciens*, quam *columnam humeris sustinens*. Diversam notionem de Atlante habuisse Homerum inde colligas, quod ab eo dicuntur hæ columnæ cœlum a terra ἀμφὶς ἔχειν, i. e. seorsim tenere, quas columnas ἔχει, i. e. observat ac tuetur ne ruant, Atlas. Seriores poetæ gravius Atlanti onus imposuisse videntur. Vide GROTE, *History of Greece*, Vol. I. p. 101. Hes. Theogon. 517. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης, Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι.

359. γηγενῆ, sc. a terra conceptum, Theogon. 820. Et hic et infra v. 945, respexisse videtur Æschylus Pindarum, æqualem suum, qui scripserat Pyth. I. 31. Τυφὼς ἑκατοντακάρανος, τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον. Libri autem ἑκατοντακάρηνον, quod solus Well. ausus est tueri, et recte fortasse, si hoc compositum ex epicis sumpsit Æschylus, ut πεντηκοντακάρηνον Hes. Theog. 312. Vide sup. ad v. 122. Scribendum tamen erat ἑκατογκάρηνον. Doricam formam recte reposuisse Blomf. colligit Dindorfius ex forma καρανοῦται, Cho. 519.692, καρανιστῆρες, Eum. 177. ἑκατογκάρανοι agnoscit

ἄντρων ἰδὼν ᾠκτειρα, δαΐον τέρας,
† ἑκατογκάρανον πρὸς βίαν χειρούμενον
Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς,
σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον·
ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας,
ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ·
ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς
ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος·
καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας

Hesychius; sed vera scriptura, nisi magnopere fallor, est ἑκατοντάκρανον, quam reponendam censuit Hermannus. Apud Pindarum, Ol. IV. 11. Pyth. VIII. 20. est Τυφὼς ἑκατόγκρανος et ἑκατογκεφάλας.

362. ἀντέστη libri. Wünderlichii emendatio nemini dubia esse debet. Confer Il. XXIII. 635. ὅς μοι ἀνέστη. Thucyd. VI. 76. τῷ Μήδῳ ἀνέστησαν. πᾶσ' ὃς ἀντέστη θεοῖς fortasse defendi possit: vide ad Pers. 846. Ita saltem Hom. Il. XX. 497. βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων. XXI. 208. χέρσ' ὕπο Πηλείδαο, nec cuiquam confidenter affirmare licet, similia nunquam ausum esse nostrum poetam. πᾶς ὃς ἀντέστη, i.e. *summis viribus*, tentare licet, sed frustra.

363. συρίζων φόνον. φόβον Med. Rob. Utramque lectionem agnoscit Schol. sed dijudicare difficillimum est. Apollodorus autem, I. 6. 3. τοιοῦτος ὢν ὁ Τυφῶν καὶ τηλικοῦτος, ἠμμένας βάλλων πέτρας ἐπ' αὐτὸν τὸν οὐρανόν, μετὰ συριγμῶν ὁμοῦ καὶ βοῆς ἐφέρετο, πολλὴ δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη. (cf. v. 379.)

366. Dativum post ἦλθεν ut Theb. 440.

371. παράορον ex Mediceo reposuit Dind. pro vulgo παρήορον, quæ epica vocis forma est. Hom. Il. VII. 156. πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, ubi Schol. explicat ἐκλελυμένος. Proprie de equo funali usurpatur, qui *ad latus suspensus*, sc. currui adligatus est. Quoniam autem laxatior est et liberius movetur equus παράσειρος, inde significat χαλαρὸς, *solutus* vel *distentus*. Similis forma est πεδάορος, Cho. 581, hoc est μετήορος. ἀπήωρος et ἄωρος etiam apud Homerum leguntur, unde παρήωρον vel παράωρον quidam libri hoc loco

κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο·
κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ
Ἥφαιστος, ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὸν γύας·
τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον
θερμῆς †ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου ζάλης,
καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.

exhibent. Vertendum, *a helpless and paralised form.*

372. Idem fretum vocaverat Homerus στεινωπὸν Od. XII. 234.

373. ἰπούμενος, *pressus*, ab ἶπος, Pind. Ol. IV. 10. quem locum respexit Æschylus, ὃς Αἴτναν ἔχεις ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος. Correxerat Stephanus librorum scripturam ἰπνούμενος, duo autem codd. cum Med. veram lectionem hodie præbuerunt. Cf. Equit. 924. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Proprie ἶπος et σκανδάληθρον (Acharn. 687.) sunt partes τῆς μυάγρας (*mousetrap.*)

375. Prædicit Prometheus quod vivente Æschylo revera evenit, Ol. 75. 2. B.C. 479, quod ex Parii Marmoris certissimo testimonio indicavit Dindorfius. Thucydidem vero Lib. III. 116. rotundo numero uti putat Vir doctus, cum scribit ἐρρύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης, ὥσπερ καὶ τὸ πρότερον—λέγεται δὲ πεντηκοστῷ ἔτει ῥυῆναι τοῦτο μετὰ τὸ πρότερον ῥεῦμα. τοῦτο, sc. quod anno A.C. 425 accidit. Sed satis definitum est πεντηκοστῷ ἔτει, pro quo potuit generalius πεντήκοντα ἔτεσιν, quare in v. λέγεται fortasse quærenda est aliqua narrationis ambiguitas.

377. λευρὸν Med. Rob. ceteri λευρὰς, quod male servarunt Well. et Scholef. nam ὁ γύης, non ἡ γύη, in usu fuisse hodie satis probatum est. De voce λευρὸς vide ad Suppl. 502. inf. 402.

379. Vulgo θερμοῖς ἀπλήστου. Sed θερμῆς libri fere omnes, ἀπλάτου autem, quod conjecit Blomf., ideo verum esse videtur, quod Pindarus, Pyth. I. 40. eadem de re scribens posuit ἀπλάτου πυρὸς ἀγνότατα παγαί, nec optime ad sensum diceretur ἄπληστος ζάλη. Nam de periculosa ad craterem accessione propter τὴν θερμότητα cogitandum est. ἀπλάτου autem cum vel ἀπλήτου vel ἀπλάστου scriptum esset, hoc Ionicæ dictionis sectator inscite in ἀπλήστου mutavisse videtur. De his vocibus vide inf. ad v. 735.

[ΠΡ.] σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
χρῄζεις· σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι·
ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
ἔστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.
ΩΚ. οὔκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;
ΠΡ. ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ,

382. ὅπως ἐπίστασαι, sc. cedendo, quod ego, inquit, facere non didici. Cf. Eum. 551. Sensus est: Non meo exemplo eges, quum alium jam videris a Jove cruciatum.

386. Multa de hoc versu disputarunt critici, difficultatem aliquam sententiæ subesse putantes. ὀργὴ νοσοῦσα est indoles quoquo modo affecta, sive iracundia, sive morositate, seu alio modo turbata atque excitata; et νοσούσης dicit pro certo quovis affectu propter medica vocabula μαλθάσσειν, σφριγᾶν, ἰσχναίνειν. Quod argutatur Dind. ὀργῆς hic *iram* idcirco significare, quia modo præcesserit χόλου, id recte quidem dictum est, si ὀργῆς νοσούσης conjuncta intelligas *iracundiam*, ut recte vertit Cicero, Tusc. Q. III. xxxi. ubi ita hunc locum adumbravit: *Atqui, Prometheu, te hoc tenere existimo, Mederi posse rationem* (*orationem* conjicit Steph.) *iracundiæ:* respondet Prometheus, *Siquidem qui tempestivam medicinam admovens Non ad gravescens volnus illidat manus.* Itaque ἰσχναίνειν βίᾳ intellexit philosophus de medici manu turgescentem tumorem asperius premente atque ita subsidere cogente. Nihilominus vulgatum concoquere non potest Dindorfius, qui aliam scripturam ex Plutarcho et Eustathio, ψυχῆς νοσούσης, a poeta abjudicans, ὀργῆς ζεούσης reponendum censet; quasi ea lectio non plane turbaret metaphoram, quæ in νοσούσης aptissime enuntiatur. Totius loci sententia hæc est. "Hoc autem ignoras, etiam iratum precibus et sermone leniri et a proposito deflecti?" "Scio" (inquit alter); "sed opportune ac prudenter admovenda est ea medicina, ne magis etiam exasperes." "Quid autem si ego prudenter Jovem adire audeam? Quid damni inde capiam?" "Laborem" (respondet ille) "frustra impendes."

387. De ἐὰν—γε vide ad Ag. 944. Talia, etiamsi levicula sint, monuisse, non est perdidisse operam; nam veram hujus particulæ structuram quum minus percipiant tirones, in falsissimam opinionem adduci solent, eam sæpe non nisi ad versum explendum usurpare tragicos scriptores. Vide etiam ad Theb. 71.

καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.
ΩΚ. ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα
ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.
ΠΡ. μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν.
ΩΚ. ἔα με τήδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ἐπεὶ
κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.
ΠΡ. ἐμὸν δοκήσει τἀμπλάκημ' εἶναι τόδε.
ΩΚ. σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.
ΠΡ. μὴ γάρ σε θρῆνος οὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ.
ΩΚ. ἦ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας;
ΠΡ. τούτου φυλάσσου μή ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ.
ΩΚ. ἡ σὴ, Προμηθεῦ, ξυμφορὰ διδάσκαλος.
ΠΡ. στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.
ΩΚ. ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώυξας λόγον·
λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
τετρασκελὴς οἰωνός· ἅσμενος δὲ τἂν
σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.
ΧΟ. στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ· στρ. ά.

388. Libri Medicei scriptura σφυδῶντα pro σφριγῶντα non temere spernenda est. Potuit enim esse forma σφυδάω, etsi nobis cognata σφύζω tantum innotuit.

389. "Intellige audaciam prudentia conjunctam." Blomf. Sic Eur. Frag. Alcmen. 9. σκαιόν τι χρῆμ' ὁ πλοῦτος ἢ τ' ἀπειρία.—προθυμεῖσθαι Med. et plerique libri. Sed alterum, *cautionem* in adeundo Jovem exprimens, sententiæ multo aptius est; nam sic respectus habitus est ad v. ἐν καιρῷ.

392. τήνδε τὴν νόσον paucissimi libri. Laudat Elmsleius Trach. 544. νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.

394. τἀμπλάκημα. i. e. ἥδε ἡ νόσος, sc. εὐηθία. Ego, inquit, frustra te misisse videbor, non tu ultro hoc officium suscepisse.

396. μὴ γὰρ, sc. δέδοικα γὰρ, μή. —θρῆνος οὐμὸς, *mei miseratio*, ut τὴν ἐμὴν αἰδῶ, mei observantiam sive timorem, Pers. 695.

401. ὁρμωμένῳ, quum jam in eo ipso essem, ut sponte a te digrederer. De nautica voce ψαίρει (*flapse*) optime scripsit Griffiths.

405. Metrum hujus strophæ

δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν [λειβομένα]
ῥέος παρειὰν
νοτίοις ἔτεγξε παγαῖς· ἀμέγαρτα γὰρ τάδε· Ζεὺς δ'
ἰδίοις νόμοις κρατύνων 411
ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν.
πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα· ἀντιστρ. ά.

Ionicum a minore est, nec tamen puris pedibus constans, ut Pers. 86—94. ubi vide. Primus versus sic metiendus est: στέ|νω σε τᾶς οὐλ|ομένας τύ|χας, Προμηθεῦ.| In secundo non offendit particula δὲ post δακρυσίστακτον, quæ sensui necessaria etiam est. Nam recte respondent −∪−− et ∪∪−−, uti colligere licet ex dipodia trochaica sæpe pro Ionico posita: cf. Pers. 86.

Ibid. Gemo te propter perditam fortunam, Prometheu; rivus autem lacrymas a teneris oculis destillans genam humidis madefecit fontibus: hæc enim non invidenda sunt: Zeus autem pro suo arbitrio imperans insolentem in priores deos exserit potentiam. Jam vero universa gemebundum sonat regio; et magnificum ac vetustate nobilitatum tuum fratrumque honorem queruntur, ac quicunque pulchræ Asiæ colonias habitant, cum graviter ingemiscentibus tuis malis condolent mortales.

408. Libri omnes λειβομένα et ἔτεγξα, nisi quod unus tantum codex ἔτεγξε. Illud omittendum, hoc recipiendum vidit Heathius.—ἀμέγαρτα *immisericorditer* interpretatur Blomf. cum sequentibus construens. Sensus potius esset: nam hæc sæva imperia Zeus secundum proprias leges exercens prioribus diis superbam exhibet indolem. Nimirum e κρατύνων supplendum erit κράτη (Suppl. 431.) Inest tamen aliquantum difficultatis in v. ἀμέγαρτος, quod proprie valet λυγρὸς, *non invidendum propter infelicitatem*, ut ποίμνα ἀμέγαρτος Suppl. 631, ἄζηλος sup. 146. nusquam autem pro *sævus, crudelis, immisericors,* usurpatur. Vide Buttm. Lexil. in v. μεγαίρω. Quocirca nescio an recipienda sit Robortelli lectio ἀμέγαρτα γὰρ τάδε· Ζεὺς δ' κ. τ. λ. quæ in uno etiam codice reperitur, γὰρ tantum pro δὲ scripto. Et sic Well. non improbante Dind.

414. αἰχμάν, *indolem*, ab ἀΐσσω, ut θυμὸς a θύω. Vide ad Ag. 467. Graviter falluntur qui de *hasta* vel *sceptro* hoc loco cogitant.

415. Comparat Burges. Pers. 550. νῦν γὰρ πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα.—ἀρχαιοπρεπῆ opponitur ut magnificum aliquid ac veneranda vetustate insignitum, τῇ τῶν νέων θεῶν ἀρχῇ.

μεγαλοσχήμονά τ' ἀρχαιοπρεπῆ στένουσι τὰν σὰν
ξυνομαιμόνων τε τιμὰν, ὁπόσοι τ' ἔποικον ἀγνᾶς
Ἀσίας ἔδος νέμονται,
μεγαλοστόνοισι σοῖς πήμασι συγκάμνουσι θνατοί·

Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι στρ. β'.
παρθένοι, μάχας ἄτρεστοι,
καὶ Σκύθης ὅμιλος, οἳ γᾶς
ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν·
† Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος, ἀντιστρ. β'.

416. στένουσι Med. Rob. alii: vulgo στένουσα. Pluralis numerus post λέλακε minus durus est propter sequens ὁπόσοι. Plenius etiam post χώρα interpunximus.—ξυνομαίμονες sunt Titanes.

419. ἔποικον ἔδος, i. e. ἐποικίαν, Asiæ Minoris colonias. ἀγνὴ poetice dicitur Asia quasi esset persona. Vide ad Pers. 498. Sensus est, omnes Asiæ, Scythiæ, Caucasi, accolæ, etiam Amazones (cf. v. 742.), tuæ sortis miserentur, ut qui circa easdem tecum regiones habitantes tui cruciatus conscii sint.

424. παρθένοι, sc. Amazones. μάχας accusativus, non genitivus casus est, monente Dind. Confer δεινοὶ μάχην Pers. 27. ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις legitur Ajac. 365.

428. Corruptum esse nomen Ἀραβίας certum videtur. Quodcunque statuas de vulgatæ lectionis integritate, vel ex hoc uno argumento manifestum est Arabiam non esse regionem sic vulgo appellatam, quod delendam esse particulam τε in proximo versu postulat metrum: quare nisi alteram Arabiam πέλας Καυκάσου fuisse demonstratum sit (conaturque id demonstrare Butlerus ex Hor. Od. I. xxxv. 40. ubi *Massagetas Arabasque* una memorat poeta, sed vide ibid. Orellium), omnino necesse est Ἀραβίας ut corruptum damnare. Magnopere placet ingeniosa Burgesii emendatio Ἀβάριές τ', qui citat Suidam in v. Ἄβαρις, et Eustath. ex Herod. IV. 36. εἰσί τινες ὑπερβόρεοι, οὕτω δὲ καὶ ὑπερνότιοι. καὶ ὅτι ὁ Ἄβαρις ὁ ὑμνούμενος ὑπερβόρειος ἦν, ὃς οὐδέν γε σιτεῖσθαι λέγεται, καὶ τὸν οἰστὸν περιφέρειν κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, monetque quodammodo congruere mentionem τῶν ὀξυπρῴρων αἰχμῶν cum ista Abaridis sagitta. Malim equidem Ἀβαρέων τ', sed parum refert vocis forma, modo veram vocem assequamur. Ce-

ὑψίκρημνόν [θ'] οἳ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται,
δαΐος στρατὸς, ὀξυπρῴροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις δαμέντ' †ἀδαμαντο-
δέτοις [ἐπῳδ.
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεὸν
Ἄτλανθ', ὃς αἰὲν
ὑπέροχον σθένος κραταιὸν
οὐράνιόν τε πόλον
νώτοις ὑποστεγάζει.
βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων

terum v. 426, glyconeus est, ut Cho. 778. δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει. Suppl. 530.

434. ἀκαμαντοδέτοις omnes præter unum librum. Confer v. 152. Recte tamen observat Burgesius, Promethea quidem, sed non item Atlanta, adamantinis catenis fuisse illigatum. Voluisse videtur poeta δαμέντ' ἐν πόνοις, ὥ'σ σὺ ἐν ἀδαμαντοδέτοις λύμαις, nisi ex Hes. Theog. 519. ἀκαμάτῃσι χέρεσσι vulgatum effinxit.

435. θεὸν Rob. cum duobus MSS. θεῶν vulgo.

436. Ἄτλαν Dindorfius, qui similes formas Αἴαν, Θόαν, laudat ex Chærobosco. Sed vix intelligo causam mutandi.—ὑπέροχον Herm. Blomf. Dind. Libri ὑπείροχον. Non sine magna probabilitate Burgesius legendum censet ὑπείροχον σθένος χθονὸς κραταιὸν, cujus versus metrum esset ut inf. 922. Conjectura non absimili γᾶς post κραταιὸν inseruit Dindorfius. Fortasse tamen ferri potest quod tentavit Scholefieldius, σθένος κραταιὸν πόλον τε pro σθένος πόλου, quanquam ea structura minime Æschylea est. Sed longe audacior est νώτοις ὑποστενάζει, quo exprimitur ægra et gemebunda impositi oneris sustentatio. Verissimam tamen esse hanc lectionem, ideoque falsam Hermanni conjecturam ὑποστεγάζει, docent sequentia, quibus significatur elementa ac Tartarum ipsum concinere (ξυμπίτνειν) cum Atlantis gemitu. Neque enim hæc facile ex v. συγκάμνουσι sup. 421. continuantur, ita ut de Prometheo accipienda sint, interposita narratione de simili Atlantis casu. Illud potius dici crediderim, ipsam terram, mare, fluvios, Atlantis casu ingemiscere, quemadmodum Asia aliæque regiones Promethea lugeant supplicio affectum.

ξυμπίτνων, στένει βυθὸς, 440
κελαινὸς δ' ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς,
παγαί θ' ἀγνορύτων ποταμῶν στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

ΠΡ. μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ
σιγᾷν με· συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ, 445
ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον.
καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν;
ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν
ὑμῖν λέγοιμι. τἀν βροτοῖς δὲ πήματα 450
ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς, νηπίους ὄντας τὸ πρὶν,

441. ἄϊδος adjectivum esse videtur, ut ἄϊς γῆ sit terra quæ non cernitur. Homerus enim δῦν' ἄϊδος κυνέην, (Angl. *cap of invisibility.*) Sed libenter deleverim γᾶς, quod nec sententia nec metrum desideraret.

442. ἀγνορύτων Heathius pro ἀγνορρύτων. Confer ἀμφίρυτος Ajac. 134. καλλίροον Od. XVII. 206. et vide sup. ad v. 243.

Ibid. ἄλγος. Atlantis, non Promethei, si recte intelligo.

Metra Epodi hæc esse videntur. 1. Antispastico-dactylicum vocare liceat. 2. Dactylicum, præmissa penthemim. iambica. 3. Penthemimeris iambica. 4. Trochaicum. 5. Dactylicum. 6. Iambicum. 7. Idem. 8. Trochaicum. 9. Dochmiacum cum longa syllaba. 10. Dactylico-trochaicum. Longe aliter sex priores versus distribuunt Dindorfius aliique editores.

446. Plerique libri et hic et Ran. 730. προσελούμενον præbent. Formam vocis veteribus etymologis parum intellectam nuper explicavit Buttmannus in Lexilogo, qui ad radicem πρὸ et ἕλω, σFέλω, *proculcare*, retrahit, ut *suavis* ab ἁδὺς formatur. Ejusdem familiæ sunt εἰλεῖν, σφάλλειν, σφέλας, et antiquissimam formam fuisse εἰλεῖν manifestum est ex εἴλη et εἰλίσσειν.

450. Pro πήματα Vir doctus in Mus. Phil. Cant. I. p. 687. corrigi vult εὑρήματα. Sed nulla causa mutationis est; nam si in sequentibus narratur quomodo ignorantia laborarent mortales atque omnia temere miscerent, antequam Prometheus opem attulisset, hi casus et hæc eorum infortunia rectissime dicuntur τὰ ἐν βροτοῖς πήματα

ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος·
οἳ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ' ὀνειράτων
ἀλίγκιοι μορφαῖσι τὸν μακρὸν χρόνον
ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς
δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·
κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι

453. μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων, *non parvi pendens homines;* sive malis, *non efficere volens, ut mala de hominibus opinio concipiatur propter infirmitatem et inscitiam eorum.* Nam ἔχων valet fere παρέχων. Vide Donaldson ad Pind. Isthm. III. 54. ubi eodem sensu legitur μομφὰν ἔχων.

454. ὧν δέδωκ' εὔνοιαν, sc. ἐκείνων ἃ δέδωκα, gratiam et benevolentiam eorum munerum quæ iis largitus sum.

456. Confer Cho. 5. κλύειν, ἀκοῦσαι, et ibi notata. Hom. Il. xv. 128. οὔατ' ἀκουέμεν ἔστι, νόος δ' ἀπόλωλε.

457. βίον pro χρόνον libri longe plurimi. Plat. Phæd. §. 105. ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῇ φύρω.

459. προσείλους, proprie *ad solem conversos*, ab εἴλη, *radius*, hic respicit contrarium ἀνηλίοις v. 461, et nihil aliud quam *apricos* significat.—ἦσαν pro ἤδεσαν. Vide Buttmann. *Irregular Verbs*, in v. εἴδω, p. 78.

460. ἀήσυροι, *parvi, pusilli*, Angl. *tiny*. Suidas: ἀήσυρον, τὸ λεπτὸν, τὸ μετέωρον καὶ κοῦφον, τὸ ἐλαφρὸν, παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι, et sic Apollonius, Lex. Hom. ἀήσυρον, κοῦφον, τὸ οἷόν τε ὑπ' ἀνέμου σύρεσθαι, τούτεστι ὑπὸ τῆς ἀήτης, τῆς ἀνέμου πνοῆς. Alii ab ἀεὶ et σύρω deducunt, quia formica *semper trahit* ore quodcunque potest, atque addit acervo. Vox fortasse Æolica est; sed dubiæ admodum etymologiæ, nam prior syllaba in σύρω producitur. An terminatio tantum in -υρος, ut ἁλμυρὸς, hanc formam effecerit, nescimus. ἀείσυροι libri fere omnes, quæ fortasse forma Atticæ dialecto convenientior erat; confer similem varietatem inter προσείλους et προσήλους in vett. libris v. 459. ut et κειρύλος pro κηρύλος dicebant. (Schol. ad Arist. Av. 299.) Crediderim tamen ἀήσυρος communem originem habere cum εὖρος (ἠ-υρος), ζέφυρος, (ζοφ-υρος, i. e. ἐκ ζόφου,) ἀ-υρα, αὔρα. Ut enim his prior syllaba v. ἀήρ, ἠώς, vel ἀώς, radix est, sic ab ἀήτης, *spiritus*, ἀήτ-υρος, *ventosus*,

μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,
οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
ἔπρασσον, ἕς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
ἄστρων ἔδειξα, τάς τε δυσκρίτους δύσεις.
καὶ μὴν ἀριθμὸν, ἔξοχον σοφισμάτων,
ἐξηῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
μνήμην θ', ἁπάντων μουσομήτορ' † ἐργάνην·
κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
ζεύγλαισι δουλεύοντα· σώμασίν θ' ὅπως
θνητοῖς μεγίστων διαδόχοι μοχθημάτων

quod in ἀήσ-υρος transivit, notissima analogia. Vide Müller, Dor. II. p. 499. De alite proprie usurpatur hæc vox in loco ex Suida citato in Blomf. gloss. ad v. 32.

465. ἀντολὰς, scil. ad tempestatum spatia dignoscenda. Unde Ag. 7. ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν. Vide Mus. Phil. Cant. I. p. 21. ἄτερ γνώμης, temere, sine judicio, sine facultate percipiendi, sine cura digerendi.

467. ἀριθμόν, arithmeticam, quam artium præstantissimam censebant boni Pythagorei.—γραμμάτων συνθέσεις, literarum compositiones, sc. artem qua per singulas literas diverso ordine conjunctas exprimitur animi sententia. Sic sæpe συντιθέναι, ut Suppl. 63. ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα Trach. 158.

469. ἐργάτιν vulgo. Sed ἐργάνην Blomf. Dind. alii ex Stobæo, eandemque lectionem olim in Mediceo scriptam videri testatur Dindorfius. ἐργάτις veteribus plerumque πόρνη significabat, vel saltem *mercenaria*, ut Pind. Isthm. II. 6. Sensus hic esse videtur: et memoriam, quæ in omnibus efficiendis Musarum mater est; i. e. quæ μουσικὴν, artem et scientiam, in omnibus adhibet. Vel simpliciter Memoria dicitur omnium effectrix, quia sine memoria nihil servari, nihil ad finem perduci potest. In epitheto μουσομήτορα eleganter alludit ad Mnemosynem Musarum matrem, monente Schützio. Confer Hesiod. Theog. 916.

472. διαδόχοι (διάδοχοι edd.) *vicarii*, i. e. successores, adjutores. Citat Schützius frag. Prom. Solut. 180. ubi jumenta vocantur ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.—γένοιν' pro γένων' Brunckius. Vide ad v. 210. Falluntur autem, qui docent ζυγὸν et ζεύγλην synonyma esse.

γένοινθ', ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους
ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.
θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
λινόπτερ' ηὗρε ναυτίλων ὀχήματα.
τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.
ΧΟ. πέπονθας αἰκὲς πῆμ'· ἀποσφαλεὶς φρενῶν
πλανᾷ, κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις, ἐς νόσον
πεσὼν ἀθυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.
ΠΡ. τὰ λοιπά μου κλύουσα θαυμάσει πλέον,
οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην.
τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις ἐς νόσον πέσοι,
οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον,

Quid differant optime intelligent tirones ex libro utilissimo, *Dictionary of Antiquities*, p. 534. ζυγὸν scilicet erat transversum ac leviter incurvatum tignum, equorum et boum cervicibus impositum, ad quas aptabatur vel ζεύγλαις, *collaribus*, quæ collo circumdata erant, vel λεπάδνοις, *loris*, quibus ad collum alligabatur. Vide Pers. 193. Confer autem Hom. Il. XIX. 406. πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὖδας ἵκανεν. Ag. 1617.

474. Scholiasta: τὸ γὰρ ἐποχεῖσθαι τοῖς ἵπποις πλουσίων ἐστί. Sumptuosa admodum habebatur ἡ ἱπποτροφία, unde οἰκίη τεθριπποτρόφος ex Herod. VI. 35. laudat Blomf. Sic Demosth. adv. Phænippum, p. 1046. ἱπποτρόφος ἀγαθός ἐστι καὶ φιλότιμος, ἅτε νέος καὶ πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς ὤν.

476. ὀχήματα de navibus Suppl. 32. λινόπτερα ibid. 126. et 714.

480. Male vulgo interpungitur hic locus. Sensus est: turpe tibi et inhonestum est quod pateris: qui errasti quidem, nec tamen errorem corrigere aut potes aut curas. Post πλανᾷ intelligendum est μέν, ut sæpe. Vide ad Theb. 50. — αἰκὲς pro ἀεικὲς Porsonus. Infra tamen v. 533. habemus solutam formam ἀεικεῖς. Vide ad Pers. 472.

487—8. οὐδὲ pro οὔτε libri fere omnes; sed recte videntur Blomf. et Dind. οὔτε utrique loco resti-

οὐ χριστὸν, οὔτε πιστόν· ἀλλὰ φαρμάκων
χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν
ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,
αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
τρόπους τε πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ

tuisse. Comparat Dind. Orest. 46. μήθ' ἡμᾶς στέγαις, μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα. Supra 458—9. Theb. 45. Œd. Col. 972. ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς, οὐ μητρὸς εἶχον. De quinque medicamentorum generibus, quæ sunt πότιμα vel πιστὰ, (Angl. *draughts,*) ἐπίπαστα, *aspergenda,* (*powders,*) βρώσιμα, *comedenda,* ἔγχριστα, *inungenda,* (*embrocades,*) καταπλαστὰ, Arist. Plut. 717, (*plaisters, poultices,* etc.) vide omnino doctissimam Blomfieldii dissertationem in Glossario. Addit Burgesius ὀσφραντὰ, (*scents,*) et εἴσφρητα, (*injections,*) recteque distinguit inter medicos, (*physicians,*) qui his omnibus utebantur, chirurgos (*surgeons,*) quibus propria erat τομὴ et καῦσις (cf. Ag. 822.) et empiricos, (*quacks,*) qui ad ἐπῳδὰς, μαγεύματα, γοητείας, et περίαπτα (*amulets,*) confugiebant. Unde Soph. Ajac. 581. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Observandum præterea est, quoties metaphoras a scientia medicinæ mutuatus sit noster poeta. Exempla quædam apponere fortasse non pigebit. Supra 481. 386—8. Ag. 821. ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων, ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. Cho. 462. δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος. Eum. 179. παίδων κακοῦται χλοῦνις, ubi κακοῦσθαι medicorum vocabulum esse videtur, quo sæpe utitur Hippocrates. Ag. 1378. τί κακὸν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς ἐδανὸν, ἢ ποτὸν πασαμένα ῥυτᾶς ἐξ ἀλὸς ὅρμενον; Prom. 507. ἐξομματόω et ἐπάργεμα vide not. Ag. 17. Cho. 530. Suppl. 264. ἐντέμνειν ἄκος et ἄκος τομαῖον.

489. Notanda in κατεσκέλλοντο imperfecti temporis significatio. Est autem σκέλλω *arefacio, exsicco,* unde deducitur nostrum vocabulum *skeleton.* Cf. Il. XXIII. 191.— πρίν γ' libri optimi. Vulgo πρὶν, de cujus vocis mensura vide ad v. 789. σφίσιν pro αὐτοῖς, ut σφιν v. 465, ex usu epicorum.

491. ἐξαμύνονται, *quibus nunc homines a se arcere solent omnes morbos.* Quod dedit Blomf. ἐξαμύνωνται, vide ne Latina potius quam Græca structura sit.

492. τρόπους τε Med. Reliqui τρόπους δέ.

ὕπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
ἐγνώρισ' αὐτοῖς· ἐνοδίους τε συμβόλους
γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν,
εὐωνύμους τε, καὶ δίαιταν ἥντινα
ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ ξυνεδρίαι·
σπλάγχνων τε λειότητα, καὶ χροιὰν τίνα
ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν,
χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν.

494. κληδόνας, omina per voces subitaneas intellecta, quæ plerumque dicebantur φῆμαι. Hujusmodi generis sunt *aery tongues, that syllable men's names, on sands, and shores, and desert wildernesses.* Miltonus in Como.

495. ἐνοδίους συμβόλους, Angl. *objects first met on a journey.* Suppl. 496. καὶ συμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεών, ubi vide notata.

498. εὐωνύμους τε, i. e. καὶ οἵτινες εὐώνυμοι, *tristes, lævi.* Hom. Il. XII. 238. τῶν (sc. οἰωνῶν) οὔ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω, εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠὼ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

500. ξυνεδρίαι, *consessus*; contraria vox erat διεδρία, utraque autem auguralis, monente Abreschio, qui bene laudat Arist. Hist. Anim. 9. 1. τὰς διεδρίας, καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι, δίεδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα. Unde hic clarius intelligimus quæ præcedunt, ἔχθρας καὶ στέργηθρα avium.

501. λειότης. Rugosum scilicet et exile jecur infaustum habebatur; contra autem lubricum, plenum, leve, εὐτραφὲς, deorum favorem portendebat. Cic. de Div. II. 13.

502. πρὸς ἡδονὴν, i. e. ἡδέως, scil. ἡδέα. Vide ad Ag. 278. Respicit in his verbis τὸ καλλιερεῖσθαι. Sensus est, Quemnam colorem habentia, deorum portenderent benevolentiam. Ad ἔχοντα enim manifesto supplendum est τὰ σπλάγχνα, quod tamen non vidit supplendum G. Burges.

503. Adeo dura est copulæ omissio si καὶ εὐμορφίαν χολῆς λοβοῦ τε intelligas, ut rectius εὐμορφίαν per epexegesin ad λειότητα adnectas. λοβὸς, *jecur*, si ποικίλος (Angl. *streaked*) et εὔμορφος erat, familiaris putabatur; si omnino deesset visceribus, triste omen habitum est. Laudat Blomf. Eur. El. 826. λοβὸς μὲν οὐ προσῆν σπλάγχνοις.

κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ καὶ μακρὰν
ὀσφῦν πυρώσας δυστέκμαρτον εἰς τέχνην
ὤδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα
ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς
κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε, τίς
φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.
βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,
πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.
ΧΟ. μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,

Addit Griffiths ex Cic. de Div. II. 13. "caput jecoris ex omni parte diligentissime considerant; si vero id non est inventum, nihil putant accidere potuisse tristius."

504. *κνίσῃ συγκαλυπτά.* Confer Antig. 1011. Ad *ὀσφῦν*, (Angl. the *chine*,) vide Arist. Pac. 1053. et ibi Schol. Vulgo autem *ὀσφύν*. Ridicule hic Burgesius: "Cur *longam* dicit? Subest certe error." Respondeat quivis puer, "Quia longam fecit Natura" Sed totum locum perverse intellexit et mutando corrupit Vir ille *ἀκορεστότατος*.

505. *τέχνην*, sc. *τὴν τῶν ἐμπύρων*.—*φλογωπὰ σήματα* de ignispicio intellige; vide Eur. Phœn. 1255.—*ἄργεμος* vel *ἄργεμον* oculi morbus erat, *λεύκωμα*, (nostris medicis vocatur *cataract*,) et *ἐξομματοῦν* significat oculos increscente hoc vitio purgare. Cf. Suppl. 463. Cho. 839. Arist. Plut. 635. *ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας*, quod ex Phineo Sophoclis sumptum monet Schol. Hesych. *ἀργέματα· τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα*. Vide eundem in *ἐπάργεμος*.

512. *Nisi qui velit inepte garrire.* *φλῦσαι*, a *φλύω*, Angl. *to babble*, proprie de aqua dicitur. Cf. Theb. 658. Hinc deducitur Latinum *fluo*.

515. Sensus est; *μή νυν, βροτοὺς ὠφελῶν*, h.e. *ὠφελήσας, σαυτοῦ ἀκήδει*. Non monuissem, nisi graviter errasset Burgesius, qui seorsum accipiens *μὴ νῦν ὠφέλει* quærit quomodo *nunc* Prometheus mortales adjuvare potuerit.—*πέρα καιροῦ, ultra scopum*, i.e. justum modum. De vera hujus formulæ significatione disputatum est ad Suppl. 1044. Ag. 355.

σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὡς ἐγὼ
εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
λυθέντα μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.
ΠΡ. οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος
κρᾶναι πέπρωται, μυρίαις δὲ πημοναῖς
δύαις τε καμφθεὶς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω.
τέχνη δ' Ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.
ΧΟ. τίς οὖν Ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;
ΠΡ. Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐρῑνύες.
ΧΟ. τούτων ἄρ' ὁ Ζεὺς ἐστιν ἀσθενέστερος;
ΠΡ. οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.
ΧΟ. τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν;
ΠΡ. τοῦτ' οὐκέτ' ἂν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει.
ΧΟ. ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις.
ΠΡ. ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς
καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ
δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

519. Arist. Equit. 843. οὐκ, ὦγαθοὶ, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ.

520. Notandum πέπρωται cum nominativo personæ, cum plerumque impersonaliter usurpetur. Sed ut ἔοικα μάτην ἐρεῖν (inf. 1028.) dicitur, non ἔοικεν ἐμὲ ἐρεῖν, δίκαιός ἐστι ποιεῖν pro δίκαιόν ἐστιν αὐτὸν ποιεῖν, etc. sic Μοῖρα πέπρωται κρᾶναι accipi potest pro πέπρωται Μοῖραν κρᾶναι. Vide inf. ad v. 639. Fortasse tamen pro activo est, *statuit*.

524. Eum. 360. κακῶν μνήμονες Σεμναί. μνήμων Ἐρινὺς Ajac. 1390. —τρίμορφοι pro τρεῖς vide ad Suppl. 368.

525. Vulgo ἄρα Ζεύς. Articulum ex optimis libris restituendum censuit Dindorfius.

526. De οὔκουν—γε vide ad v. 330.

528. Vulgo οὐκ ἂν οὖν, quod parum recte diceretur. Altera lectio exstat in bonis codicibus. οὐκέτι sæpe sic usurpatur; *hactenus quidem, sed non ulterius*. Male intellexit Burgesius.

ΧΟ. μηδάμ' ὁ πάντα νέμων στρ. ά.
θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς,
μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα
βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον πόρον,
μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις·
ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι,
καὶ μήποτ' ἐκτακείη.
ἀδύ τι θαρσαλέαις ἀντιστρ. ά.
τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι, φαναῖς
θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις· φρίσσω δέ σε δερκομένα

535. Nunquam eveniat, ut contrariam meo arbitrio potentiam exerceat Zeus omnium rerum dispensator; nec ut ipsa negligam deos adire cum puris cæsarum boum sacrificiis, juxta patris mei Oceani flumen, nec ut verbis offendam; sed hoc, quod nunc facio, maneat mihi, et nunquam ex animo evanidum fiat. Metra sunt: 1. Dactylicum. 2. 3. 4. idem, præeunte dipodia trochaica, et intertextis spondæis. 5. ut 1. 6. Trochaicum. 7. Iambicum.

541. ἀλίτοιμι, aoristum ab ἀλιταίνω. Alia forma ἀλιτρέω occurrit Eum. 306. si vera lectio.

543. Contrarium ἐντακῆναι Soph. Electr. 1311. Trach. 463. Post hoc verbum comma ponendum censet Dind. quasi τόδε ad sequentia pertineat; quod insignem sententiæ pietatem mirifice labefactaret. Præterea semper fere in fine strophæ et antistrophæ concluditur oratio; et hunc esse novi sermonis tenorem quivis perspiciat: Dulce quidem est vitam inter spem et lætitiam producere; sed mihi nunc tuos cruciatus videnti non tam spes et confidentia quam metus ac terror animo obversantur.

544. Libri ἡδύ. Scribendum videtur ἀδύ.

Ibid. Dulce quiddam est, longam producere vitam inter spem et fiduciam, animum educantem lucidis in delectationibus. Horresco autem, quum te video innumeris laboribus cruciatum, [id quod tibi pro pœna contigit,] nam Jovem non veritus tute ex tuo ipsius arbitrio mortales nimium colis, Prometheu. Age, dic, amice, quomodo vanum istud beneficium tibi subsidio fuerit, aut ubi aliquod mortalium auxilium. Neque intellexisti viribus carentem impotentiam, qua cæcum hominum genus impeditum est?

μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον * * * * 550
Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων
†ἰδίᾳ γνώμᾳ σέβει
θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.

φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἰπὲ ποῦ τις [στρ. β'.
ἀλκά;
τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης 556
ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν,
ἰσόνειρον, ᾗ τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον;
οὔποτε 560

550. Exciderunt quatuor syllabæ, – – ∪ –. Antistrophica verba πατρὸς ἄσβεστον non agnoscit Schol. qui ὠκεανοῖο πόρον legisse videtur.

552. ἰδίᾳ corruptum est, nec optime resarcitur metrum legendo †ἐν† ἰδίᾳ e Schol. αὐτόνῳ conjecit Dind. quod audacius esset recipere.

554. "Constructio est, φέρ' εἰπέ, ὅπως ἄχαρις χάρις. χάριν ἄχαριν (cf. Cho. 38.) beneficium vocat pro quo damnum reportatur." Dind. Ceterum εἰπὲ bis sumendum est, φέρ' εἰπέ, ὅπως—εἰπὲ ποῦ τις ἀλκά. (ποῦ τίς, quæ et ubi, Dindorfius.) Hoc plenius dixisset poeta: εἰπὲ ὅπως ἄχαρις χάρις ἀλκή τις ἐστί σοι, ἢ ποῦ τις ἀλκή, ἢ τίς ἄρηξις, κ.τ.λ.—Sed corruptum fortasse est ὦ φίλος, pro quo non male conjecit Burgesius ὠφέλει σ', nisi quod omittendum fuerit pronomen propter metrum. Ita hoc diceret: age, narra quomodo vanum beneficium quod in mortales contulisti, tibi prodesset. Sup. 83. τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων; Scilicet ὠφέλει primum in ὦ φίλε, deinde in ὦ φίλος hiatus vitandi causa mutatum videtur.—Metra sunt: 1. 2. 3. anapæstico-iambicum. 4. Versus ex dipodia trochaica, cretico, et dactylis consarcinatus. 5. Dactylicum. 6. Iambicum.

559. ἰσόνειρον. Producitur prima syllaba ut in ἰσόμοιρον Cho. 311. Hunc locum fortasse respexit Arist. Av. 686. monente Blomf. ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά, ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνειροι. Post οὔποτε deest spondæus, aut redundat ἔδνοις in v. 569. Nihil hic ad sensum desideratur, illic autem ægre omittitur ἔδνοις. Nimis audacter Dindorfius: οὔποτε θνατῶν | τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί, quanquam fortasse recte. Suspicor δέδεται post ἀλαὸν inserendum, οὔπως pro οὔποτε legendum esse, ex Od. v. 103.

τὰν Διὸς ἁρμονίαν
θνατῶν παρεξίασι βουλαί.
ἔμαθον τάδε σὰς προσιδοῦσ' ὁλοὰς τύχας, Προμη-
θεῦ· [ἀντ. β'.
τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα 566
τόδ', ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ
καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμο-
πάτριον ἔδνοις
ἄγαγες Ἡσιόναν 570
πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

ΙΩ.

τίς γῆ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν
τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν

561. ἁρμονίαν παρεξίασι, *fixum et immutabilem rerum ordinem excedent*, sc. impune violabunt. Antig. 60. εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. οὔπω pro οὔποτε perperam dedit Burgesius, *quia οὔποτε futurum tempus postularet.* Nimirum παρεξίασι verbum perfecti temporis esse credidit.

Ibid. Nunquam rerum ordinem ab ipso Jove constitutum hominum excedent consilia. Hæc didici misera tua contuendo infortunia, Prometheu. Diversa autem mihi subito accessit cantilena, hæc scilicet ab illa, quam in lavacrum lectumque tuum olim accinebam, nuptiis consentiens, quum sororem nostram Hesionam domum ducebas, consors lectri quæ esset, donis persuasam.

566. διαμφίδιον μέλος, ἀλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Ita Hesychius. Expectabas simpliciorem structuram διαμφίδιον δέ μοι προσέπτα τόδε τὸ μέλος, ἐκεῖνό τε, (ὃ προσέπτα) ὅτε ὑμεναίουν. Nec tamen ita accipiendum. ὅτε alii ab ὅστε deducunt. Notabunt tirones productam primam syllabam in v. ὑμεναίουν, propter augmentum.—ἰότητι γάμων, *nuptiarum consensu.* Vox Homerica, proprie *voluntatem* significans, sed hic latiore sensu usurpata.

570. τὰν ὁμοπάτριον, sororem nostram; ex eodem patre, sed alia fortasse matre natam.—ἤγαγες, *domum abduxisti*, frequentius in media voce pro ἔγημας.

573. χαλινοῖς, i.e. δεσμοῖς. Vide Donaldson ad Pind. Isthm. VII. 45.

χειμαζόμενον; τίνος ἀμπλακίας
ποινὰς ὀλέκει; σήμηνον ὅποι
γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι.
ἆ ἆ, ἐὲ ἐέ.
χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος·
εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς·
ἄλευ', ἆ δᾶ· φοβοῦμαι
τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν·
ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει·
ἀλλά με τὰν τάλαιναν
ἐξ ἐνέρων περῶν κυναγετεῖ,
πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν·

575. ποινὰς Med. et plerique libri. ποινᾶς nonnulli. ποιναῖς vulgo. Rectissime se habet ποινὰς, accusativus sententiæ subjectus, de qua structura vide ad Ag. 218. Simillimum est ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἄν, Hel. 77. Ag. 1392. οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρὴν σ' ἀνδρηλατεῖν, μιασμάτων ἄποινα; Frequentior tamen est post activum verbum quam post intransitivum.

578. χρίει, *pungit*. Inf. 693. 899. Versus est senarius catalecticus, ut inf. 922.

580. Audacter Dind. ἄλευ δᾶ τὸν μυριωπὸν κ. τ. λ. omisso φοβοῦμαι, tentata apocope in ἄλευε, ut παῦ παῦ οὗτος Equit. 821, et nominativum εἰσορῶσα explicans πρὸς τὸ σημαινόμενον, ut Hec. 970. αἰδώς μ' ἔχει, ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσα. Qui tamen locus vix huc pertineret: nec videtur idonea caussa subesse mutandæ vulgatæ lectionis, ἄλευ', ὦ δᾶ, *averte, terra*, nisi quod ἆ δᾶ in quibusdam libris scriptum ab Etymol. M. in ἀλευάδα diserte confirmatur. Confer ἆ Ζῆν Suppl. 152. Invocatur terra, ut quæ summiserit εἴδωλον Ἄργου, ut eum avertat. Confer Suppl. 866. μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ, βοὰν φοβερὸν ἀπότρεπε. δᾶ pro γῆ vel γᾶ Eum. 836. Metrum est ut v. 596, et antispastici genus esse videtur.

585. κυναγετεῖ pro κυνηγετεῖ Brunckius. Metrum hujus versus constat ex dochmio cum dipodia iambica, ut Theb. 319. βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. Eum. 151. Proximus ex iambica dipodia, soluto cretico, et dochmio compositus est.

586. ψάμμαν Dind. ex Mediceo, laudans Lysistr. 1261. οὐκ ἐλάσσως

ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ στροφή.
ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. ἰὼ, ἰὼ, πόποι,
ποῖ, πόποι, ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάναι; 591
τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε ταῖσδ'
ἐνέζευξας εὐρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν; ἒ ἔ,
οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν 595
παράκοπον ὧδε τείρεις;
πυρί †με† φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ ποντίοις δάκεσι δὸς βορὰν,

τᾶς ψάμμας. Occurrit etiam ψάμμη Herod. IV. 181. Vulgo ψάμμον, quod metro satisfacit.

587. Metra hujus strophæ ita se habent. 1. Dochmiacum. 2. Idem præmisso cretico. 3. Creticum interposita dipodia trochaica. 4. Creticum solutis syllabis. 5. Dochmius cum duobus creticis et dipodia trochaica. ἒ ἔ extra metrum est. 6. Dochmius post penthemim. iamb. 7. Ut v. 580. 8. Dochmiacum, interposito cretico. 9. Ithyphallicum. 10. Trochaicum. 11. Iambicum. 12. Idem. 13. ut 9. 14. Dochmius cum duobus creticis.

Ibid. Eleganter vertit Schützius: *cera vero compacta sonora fistula submurmurat carmen soporiferum.* Scilicet ut βούτης (v. 581.) fistula etiam instructus sequi visus est Argus, ac nonnunquam buculam ad somnum invitare.

591. ποῖ, πόποι, ποῖ Seidlerus et Elmsl. Quod ridicule in libris corruptum est in ποῖ ποῖ πῶ πῶ πῶ πῆ vel πῶ ποῖ πῶ ποῖ, aliaque ex more librariorum in eundem modum comparata. τηλέπλαγκτοι libri omnes, quod in τηλέπλανοι post Elmsleium mutarunt plerique edd. At in antistrophico v. 612. ultima in ἐτήτυμᾱ ante πρ producitur. Vide ad Cho. 216. Pers. 778.

594. Junge τί—ἁμαρτοῦσαν, ut Demosth. p. 364. fin. καὶ τί τῶν Φωκέων ἢ τῶν Λακεδαιμονίων ἢ ὑμῶν ἢ ἄλλου τινὸς ἀνθρώπων μετὰ τοὺς παρὰ τούτου λόγους ἐξαμαρτόντος οὐκ ἀπέβη τὰ πρὸς ὑμᾶς ὑπὸ τούτου τότε ῥηθέντα; πημοσύναις Dind. ex Hermanni conjectura, pro πημοναῖσιν. Quæ mutatio ut paullo violentior est, ita ne necessaria quidem videtur, siquidem φοιταλέοισιν epica licentia pronuntiabatur φοιταλλέοισιν in v. 615, ut in Orest. 327, etsi potest etiam ibi brevis esse. Similiter Αἰόλλου pro Αἰόλου Od. x. 36. 60. Vide ad Cho. 1038. ubi fusius de hoc usu expositum est. Potest v. 592. dochmiacus esse: ut Cho. 790. Theb. 115.

597. με inseruit Elmsleius, ad metrum melius et accuratius. Minime proba est, vulgata lectio, ut

μηδέ μοι φθονήσῃς
εὐγμάτων, ἄναξ.
ἄδην με πολύπλανοι πλάναι
γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα
πημονὰς ἀλύξω.

[ΧΟ.] κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου;

ΠΡ. πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης
τῆς Ἰναχείας; ἣ Διὸς θάλπει κέαρ
ἔρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους
Ἥρᾳ στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

ΙΩ. πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις; ἀντιστρ.
εἰπέ μοι τᾷ μογερᾷ, τίς ὢν, τίς ἄρα μ', ὦ τάλας,
τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς,
θεόσυτόν τε νόσον ὠνόμασας, ἃ
μαραίνει με χρίουσα κέντροισι φοιταλέοισιν; ἒ ἔ,
σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις

νέᾱ φρονεῖ Pers. 778. ubi vide, τινᾱ πρόνοιαν Cho. 596.

601. ἄδην Brunckius pro ἄδδην, quod nihil est nisi librariorum inscita geminatio literæ δ, quam in nullo usquam vocabulo geminabant veteres Græci. Semper brevis est ἄδην, præter Il. v. 203. ubi plerumque legitur ἄδδην, sed male, monente Buttmanno in Lexilogo, p. 27. Proprie enim erat ᾱδην, ut βῆδην, poetica autem licentia ἄδην ut βᾰδην. Hoc loco nihil probat metrum.

608. Similiter dicitur ἐλαύνειν τινὰ δρόμους Nubb. 29. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους. Trach. 1045. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι, ἄνακτος, οἵας οἷος ὢν ἐλαύνεται.

610. Unde mei tu patris nomen nuncupas? Dic mihi infelici quis sis, quis inquam, o miser, qui me infortunatam adeo vera adloquaris, divinitusque immissum malum nominaveris, quod me tabefacit pungens stimulis insaniam excitantibus? Heu heu! Saliendi vero famelicis ignominiosisque exercitationibus provecta huc veni, Junonis iratis in me consiliis adacta. Qui autem infelicium qualia ego laborando patiuntur?

λαβρόσυτος ἦλθον, †Ἥρας†
ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα· δυσδαιμόνων δὲ τίνες,
οἳ, ἔ ἔ,
οἵ᾽ ἐγὼ μογοῦσιν ;
ἀλλά μοι τορῶς
τέκμηρον, ὅ τι μ᾽ ἐπαμμένει
παθεῖν, τί μή με χρή· τί φάρμακον νόσου,
δεῖξον, εἴπερ οἶσθα.
θρόει, φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

ΠΡ. λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν,
οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ᾽, ἀλλ᾽ ἁπλῷ λόγῳ,
ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.
πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ᾽ ὁρᾷς Προμηθέα.

ΙΩ. ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς,
τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε ;

ΠΡ. ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.

618. Deest Ἥρας in libris, sed ex Scholiis revocavit Hermannus.

623. τέκμηρον. Rarissimum est τεκμαίρειν activa voce, *certis indiciis planum facere*, unde τεκμαίρεσθαι *indiciis compertum habere, conjectura assequi.* Primario sensu τεκμαίρομαι idem fere valet quod ὁρίζομαι, ut et hoc loco dicere potuit ὅρισον ὅτι χρὴ παθεῖν, si per metrum licuisset. Sed apud Pindarum Ol. VI. 73. Nem. VI. 8. τεκμαίρειν plane pro δεικνύναι usurpatur, qui sensus huic loco optime convenit.—ἐπαμμένει, ut Pers. 803. *quid mihi insuper maneat ferendum.*

624. Vulgo τί μὴ χρή. Sed nonnulli libri τί με χρὴ, unde τί μή με χρὴ dedi propter metrum, nam versus iambicus esse debet. Ingeniose τί μῆχαρ, ἢ conjecerunt Dind. Elmsl.

627. ὅπερ restituit Porsonus ex Etymol. M. et Etym. Gud. pro vulgato ὅτι. — αἰνίγματα et ἁπλοῦς λόγος sibi opposita vide ad Suppl. 458.

633. ἁρμοῖ, *nuper.* Vox rarissima, ex Syracusanorum dialecto sumpta, ut tradunt Grammatici veteres. Apud Hippocratem aliquoties occurrit. Formatur autem ut ποῖ ab antiquo πός, οἴκοι ab οἶκος, πέδοι a πέδον, estque dativus

ΙΩ. οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;
ΠΡ. λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.
ΙΩ. σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασε.
ΠΡ. βούλευμα μὲν τὸ Διῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ.
ΙΩ. ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;
ΠΡ. τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.
ΙΩ. καὶ πρός γε τούτοις τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
δεῖξον, τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.
ΠΡ. τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.
ΙΩ. μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.
ΠΡ. ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.
ΙΩ. τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;

casus ab ἀρμός. Inscriptio Æolo-Dorica apud Wordsworth, *Athens and Attica*, p. 272. hunc ipsum dativum exhibet in AYTOI pro αὐτῷ, TOI pro τῷ. Ibid. p. 215. (λοι)μοι θανοσες ειμι (σ)εμα Μυρινες, i. e. λοιμῷ θανούσης εἰμὶ σῆμα Μυρρίνης.

635. πάντα γὰρ πύθοιο Rob. πᾶν γὰρ οὖν πύθοιο Med. Videtur πᾶν primum in πάντα mutatum, deinde omissum ἂν propter metrum. Verte, *nam quidvis ex me audiveris.* —λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ est, *dic quamnam roges*, ut v. 785. τί δ' ὅντιν'; Vix credas rem tam simplicem Burgesium in errorem conjecisse. τήνδε in v. 634. est *quæ sequitur*, sc. 636.

637. βούλημα Rob. non male. Confusæ sunt hæ voces Arist. Plut. 493. ed. Dobræi.

638. Notandum ποίων secundo loco positum, ut plerumque dicunt Græci ἔστι δὲ ποῖον, λέγεις δὲ τί etc. in interrogationibus. Sic τρόποισι ποίοις Œd. Col. 468.

639. ἀρκῶ, *potis sum.* Nescio tamen an rectius accipias pro ἀρκεῖ ἐμὲ σαφηνίσαι, *satis est tantum tibi declarasse.* Vide ad v. 520. σαφηνίσας conjecit Linwood ad Soph. Ajac. 76. frustra, ut opinor.

644. Angl. *nay, 'tis not that I grudge you this boon.* Veram causam recusandi mox explicat. De structura verbi μεγαίρω vide Buttm. Lexil. p. 408. Sic μή μοι φθονήσῃς εὐγμάτων sup. v. 600.

645. γεγωνίσκειν, τὸ φθέγγεσθαι ἐξακουστόν, Eustathius ad Il. M. p. 909. Thucyd. VII. 76. ὡς ἐπὶ πλεῖστον γεγωνίσκων. Eur. El. 808. δεσπότης δ' ἐμὸς τἀναντί' ηὔχετ', οὐ γεγωνίσκων λόγους. De particulis μὴ οὐ post μέλλω vide Elmsl. ad Med. 1209.

ΠΡ. φθόνος μὲν οὐδείς, σὰς δ' ὀκνῶ θρᾶξαι φρένας.
ΙΩ. μή μου προκήδου μᾶσσον †ὧν ἐμοὶ γλυκύ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δή.
ΧΟ. μήπω γε· μοῖραν δ' ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε.
τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,
αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.
ΠΡ. σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν,
ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός·
ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας
ἐνταῦθ', ὅπου μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ

646. θράξαι libri. Accentum mutavit Buttmannus, Lexil. p. 508. qui θράσσω a ταράσσω formatum ostendit ut φροίμιον a προοίμιον, sc. propter spiritum in litera ῥ.

647. ὡς vel ἢ ὡς libri. ἢ ὡς Hermannus, sed ὧν idem vir doctus alibi reponi jussit. Et hoc unice verum crediderim, pro μᾶσσον ἢ καθ' ἃ ἐμοὶ γλυκύ ἐστι. Dicitur enim προκήδεσθαί τί τινος, ita ut ὧν pro accusativo casu positum facile accipi possit. Confusa ως et ων in fine vocabulorum vide ad Ag. 1366. Cho. 694. Sed vulgatum ὡς ita interpretatur Herm. ad Viger. p. 720. ut aliquando pro ἢ ὡς usurpatum doceat; cujus structuræ exempla quædam attulit Censor ap. Mus. Phil. Cant. I. p. 242. ex Lysia p. 109. ἡγούμενος μᾶλλον λέγεσθαι ὧς μοι προσῆκε. et p. 111. ἅπαντα προθυμότερον πεποίηκα ὡς ὑπὸ τῆς πόλεως ἠναγκαζόμην. Plat. Rep. VII. p. 526. ἃ γε μείζω πόνον παρέχει— ὡς τοῦτο. Similiter apud Platonem ἄλλο τι pro ἄλλο τι ἤ. Et Dem. Mid. p. 553. τῇ μὲν προτεραίᾳ ὅτε ταῦτ' ἔλεγεν, ubi vide Buttmannum.

649. Notanda particula γε cum imperativo in deprecando. Sic Acharn. 176. χαῖρ' Ἀμφίθεε. Μήπω γε, πρὶν ἂν στῶ τρέχων, vel, quod eodem redit, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων. Vide præterea ad Theb. 71. Nubb. 196. μήπω γε, μήπω γ'. ibid. 267.

651. πολυφθόρους hic dictum videtur sensu τοῦ φθείρεσθαι, de quo vide ad Pers. 453. Cf. inf. v. 839. τῆς πολυφθόρου πλάνης. Anglice, *the adventures of her long wanderings.*

654. ἄλλως τε (πάντως) καὶ, *præsertim*, ut Eum. 696. ἄλλως τε πάντως χὥτε δεόμενος τύχοι. Pers. 685. Inachus, utpote fluvius, filius erat Oceani, idemque Iûs pater; quare Inachi sorores erant Nymphæ Oceanitides.

656. ὅποι Med. Rob. Vulgo ὅπη

πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.
ΙΩ. οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρὴ,
σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν, ὅπερ προσχρῄζετε,
πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι
θεόσσυτον χειμῶνα καὶ διαφθορὰν
μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο.
ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι †πωλεύμεναι
ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς παρηγόρουν
λείοισι μύθοις· Ὦ μέγ' εὐδαιμον κόρη,
τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξὸν σοι γάμου
τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν

Verum videtur ὅπου, quod edidit Blomf. ὅπη enim non est *ubi*, sed *qua via*.—μέλλοι ex duobus libris recipiendum putat Dind. de quo usu optativi vide ad Eum. 696.—οἴσεσθαι δάκρυ, *to win a tear*, ut ἆθλον φέρεσθαι, κῦδος οἴσεσθαι, etc.

660. ὀδύρομαι vulgo: sed αἰσχύνομαι ex quibusdam libris dedit Blomf. quod sequentis orationis tenori convenientius judicat Dind. καὶ λέγουσα est *pudet me etiam narrando mentionem facere*. Cf. v. 205.—προσέπτατο, *advolavit*, i. e. subito supervenit, ut Ajac. 282. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;

663. πολεύμεναι libri, quod vereor ut defendi possit, utcunque nolis omnes Ionismos ab Æschyli reliquiis expurgare. Neque enim ulla causa excogitari potest, cur hoc uno in senario contractionem Atticis ignotam vulgatæ prætulerit poeta; contra autem Homericum πωλεύμην librario facile obversari potuit. Dindorfio igitur et Blomfieldio Atticam formam rescribentibus nescio an præstet assentiri. Meo quidem judicio aût πολούμεναι aut πωλεύμεναι scripsit poeta, illud ex solemni usu Atticorum, hoc ex Homero desumptum, ut εἰσοιχνεῦσιν supra v. 122. Et πωλεύμεναι in Mediceo est, sed superscripto πο. Quare hoc apposito obelo servavi.

664. παρηγόρουν, Angl. *tried to talk me over*, ut παρειποῦσα v. 132. inf. 1022. 1084. Sic παραυδᾶν Od. XVI. 279. μαλακοῖς ἐπέεσσιν παρφάσθαι ibid. 287. Secundario sensu *loquendo a luctu avertere*, i. e. consolari, Pers. 532.

668. τέθαλπται βέλει. Horatii *ardentes sagittas* contulit Burges.

Harvard University — Cambridge —

θέλει· σὺ δ', ὦ παῖ, μὴ 'πολακτίσῃς λέχος
τὸ Ζηνὸς, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν
λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρὸς,
ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου.
τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι
ξυνειχόμην δύστηνος, ἕς τε δὴ πατρὶ
ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφαντ' ὀνείρατα.
ὁ δ' ἕς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς
θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ
δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα.
ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ,
σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη
ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμὲ,
ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις·

Rectius intelliges *æstum*, Angl. *smart*, quo utitur Lucretius, III. 252. Similiter Antig. 1086. καρδίας τοξεύματα βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ. Sed confer v. 606.

675. νυκτίφοιτ' vulgo. νυκτίφαντ' Rob. Med. Cf. Eur. Hel. 570. οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μ' ὁρᾷς.

676. συχνοὺς unus codex et Thom. Magister, in v. θεοπρόπους. Quæ bona quidem, sed minime necessaria lectio est.

677. μάθῃ plerique libri. Sed inter optativum et conjunctivum linguæ potius legibus quam librorum auctoritate, quæ in hac quæstione omnino nulla est, decernendum. Vide ad v. 210.—ἐπὶ Δωδώνης, ut πλεῖν ἐπ' οἶκου, τὰ ἐπὶ Θράκης, στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν, Eur. Electr. 1343. Non recte Burgesius supplendum docet ἱερόν. Herod. VII. 31. ὁδοῦ ἐπὶ Καρίης φερούσης. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 633. 1.

679. ἀναγγέλλειν hic est *crebro reportare*, ut interdum ἀνακαλεῖν, non simpliciter *renuntiare*, monente Herm. ad Iph. Taur. 761.

684. ἄφετος, *dimissus, deo sacer*, de iis animalibus dictum quæ in templorum usum a ceteris segregata libere vagari solebant. Blomf. Similiter ἄνετος et ἀνειμένος, Ajac. 1214. Phœn. 946. Apollodorus, II. 5. 7.

κεἰ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν
κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος.
τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν
ἐξήλασέν με κἀπέκλῃσε δωμάτων
ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι
ἦσαν, κεραστὶς δ', ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ
μύωπι χρισθεῖσ', ἐμμανεῖ σκιρτήματι
ἦσσον πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος,
Λέρνης† τε κρήνην· βουκόλος δὲ γηγενὴς
ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος ὠμάρτει, πυκνοῖς

686. Multo elegantius est ἐξαϊστώσοι quam vulgatum ἐξαϊστώσει: quod vero elegantius est, præferre debebat poeta; quare optativum reposui, probantibus Blomf. Dind. Mirum autem est, totidem viros doctos in aoristo μολεῖν hæsisse, quasi id futuri temporis significationem habere non potuerit. Nam participia in v. 682. ad utrumque infinitivum ita pertinent, ut sit ἐπισκήπτουσα ὠθεῖν, καὶ μνθουμένη μολεῖν. Nemo hodie annotabit "μολεῖν non est *venturum esse*, sed *venisse*," nec ἂν pro ἐκ corrigendum putabit, qui veram aoristi naturam perspectam habebit. Nam *rem perfectam* semper quidem cogitat aoristum; illud tamen plane indefinitum relinquit, an jam facta sit, an futurum aliquando, ut facta sit. Sic fere νόμιζε πεσεῖν Ajac. 1083.

695. Libri transpositis literis Λέρνης ἄκρην τε, unde in quibusdam variatur ἄκρον τε, ἄκραν τε, et ἄκριν τε. Sed κρήνην legisse Scholiastam vidit Canterus, πρός τε τὸν ῥοῦν τῆς Κέγχρης, ἥτις κρήνη ἐστὶν Ἄργους, καὶ πρὸς τὴν Λέρνην τὴν πηγήν. Et hoc plane confirmat Phœn. 613. μολὼν ἐς Ἄργος ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ, et ibid. 126. Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάματ'. Apollodorus quoque II. 1. 4. fin. τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς memorat. Obelum tamen appinxi, non quod mihi dubia videatur hæc emendatio, sed quia non consentiant in ea viri docti.

696. ἄκρατος ὀργὴν dicitur Argus, quia nimis sævus et quasi fervidus erat ingenio. ἄκρατος est qui animum non habet mollitum ac temperatum, ut vinum meracum mixta aqua defervescit. Eadem metaphora est Plut. 853. οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι. In

ὅσσοις δεδορκὼς, τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους.
ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος
τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν· οἰστροπλὴξ δ' ἐγὼ
μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
κλύεις τὰ πραχθέντ'· εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅτι
λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.

ΧΟ. ἔα, ἔα· ἄπεχε, φεῦ·
οὔποτ', οὔποτ' ηὔχουν
ξένους μολεῖσθαι λόγους ἐς ἀκοὰν ἐμὰν,
οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
πήματα, λύματα, δείματ' ἐμὰν
ἀμφάκει κέντρῳ ψύξειν ψυχάν.

proximis junge ὠμάρτει κατὰ στίβους, minime δεδορκὼς κατὰ στίβους, quod perperam conjunxit et interpretatus est G. Burges.

698. αἰφνίδιος libri. αἰφνίδιος αὐτὸν μόρος transposuit Pors. ἀφνίδιος Elmsl. ex Hesychio, et collata v. ἄφνω. Synizesin cogitat Scholefieldius, ut αἰφνίδιος trisyllabum sit.

700. γῆν πρὸ γῆς, Arist. Ach. 235. καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτέ. πρὸ hic valet fere πόρρω γῆς, ut φροῦδος a πρὸ ὁδοῦ, προῦργον a πρὸ ἔργου contractum. Itaque (εἰς) γῆν πρὸ γῆς proprie valet *a terra ulterius in terram*, nam πρὸ γῆς est πόρρω ἐκ γῆς. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 619. Sic Hom. Il. IV. 382. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾧχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Hes. Opp. et D. 579. Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργον, i. e. et iter et opera rustica promovet.

706. Metra sunt: 1. quale Theb. 78. θρεῦμαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη, dochmius præmisso iambo vel spondæo. 2. Ithyphallicum. 3. Dochmius præmissis iamb. dipod. et cretico. 4. Vide ad v. 922. 5. Dactylicum. 6. Molossicus, cujus plura exempla congessit Dind. ad Œd. Col. 1556. inter alia Pers. 674. πάσᾳ γᾷ σᾷ τᾷδ' ἐξέφθιτ' αἱ τρίσκαλμοι. Quod autem vulgo legitur prorsus ἄμετρον est; πήματα λύματα δείματ' ἀμφήκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν, quare hos versus ad Dindorfii mentem emendatos dedimus. 7. iambico-trochaicum. 8. Dochmius cum penthemim. iamb.

ἰὼ, ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα,
πέφρικ', εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

ΠΡ. πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ· 715
ἐπίσχες, ἕς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.
ΧΟ. λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ
τὸ λοιπὸν ἄλγος προὐξεπίστασθαι τορῶς.
ΠΡ. τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα
κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε 720
τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης·
τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθη
τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα·
σύ τ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους
θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. 725
πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
στρέψασα σαυτὴν, στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας

715. πρῶ γε Med. superscripta ο, unde non male Brunckius πρῷ γε. Sed προστενάζειν hic ut προστένειν Ag. 244.

719. ἠνύσασθ' Blomf. quod magis Atticum est, nec tamen idcirco fortasse in Æschylo præferendum. ἀνύσασθαι, *consequi*, Cho. 843. πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Plat. Phæd. p. 69. D. εἴ τι ἠννσάμην. Arist. Plut. 196.

721. τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον. Æschyleum est articulum ante præpositionem retrahere, ut Cho. 498. τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνου. Ag. 521. κῆρυξ' Ἀχαιῶν, χαῖρε, τῶν ἀπὸ στρατοῦ. ib. 863. τὰς ἀμφί σοι κλαίουσα λαμπτηρουχίας ἀτημελήτους αἰέν. Hic breviter dictum puta pro τὸν ἑαυτῆς ἆθλον ἀμφ' ἑαυτῆς ἐξηγουμένης.

726. ἐνθένδ', ex hac regione Scythica, ubi jam pervenerat Io, nec tamen itinere eousque enarrato.

727. στεῖχε γύας. Dictum ut πηδᾶν πεδία Ajac. 30. Inf. 855. Vide ad Eum. 76.—ἀνηρότους, quia Scythæ pascendo pecori potius quam segeti operam dabant, monente Blomf. qui laudat Herodoti verba de iis scribentis οὔτε σπείροντες οὐδὲν οὔτε ἀροῦντες, IV. 19.

πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι· 730
οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἀλιστόνοις πόδας
χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾷν χθόνα.
λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες

729. Hippocrates de Aere et Aqua, 93. de Scythis: Νομάδες δὲ καλεῦνται, ὅτι οὐκ ἔστι σφι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἁμάξῃσι οἰκεῦνται· αἱ δὲ ἅμαξαί εἰσι, αἱ μὲν ἐλάχισται τετράκυκλοι, αἱ δὲ ἑξάκυκλοι. BLOMF.

730. ἐξηρτημένοι libri, quod frustra defendit Scholef. allato Hor. *lævo suspensi loculos tabulamque lacerto.* Recte ille, si esset τόξα: non recte, quoniam τόξοις posuit Æschylus; nam diversissimæ sunt horum casuum structuræ. Inter crebras librorum permutationes literarum ι, η, et ν, periculosum esset incertam eorum auctoritatem certis linguæ legibus præferre. Nos Dindorfio ἐξηρτυμένοι ex uno cod. reponenti confidenter obsequuti sumus, quanquam ἐξηρτημένοι sub v. ἐξήρτημαι citat Thomas Magister.

731. ἀλιστόνοις, ταῖς ὑπὸ τῆς ἁλὸς στεναζούσαις, Schol. Intelligit Paludis Mæotidis oram. Mira optimorum librorum lectio γύποδας Elmsleio indicium videbatur antiquam scripturam fuisse ἀλιστόνοις γ' ὕπο, in quo tamen pessima esset particula γε. Sed aliquo modo affectum esse hunc locum verisimile est. Ἁλιζώνοις conjecit Burgesius, laudans Herod. IV. 17. 52. ubi Ἁλάζωνες vocantur, sed iidem alio nomine, teste Eustathio in Dionys. Perieg. v. 767. Ἁλιζῶνες etiam appellantur Arriano, qui eam gentem circa Propontida collocavit. ἀρχὸν Ἁλιζώνων Hom. Il. v. 39.—Offenderunt alii in ᾰ ante ῥ correpta. Nos quidem parum moramur regulam recentium criticorum arbitrio in veteres tragicos constitutam. Neque enim de omisso augmento, nec de ῐ dativi casus eliso, nec de vocali ante βλ semper producta, vera esse constat quæ nimis curiosi homines tradiderunt. Sic enim, nec minus audacter, Soph. Œd. Col. 972. ὃς οὔτ' ἔβλάστας πω γενεθλίους πατρός. Adde inf. v. 1013. πρὸς ταῦτ' ἄριπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. Quare hic facile concedimus paullo audaciorem poetæ licentiam, ut jam ante in ἐξερυσάμην v. 243. ἀγνορύτων v. 442. ubi vide notata. Sic sæpe apud Homerum, ut Il. XX. 186. χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέζειν. ib. 195. ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι οἴομαι.

733. λαιᾶς χειρός. Insolita ellipsis præpositionis ἐκ, quæ prima apud Homerum cernitur, Il. IX. 219. et Od. XXIII. 90. ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίη, ἐν πυρὸς αὐγῇ, τοίχου τοῦ ἑτέρου. Sic fortasse explicare debemus Soph. Trach. 938. ἀλλὰ πλευρόθεν πλευρὰν παρεὶς ἔκειτο, i. e. πλευρῶν. Herod. V. 77. τὸ δὲ ἀριστερῆς χερὸς ἔστηκε. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 530. obs. 1.

οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή·
ἀνήμεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις.
ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν, οὐ ψευδώνυμον,
ὃν μὴ περάσῃς, οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν,
πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ
κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινὴν
βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
ἥξεις στυγάνορ', αἳ Θεμίσκυράν ποτε
κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα
τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος

735. πρόσπλατοι pro πρόσπλαστοι Elmsl. Dind. Vide ad v. 915.

736. ποταμὸν, sc. Ἀράξην, ita nominatum παρὰ τὸ ἀράσσειν καὶ ἠχεῖν τὰ κύματα αὐτοῦ. Ita saltem Schol. probante Dind. qui miro errore commissum putat quod quidam sibi finxerunt nomen proprium Ὑβριστήν. Sed admodum incertum est quemnam fluvium designaverit poeta. Optime laudat Blomf. Herod. I. 189. ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος τοῦτο ὑβρίσαντι. Putatur a quibusdam fuisse hic fluvius *Saxosum sonans Hypanis,* Virg. Georg. IV. 370. hodie *Kuban,* qui e Caucaso in Pontum Euxinum effunditur.

739. ἐκφυσᾷ. Vide Ag. 1360. et de μένος ad Suppl. 553. Sensus est, donec ad ipsum montem Caucasum perveneris, ad eumque locum ubi fluvii fontes ex ipso montis supercilio erumpunt. Superatis igitur his fontibus, superari etiam montis cacumen (κορυφὰς) necesse erat.

743. Sensus est, Amazones, quæ nunc infra Caucasum habitant, olim ad Themiscyram demigrabunt. Hanc enim Amazonum sedem vulgo perhibebant. Vide Apollon. R. II. 966. Apollodor. II. 9. 1. Ἀμαζόνων—αἳ κατῴκουν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν, et ibid. §. 7. Grote, *History of Greece,* Vol. I. pp. 287—91. Nec tamen accurate dicit poeta Themiscyram ibi sitam esse, ubi Salmydessus, cum in diverso Euxini litore versus meridiem iste locus porrectus esset.

745. Vocabulum Σαλμυδησσία ab ἅλς et μυδάω compositum, quod nostra lingua valeat *salt mud,* recte indicavit G. Burges. Alio nomine vocabatur Ἀλμυδησσός. De Salmydesso, sinu in occidentali litore

ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν·
αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις, ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ
λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν.
ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
κεκλήσεται. λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον
ἤπειρον ἥξεις Ἀσίδ'. ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς
βίαιος εἶναι; τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς
χρήζων μιγῆναι τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας.

Euxini, scribit Xenophon, Anab. VII. 5. 12. τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης. Cum duplici σ scribit Historicus. Vide ad Eum. 11. Antiquior usus hæc nomina cum una σ efferebat, quod fortasse cadit etiam in alia vocabula, Ἐρινύς, ἐλινύω, κνῖσα, etc. Copiose hanc quæstionem tractavit Blomf. in not. crit. ad Cho. 555. et ad hunc loc. qui duplicem σσ ab Æschylo abjudicat. Sed videtur ætas florentissima literas in hujusmodi vocibus geminavisse, ut Παρνήσσιος ex Attica inscriptione notavit Wordsworthius, *Athens and Attica*, p. 223. Vulgo Σαλμυδησία. Apollodorus etiam, I. 9. 21. εἰς τὴν Θρᾴκης Σαλμυδησσόν.

749. ἰσθμὸν Κιμμερικόν. Chersonesum Tauricam. DIND.—πόντου, sc. Euxini, qui olim vocatus ἄξενος nunc simili vocabulo ἐχθρόξενος dicitur.

752. Βόσπορος. Cimmericum plane intelligit, qui item vocatur αὐλὼν Μαιωτικὸς quia per eum introitus erat in Paludem Mæoticam.

754. Ἀσίδ' pro Ἀσιάδ' reposuit Elmsleius, idque recepi, jubente Dindorfio, quia variant libri inter has formas Pers. 272. 759. et in duobus minimum locis priorem plane postulat metrum, sc. Suppl. 541. Pers. 551. etsi hoc loco omnes libri præbent Ἀσιάς. Similiter in Pers. 813. pro Δωρίδος Mediceus dat Δωριάδος. In Pers. 251. Ἀσίδος pro vulg. Ἀσιάδος reponendum videtur. Ἀσὶς formatur ut Περσὶς αἶα Pers. 252. 648. Ἠδωνὶς ibid. v. 497. Alteram formam, Ἀσιὰς, intulerunt fortasse librarii, qui ab Ἀσία ita utique derivandam censebant, vel Ἰλιὰς γῆ et similia in animo habuerunt.—ἆρα δοκεῖ, *nonne videtur?* ut Cho. 289. et sæpissime. ὁμῶς, i. e. ὁμοίως.

πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
μνηστῆρος· οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους,
εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις.
ΙΩ. ἰώ μοί μοι, ἒ ἔ.
ΠΡ. σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει· τί που
δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά;
ΧΟ. ἦ γάρ τι λοιπὸν τῆδε πημάτων ἐρεῖς;
ΠΡ. δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.
ΙΩ. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας,
ὅπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων
ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν,
ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.
ΠΡ. ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις,

762. Cum *που* encliticum vix uspiam occurrat in interrogationibus, suspicari licet *μου*, deleto commate post *δράσεις*, i. e. *πυνθάνῃ μου*. Vide autem ad Ag. 1221.

766. *τί οὐκ ἔρριψα, cur non dejicio?* Aoristum in hac formula solemniter usurpatum agnoscent tirones. De *ὅπως ἀπηλλάγην* (quod vertendum censet Monkius ad Hippol. 643. *in which case I should be rid,*) vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 813. Sic Plat. Rep. II. §. 17. *εἰ δ' ἀνάγκη ἦν λέγειν, δι' ἀπορρήτων ἀκούειν ὡς ὀλιγίστοις, ὅπως ὡς ὀλιγίστοις συνέβη ἀκοῦσαι.* Arist. Eccles. 151. *ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἡθάδων λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος.* Cho. 187. *εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλου δίκην, ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην, ἀλλ' ἦ 'σαφήνει τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον* —*ἦ ξυγγενὴς ὢν εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί*, ubi emendationem meam *'σαφήνει*, *indicaret*, pro *σαφηνῇ*, quod nemo intelligere potuit, doctorum virorum judicio commendatam velim. Nam et *σαφηνέω* et *σαφηνίζω* in usu fuisse videntur. Hippocrates, Epist. ad Philopœmen, p. 781. Vol. III. ed. Kühn. *ἔλθοιμεν ἂν αἰσίᾳ τύχῃ, οὐ μανίην ἀλλὰ ψυχῆς ῥῶσιν ὑπερβάλλουσαν διασαφηνέοντες τοῦ ἀνδρός.*

769. Notabunt tirones aoristum *θανεῖν* de re semel facta, præsens *πάσχειν* de continua actione positum. Idem est *κρεῖσσον γαμῆσαι ἢ πυροῦσθαι* S. Paul. ad Cor. 1. vii. 9.

ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον·
αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή·
νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον
μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.
ΙΩ. ἦ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;
ΠΡ. ἥδοι' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν.
ΙΩ. πῶς δ' οὐκ ἄν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;
ΠΡ. ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα.
ΙΩ. πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται;
ΠΡ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.
ΙΩ. ποίῳ τρόπῳ; σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη.
ΠΡ. γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.
ΙΩ. θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητὸν, φράσον.
ΠΡ. τί δ' ὄντιν'; οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τόδε.
ΙΩ. ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;
ΠΡ. ἢ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.
ΙΩ. οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;

777. ἥδοιμ' ἄν libri. ἥδοι' ἄν Dawesius.

780. σκῆπτρα συληθήσεται ut σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται 178. ἀφαιρεθεὶς στόλον Suppl. 910. Notandum τύραννα pro τυραννικὰ positum, ut Antig. 1169.

781. πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ Med. ut ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ inf. v. 942.

783. γαμεῖ Atticum futurum est pro γαμήσει, ut Eur. Iph. Taur. 682. ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν. De τοιοῦτον ᾧ vide ad Suppl. 513. Infra 943.

786. δάμαρτος. Thetis scilicet Achillem peperit, Peleo nupta, filium patre fortiorem. Vide ad v. 941. Apollodorus, III. 13. 5. Πηλεὺς γαμεῖ Θέτιν τὴν Νηρέως, περὶ ἧς τοῦ γάμου Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισεν. Θέμιδος δὲ θεσπιῳδούσης ἔσεσθαι τὸν ἐκ ταύτης γεννηθέντα κρείττονα τοῦ πατρὸς, ἀπέσχοντο. ἔνιοι δὲ φασὶ, Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν, εἰρηκέναι Προμηθέα, τὸν ἐκ ταύτης γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. Nimirum cuicunque nupsisset Thetis, filium patre fortiorem habitura erat; si Peleo (quod evenit), Achillem; si Jovi, quod non evenit, natus fuisset filius regno eum privaturus.

ΠΡ. οὐ δῆτα, †πλὴν ἔγωγ' ὅταν δεσμῶν λυθῶ.
ΙΩ. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός;
ΠΡ. τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.
ΙΩ. πῶς εἶπας; ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
ΠΡ. τρίτος γε γέννᾳ πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.
ΙΩ. ἤδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία.
ΠΡ. καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.
ΙΩ. μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει.

789. Corruptus est hic versus in libris, nec facile ex conjectura sanari potest propter varietatem lectionis. λυθεὶς habent Med. et Rob. libri omnium præstantissimi. πλὴν pro πρὶν Med. et pauci codd. Contra πρὶν pro πλὴν dat Med. in v. 527. Quod correxit Pauwius, πρίν γ' ἔγωγ' ἄν, et Burges. πρὶν ἐγὼ τῶνδ' ἂν ἐκ δ. λ. propterea solœcum est, quia inter πρὶν et ἄν particulas interponi non potest alia vox. Non magis sana est lectio ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαρραγεὶς Pac. 33. Rarior est, nec tamen falsa, constructio in Eur. Frag. Incert. v. ἀρετὴ δ' ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, nam ὅσῳ-μᾶλλον arctissime cohærent. Wellauerus dedit πρὶν ἔγωγ' ἄν, quem sequitur Scholefieldius, uterque solœcæ orationis securus. Admodum etiam dubium est, an apud Atticos poetas πρὶν produci possit, quanquam sæpius productum est apud Homerum, ut Od. IV. 668. XIX. 475. unde etiam tragicis ancipitem mensuram habuisse censet Wordsworthius in Mus. Phil. Cant. I. p. 242, ut νυν encliticum, et ἥμιν vel ἡμῖν. Dindorfius tentavit οὐ δῆτα, πλὴν ἐὰν ἐγὼ 'κ δεσμῶν λυθῶ, quæ vide ne infelicissima sit emendatio. Producitur tamen ἐὰν Œd. Col. 1407. μή τοί με πρὸς θεῶν σφώ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ—sed loco suspecto. πρὶν ἂν ἔγωγ' ἂν alii; sed geminari non potest ἄν, nisi cum optativo. Optima omnium videtur Elmsleii conjectura, πλὴν ἔγωγ' ὅταν. Sic enim πλὴν ὅταν usurpatur sup. 266. Soph. El. 293. Sed periclitari possis οὐ δῆτα, πρὶν ἂν ἔγωγ' ὑπὲκ δεσμῶν λυθῶ, nam epicum ὑπὲκ facile credas ab Atticistis mutatum.

791. *Oportet eum esse aliquem ex tuis nepotibus.* Mirifice hallucinatur Burgesius, jungens τιν' αὐτὸν, *aliquem ipsum*, quod recte dicit sensu carere.

792. Malis scripsisset οὐμὸς παῖς, nam male eliditur emphaticum ἐμός.

793. "Tredecim generis successores sunt, 1. Epaphus. 2. Libya. 3. Belus. 4. Danaus. 5. Hypermnestra. 6. Abas. 7. Prætus. 8. Acrisius. 9. Danae. 10. Perseus. 11. Electryon. 12. Alcmena. 13. Hercules." BLOMF.

ΠΡ. δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι.
ΙΩ. ποίοιν πρόδειξον, αἱρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.
ΠΡ. δίδωμ'· ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι
φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.
ΧΟ. τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγους·
καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῄζετε.
σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω,
ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον, ἠπείρων ὅρον,
πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας †ἡλιοστίβει

800. Notandum ἑλοῦ φράσω. Volebat enim, πότερον τόδε βούλει φράσω, ἢ ἐκεῖνο; ut Cyclop. 149. βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Sed ἢ pro εἴτε est Cho. 876.

802. λόγου Elmsleius probabiliter, cum ἀτιμάσαι τινά τινος sit tacere aliquid et nolle petenti communicare, ut Œd. Col. 49. μή μ' ἀτιμάσῃς—ὧν σε προστρέπω φράσαι. Sed τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς Suppl. 372.

809. ῥεῖθρον, sc. Phasin fluvium. Cf. Frag. Prom. Solut. 1. δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν. Excipit hic versus narrationem a v. 754. abruptam, ubi prædixerat Prometheus ἤπειρον ἥξεις Ἀσίδα.

810. Libri ἡλιοστιβεῖς, quod cum adjectivum esse a nominativo ἡλιοστιβὴς putaverint editores, monuerunt post hunc versum deesse quædam plenæ perfectæque narrationi. Sed nihil obstare videtur quominus verbum esse ἡλιοστιβεῖν hic putemus, quod olim monui ad Suppl. 541, ut sit *sole incedere*, h. e. solem ducem itineris habere; confer ὕπαστρον φυγὰν Suppl. 388. ubi vide notata. Possis vulgatum ἡλιοστιβεῖς interpretari *incedis*, pro *incedendum est*, ut τίθησι pro θήσει v. 867. Fortasse tamen hos ipsos, qui deesse putantur, versus singulari fortuna servavit Galenus, qui Vol. v. p. 454. ita scribit (vide Frag. 181.) Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ Δεσμώτῃ

εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε, καὶ πρώτιστα μὲν
βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ
βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω.

πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔς τ' ἂν ἐξίκῃ
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι
τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
μονόδοντες, ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται
ἀκτῖσιν οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς,
ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς.
τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.

quæ certe sententiam post ἡλιοστιβεῖς abruptam optime continuare videntur; optime etiam, imo aptissime, πόντου περῶσα φλοῖσβον cum εὐλαβοῦ adnecti possunt. Est autem πόντου φλοῖσβος, *maris Euxini strepitus*, quod tranatavit Io, donec versus orientem proficiscens ad Cisthenen, Caucasi (?) montem, perveniret, qui τέρμα γῆς dicitur Cratino apud Harpocrat. in v. Quod hoc loco nihil omnino de itinere per Asiam facto addit poeta, id fortasse consulto tacuit, quia fusius exponitur in Suppl. v. 540, seqq. Negat Grote, *Hist. of Greece*, I. p. 116. Æschyli geographiam in hac narratione ullo modo intelligi posse. Altera forma Γόργειος exstat Eum. 49.

817. ἀδελφαὶ τῶνδε. Apollodorus I. 6. Φόρκου καὶ Κητοῦς Φορκίδες καὶ Γοργόνες. Phorcides autem vocantur *vetulæ puellæ*, δηναιαὶ κόραι, quia ἐκ γενετῆς γραῖαι erant, Apollodorus, II. 4. 2. qui eadem fere tradit: ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς καὶ ἕνα ὀδοντα εἶχον, καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἤμειβον ἀλλήλαις. Confer etiam Hesiod. Theogon. 270. Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπάρῃος ἐκ γενετῆς πολιάς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν — Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο. Unde etiam κυκνόμορφοι, *canæ aspectu*, dicuntur, monente Stanl. Facetum est, quod exputavit Burgesius, κιρκόμορφοι, quia scilicet aduncum nasum et mentum habent vetulæ mulieres. Ceterum Ionica forma ἐκτημέναι in v. 814. non solum poetis adscribenda est, nam Plato Theætet. p. 198. D. eandem simul cum altera adhibet, ἡ μὲν πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κεκτῆσθαι ἕνεκα.

819. Scilicet in lapidem mutabantur quicunque Gorgonas adspexissent; quocirca Medusam averso vultu obtruncavit Perseus. Apollodorus, II. 4. 2.

820. τοιοῦτον ἓν Elmsl. admodum probabiliter, quum semper

ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν·
ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας·
Γρῦπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
Ἀριμασπὸν ἱπποβάμον', οἳ χρυσόρρυτον
οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα, Πλούτωνος πόρον· 825
τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. τηλουρὸν δὲ γῆν
ἥξεις, κελαινὸν φῦλον, οἳ πρὸς ἡλίου
ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.

fere dicant Tragici τοιοῦτον et τοσοῦτον, non τοιοῦτο. Vide ad Pers. 290. Ita etiam optime se haberet ἄλλην in proximo versu.—φρούριον, προφύλαγμα, Hesych. i.e. *rem præcavendam.* Sed φροίμιον scripsisse Æschylum quis non videt? —δυσχερῆ, *portentosam,* Suppl. 563.

822. ὀξυστόμους hic neque de sonitu, nec ut v. 692. de mordacitate, sed de oris conformatione, in acutum tenuati, ut ῥύγχος, accipiendum est. Arist. Av. 244. ὀξύστομοι ἐμπίδες. ἀκραγεῖς, *non latrantes,* vide ad v. 899. Hoc autem addit, ut diversas esse a veris canibus ostendat, quia quodvis animal poetis vocabatur κύων, modo rapax, obscœnum, importunum esset.

824. Herod. IV. 27. ad fin. καὶ οὐνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς, ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν.

825. De Plutonis aurifero fluvio nihil omnino constat. Alii Acherontem, alii Tartessum intellexerunt. Deductum videtur nomen a divite auri proventu. Herodotum III. 116. laudat Stanleius, πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης πολλῷ τι πλεῖστος χρυσὸς φαίνεται ἐών. Sic etiam Rhes. 921. memoratur Thraciæ χρυσόβωλον λέπας.

827. A Thraciæ partibus in interiorem Africam quum nimis abrupte deferri visa sit Io, putaverunt interpretes plurima post v. 810. intercidisse. Sed vide ibi notata. Ex Asia in Cyprum insulam, ex Cypro deinde in Ægyptum descendisse fusius narratur Suppl. 545, &c.

828. ποταμὸς Αἰθίοψ. Niger fluvius fuisse putatur.—πρὸς ἡλίου πηγαῖς proprie vix aliud esse potest quam *versus eum locum unde exoritur sol,* sc. versus orientem; hic latius interpretandum *in regione ardentissima.* Ceterum quod Herod. III. 114. et Virg. Æn. IV. 430. tradiderunt, Æthiopiam usque ad occidentem pertinere, de spatio tantum ejus tractus dicitur. Durum videtur ἡλίου πηγὰς interpretari de loco quo sol in undas absconditur, etsi magnam huic sententiæ fidem facit Fragm. 178. λίμναν παντοτρόφον Αἰθιόπων, | ἵν'

τούτου παρ' ὄχθας ἔρφ', ἕως ἂν ἐξίκῃ
καταβασμὸν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο
ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος.
οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
τῶνδ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον,
ἐπανδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.

ΧΟ. εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
δὸς ἥντιν' ἠτούμεσθα· μέμνησαι δέ που.

ΠΡ. τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν.
ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,
ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω,
τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν.
ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,

ὁ παντόπτας ἥλιος ἀεὶ | χρῶτ' ἀθάνατον κάματόν θ' ἵππων | θερμαῖς ὕδατος | μαλακοῦ προχοαῖς ἀναπαύει.

833. τὴν μακρὰν, *distantem*, in Ægypto scilicet. Confer τὴν μακρὰν πόλιν Theb. 609.

836. Vulgo ἐπαναδίπλαζε. Sed longe aptius Æschyleis numeris est brevior forma ἐπανδίπλαζε. Sic Ag. 296. ἀνδαίοντες, Pers. 165. ἀντρέψῃ. In Eum. 968. libri omnes habent ἐπιδιπλοίζω, ubi tamen metrum plane postulat ἐπανδιπλοίζω. Et διπλάζω a διπλοῦς, et διπλοίζω a διπλοῦς, (Ag. 808.) recte inflectuntur.—Arist. Frag. 536. ψελλόν ἐστι, καὶ καλεῖ τὴν ἄρκτον ἄρτον.

841. Libri αἰτούμεσθα. ἠτούμεσθα Dind. quod necessarium videtur, sequente μέμνησαι δέ που. Vide v. 804. Æschyli autem tempore, utrumque eodem modo scriptum fuit.

846. ὄχλον λόγων, *verborum multitudinem*; de iis rebus dictum aliquando quæ propter vilitatem aliamve caussam sigillatim non enumerandæ sint. Sic Arist. Eccles. 745. τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε. Cf. Hippol. 842.

πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα,
τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διὸς,
τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες,
ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως
προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
[μέλλουσ' ἔσεσθαι, †εἰ† τῶνδε προσσαίνει σέ τι]·
ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
κέλευθον, ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις·

848. δάπεδα libri omnes. γάπεδα emendarunt Pors. Dind. Blomf. quia γάπεδον et γήπεδον a grammaticis commemorata sint, δάπεδον autem non nisi prima syllaba correpta legatur. Quibus recte a Scholefieldio responsum est, et δάπεδον prima producta legi in omnibus codd. Orest. 324, et δᾶ pro γᾶ ab Æschylo usurpatum fidem facere δᾶπεδον pari jure quo γᾶπεδον produci posse. Occurrit δᾶ Eum. 836. supra v. 580, et cernitur in nominibus Δηὼ et Δημήτηρ. δᾶπεδον occurrit etiam Cho. 784.

850. θῶκος libri. θᾶκος Blomf. Dind. Vide ad v. 288. De fatidicis Dodonæ quercubus vide Soph. Trach. 172. 1168.

854. In libris omittitur εἰ, quod e sola Turnebi editione enotatum est. Vulgo interrogative scribunt μέλλουσ' ἔσεσθαι· τῶνδε προσσαίνει σε τι; quæ putida omnino sententia videtur. Quod dedimus, probavit Herm. ad Iph. Taur. 667. ut ἔσεσθαι εἰ tres syllabas ex quatuor per synæresin efficiant, quod Comicis satis usitatum est. Sensus; si quid horum te tangit, mulcet, delenit; si ad animum memoria nuptiarum tuarum illabitur; de quo usu verbi σαίνειν vide ad Eum. 243. Ceterum quod mihi dudum visum est, idem nunc video Dindorfium monuisse, totum hunc versum ab interpolatore profectum esse. Enimvero sæpius spuriis versibus indicio fuit metri pravitas, ut Eum. 811. Theb. 682. Pers. 331.

855. οἰστρήσασα κέλευθον, via furibundo gressu correpta. Vide ad v. 727. Transitivum est οἰστρέω Bacch. 32. intransitivum Iph. Aul. 77. Theocr. VI. 28.

856. κόλπον Ῥέας, *Mare Adriaticum*. Photius, Ῥέας πόντος, ὁ Βόσπορος. ἢ ἔστι καὶ Ἀδρίας. Blomf.

857. *Unde retroverso agitaris*

χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται,
τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς.
σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενὸς,
ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω,
ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.
ἔστιν πόλις Κάνωβος, ἐσχάτη χθονὸς,
Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,

cursu. Sinum Adriaticum non tranatavit Io, sed propterea fretum Ionium appellatum est, quod hucusque pervenerit, eamque finem erroribus habuerit. Quocirca τῆς σῆς πορείας v. 860. intelligendum est simpliciter *itineris tui,* non autem *transvectionis tuæ ;* quod quidem verbo πορεία non inest. Idem diserte tradit Apollodorus, II. 1. 3. ἡ δὲ πρώτη ἦκεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα· ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα, διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον Πόρον Θρᾴκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. ἐπελθοῦσα δὲ εἰς Σκυθίαν καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν, πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὴν διανηξαμένη θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας, τελευταῖον ἦκεν εἰς Αἴγυπτον. ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα, γεννᾷ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ Ἔπαφον παῖδα. Pertinet autem ἀφ' οὗ proxime ad παλιμπλάγκτοισι. Sic Tacit. Agric. XXXVIII. *unde proximo latere Britanniæ lecto omni redierat.*

865. Κάνωβος. Confer Suppl. 306. ἔσχάτη χθονὸς, fere ut ὑστάτου νεώς, Suppl. 697, quia circa Nili ostia desinit Ægyptus. πρόσχωμα Nili vel cum Blomf. intellige arenosum aggerem (nos dicimus *a bar*), vel potius, quod monet Schützius ex Strab. p. 788. D., eminentes tumulos sive aggeres quibus urbes impositæ erant ne exundante Nilo obruerentur. Vide de his artificiosis molibus Herod. II. 99. ubi Rex Menes eas construxisse dicitur : τὸν δὲ Μῆνα ἄνωθεν, ὅσον τε ἑκατὸν σταδίους ἀπὸ Μέμφιος, τὸν πρὸς μεσαμβρίης ἀγκῶνα προσχώσαντα, τὸ μὲν ἀρχαῖον ῥέεθρον ἀποξηρᾶναι.

867. ἔμφρονα, sc. facit ut ad hominis conscientiam redeas. Vide ad Suppl. 573. Displicet istud ἔμφρονα Elmsleio et Dindorfio, qui propter sequentem versum ἐγκύμονα potius quam ἔμφρονα expectabant : aut spurium esse eum vex-

ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον.
ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων
τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· ὃς καρπώσεται
ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις
πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται
θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῆ γάμον
ἀνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας,
κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους

sum censent, si verum sit ἔμφρονα. Et profecto subest nonnihil obscuritatis; ut ἔμβρυον vel ἔγκυον pro ἔμφρονα fortasse conjiciat aliquis. Sed duæ notiones conjunctim efferuntur, quæ debebant potius separatim enuntiari. *Illic Zeus ad pristinum te intellectum reducit, facitque, manu te demulcendo, ut cognominem divini tactus filium parias.* De generando, non de hominis sensu restituendo, mox dici apertum est, quia Epaphus a modo generationis dicendus est. θιγὼν μόνον rectissime dicitur, quia diserte exprimendum erat, Jovem non aliter cum vacca consuesse, quam manu eam tangendo ac demulcendo. Quocirca γεννήματα v. 869. hic significet necesse est *modum gignendi*; et frustra Dindorfius: "non apparet quomodo Jovis cum Io consuetudo γεννήματα dici possit." Scilicet activam vim substantivo tribuit Æschylus, cujus ea propria natura fuit, ut passive valeret τὸ τιχθὲν, *rem natam*: hoc est, γέννημα pro γέννησιν paullo audacius posuisse putandus est. Sed θιγημάτων verum putat Dindorfius. Temeraria siquis tentamina mirari solet, Burgesium fortasse laudabit, ita ex ingenio scribentem: ἐνταῦθα θήσει σ' αὖθις ἀνδρόπρωρον αὖ Ἔπαφῶν ἰατρὸς βοῦ χερὶ Ζεὺς εὔφρονι. *Virilem* vultum cur mulieri tribueret Zeus, non docuit nos vir doctus, qui in Scholiis longe diversam vocem, ἀνθρωπόμορφον, invenit.

872. πεντηκοντάπαις. De hoc composito vide ad Suppl. 315. Stemma hoc erat: Epaphus, Libya, Belus, Danaus, Danaides. Quare cum dicit πέμπτη ἀπ' αὐτοῦ, ipse etiam Epaphus recensetur.

875. πτοέω sive πτοιέω verbum est de amantibus proprium. Vide Blomf. Gloss. Hic etiam insequendi excitationem exprimit. — οὐ μακρὰν λελειμμένοι, *proxime insequentes*. Confer Suppl. 220.

877. θηρεύοντες Dind. ex uno codice; quod certe multo melius est.

γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται, θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντων νυκτιφρουρήτῳ θράσει·
γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.
τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις.
μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει, τὸ μὴ
κτεῖναι ξύνευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται
γνώμην· δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος·
αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς·
σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασύς,
τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς

878. *φθόνον ἕξει σωμάτων*, sc. invidebit deus illis corpora virginum, i.e. nuptiarum consummationem, ut *μεγαίρειν τινί τινος*, sup. v. 644.—*θηλυκτόνῳ*, propter antithesin, ut *θῆλυς ἄρσενος φονεὺς* Ag. 1202.

880. Ad *δαμέντων* subaudi *τῶν ἀνδρῶν*. De hoc genitivo, quem sic nude positum amat Æschylus, vide ad Ag. 938. Pelasgia autem est Argolica regio. Cf. Suppl. 249. —*νυκτιφρούρητον θράσος* est audax facinus, cujus perpetrandi opportunitas in noctem expectatur.

882. *ἐν σφαγαῖσι*, *in jugulo*. Laudat Blomf. inter alia Orest. 285. *μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος.—ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμούς*, scil. sed non mihi. De hac loquendi consuetudine pauca nos diximus ad Suppl. 628. Confer ibid. 370. *ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοὶ παλιγκότοις*.

884. *μίαν παίδων*, i.e. Hypermnestram, quæ Lynceo pepercit.

887. Pulchre de hac fabula agens Ovidius, Her. XIV. 7.

Quod manus extimuit jugulo demittere ferrum,
Sum rea. Laudarer, si scelus ausa forem.
Esse ream præstat, quam sic placuisse parenti:
Non piget immunes cædis habere manus.

891. *τόξοισι κλεινός*, scil. Hercules. Vide ad v. 1048. Nempe hic *κατετόξευσε τὸν ἀετόν*. Vide Frag. 191. *κλεινοῖς* Med. Rob.

μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις·
ὅπως δὲ χὤπη, ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου
εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς.

ΙΩ. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ·
ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανίαι θάλπουσ', οἴστρου δ' ἄρδις
χρίει μ' ἄπυρος·
κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει·
τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην,
ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης
πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής·
θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ
στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

ΧΟ. ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς [ἦν,] ὃς στροφή.

893. Θέμις. Confer Eum. 2. Oraculum innuit Prometheus.

898. ἄρδις, *cuspis*, quæ ἄπυρος dicitur, quia non est πυριγενὴς, igne fabricata, sed vivi animalis aculeus. Vide ad v. 1045. et confer ἀκραγεῖς κύνας sup. v. 822. Falsa est Scholiastæ interpretatio, πολύπυρος, quam tamen veræ prætulit Scholefieldius. Quæ vulgo de ᾱ intensiva feruntur, grammaticorum somnia esse videntur.—θάλπουσι hic non dicitur ut τέθαλπται sup. v. 668, sed aliter spectat, et sæpe de insania dicitur, ut θερμόνους Ag. 1143. οἷον τὸ πῦρ ibid. v. 1227. ζωπυρουμένας φρενὸς ib. 1001.

900. φρένα λακτίζει. Confer Ag. 967.

902. ἔξω δρόμου. Confer Cho. 1011.—ἀκρατὴς, *incontinens*, Ran. 838. ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀθύρωτον στόμα.

905. πρὸς κύμασιν. Confer Theb. 198. ἄτη hic proprio sensu, *amentia, hallucinatio*, ut Theb. 304. Metaphora est a nave inter scopulos conflictata. *Turbida* sc. insana *verba illiduntur fluctibus amentiæ;* h. e. frangitur et turbatur oratio præ animi concitatione. Habeat sibi G. Burges. emendationem suam, Στυγίης πρὸς κνήμασιν ἄτης, quod sensu caret. Vide Monk. ad Hippol. 1119.

906. ἦν omittendum vidit Monkius ob metrum, quod idem est ac v. 534. Huc respicere videtur Arist. Vesp. 725. ἦ που σοφὸς ἦν

πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν,
ὡς Τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ·
καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων,
μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων
ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.
μήποτε, μήποτέ μ', ὦ ἀντιστρ.
* * Μοῖραι λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν·

ὅστις ἔφασκεν κ. τ. λ. Æschylum Pittaci dictum τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα in animo habuisse dicit Schol. Vide ad Suppl. 1046. ubi alia proverbia ex septem sapientum dictis ab eodem poeta adumbrata notavimus.

Ibid. Sapiens profecto, sapiens erat qui primus in animo illud ponderavit et lingua diserte enuntiavit, quod quemvis secundum suam vitæ conditionem affinitatem contraxisse longe optimum est, et neque eorum qui divitiis insolescunt, nec eorum qui stirpis suæ splendore efferuntur, manu quæstum factitantem concupivisse matrimonium. Nunquam, O Parcæ, me Jovis lectro concubinam esse sinatis, nec cœlestium alicui nupsisse contingat; metuo enim quum video Iûs intolerantem viri virginitatem magnopere vexatam duris a Junone laboribus. Mihi vero, quando par est connubium, id non est meticulosum, neque timeo: at ne me superiorum deorum amor visu inevitabili respiciat. Hoc utique bellum non est debellandum, difficilia pariens, ut nesciam quorsum confugiendum sit. Neque enim video quanam ratione Jovis consilium evadere possim.

909. τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν. Comparat Griffiths Pind. Pyth. II. 63. Eur. Frag. Antiop. XVIII. κῆδος καθ' αὑτὸν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεών.

914. Deest, ut videtur, adjectivum, fortasse πότνιαι. Nam metrum desiderat – ∪ –.

915. πλαθείην Med. Vulgo πλασθείην. Sed non magis dicitur πλασθῆναι pro πελασθῆναι, quam πλάζω pro πελάζω. Semper sine litera σ scribenda sunt πλατὸς (Eum. 53. ubi vide not.) ἄπλατος, πρόσπλατος (sup. v. 735.) ex eadem analogia qua πλᾶτις, *uxor*, Acharn. 132. formatur. Hærebant in his vocibus scribendis librarii, qui permutare solebant ἄπλαστος, ἄπλατος, ἄπληστος, ἀπλητος. Vide sup. ad v. 379. Goettling. ad Hes. Theog. 151. et ad Opp. et D. 148. Pro πελάζω vel πελάω, πελάσω, Epici videntur agnovisse πλάω,

μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ·
ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν
εἰσορῶσ' Ἰοῦς †μέγα δαπτομέναν
δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις †πόνων. 919
ἐμοὶ δ' †ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος, ἄφοβος, [οὐ δέδια·]
[ἐπῳδός.
μηδὲ κρεισσόνων θεῶν

πλήσω, quod cernitur in ἔπλητο, *propinquavit*, Hes. Theog. 193. πεπλημένος, Od. XII. 108. ἄπλητος Hes. Opp. 148. Hom. Hymn. in Cer. 83. Itaque Doricam dialectum sibi permisisse videntur tragici in ἄπλατος, πρόσπλατος, etc. nam nec πλᾶτὸς a πελᾶτος (confer πελᾶτης,) nec πλαστὸς a πελαστὸς contractum esse crediderim. Antiquior forma est ἄπλετος, quæ inde ex eo tempore ob metrum permansit, quo litera η nondum in usu fuit. Quodsi aliquis ad πλάθω, πελάθω, (Arist. Ran. 1265.) referre malit πλατὸς etc. eodem revolvitur; nam producta ᾱ non nisi ab epicorum η̄ provenisse potest. Est autem ἄπλαστος, *informis*, a πλάσσω, Theog. 151. ἄπλητος *qui satiari nequit.* πελάζω verbum esse proprie de tactu nuptiali usurpatum nemo nescit.

917. ἀστεργάνορα, *nuptiarum impatientem.*

918. Vulgo γάμῳ δαπτομέναν. Ex Aldina με γάμῳ, μέγα restituit Schützius.

919. ἀλατείαις πόνων *laboriosis erroribus* interpretatur Scholefieldius: sed aliud est ἀλάτειαι πόνων, aliud ἀλατειῶν πόνοι. Corruptum procul dubio est πόνων, quod abest a duobus libris. Vulgo autem δυσπλάγχνοις ἀλατείαισι, ex eodem errore quo πολύπλανοι et πολύπλαγκτοι in v. 601 confunduntur, nisi ut Eum. 239. μόχθοις φυσιᾷ σπλάγχνον, de anhelo cursu dici putes. Verum potest esse πονεῖν, i.e. ὥστε πονεῖν ἀλατείαις, de qua corruptela vide ad Theb. 560. Sed γάμων in v. 912. omittendum pariter cum πόνων probabiliter censuit Porsonus.

920. ἄφοβος ut interpretamentum delendum censet Dindorfius. Ego οὐ δέδια uncis includendum puto. Versus videtur esse solutus dochmiacus, ut et v. 924, quem ἄμετρον sine causa dicit Dindorfius. Pro ὅτι sensus postulare videtur ὅτε, quantum equidem hunc locum intelligere possum. Confusa hæc sunt etiam Theb. 192. Voluit, opinor, poeta: *mihi vero, quum nuptiæ cum æquali ineuntur, non videntur timendæ.*

922. Vulgo προσδέρκοιτό με. Libri plerique προσδέρκοι, προσδάρκοι Med. προσδράκῃ Rob. Requiritur fere aoristus. Metrum est

ἔρως ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με.
ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
πόριμος· οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν·
τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ
μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

ΠΡ. ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν,
ἔσται ταπεινός· τοῖον ἐξαρτύεται
γάμον γαμεῖν, ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος
θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ· πατρὸς δ' ἀρὰ
Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
ἣν ἐκπίτνων ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων.
τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς·
ἐγὼ τάδ' οἶδα, χὦ τρόπῳ. πρὸς ταῦτά νυν
θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
πιστὸς, τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν βέλος·

senarium catalecticum, ut Theb. 112. supra 578. 710.

928. ἦ μήν, *nihilominus* interpretatur Blomf. vix recte, cum minacis orationis propriæ sint hæ particulæ, ut supra 174. Arist. Plut. 608. Nub. 1242. Av. 1259. Œd. Col. 816.

929. Vulgo οἷον, quod per se quidem recte interpretari possis pro ὅτι τοῖον, ut sæpissime, velut Nub. 1157. οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι, οἷος ἐμοὶ τρέφεται τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς. Sed vix recte se habet duplex relativum οἷον—ὅς. Quare præferendum est quod præbet Robortellus, τοῖον. Sic Suppl. 513. τοῖ' ἃ χρὴ λέγειν, si vera est ea emendatio pro τοῖα. Mox v. 941. τοῖον παλαιστὴν ὅς. Hom. Il. VII. 231. ἡμεῖς δ' ἐσμὲν τοῖοι, οἵ ἄν σέθεν ἀντιάσαιμεν. Plurima ejusdem generis exempla congessit Elmsleius ap. Dind. ubi τοῖον cum emphasi initio sententiæ ponitur. Nuptiæ autem quas hic innuit Prometheus commemorantur etiam v. 786, ubi vide notata.

932. τότ' ἤδη. Ag. 944. τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει.

938. Alii χερσὶ πύρπνοον βέλος, vel πυρίπνοον. Quod dedi, optimorum librorum auctoritate nititur, nec quicquam habet quod offendat.

οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ
πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά·
τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα,
βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον,
τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ.
πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται
ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

ΧΟ. σύ θην ἃ χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός.

ΠΡ. ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι, λέγω.

ΧΟ. καὶ προσδοκᾶν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα;

ΠΡ. καὶ τῶνδέ γ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους.

ΧΟ. πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;

ΠΡ. τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;

941. τοῖον παλαιστὴν, non Herculem, sed filiumn unquam revera natum, nasciturum tamen, si nuptias cum Thetide consummasset Jupiter. Heathius. Vide Grote, *Hist. of Greece*, I. p. 257.

944. βροντάς θ' Blomf. probante Dind. Imo hoc vult: κτύπον ὑπερβάλλοντα κτύπον βροντῆς. Genitivum verbo ὑπερβάλλειν tribuit Gr. Gr. Ed. Jelf. §. 504. ut ὑπερφέρειν, προφέρειν, cet. Videtur autem hic locus ex Pindaro, Isthm. VIII. 72. (VII. 34.) descriptus esse: ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος διώξει χερὶ, τριόδοντός τ' ἀμαιμακέτου.

949. σὺ θην Dindorfius. Vulgo σὺ θήν. — ἐπιγλωσσᾷ, Anglice *boldingly utter against*. Occurrit ἐπιγλωσσᾶσθαι eodem sensu Cho. 1034. Lysistr. 37. περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττήσομαι τοιοῦτον οὐδέν. Accurate Hesych. ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζου διὰ γλώττης.

Ibid. Sensus est, Tu quod vis fieri, potius quam quod fiet, contra Jovem effutis. Non solum quod cupio, sed etiam quod eveniet, inquit, loquor.

952. καὶ τῶνδε δ' ἔξει Robortellus, fortasse recte. Vide ad Eum. 65. inf. 994. Cho. 864. Pers. 155. 262. 548. 775. Suppl. 790. Possis etiam καὶ τῶνδ' ἔθ' ἕξει. Sed optime hic se habet particula γε, non item in v. 955.

ΧΟ. ἀλλ' ἆθλον ἄν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι.
ΠΡ. ὁ δ' οὖν ποιείτω· πάντα προσδόκητά μοι.
ΧΟ. οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί.
ΠΡ. σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί·
ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.
δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον,
ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.—
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΕΡΜΗΣ.

σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον,
τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς ἐφημέροις

955. Vulgo τοῦδέ γ' ἀλγίω. Correxit Elmsleius, probante Dind. Confer Pers. 440. Cho. 481.

956. Male vulgo ὅδ' οὖν. ὁ δ' οὖν divisim scribendum esse arguit cognata locutio σὺ δ' οὖν. Imperite G. Burges. ὅ γ' οὖν.

957. προσκυνεῖν τὴν Ἀδράστειαν formula fuit deprecandæ invidiæ. Eadem enim est hæc dea quæ alibi dicitur Νέμεσις. Laudat Blomf. Dem. p. 495. καὶ Ἀδράστειαν μὲν ἄνθρωπος ὢν ἔγωγε προσκυνῶ. Plat. Resp. v. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν. Sensus est, sapientiores sunt qui linguæ temperant, quam qui audaci jactatione iram atque odium provocant.—In proximo v. notandum μηδὲν pro τὸ μηδὲν positum, quod aliter fuisset οὐδέν.

963. Observent tirones vim repetiti articuli, quo contemptus exprimi solet, ut in Soph. El. 301. Ajac. 726. τὸν τοῦ μανέντος καὶ πιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες.—πάντως, *certe, saltem, utcunque.* Quod non intelligens G. Burges. χαῦνον pro καινὸν frustra tentavit. Cf. v. 1074.

966. τὸν ἐξαμαρτόντα — πορόντα, *qui in deos peccasti, dando*—. Sic sæpe alterum participium ab altero pendet. Confer Œd. Col. 922. συλῶντα ταμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βίᾳ ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια. Ag. 170. sed ibi legendum videtur τὸν πάθη μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. Dem. Mid. p. 526. φθάσας τὸν λογισμὸν ἁμαρτών, quod vertit Buttmannus *delinquens, quod rationem præverteret.* Vulgo τὸν ἐφημέρ-

πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
Πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους
αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·
καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
ἀλλ' αὖθ' ἕκαστ' ἔκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς· ὁρᾷς δ', ὅτι
Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

ΠΡ. σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἠσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα. μή τί σοι δοκῶ
ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;
πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ
κέλευθον ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν·
πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

969. *πρὸς ὧν τε, et a quibus ille imperio ejiciatur*, i. e. ejiciendus sit. *ὧν* non pertinet ad *γάμων*. Sed bene *πρὸς ὧν γ'* unus liber. De *ἐκπίπτει* pro *ἐκπεσεῖται* vide ad v. 810.— *ἐκβληθῇ* Rob. quod male prætulit G. Burges. cum plane solœcum sit.

973. *τοῖς τοιούτοις*. Neutrius generis esse videtur, ut sit *ipse vides Jovem non molliri tali agendi ratione quam tute tibi proposuisti.*

974. Sane satis arrogans et superba est oratio, ut quæ a deorum ministro dicta sit. Confer Ag. 597.

976. Novi estis in novo imperio, et putatis vos sedem habitare, quæ expers curæ futura sit. At ego et Uranum et Cronum expulsos vidi. Confer Ag. 165.

979. *τυραννοῦντ'* pro *κοιρανοῦντ'* Rob. qui in hac fabulæ parte sæpe interpolatas lectiones exhibuit, ut modo v. 975. *Διὸς* pro *θεῶν*. Sic Ag. 532. libri habent *τυράννων* pro *κοιράνων*, et Suppl. 80. *Διὸς* pro *θεοὺς* omnes.

980. *μή τί σοι δοκῶ*; Vide ad Suppl. 289. Pers. 346. *μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ*;

ΕΡ. τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.
ΠΡ. τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ·
κρεῖσσον γὰρ, οἶμαι, τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ,
ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.
ΕΡ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.
ΠΡ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
ἐχθροὺς ἴδοιμι· καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω.
ΕΡ. ἦ κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾷ;
ΠΡ. ἁπλῷ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς,
ὅσοι, παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.
ΕΡ. κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον.
ΠΡ. νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.
ΕΡ. εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.
ΠΡ. οἴμοι. ΕΡ. τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται.
ΠΡ. ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

989. Vulgo *κρεῖσσον γὰρ οἶμαι, melius existimo.* Quum vero acerbitatis notionem desideret sententia, fortasse rectius ita accipies: *κρεῖσσον γάρ ἐστιν, οἶμαι.*

990. *φῦναι.* Mercurio exprobrat quod natum sit ad servitutem mancipium. Non est simpliciter pro *εἶναι.* Proximus versus vide ne spurius sit.

994. *καὶ σὲ δ'.* Vide ad v. 952.

995. *συμφορᾶς* unus liber, quæ proba lectio est. Dem. p. 552. *ἐπαιτιασάμενός με φόνου.*

998. *κλύω σε κ. τ. λ.* Ex verbis tuis percipio, te non parvo morbo delirare. *Odium* intelligit, ut e sequentibus manifestum est. Cum autem istud odium in omnes simul deos exserat, recte dicitur tanta amentia *οὐ σμικρὰ νόσος.* Libri *μικρὰν, σμικρὰν* Brunckius.

1001. *οἴμοι* Elmsleius. *ὤμοι* libri. Nihil est *ὦ μοι*, quod dedit Scholefieldius. Ceterum solus hic versus est inter Æschyli reliquias præter Theb. 206. qui in duas personas dividitur, quem morem colloquendi præcipue sequutus est Sophocles.

ΕΡ. καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.
ΠΡ. σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν, ὅνθ' ὑπηρέτην.
ΕΡ. ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρήζει πατήρ.
ΠΡ. καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.
ΕΡ. ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.
ΠΡ. οὐ γὰρ σὺ παῖς τε, κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος,
εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα;
οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ
προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.
πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλὸξ,
λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταράσσέτω·
γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι
πρὸς οὓς χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.
ΕΡ. ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.

1003. Sensus est; nondum tamen te docuit moderantiam, quod omnia docere dicis, tempus.

1006. Recte interpretatur Blomf. "Imo certe, Jovi adeo sum obstrictus, ut gratiam ei rependam." Anglice, *Why truly I owe him a favour, that I should repay him one.* Acerba cum ironia dictum.

1007. Junge ὡς δῆθεν ὄντα παῖδα, *quasi essem puer.* Sic Ag. 1190. παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων, istud ὡσπερεὶ alieno loco positum fraudi fuit interpretibus.

1009. πεύσεσθαι Dind. ex duobus libris. Vulgo πευσεῖσθαι. Sup. v. 660. ubi alterius scripturæ vestigium exstat in Robortelli πεύσοισθε. Sed futurum Atticum semper est πεύσομαι, a πεύθομαι, non autem πευσοῦμαι, quod nisi fallor etiam contra vocis analogiam peccat. Cho. 835. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος, ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα.

1013. αἰθαλοῦσσα Canterus. Libri αἰθαλοῦσα. Contracta forma (est enim pro αἰθαλόεσσα) sæpe fraudi fuit librariis. Sic τεκνοῦσα pro τεκνοῦσσα Trach. 308. αἵματος pro αἱματοῦς Ed. Tyr. 1279. De ᾰ ante ῥ correpta vide ad v. 731.

1014. Herod. IV. 31. ἔοικε γὰρ ἡ χιὼν πτεροῖσι. Antig. 114. λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός.

1018. ὅρα νυν εἰ, *vereor ne non* interpretatur Herm. ad Philoct. 844.

ΠΡ. ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.
ΕΡ. τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.
ΠΡ. ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν.
εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγὼ Διὸς
γνώμην φοβηθεὶς θηλύνους γενήσομαι,
καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν
λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.
ΕΡ. λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ
λιταῖς· δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς
πῶλος βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.
ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι·
αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖζον σθένει.
σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις,
οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία

1027. τοῦ παντὸς δέω. Atticis oratoribus est πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Confer supr. v. 982. Rarius est δέω ἐγὼ pro δεῖ μοι, sed illud *deesse aliquid*, hoc *opus esse aliquo*, denotat.

1029. κέαρ λιταῖς Rob. et sic Pors. Blomf. Ceteri λιταῖς ἐμαῖς, nec ἐμαῖς omisit Robortellus, qui tamen extra metrum addit ἐμῶν in Theb. 415.

1032. σοφίζῃ pro σφοδρύνει Rob. Vide ad v. 979.

1034. μεῖον Dind. ex Stanleii conjectura, comparans ἔλασσον ἢ μηδὲν v. 959. Vulgatum defendit Censor in Mus. Phil. Cant. I. p. 244. ut *nullam rem viribus superat* idem valeat quod *rebus omnibus infirmior est*: comparatque similem loquendi formam Dem. p. 23. οὐδένων εἰσὶ βελτίους, i.e. ἁπάντων εἰσὶ χείρους. Quod nihil est nisi negatio ex hac in alteram clausulæ vocem transposita. Videndum tamen, annon brevius dictum sit pro οὐ σθένει μεῖζον οὐδενός, *non magis valet, quam nihil.*

1036. τρικυμία. Non est *tertius quisque fluctus*, quasi τρίτον κῦμα, ut vulgo creditur; neque enim ille

ἔπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ
Πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
τὸ σὸν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.
μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
ἄψορρον ἥξεις ἐς φάος· Διὸς δέ τοι
πτηνὸς κύων, δαφοινὸς αἰετὸς, λάβρως
διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος,
κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται.
τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα,
πρὶν ἂν θεῶν τις διαδόχος τῶν σῶν πόνων
φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
Ἅιδην, κνεφαιά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη.

ceteris major est; sed *tres continui fluctus*, qui semper fere altiores simul insequuntur, ut cuivis tumultuosum mare intuenti videre licet.

1037. ἔπεισι. Metaphoram vide ad Suppl. 463. Notandum elisum ι, quod rarissimum est.

1040. Disjecta ac diffracta rupe ad quam nunc affixus es, obruet te ruina, et quasi arctioribus ulnis amplectetur te cautes, ut quamvis ruptis catenis non tamen ad terram feraris, sed sublimis tenearis.

1041. Tam plane activam vim hic habet ἐκτελευτᾶν, ut mireris interpretes hæsisse in passivo ἐκτελευτᾶσθαι Trach. 170. ubi τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων simpliciter valet τελευτᾶσθαι ἐξ Ἡρ. πόνων, i.e. πόνων τελευτὴν εἶναι.

1045. ἄκλητος δαιταλεὺς, *convivа non invitatus*, oxymoron, ut ἄρδις ἄπυρος sup. v. 898. κῦμα χερσαῖον Theb. 64. Vide ad Ag. 710. πανήμερος, non statis horis, sed per totum diem devorans. ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἕδοι τανυσίπτερος ὄρνις Hes. Theog. 525. Noctu enim integrum fiebat jecur.

1048. Apollodorus, II. 5. 11. Ἡρακλῆς κατετόξευσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὸν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἧπαρ ἀετόν, ὃς καὶ τὸν Προμηθέα διέλυσε, καὶ πάρεσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ ἐθέλοντα. Confer Hesiod. Theogon. 521—32. Ceterum venturum esse MESSIAM et descensurum in inferos antiquitus prædictum quis hic non agnoscit?

πρὸς ταῦτα βούλευ· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος
ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·
ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
τὸ Διῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν
εὐβουλίας ἀμείνονʼ ἡγήσῃ ποτέ.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
μεθέντ' ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
πιθοῦ· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ΠΡ. εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
ὅδ' ἐθώυξεν· πάσχειν δὲ κακῶς
ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ δ'
ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλῳ τ'
ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
ξυγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων
ἄστρων διόδους· ἔς τε κελαινὸν
Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας

1052. Notandum λίαν pro λίαν ἀληθῶς, quod ex opposito verbo ψευδηγορεῖν supplendum videtur.

1057. οὐκ ἄκαιρα. Vide ad Theb. 1. Suppl. 1044.

1060. πιθοῦ pro πείθου Dindorfius ex quatuor libris.

1064. Elementorum omnium confusionem audacissima oratione provocat Prometheus, ne tum quidem ad obsequium redactus donec Zeus ad extremam vindictam lacessitus fulgure oppresserit adversarium.

1070. Videtur dicere, *vento coacervetur mare ita ut cœlum contingat;* quare delevi punctum vulgo post ξυγχώσειεν positum. Confer κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον Hippol. 1207.

τοὐμὸν ἀνάγκης στερραῖς δίναις·
πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.
ΕΡ. τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
βουλεύματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι.
τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν
ἢ τοῦδε τύχη, τί χαλᾷ μανιῶν;
ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις
ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων
μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς,
μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ
βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.
ΧΟ. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ',
ὅτι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δή που
τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
μετὰ τοῦδ' ὅτι χρὴ πάσχειν ἐθέλω·
τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον·
κοὐκ ἔστι νόσος,
τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.
ΕΡ. ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἀγὼ προλέγω·
μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι

1078. Libri plerique εἰ ταῦ' εὐτυχῆ, alii εἰ δὲ ταῦ' εὐτυχῆ, sed εἰ τοῦδ' εὐτυχῆ Med. unde præclare restituit Dindorfius ἡ τοῦδε τύχη. Conversus enim a generali ad singularem Promethei conditionem Mercurius τοῦδε debebat inferre, præsertim sequente ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γε.

1081. ποι pro που Jac. Tate.

1086. παρέσυρας, oblique et quasi inhoneste intulisti.

1092. ἀγὼ Pors. Dind. Libri ἄττ' ἐγὼ vel ἄτ' ἐγώ. At dubitari possit an dici soleat ὅ τε pro ὅ vel ὅτι in tali structura, etsi laudari potest Hom. Il. xv. 130. οὐκ ἀΐεις ἅτε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη;

1093. Shakespearius, *Julius Cæsar*, III. 1.

With Atè by his side,
Cry Havoc, and let slip the dogs of war.

μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἰπηθ'
ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'
ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γὰρ,
κοὐκ ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθραίως,
εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.
ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κοὐκ ἔτι μύθῳ
χθὼν σεσάλευται·
βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται
βροντῆς, ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι
στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
εἰλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.
τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν
τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς.
ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω;

1095. ἀπρόοπτον, *improvisum*, ut προῦπτος Ἅΐδης. Frequentius est προῦπτον quam πρόοπτον, sed solutas syllabas amavit Æschylus, nec Græcorum auribus placuisset ἄπρουπτος.

1099. ἀπέραντον δίκτυον. Confer ἄπειρον ἀμφίβληστρον Ag. 1353, cui nullus exitus in extrema parte relinquitur.

1103. βρυχία ἠχώ, *fremitus marinus*, ut ἄλμη βρύχιος Pers. 399. ubi vide Gloss. Epithetum est sæpius de mari usurpatum, non autem a βρῡχάομαι.

1104. ἕλικες ζάπυροι, flammei fulguris radii, ita dicti propter tortuosum cursum, quo fulmen ex nubibus erumpere videtur; unde etiam βόστρυχος vocatur v. 1065.

INDEX.

A.

α ante πρ producta, 591.
ἆ δᾶ pro ὦ γῆ, 580.
ἄβατος et ἄβροτος confusa, 2.
Accusativus sententiæ subjectus, 575.
——— participii post dativum pronominis, 225.
——— transeundi, (στείχειν γύας,) 727.
ἀδαμαντόδετος, 152.
——— ἀκαμαντόδετος, confusa, 434.
ἄδην, non ἄδδην, 601.
ἀδήριτος, 105.
Ἀδράστεια = Νέμεσις, 957.
Ætnæ montis eruptio, 375.
ἀήσυρος, 460.
ἀθέτως, 155.
αἰθαλοῦσσα, -ουσα, confusa, 1013.
Αἰθίοψ ποταμὸς, Niger fluvius, 828.
αἰκίζεσθαι, active, 203.
αἰνίγματα et ἁπλοῦς λόγος opposita, 628.
ἄϊς γῆ, 441.
αἰχμὰ, *indoles*, 412.
ἄκλητος δαιταλεὺς oxymoron, 1045.
ἄκρατος, *sævus*, 696.
ἄλευ pro ἄλευε per apocopen, 580.
Amazonum sedes, 739.
ἀμέγαρτος, 411.
ἀναγγέλλειν, *crebro reportare*, 679.
ἄν cum subjunct. non geminatur, 789.
ἀνήριθμον γέλασμα quid sit, 90.
ἄνθος πυρὸς, 7.
ἀνταμείβεσθαι an ἐξαμείβεσθαι, 231.
ἀντέστη et ἀνέστη confusa, 362.
ἀνύσασθαι, *consequi*, 719.
aoristum de futura actione, 686.
——— de subitanea actione, 769.
ἀπαράμυθος, 192.
ἀπέδιλος, *festinus*, 137.
ἀπηύρων, 28.
ἄπλατος, ἄπληστος, ἄπλαστος, 379. 915.
ἀπρόοπτος, *improvisus*, 1095.
Ἀραβίας ἄνθος, corruptum, 427.
ἄρδις ἄπυρος, 899.
Ἀριμασποὶ, 824.
ἀρκῶ pro ἀρκεῖ μοι, 639.
ἀρμοῖ, *nuper*, vox Sicula, 633.
Articulus contemptum exprimens, 963.
——— ante præpositionem, 721.
——— pro οὗτος vel ἐκεῖνος, 242.
ἀρχαῖα, *obsoleta*, 325.
Ἄσις et Ἄσιας confusa, 754.
ἀτέραμνος, 198.
Atlantis labor qui fuerit, 357.
ἄφετος, 684.
ἀφνίδιος, αἰφνίδιος, 698.

B.

β et ν confusa, 335.
Βόσπορος, 752.
βόστρυχος, de fulgure, 1065.
βούλευμα, βούλημα, confusa, 637.
βρύχιος, *marinus*, 1103.

Γ.

γαμεῖ pro γαμήσει, 783.
γε in deprecando, 649.
γεγωνίσκειν, 645.
γέννα πεντηκοντάπαις, 872.
γέννημα pro γέννησις, 869.
γῆν πρὸ γῆς, 700.
Γοργόνες, 818.
Γρῦπες, 823.
γύης, non γύη, 377.
γυμνάζεσθαι δρόμους, 607.

Δ.

δακρυσίστακτος, 406.
δᾱπεδον, 848.
Dativus antiquus in -οι, 73.
δέω ἐγὼ non pro δεῖ μοι, 1027.
δῆθεν ὡς = ὡς δῆθεν, 1007.
διαμπὰξ. *penitus*, 65.
διαμυθολογεῖν, 907.
διαμφίδιον μέλος, 566.
διαστοιχίζεσθαι, 238.
δρακοντόμαλλος, 818.
δύρομαι pro ὀδύρομαι, 279.
δυσχερὴς, *portentosus*, 821.

Ε.

ἐᾱν producta, 789.
ἕδρας an ἔδρης, 209.
εἰ μὴ βλάπτει, formula urbanitatis, 204.
εἵνεκα, non οὕνεκα, 353.
εἰσοιχνεῦσιν, Ionica forma, 122.
ἑκατογκάρηνον, -ανον, 361.
ἐλεινὸς an ἐλεεινὸς, 254.
ἐλθεῖν τινὶ, 366.
ἕλικες fulguris, 1104.
ἐξερυσάμην pro ἐξερρυσάμην, 243.
ἐξηρτημένοι, -υμένοι, 730.
ἐξωριάζειν an εὐωριάζειν, 17.
ἐπαινεῖν, *declinare*, 348.
ἐπανδιπλάζω, ἐπαναδιπλάζω, -οίζω 836.
ἐπάργεμος, 507.
ἐπηύρου (ἐπαυρίσκομαι,) 28.
ἐπιγηθέω, 162.
ἐπιγλωσσᾶσθαι, 949.
ἐπὶ Δωδώνης, genitivi usus, 676.
ἐπιθώυσσειν, 73.
ἐπιτέλλειν, 100.
ἐπιτολαὶ et ἀντολαὶ quid differant, 99.
ἐπίχαρτα, 164.
ἐπίχειρα, *merces*, 327.
ἐργάνη et ἐργάτις confusa, 469.
εὐξύμβλητος, 794.
εὖρε an ηὗρε scribendum, 96.
ἐφίεσθαι, *mandare*, 4.

Ζ.

ζεύγλη et ζυγὸν quid differant, 471.

Η.

ἤ pro εἴτε, 800.
ἡλιοστιβὴς, ἡλιοστιβεῖν, 810.
ἦ μὴν, in minando, 174. 928.
Ἡσιόνη, 570.

Θ.

θάλπειν, de teli ictu, 668.
——— de insania, 898.
θεμερῶπις, 136.
Θέμις et Γαῖα diversæ personæ, 21
Θεμίσκυρα, 743.
θεόσυτος, θεόσσυτος, 116. 661.
Θερμώδων, 744.
θρᾶξαι pro ταράξαι, 646.

Ι.

ἰότητι = ἕνεκα, 568.
ἰποῦσθαι, ἶπος, 373.
ἰσχναίνω, ἰσχαίνω, ἰσχάνω, 277.

K.

ʒος, 865.
κέλλω, 489.
σος, 430. 738.
ὀβρωτος, 1046.
είας ῥέος, 694.
ικὸς ἰσθμὸς, 748.
μα, 124.
η, 812.
ρανοῦ de Atlante, 357.
ες, 494.
όσυτος, 287.
ο, κραίνοιτο confusa, 219.
ρφος, canus, 815.

Λ.

ειρὸς, 732.
κρήνη, 695.
ς, 5.
ο λίαν ἀληθῶς, 1052.
ecoris, 503.
27.

M.

κὸς αὐλὼν, 750.
— λίμνη, 426.
ιστῆρες, 71.
57.
ν τινί τινος, 644.
mentorum genera, χριστὰ,
ὶ, etc. 488.
ἔχειν, pro παρέχειν, 453.
ne? cum indicativo, 980.
σάτω, non μὴ μέλησον, 340.
έμειν, 300.
τωρ, 469.

N.

πλήρωτος, 109.
ιn ἀνηλεῶς, 248.
νιν pro αὐτά, 55.
νοσεῖν νόσῳ vel νόσον, 392.
νυκτιφρούρητος, 880.

Ξ.

ξ an σ initio vocum prætulerint Attici, 39.

O.

ὁ δ' οὖν, non ὃδ' οὖν, 956.
ὀθούνεκα, 353.
οἴω pro οἴομαι, 196.
ὀκρυόεις, ὀκριόεις, 289.
ὀλιγοδρανία, 557.
Optativus et subjunctivus confusi, 210. 473. 677.
——— post οὐκ ἔστιν ὅστις etc. 299.
ὅπως cum indicativo, 766.
ὅρα εἰ, *vereor ne non*, 1018.
ὀργὴ νοσοῦσα, *iracundia*, 386.
ὀσφῦν, ὀσφὺν, 505.
οὐδενὸς μεῖζον = πάντων μεῖον, 1034.
οὖν—γε = γοῦν, 330.
οὕνεκα et τούνεκα, 353.
ὄχλος λόγων, 846.

Π.

παρειπεῖν, *persuadere*, 132.
παρεξίασι, 562.
παρηγορεῖν, 664.
παρήορος an -αορος, 371.
Participium a participio pendens, 966.
πασσαλευτὸς, 113.
πείθειν τινά τι, 212.
Πελασγία, *Argos*, 879.
πελώριος, 157.
πέπρωται cum nominativo personæ, 520.

πέρα καιροῦ, 515.
πεύσομαι, non πευσοῦμαι, a πεύθομαι, 1009.
πλαθῆναι, πλασθῆναι, πλατὸς, etc. 915.
πλὴν et πρὶν confusa, 789.
Πλούτωνος πόρος, 825.
ποικιλείμων, 24.
πολεύμεναι an -ούμεναι, 663.
πολυφθόρος, *longe vagus*, 651.
που encliticum in interrogando, 762.
προμηθεῖσθαι, προθυμεῖσθαι, confusa, 389.
Προμηθεὺς proverbialiter pro προμηθία, 86.
πρόσειλοι δόμοι, 459.
πρὸς κέντρα λακτίζειν, 331.
προσπορπατὸς, 144.
προσσαίνειν, 854.
προστρίβεσθαι, 337.
πρόσχωμα Nili quid sit, 866.
προυσελούμενον, 446.
πρύτανις, *rex*, 176.

P.

ῥ non duplicata, (ἀγνόρυτος, etc.) 442.
ῥαιστὴρ, 56.
ῥαχίαι, 732.
Ῥέας κόλπος, *sinus Adriaticus*, 856.
ῥιπαὶ πτερύγων, 126.
ῥίπτειν λόγους, *effutire*, 319.

Σ.

Σαλμυδησία an -ησσία, 745.
Σκύθαι νομάδες, 728.
Σκύθης pro Σκυθικὸς, 2.
σταθεντὸς, 22.
σύμβολοι, 495.
συνασχαλάω, 169.
συνεδρίαι avium, 500.
σφαγὴ, *jugulum*, 882.
σφίγγω, *fingo*, 58.
σφριγάω, σφυδάω, 388.
σχεθεῖν an σχέθειν, 16.

T.

ταῖς et ταῖσδε confusa, 152.
τεκμαίρειν, *ostendere*, 623.
Τηθὺς πολύτεκνος, 140.
Τιτὰν, 435.
Τιτανὶς, 893.
τλησικάρδιος, 165.
τοῖος—ὅς, 929.
τοιοῦτον, non τοιοῦτο, 820.
τοῖσι et τοισίδε confusa, 152. 242.
τὸν πράσσοντα et τοὺς πράσσοντας confusa, 271.
τότ' ἤδη, 932.
τοῦ μὴ pro simp. τοῦ, 243.
τρικυμία quid sit, 1036.
τρόχις, *nuntius*, 962.
Τυφὼς, 362.
τυχεῖν, *accidere*, 354.

Y.

ὑβριστὴς ποταμὸς, 736.
ὑπερβάλλειν cum genit. 944.
ὑπερσχύντες, ὑπερέχοντες confusa, 221.
ὑποστενάζειν, *gerens gerere*, 439.
ὑποσυρίζειν, 126.
ὑπουργεῖν χάριν, 653.
ὑψηλόκρημνος, 5.

Φ.

φαναὶ εὐφρυσύναι, 547.
φεψαλόω, 370.

φλῦσαι, 512.
φοιτάλλεος pro φοιταλέος, 614.
φόνος et φόβος confusa, 363.
Φορκίδες, 813.
φρενοπληγὴς, 897.
φρενόπληκτος, 1075.
φρουρεῖν πέτραν, 31.
φρούριον, *res præcavenda*, 820.

X.

χαλινοὶ = δεσμά, 573.
Χάλυβες, 734.
χάρις ἄχαρις, 555.
χαριτογλωσσεῖν, 300.
χειρωναξία, 45.
χερνήτης, *opifex*, 912.
χρίειν, *pungere*, 578.

Ψ.

ψαίρειν, 402.
ψάλια, 54.
ψάμμη = ψάμμος, 586.
ψελλὸς, 835.

Ω.

ὠκεανὸς, terram ambiens, 142.
ὡς cum indicativo, *in which case*, 161. 766.
— pro ἢ ὡς, 647.
ὠφελεῖν cum dativo, 350.

CORRIGENDA.

v. 5. λεωργόν. A λεὼς, non a λέως, formatum putat DONALDSON, *New Cratylus*, p. 393, quod valeat λιτουργὸν, i.e. λειτουργόν = πανοῦργον.

v. 371. Vox ἄωρος occurrit Od. XII. 89. et ab α et ωρα, non ab ἀείρω, ut ἀπήωρος, derivatur.

v. 540. Scribendum

βουφόνοις παρ' Ὠκεανοῖο [πατρὸς ἄσβεστον] πόρον. Spuria esse verba uncis inclusa ex tribus argumentis apparet; 1. in scholiis omissa sunt, περὶ τὸν τοῦ ὠκεανοῦ πόρον. 2. Integra est versus antistrophici sententia. 3. Deest ἄσβεστον in uno codice, Blomfieldio Q, sc. Neapolitano.

v. 569. ἰότητι γάμων. Male explicavi *nuptiarum consensu*. Nam valet simpliciter ἕκατι vel ἕνεκα, sc. χάριν γάμων, ut Od. XI. 384. ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός. Legentibus quæ præclare scripsit Vir Doctus, J. W. Donaldson, (*New Cratylus*, p. 351. seqq.) de ἕκατι et ἕνεκα, quæ adverbia *unitatis* notionem continere demonstravit, apparebit ἰότητι ab antiquo ἰὸς, *unus*, formatum esse, quæ vox occurrit Il. VI. 242.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΟΡΕΣΤΕΙΑ.

ÆSCHYLI ORESTEA,

AGAMEMNON,

CHOEPHORI, EUMENIDES.

RECENSUIT, EMENDAVIT, EXPLANAVIT

FREDERICUS A. PALEY, M.A.
COLL. DIV. JOH. CANT.

CANTABRIGIÆ:
APUD J. ET. J. J. DEIGHTON.
TYPIS ACADEMICIS.

M.DCCC.XLV.

VIRO REVERENDO

FRANCISCO WHALEY HARPER, A.M.

COLLEGII DIVI JOHANNIS APUD CANTABRIGIENSES SOCIO,

HUNC LIBELLUM

AMICITIÆ TESTIMONIUM

DEDICATUM VOLUIT

EDITOR.

PRÆLECTIO.

MIRABOR equidem, si quantum ipse putem deesse etiam recentibus Æschyli editionibus, tantum aliis videbor præstitisse in hoc meo libello. Etenim quum sint quot homines totidem fere sententiæ, nec certis finibus circumscribi ac coerceri possit aut critici aut interpretis officium, doctorum virorum consensum in tali opere sperare absurdum esset, præsertim si quis nova aliquando moliri quam recepta ubique iterare malit. Quocirca illud neutiquam me fugiebat, cum hunc librum prelo subjicerem, fore ut nonnullis eodem modo displiceret ea explicandi et emendandi ratio quam ego ut verissimam inivissem, quo mihi non pauca eorum viderentur aut falso aut nimis subtiliter disputata, quæ nuperi Oresteæ editores de Æschyli sermone et consilio commenti essent. Quorum Vir doctissimus KLAUSENIUS (quem nunc audio inter desideratos numerandum esse) quum noluerit omnino a veterum librorum auctoritate discedere, dum corrupta pariter atque integra explicare laborat, et ipse sibi fraudem (ut opinor) sæpissime facit, et studiosis discendi adolescentibus tantam offundit caliginem, ut Æschylum perlegere quibusdam nihil aliud videatur quam grande aliquod et quasi continuum ænigma enucleare. Nam necesse est vel præstantissimorum ingeniorum hominibus ex ea interpretandi ratione interdum evenire, ut mirificas extundant sententias, quas nemo mediocriter doctus apte appositeque enuntiatas, nedum sapienti ac philosophico poetæ consentaneas esse crediderit. Qui

autem in Græca tragœdia bene et diu versati sunt, et metrorum leges, dicendi concinnitatem, metaphorarum et imaginum usum, lectionum etiam insignem varietatem accuratius observarunt, iis, opinor, ægre hodie persuaseris (quod quosdam video sibi persuasisse) non esse depravatissimas, præsertim in melicis, Æschyleæ poeseos reliquias. Quamobrem satis illi Græce scientibus nequaquam facturi sunt, qui hoc consilio sese ad edendas Æschyli fabulas contulerunt, ut vulgata nullam aliam ob causam, quam quod vulgata sint, tueantur, et absurda aut quoquo modo interpretentur, aut omnino silentio prætermittant. Quod sive ex criticorum credulitate, sive potius ex metu corrigendi oriatur, equidem nec feliciter nec utiliter, quia ne probabiliter quidem, fieri posse puto.

Sunt autem ex hodiernis Græcæ linguæ professoribus, qui dum verborum vim et originem expendunt, modorum, temporum, particularum usus excutere student, glossaria omni doctrina cumulata conficiunt, metricas denique et criticas quæstiones subtilissime perscrutantur, sententiarum tamen nexus universique poematis indolem aut ipsi minus animadvertant, aut studiosæ juventuti indicare supersedeant; quippe qui poetæ verbis intenti ipsius poetæ pæne oblivisci videantur. Quod in summos utriusque gentis Grammaticos invidiose atque duriuscule dictum deprecor ne quis arbitretur. Sed plane aliud est sermonem et linguam, aliud animum consiliumque scriptoris probe intelligere. Quod quum ita sit, quibusdam placuit grammaticas disputatiunculas postponere philologicis et historicis quæstionibus: quæ est C. O. Muelleri, viri optime quidem de Æschylo meriti, industria. Nonnulli autem, quibus propositum est de Græcæ linguæ structura et principiis paullo altius philosophari, non parum sæpe ulterius feruntur quum in dubia

et incerta loca inciderint, quorum sententiam (contortam quidem illam plerumque, interdum vero ab omni probabilitate abhorrentem) se primos omnium sagaciter exputasse arbitrati, in impeditissimas ambages lectorem secum trahere volunt; unde fit, ut veritatem argutius exquirendo ipsa interdum periclitetur veritas, et sobrii hominis judicium grammaticis ineptiis prorsus cæcutiat. Inter quos vereor equidem ne jure recensendus sit Vir egregius et diligentissimus T. W. Peile; qui nisi nuper Agamemnonem et Choephoros edidisset, hanc meam editionem non puto me typis fuisse mandaturum. Cum vero non pauca in ejus libris mihi viderentur prave exposita, et dura admodum ac verbosa interpretatione plerumque usum esse cognovissem, dum Anglico sermone Græca repræsentare conatur, facere non potui quin hoc potissimum consilio poetæ nostro operam navarem, si forte quibusdam in locis meliorem simplicioremque explicandi viam lectoribus aperire contingeret. Etenim Vir ille doctus, cujus commentarii nunc plerisque in manibus versantur, dum multus est in rebus grammaticis, et subtiliores scribendi leges tractat argutius quam ut tironibus intelligi possit, poeticæ dictionis adeo plane incuriosus est, ut permulta ab Æschylo egregie dicta in vulgarem et pedestrem orationem converterit: nec tantum verbis adscititiis oneravit brevissimas sententiolas, quo omnis Atticæ Tragœdiæ venustas misere pessumdatur, sed tantam sibi indulsit in illustrando poeta licentiam, ut vel unam fabulam ex illius editione libavisse gravius sit tironibus negotium, quam reliquas cum brevi commentariolo, qualem ego exhibere conatus sum, pervolutasse. Et profecto tædium discentibus movere solet, si quis centenas adnotationum paginas totidem fere Æschyli versibus subjiciat; nec tantum in poëta paullo copiosius explicando versari,

quantum in minutioribus linguæ regulis immorari atque exspatiari velit.

Deliberanti mihi qui modus videatur accommodatissimus ad Græcæ Tragœdiæ studium et amorem acrius incendendum, illud unicum succurrere solet incitamentum, si facili opera ex brevibus et perspicuis poetarum editionibus legi atque intelligi possit. Sunt enim quæ deterreant multo magis quam alliciant, si prolixe, si subtiliter, si philosophica curiositate ubique et citra modestiam disputatur. Quod igitur optimo consilio ante me fecit Græcarum literarum in hac Academia Professor Regius, idem ego nunc, sed paullo fusius, aliquanto etiam liberius, præstare conatus sum; ut textum quam possem accuratissimum exhiberem, brevi commentario instructum, qui difficiliora tantum explanaret, reliqua mole adnotationum non cumularet. Quum autem in edendo Æschylo illud ante omnia tenendum arbitrarer, ut nexus orationis quasi continua enarratione patefieret, idque nondum factum vidissem, nisi si tanta copia commentariorum singulæ laborarent fabulæ, quanta impediret magis lectorem quam adjuvaret; id præcipue mihi agendum proposui, ut dum juniorum in gratiam poetæ animum quasi ordine panderem, recondita simul expromerem, salebrosa explanarem, corruptis artis criticæ subsidium adhiberem; eamque operam multiplicem una eademque, nec nimis longa, adnotatione complecterer. Et textum quidem (quem vocare solemus) ipse denuo recognovi, cum multa post impressam Scholefieldii editionem nobis accesserint adjumenta, quibus et accuratiorem veterum librorum notitiam et ampliorem ad illustrandum poetam nacti sumus materiam. Conjecturas autem non dubitavi subinde admittere, ubicunque ineptas aut admodum improbabiles censerem vulgatæ scripturæ inter-

pretationes. Nam emendationis recte intellectæ ea est ratio, ut nemo indubitanter aliorum commenta accipere cogatur; nec vera esse quæ excogitaverit, sed tantum veri esse simillima, ipse emendator profiteatur. Sciant igitur, quorum interest scire tantillum, plurima me in hac nova Æschyli editione correxisse (vel, si mavis, mutavisse,) quia mihi persuasissimum erat, ubicunque id feci, vulgata omnino non potuisse ab Æschyli manu proficisci. Quod nonnulli hodie emendationem vel prorsus deprecantur, vel parcissime adhibendam contendunt, id quidem et sentio et deploro; despero enim fore ut certis regulis constare possit Græcæ linguæ vel rei metricæ scientia, si exempla ad hunc vel illum usum confirmandum, qui fortasse omnino nunquam fuit, ex hodiernis Æschyli editionibus promiscue excerpantur. Et ad metra quidem quod attinet, quæ qui studiose inspexerit certissimum omnium ducem* in emendanda tragœdia jure ac merito habebit, mirari satis non possum, quam temere et (ut mihi quidem videtur) contra legitimam responsionis normam ea multis in locis, dum depravata verba servare laborat, detorserit KLAUSENIUS; quod si recte fecisse putandus est, hoc equidem unum affirmaverim, nihil usquam certum, nihil tutum ac stabile relinqui, quo corrupta ab integris dijudicare possimus.

Qui in eo ipso causam offensionis inveniunt, quod Viri docti inepta (ut sibi videntur) corrigendo "planam et expeditam tironibus syntaxin efficere student, cum potius altior et sublimior sensus in poetæ verbis expetendus sit†," ii hoc saltem efficere debent, ut quis sit sublimis ille sensus plane et luculenter intelligatur; quod si minus potuerint, certe in corrigendi licentiam non est invehendum.

* Hoc quantum valeat vide exempli gratia ad Eum. 158. 322. 520.

† SCHOLEFIELDIUS, Præf. ad Æsch. Eumen. p. iv.

Sed profecto minime in eo versatur omnis obscuri ac pæne mystici poetæ intelligentia, ut aliquantum veritatis ex locis perreconditis ingeniose expiscemur, cetera tantum miremur otiosi. Qui Æschylum penitus et tanquam familiariter nosse velit, is universam ejus mentem diu multumque lectitando assequi debet, nec tam singula verba pensitando, aut quo sensu accipienda sint nimis curiose conjectando, (etsi ne hoc quidem nihili habendum,) quam totius orationis tenorem, metaphoras, religionis persuasionem, politicas monitiones, personarum ac rerum constantiam, recensendo ac sedulo inter se contendendo. Nam hoc modo acquiritur judicium, ut si quando ignorent codices quid scripserit Æschylus, quid scribere debuerit tuo ipse ingenio mira quadam confidentia divinare possis. Et hoc interdum certiorem etiam emendandi rationem præstare putandum est, quam si ductus et compendia literarum in antiquis codicibus observando, librariorum errores deprehendere et corrigere coneris.

Est profecto difficillimum in edenda Orestea, cujus vix usquam tres continui versus sine aliqua molestia et obscuritate decurrunt, brevitati simul et perspicuitati ita consulere, ut non aut multa transieris in quibus hæsurus sit tirunculus, aut quædam omiseris quæ de scripturæ vel interpretationum varietatibus dicenda essent. Neque tamen criticum apparatum hodie admodum desideres, cum pleniorem accuratioremque ejus rei notitiam ex aliis editionibus facile haurias. Ac copiosissimam quidem sylvam ad Agamemnonem et Choephoros congessit KLAUSENIUS; qui autem nuper summa diligentia tertiam Trilogiæ fabulam notis criticis instruxit, Vir elegantissimæ doctrinæ et ingenii in primis sagacis, GULIELMUS LINWOOD, idem feliciter et percommode præstitit. Qui licet multa

præclare et certissime restituerit, nonnulla tamen frustra vel temere tentavisse mihi visus est. Ac vellem quidem tanta diligentia usus esset in explicanda poetæ sententia, quanta in variis librorum lectionibus conquirendis operam suam impendit. Sed quum maluerit ex aliorum interpretum commentariis seligere quam novos, ac perpetuos quidem, ex suo ingenio conscribere, fieri vix potuit, quin non eodem omnia tenore, neque æque probanda, libello suo subjiceret. Illud tamen libet asseverare, utilissimam esse eam editionem, atque adeo in se absolutam, ut ipse nequaquam eandem retractassem fabulam, nisi Oresteam uno volumine comprehensam exhibere magnopere cupivissem.

Expectavimus aliquamdiu, si forte Viri desideratissimi, J. Wordsworthii, chartas atque lucubrationes in Æschylum, cui ille toto animo per plures annos deditus fuisse perhibetur, Academia nostra digerendas ac publicandas ea qua par esset pietate in se susciperet. Audimus virum egregium denuo Codicem Mediceum, Florentiæ asservatum, excussisse, ac primas ei libro deferre solitum. Nos quidem ex sedula variantium lectionum comparatione minorem etiam fidem ei MSto habemus, quam Robortelli editioni, quem ducem nobis ubique fere ante alios sequendum proposuimus. Fatemur etiam nos magnopere dubitare an recte statuerint critici istum codicem ad decimum sæculum pertinere; ac potius propendemus in Hauptii opinionem*, qui sæculo quarto decimo scriptum esse contendit, quia inveniuntur in eo quædam literarum permutationes, quales η pro κ, μ et ν pro β, η pro ι, μ pro ν, ε pro αι, quas serioris ætatis esse res ipsa ac ratio compendiorum arguere videtur. Sed utut hoc sit, (judicent enim quibus ipsum librum videre contigit,) hoc saltem

* Quæstiones de Æschyli Supplicibus, p. 118.

certissimum est, istius codicis ope nunquam fore ut sua Æschylo restituatur integritas. Novos autem libros si cui posthac singulari fortuna reperire continget, ii nisi ex diverso archetypo exarati fuerint, eoque longe antiquissimo, non multum fortasse subsidium nobis inde sperandum est.

Finita demum opera, non possum non confiteri, me ambitiosius quam sapientius egisse mihi ipsi videri, qui putaverim nostræ Juventuti par labori lucrum accessurum ex tenui meo doctrinæ thesauro, cum frustra vel sagacissimi homines in plurimis Æschyli locis diu multumque sudaverint. Novimus profecto omnes, qui grande mortalis ævi spatium hisce literis impendimus, etiam quæ nobilissima merito arbitramur humani ingenii monumenta, ea si ultra justos fines et sua tantum gratia colamus, parum nobis fructus allatura; nec esse laborandum in eo, ut ceteris antecellendo famam per nostra studia consectemur, sed ut aliorum potius institutioni, virtutis præceptis, moribus hominum, nostræ denique Academiæ honori atque integritati consulamus. Dolendum quidem, jejunum infructuosumque disciplinæ genus bonas literas jam propemodum ex Academia exturbavisse, et honores atque præmia doctrinæ iis solum cessisse, qui neque quanta sit Græcæ linguæ scientia intelligunt, nec quicquam præterea quam ἀεροβατεῖν καὶ περιφρονεῖν τὸν ἥλιον addiscere solent. Ita enim solet accidere, ut qui maxime velint, iidem minime possint, utpote suis negotiis occupatissimi, publicæ utilitati consulere. Id ego per plures jam annos observasse mihi videor, iniquissimum his nostris studiis afferri impedimentum, dum sæpe præclara juvenum ingenia a literis humanioribus in odiosa et insulsa alienæ scientiæ elementa detorquentur, quibus ediscendis retardantur quidem, sed minime castigantur, procliviores in propriam delectationem

animi, et in pusillas computationes coarctatur quicquid liberum atque elegans a natura nostris mentibus insitum cultu non plane contrario augeri educarique debeat. Dolendum hoc, inquam, fortasse etiam querendum. Nam nisi Altera Academia longe religiosius causam literarum adhuc foveret, frigerent sane et paullatim elanguescerent facundissima antiquitatis studia.

Erunt fortasse, quibus videar et de me ipso in hoc libro non admodum modeste, et contra aliorum sententiam invidiose atque arroganter dixisse. Volui profecto libere reprehendere quodcunque vel ridicula subtilitate disputatum vel prava interpretatione adumbratum putarem; malui etiam scribere, mihi videri hoc vel illud perperam expositum, quam affirmare, id ita esse. Accedit, quod quo magis familiariter cum lectoribus loquare, eo jucundior et facilior procedere solet oratio. Spero autem fore, ut alii non minus libere, si quid ipse erravero, Æschylum a meis ineptiis vindicare velint, sive ii fuerint censores sive in posterum editores.

Restat ut lectorem moneamus, quamnam rationem in hoc libello secuti simus. Vulgatas igitur lectiones, secundum optimorum librorum auctoritatem, ubique servavimus, si per metrum et sensum servari posse judicaremus. Quæ vero in textu recensendo novavimus, ea parcius, nec nisi necessitate quadam coacti, ex nostra vel aliorum conjectura admisimus.

Quæ corrupta vel admodum dubia reliquimus, uno obelo (†) notanda curavimus.

Quæ ad metrum vel sententiam supplendam inserenda putavimus, quum in libris deessent, iis obelum utrimque appinximus. Quod in brevioribus voculis, ut †δὲ†, interdum fieri observabit lector.

Quæ vel supervacanea vel adscititia ac spuria visa sunt, ea omnia uncinis inclusimus, ut [σοι].

Quæ denique manca vel imperfecta reliquimus, stellulis (**) ad indicandam lacunam distinximus.

Metra carminum choricorum paucis in locis ex nostro arbitrio, et quidem aliter atque adhuc factum est, ordinavimus.

Libri Dindorfiani, scenicos poetas uno volumine complectentis, numerationem adhibuimus: sed noster Æschylus secundum Scholefieldianæ editionis versus exigitur.

Quod si noster hic labor benigne a Juventute Academiæ erit receptus, nec Bibliopolam pœnitebit impensæ pecuniæ, in animo habemus reliquas fabulas cum Fragmentis proximo anno prelo submittere.

Dabam e Coll. Div. Joh.
Kal. Nov. MDCCCXLV.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Ἀγαμεμνων εἰς Ἴλιον ἀπιὼν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, εἰ πορθήσοι τὸ Ἴλιον, ὑπέσχετο τῆς αὐτῆς ἡμέρας σημαίνειν διὰ πυρσοῦ. ὅθεν σκοπὸν ἐκάθισεν ἐπὶ μισθῷ Κλυταιμνήστρα, ἵνα τηροίη τὸν πυρσόν. καὶ ὁ μὲν ἰδὼν ἀπήγγειλεν· αὐτὴ δὲ τὸν τῶν πρεσβυτῶν ὄχλον μεταπέμπεται, περὶ τοῦ πυρσοῦ ἐροῦσα· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνίσταται· οἵτινες ἀκούσαντες παιανίζουσι. μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ταλθύβιος παραγίνεται, καὶ τὰ κατὰ τὸν πλοῦν διηγεῖται. Ἀγαμέμνων δ' ἐπὶ ἁπήνης ἔρχεται· εἵπετο δ' αὐτῷ ἑτέρα ἁπήνη, ἔνθα ἦν τὰ λάφυρα καὶ ἡ Κασάνδρα. αὐτὸς μὲν οὖν προεισέρχεται εἰς τὸν οἶκον σὺν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Κασάνδρα δὲ προμαντεύεται, πρὶν εἰς τὰ βασίλεια εἰσελθεῖν, τὸν ἑαυτῆς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ τὴν ἐξ Ὀρέστου μητροκτονίαν, καὶ εἰσπηδᾷ ὡς θανουμένη, ῥίψασα τὰ στέμματα. τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται, ὡς ἔκπληξιν ἔχον καὶ οἶκτον ἱκανόν. ἰδίως δὲ Αἰσχύλος τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ[1] σκηνῆς ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ· τὸν δὲ Κασάνδρας σιωπήσας θάνατον, νεκρὰν αὐτὴν ὑπέδειξε. πεποίηκέ τε Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν, ἑκάτερον διϊσχυριζόμενον περὶ τῆς ἀναιρέσεως, ἐνὶ κεφαλαίῳ· τὴν μὲν, τῇ ἀναιρέσει Ἰφιγενείας· τὸν δὲ, ταῖς τοῦ πατρὸς Θυέστου ἐξ Ἀτρέως συμφοραῖς.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ[2], ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.

[1] Stanl. conjecit ὑπὸ σκηνῆς.

[2] Vulg. εἰκοστῇ ὀγδόῃ. "Correxerunt VV. DD. ὀγδοηκοστῇ, quod facile mutari potuit in ὀγδόῃ εἰκοστῇ." Porson. (*Ex ed. Scholef.*)

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΥΛΑΞ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ ΚΗΡΥΞ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
ΚΑΣΑΝΔΡΑ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΦΥΛΑΞ.

Θεους μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων
φρουρᾶς ἐτείας μῆκος, ἣν κοιμώμενος
στέγαις Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν, κυνὸς δίκην,
ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν,
καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς
λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι,
ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν.

1. Verte, cum K., *per longitudinem annuæ vigiliæ posco liberationem horum laborum*, sc. et doloris (v. 18) et molestiæ excubiarum. Alia ratio, nec ea quidem prorsus improbanda, quibusdam placuit: φρουρᾶς, ἐτείας μῆκος, *nempe vigiliæ in annum indictæ*. ἔτειος, idem quod ἐνιαύσιος, unius anni longitudinis, ut interdum Latinis *annuus*. Enimvero poeta respexisse creditur speculatorem illum, ab Ægistho mercede conductum ad observandum reditum Agamemnonis, de quo traditur Hom. Od. IV. 526. φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτόν, monente Stanleio. Videndum tamen, annon αἰτεῖν μῆκος hoc loco ita valeat *poscere finem*, ut proprie significet *sciscitari quamdiu duratura sit vigilia*. Sic Prom. 641. τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον, τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.—μῆχος Blomf. ex Stanl. et Valcken. conjectura, quam pauci hodie probabunt.

2. ἣν κοιμώμενος ἄγκαθεν est: *quam pernoctans caput ulnis suffultus*, ἐν ἀγκάλαις Gloss. Farn. et sic K. Confer Eum. 80. Nullo modo fieri potest ut ἀνέκαθεν, quod ex ἀνὰ et ἑκὰς componitur, in ἄγκαθεν contrahatur; nec probabile est eandem adverbii formam tam diversas significationes habuisse. Cubito innititur dum cubat, quia non dormit, sed tantum reclinatur. Vix potuit de homine vigili, nedum speculatore, dici κοιμᾶσθαι φρουράν, quod esset *edormire excubias*, ut Herod. IX. 93. κατακοιμήσας τὴν φυλακήν, nisi ejusmodi additamento coerceretur oratio. Proprio sensu absurde diceretur κοιμᾶσθαι qui sidera observat. Confer Rhes. 7. ὄρθου κεφαλὴν πῆχυν ἐρείσας.

7. Hunc versum ut spurium

καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον,
αὐγὴν πυρὸς, φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν
ἁλώσιμόν τε βάξιν· ὧδε γὰρ κρατεῖ
γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ.
εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω
εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην
ἐμήν· φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ,
τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ·
ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ,
ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος,

omittit Blomf. sed genuinum esse docte demonstratur Phil. Mus. Cant. Vol. I. p. 21.

11. κρατεῖ ἐλπίζον, *in sperando superius est*, majus aliquid sperat quam alii, ut κρατεῖν τρέχοντα, cet. Sic bene K.

12. Ambulatoriam sub dio stationem describit excubitor verbis νυκτίπλαγκτον εὐνήν, quibus idem fere declarat quod supra per ἄγκαθεν κοιμᾶσθαι, se εὐνὴν quidem habere, sed eam insomnem; hoc tamen quiescentis, illud discursantis observationem denotat. Confer v. 321.

12—16. εὖτ' ἂν δέ—ὅταν δέ. Debebat dicere, εὖτ' ἂν ἔχω, cet. τότε ἀείδω: sed pergit: *et quando*, ea de causa, *me ad cantandum recipio* (conf. Arist. Nub. 721. φρουρὰς ᾄδειν, et Schol.) *tunc*, cet. μινύρεσθαι fortasse est quod nos dicimus *to whistle*. Totius loci sententia est: cubando flexo cubito, et cœlum diu observitando, astrorum motus cognovi; quum vero nec cubare possum propter frigora et rores, nec dormire audeo præ timore, et ad excutiendum soporem canere volo, tunc cantus mihi in lacrymas vertit. Causam timoris (v. 14.) non exponunt Interpretes. Apertum est ex v. 17. non intelligi nocturnos terrores, qui somnum dispellant, nam sponte et de industria id agit homo, ut ne altius somno obdormiat. Metuit igitur ne non vigil deprehensus pœnas luat negligentiæ.

15. τὸ μὴ, ὥστε μὴ, συμβαλεῖν, cf. v. 1265. βεβαίως, *soundly*, Lat. *arcte dormire*. Nihil equidem video in collocatione pronominis ἐμήν, præter metricam necessitatem; nec placet notio quam excogitavit Peile: *bed, dream-visited none of mine*. Potuit quidem, sed recte noluit, εὐνὴν ultimo loco ponere; ea enim vox proxime sequi debebat νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τε.

17. ἄκος ἀντίμολπον ὕπνου est: remedium quo cantus adversus

κλαίω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων,
οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου.
νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων,
εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός.
Ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτὸς, ἡμερήσιον
φάος πιφαύσκων, καὶ χορῶν κατάστασιν
πολλῶν ἐν Ἄργει τῆσδε συμφορᾶς χάριν.
ἰοὺ, ἰού.
Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω τορῶς,
εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος, δόμοις
ὁλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι
ἐπορθιάζειν, εἴπερ Ἰλίου πόλις
ἑάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει·
αὐτός τ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι.
τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι,
τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.
γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῆ χέρα
ἄνακτος οἴκων τῆδε βαστάσαι χερί—
τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας

somnum paratur; Angl. *a remedy of song against sleep.* Durum est, quod ter tantillo intervallo repetitur vox ὕπνος.

26. Hac acuta exclamatione, *ἰοὺ ἰού*, (Angl. *hurrah*) signum do Clytæmnestræ ut surgat extemplo. Sic τορῶς μεγωνεῖν, Ion. 696. Recte Schol. μεγαλοφώνως.

32. εὖ πεσόντα θήσομαι, *mihi ponam tanquam felici casu usa.* Male K. *faciam ut bene cadant.* Utraque vox propria est de ludo tesserario, ut Soph. Frag. 686. στέργειν δὲ τἀκπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτήν. Plato, p. 755. ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι. Quæ loca laudat Blomf. Tribus tesseris ludebatur, quarum singulis senionem jactum esse dicit, quæ summa fortuna erat.

36. Proverbium de iis qui labra quasi pressa habent ut taceant. Theognis, v. 815. βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων

βέβηκεν· οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι,
σαφέστατ' ἂν λέξειεν· ὡς ἐκὼν ἐγὼ
μαθοῦσιν αὐδῶ, κοὐ μαθοῦσι λήθομαι.

ΧΟΡΟΣ.

δέκατον μὲν ἔτος τόδ', ἐπεὶ Πριάμου
μέγας ἀντίδικος,
Μενέλαος ἄναξ ἠδ' Ἀγαμέμνων,
διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου
τιμῆς, ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδῶν,
στόλον Ἀργείων χιλιοναύταν
τῆσδ' ἀπὸ χώρας
ἦραν, στρατιῶτιν ἀρωγήν,
μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες ἄρη,
τρόπον αἰγυπιῶν, οἵτ' ἐκπατίοις
ἄλγεσι παίδων ὕπατοι λεχέων
στροφοδινοῦνται,
πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι,
δεμνιοτήρη

ἴσχει κωτίλλειν. Ceterum tecte innuit adulterium Clytæmnestræ. Nihil hic de accepta pecunia, quum fidelem se domino plane profiteatur servus.

39. ἐκὼν ad λήθομαι non minorem vim exserit quam ad αὐδῶ. Optime laudat Bl. Herod. IV. 43. του ἐπιστάμενος τὸ οὔνομα, ἐκὼν ἐπιλήθομαι. Angl. *I purposely keep silence.* λήθομαι est *obliviscor*, vel *oblitum me fingo.*

43. τιμῆς, honorem habentes a Jove. cf. Il. II. 197. ἦραν plurali numero ponitur, cum ἀντίδικος ad utrumque regem refertur.

49. ἐκπατίοις. Mihi quidem omnium optima videtur Elmsleii interpretatio, *solitario luctu*, i.e. luctu ob amissos pullos (παίδων) qui iis suadet in remota sylva plorare, et quasi πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνειν. Æschylei moris non est ἐκπατίοις scribere pro ἐκπατίων per figuram hypallagen. *Ingentibus* vertunt Dind. Klaus.

πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες.
ὕπατος δ' αἴων ἤ τις Ἀπόλλων,
ἢ Πὰν, ἢ Ζεὺς οἰωνόθροον
γόον ὀξυβόαν τῶνδε μετοίκων,
ὑστερόποινον
πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν.
οὕτω δ' Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων
ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος
Ζεὺς, πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς
πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ,
γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου,
διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
κάμακος, θήσων Δαναοῖσιν
Τρωσί θ' ὁμοίως. ἔστι δ' ὅπη νῦν
ἔστι· τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον·
οὔθ' ὑποκλαίων, οὔθ' ὑπολείβων,

54. δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων ponitur pro ὀρταλίχους τοὺς τὰ δέμνια τηροῦντας, utpote implumes, curam ac solicitudinem parentum: Angl. *their unfledged young, the objects of their care.* Cf. v. 1424. Sic fere Hesych. in δεμνιοτήρη πόνον. Alii malunt: *perdito labore quem servando nido insumpserant.*

55. Videtur poeta voluisse: ὕπατός τις αἴων, ἢ Ἀπόλλων, ἢ Πὰν, ἢ Ζεύς. Et Apollo quidem, quia divinationis auctor est; Pan, quia agrestium animalium habebatur patronus; Zeus, ut summus vindex ac supremus injuriæ defensor.

57. μέτοικοι vocantur vultures (non pulli), quia in mente habuit poeta notum illud Atheniensium institutum, quo læsi μέτοικοι per προστάτας suos jus repetere solebant. Hoc igitur loco dii sunt patroni orbatis vulturibus.

62. πολυάνορος. τῆς πολλοὺς μνηστῆρας ἐσχηκυίας. Schol.

68. ἐς τὸ πεπρωμένον, ut semper fere dicitur ποῖ τελευτήσω, et similia. Angl. *things will be brought to their destined end.*

69. ὑποκαίων Casaub. quod aliquatenus confirmatur Aldina lectione ὑποκλίων, (Λ pro Α.) Ineptam hoc loco inesse tautologiam sensit Dind: sed quis non videt

[οὔτε δακρύων,] ἀπύρων ἱερῶν
ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει.
ἡμεῖς δ' ἀτίτᾳ σαρκὶ παλαιᾷ
τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες
μίμνομεν, ἰσχὺν
ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις.
ὅτε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων

verba οὔτε δακρύων ex interpretatione interpolata esse, quod vel metrum docet? ὑποκλαίων de *tacito* dolore, sc. pœnitentia, explicat K. Difficillimos versus tu, lector, sic mecum intellige. *Nullis lacrymis nec libationibus placabit ille* (sc. Paris) *vehementem iram* (Διὸς ξενίου v. 61.) *propter neglectos ritus conceptam.* Quæris, quæ sint τὰ ἱερὰ Διὸς ξενίου. Nempe leges hospitalitatis recte servatæ. Has vero plane violaverat Paris, abripienda hospitis sui conjuge. Confer v. 392. Sunt autem ἄπυρα ἱερὰ *sacrificia non oblata.* Hesych. ἀπύρου· ἀθύτου. Eur. Hipp. 147. ἀνίερος ἀθύτων πελάνων. Hel. 1334. ἄφλεκτοι πέλανοι. Pind. Ol. vii. 88. τεῦξαν ἀπύροις ἱεροῖς ἅλσος ἐν ἀκροπόλει, i. e. *sacrificio non facto.* Sic τόκοι ἄγονοι Œd. R. 27. Explicat Dind.: Agamemno non placabit iram propter nefandum Iphigeniæ sacrificium susceptam. At totus sermo a v. 60. de Alexandro esse debet, nec sensum tantopere deflecti patitur nexus orationis. Hoc enim dicit poeta: Mittit Zeus vindictam in Paridem, causam multi sanguinis et Græcis et Trojanis futuram: sed eventus in fatis est, neque enim ille avertere poterit calamitatem cujus ipse violanda hospitalitate auctor est. Vulgo supplent τις ad παραθέλξει.

72. Nos autem senes domi manemus: respicit ad v. 45. seq.— ἀτίτᾳ σαρκὶ, spreto corpore, tanquam exoleto ac vi bellica plane destituto. ἄτιτος, ut ἀτίζειν, μέμφεσθαι, *to slight, disparage.* Male quidam ἀτίται, quasi ab ἀτίτης, quæ vox nihili esse videtur. Vereor autem ne corrigendum ἀτίτῃ. Dorismos ἀρωγὰν v. 47. ἀγανὰ v. 101. jam abjudicavit Dind.

76. "Quando enim medulla pectoris e juvenili senilis facta et robore destituta est, tum senex decrepitus tribus pedibus, puero non robustior, somnii instar ingreditur." K. In τρίποδας ὀδοὺς respexit Œdipi ænigma. Quum enim dixisset ἰσχὺν νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις, eam notionem paullo curiosius persequitur. ἀρεῖων spectat ad Ἄρης οὐκ ἔνι χώρᾳ, quibus verbis designatur ἡ ἡλικία, sive ætas militaris. Nescio an etiam tetigerit

ἐντὸς ἀνάσσων
ἰσόπρεσβυς, Ἄρης δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ,
τόθ' ὑπέργηρως, φυλλάδος ἤδη
κατακαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς
στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων
ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.
σὺ δὲ, Τυνδάρεω
θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα,
τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη,
τίνος ἀγγελίας
πευθοῖ, περίπεμπτα θυοσκινεῖς;
πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων,
ὑπάτων, χθονίων,
τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων,
βωμοὶ δώροισι φλέγονται·
ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης
λαμπὰς ἀνίσχει,

proverbium δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Arist. Nub. 1417. Soph. Frag. 434.

77. ἀνάσσων, quasi imperium tenens: quum juvenilis vigor regnat in pectore. Cf. v. 955.

82. ὄναρ ἡμερόφαντον, Angl. *in a day dream.* Vide ad Eum. 126. Putat se vegetum esse ac strenuum, cum revera sit nihilo fortior puero, ut Iolaus Heraclid. 680. seq. Non ipsum noctis insomnium, sed inanem animi opinionem, exprimit per oxymoron, ὄναρ ἡμερόφαντον.

87. πειθοῖ vulgo, πνθοῖ Flor. πευθοῖ Dind. Confer Theb. 365. —περίπεμπτα θυοσκινεῖν est κινεῖν θύη τὰ περιπεμφθέντα, imperare ut statim diis offerantur victimæ vel donaria, quæ jam antea, expectata victoria, civibus distribuenda curaverat Regina.

88. Deorum urbicorum duo ordines sunt, et cœlestium et inferorum; quare ὑπάτων, χθονίων, significat: *sive ii sint cœlestes, sive inferi.* Adjungit præterea τοῖς ἀστυνόμοις et τοὺς οὐρανίους et τοὺς ἀγοραίους, sc. deos cœli et elementorum, et deos plebis et negotiorum forensium, qui Theb. 261. audiunt ἀγορᾶς ἐπισκόποι.

φαρμασσομένη χρίματος ἀγνοῦ
μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις,
πελάνῳ μυχόθεν βασιλείων.
τούτων λέξασ' ὅ τι καὶ δυνατὸν
καὶ θέμις αἰνεῖν,
παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης,
ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει,
τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ φαίνουσ'
ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον
τὴν θυμοβόρον φρένα λύπης.

κύριός εἰμι θροεῖν, ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν στρ.

95. Loquitur de facibus in deorum honorem ad deprecandam invidiam accensis. Unde παρηγορίαι, *placamenta*. Musæus, v. 39. πολλάκι καὶ τὸν ἔρωτα παρηγορέεσκε θυήλαις. Hæc purissima unguenta sunt ἄδολα, genuina ac non adulterata; quod rebus pretiosis solet accidere. Non opus, quod facit Peile, ad politicas rationes confugere.

96. Vulgo πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ, sine sensu, ut mihi quidem videtur: quis enim unquam dixit ἐκ μύχων οἴκῳ pro οἴκου, uti explicat Peile ad v. 3? Levissima mutatione restitui quod credo Æschylum scripsisse. Usitatius etiam τὰ βασίλεια quam τὸ βασίλειον. Minime jungas πελάνῳ βασιλείῳ.

98. αἰνεῖν, *dicere*. Hæserunt editores in λέξασα, παιών τε γενοῦ. Sed sæpe verbum finitum participio subjiciunt Græci cum particulis εἶτα, εἶτα δέ, καὶ εἶτα, vel καί. Sic Acharn. 24. ἀωρίαν ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται πῶς δοκεῖς. Confer Choeph. 548. Lysist. 560. Equit. 392. Theocr. iv. 61. xv. 17. Nub. 179. εἶτα διαβήτην λαβών, ἐκ τῆς παλαίστρας θ' ἱμάτιον ὑφείλετο.

101. Locus incertus. Optimi libri φαίνεις, duo tantum φαίνουσ', sed φαίνεις a glossa φανεῖσ' facile oriri potuit. φαίνειν K. qui valde contortam molitur constructionem. ἀγανὰν φαίνουσ' ἐλπίδ' Dobr. Advers. II. p. 23. Ad φαίνουσα supplendum ἑαυτήν. Hesych. φαίνει· λάμπει, φαντάζει (φαντάζεται). Confer Eur. El. 1234. Junge autem φροντίδα λύπης, ut φρένα pendeat a θυμοβόρον.

104. Sententia: etsi militando non sum aptus, utpote senex, (v. 72.) tamen potis sum et idoneus ad canendum (adhuc enim ætas mea, viribus conjuncta, sc. vim habens congenitam, et nondum

ἐκτελέων (ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει
πειθῶ μολπᾶν
ἀλκᾷ σύμφυτος αἰὼν)
ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας
ξύμφρονα ταγὰν,
πέμπει ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι
θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν,
οἰωνῶν βασιλεὺς, βασιλεῦσι νε-
ῶν, ὁ κελαινὸς, ὅ τ' ἔξοπιν ἀργίας,
φανέντες ἵκταρ μελάθρων, χερὸς ἐκ δοριπάλτου,
παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν,
βοσκόμενοι λαγίναν, ἐρικύματα φέρματα, γένναν,

omnino effeta ac debilis, divinitus offundit mihi desiderium cantus) quomodo Trojam venerint Atridæ. Locum perdifficilem diversissime explicant et corrigunt editores. Mihi ἐκτελέων participium est verbi ἐκτελεῖν, *efficere, ratum facere*, Pers. 230. Trach. 1187. Confer δοκέω v. 144. *ratam esse ostendens victoriam ab avibus obiter portentam fato*, ut inf. 152. Soph. Antig. 1178. ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας, i.e. non *ratum fecisti* sed *eventum habere demonstravisti*. Pers. 229. τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν, *declarasti*. Ion. 464. κραίνειν μαντεύματα, *oracula edere*. Vulgo deducunt ab ἐκτελής. *Nobilium* interpretatur Dind. *ultorum* Peile. *juvenili robore valentium*, i.e. non senum, Linwood in Lexico. ἐντελέων Blomf. pro τῶν ἐν τέλει, valde probabiliter. αἴσιον ἐκ τελέων, *a numinibus prospere portentum* K. Omnes autem libri habent πειθὼ μολπάν et ἀλκάν. ἀλκᾷ correxit Bothius, recepit Dind.

109. ἥβαν Æschyli codices, ἥβας optimi Aristophanis, ubi hic versus citatur, Ran. 1285. ταγὰν pro ταγούς, ut ἀρχὰς v. 123. τᾰ́γοῦχος Eum. 286. sed τᾱ́γος Equit. 159. Pers. 23. Prom. 96.

114. ἀργᾶς, Herm. ad Eur. Hel. 1322. Imo scribendum Τρωΐας v. 131.

118. ἐρικύματα φέρματα Med. rectissime. Alii ἐρικύμονα φέρματι. λαγίνα γέννα est *leporis fetus*, cui ἐπεξηγητικῶς adjungitur ἐρικύματα φέρματα, *numerosa proles*. Ita recte se habet βλαβέντα, quod debebat esse βλαβεῖσαν si γέννα de ipso lepore intelligamus. Apparet autem a v. 135. matrem simul cum fetu nondum edito, πρὸ λόχου, ab aquilis fuisse devoratam. Formatur vox ἐρικύματος (a κῦμα, *fetus*,) ut τρι-

βλαβέντα λοισθίων δρόμων.
αἴλινον, αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασι δισσοὺς ἀντ.
Ἀτρεΐδας μαχίμους, ἐδάη λαγοδαίτας
πομπούς τ' ἀρχὰς,
οὕτω δ' εἶπε τεράζων·
"Χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος,
πάντα δὲ πύργων
κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ
μοῖρ' ἀλαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.
οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφά-

σώματος inf. v. 843. De sensu verbi βλάπτειν, *cursu impedire*, vide *New Cratylus*, p. 549.

123. "Agnovit aquilas et duces: agnovit utrosque hos esse idem, alteros alteris designari." K. λήμασι δισσοὺς, *indolem diversos*, sc. hunc tardiorem, illum acriorem. Cf. Plat. Symp. p. 174. C. Erant aquilæ non prorsus consimiles, unde apertius portentum.

125. ἀγρεῖ, præsens propheticum, *capit* pro *capiet*. Libri ἀργεῖ.

127. Sed omnes pecudes, quæ ante urbem pascuntur, sortitione violenter diripientur. κτήνη ex sola Hesychii et schol. auctoritate interpretantur χρήματα, *opes*. Sed simplicius intelliges rapinas exercitus propter victum quotidianum factas, de quibus vide Thucyd. I. 11. Confer πρόνομα βοτὰ Suppl. 672. Durius dictum esset πύργων κτήνη, *turrium opes*; et jejuna est sententia: *capietur quidem Troja, sed prius omnes opes ejus fatum diripiet*; quæ est vulgaris interpretatio. Absurdum præterea, *prius* diripi opes quam expugnata sit urbs. Qui vertunt: *et opes ante mœnia distribuentur*, parum attendunt ad μὲν et δέ. Imo hoc dicit: capietur quidem, sed non antea quam famelicus exercitus dudum ante mœnia consederit. Interpretandi ratio qua utitur Calchas hæc est: Aquilæ sunt duces; lepus est Troja; leporis fetus, ante partum direptus, significat κτήνη βιαίως σφαγέντα. An Μοῖρα etiam pertineat ad τὸν λόχον non dixerim.

130. *Cavendum modo, ne qua deorum invidia obscuret magnum militare frenum in Trojam procusum.* οἷον μή, *modo ne*, ut recte Goettling. ad Hes. Theog. 26. et Schol. μόνον μή. ἄγα pro ἄτα certissime Hermannus, quod vel e

σῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας
στρατωθέν· οἴκῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνὰ,
πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς,
αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισι·
στυγεῖ δὲ δεῖπνον αἰετῶν.
αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

τόσσον περ εὔφρων [ἀ] καλὰ ἐπῳδός.
δρόσοισι λεπτοῖς μαλερῶν λεόντων,
πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
θηρῶν ὀβρικάλοισιν τερπνὰ,
τούτων αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι,
δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα. [στρούθων].

seq. οἴκῳ γὰρ ἐπίφθονος patere monuit Blomf. His verbis innuitur periculum esse ne deorum invidia obnubilet et malis afficiat eam expeditionem; quæ, inquit, invidia eo facilius incidet, quia irata est Artemis Atridis. Observandum, quo artificio usus sit Æschylus ut placandam cæde Iphigeniæ hanc deam fabulæ inducat. *Signum* tantum, non *causam* mactandæ puellæ hoc portentum fuisse recte monet Blomf. Neque enim hunc in modum ratiocinatur vates: si aquilis infensa est Artemis, Atridæ autem per aquilas significantur, infensa est dea etiam Atridis; quod plane ineptum esset; sed πτανοῖσιν κυσὶ cet. ad οἴκῳ ita per epexegesin pertinent, ut voluerit Calchas, iram in aquilas *portendere* iram in Atridas. Causam iræ in Agamemnonem aliunde petendam, fortasse ex cæsa cerva quam inter alios narrat Sophocles El. 566. monuit K. Vide etiam Ov. Fast. v. 308.

131. στόμιον στρατωθὲν dicitur ut κῦμα χερσαῖον Theb. 64. et similia. De προτυπὲν nihil certi statui potest. Quicquid sit, pessime turbatur metaphora inter κνεφάσῃ et στόμιον.

138. Sensus hic est. Artemis, omnibus ferarum catulis amica, ut λοχεία θεὸς et εἰλείθυια, aversatur αὐτότοκον θυσίαν leporis, rogatque patrem Jovem (jam dixerat κυσὶ πατρὸς) ut rata faciat quæ ab his aquilis portenduntur, et quæ partim læta esse debent, δεξιὰ, quoniam ad dextram, χερὸς ἐκ δοριπάλτου, apparebant, partim infausta, κατάμομφα, quia leporem devorabant. Spurium esse στρούθων, ex Hom. Il. II. 311. contra metrum invectum, dudum vidit Pors.

Ἰήϊον δὲ καλέω Παιᾶνα,
μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῆδας
ἁπλοίας τεύξῃ,
σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον,
νεικέων τέκτονα σύμφυτον, οὐ δεισήνορα· μίμνει
γὰρ φοβερὰ παλίνορτος
οἰκονόμος δολία, μνάμων μῆνις τεκνόποινος."—
τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξεν
μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων οἴκοις βασιλείοις·
τοῖς δ' ὁμόφωνον
αἴλινον, αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστὶν, εἰ τόδ' αὐ- στρ. ά.
τῷ φίλον κεκλημένῳ,

144. Libri καλέω. παιᾶνα ex glossemate adjectum suspiceris, aut legendum παιήονα. Versus ut nunc legitur ἄμετρος est. Sensus: illa quidem rogat Jovem; sed ego, utpote vates, invoco Apollinem (fratrem ejus, et τὸν ἰήϊον, deum averruncum et medentem) ut τὰ κατάμομφα avertat, sc. ne illa præ ira naves diu detineat, alterum raptim exigens sacrificium. Mirum est, quod θυσία ἑτέρα explicatur *adversa, infausta*. Una θυσία erat gravidæ leporis voratio, θυομένοισι v. 135: altera est cædes Iphigeniæ, secundum illam priorem facta. Hæc cædes dicitur οὐ δεισήνωρ, μίμνει γάρ, cet. mariti secura, manet enim eum, domum reversum, οἰκονόμος δολία, *a crafty housewife*, cæsæ filiæ non immemor. Innuitur Clytæmnestra (οἰκουρὸς v. 1604) quanquam epitheton ad μῆνις pertinet. παλίνορτος, ultio decem annos sopita, sero rediviva. Verba νεικέων τέκτονα σύμφυτον sunt simpliciter: *quæ rixas simul parat et machinatur*. Non verterim *inter cognatos*. Hesych. σύμφυτον· συμπορευόμενον, συνόν.

155. Zeus, quocunque nomine debeat vocari, i. e. sive ξένιος, seu σωτὴρ, sive quovis alio titulo, quod mihi quidem non liquet, quoniam μάταιον est ἄχθος, incerta tantum mali præsagitio;—si liceat tam indefinite invocare deum, quasi *merum Jovem* invoco. Sic Herc. Fur. 1263. Ζεύς, ὅστις ὁ Ζεύς. Troad. 885. ὅστις ποτ' εἶ σὺ δυστόπαστος εἰδέναι, Ζεῦ. Frag. Melanipp. 1. Ζεύς, ὅστις ὁ Ζεύς.

τοῦτό νιν προσεννέπω.
οὐκ ἔχω προσεικάσαι,
πάντ' ἐπισταθμώμενος,
πλὴν Διὸς, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος
χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως. 161
οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, ἀντ. ά.
παμμάχῳ θράσει βρύων,
οὐδὲ λέξεται, πρὶν ὤν·
ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τρια- 165
κτῆρος οἴχεται τυχών.
Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων,
τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν·

τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα, τῷ πάθει μάθος στρ. β'.

158. Non habeo, omnia expendens, quod ad hunc casum meum accommodatum putem: sc. reperire nequeo quo eum nomine appellem, si id agam ut inanem hanc solicitudinem amoliar, ἀποβάλω. Præsentit chorus malum aliquod imminere, nempe cædem Agamemnonis, sed expedire nequit quid id sit. προσεικάσαι est conferre quidlibet ut aptum ac simile alteri. inf. 1100. Cho. 10.

162. Sententia: quoniam tamen plures jam devicit Zeus, (sc. τοὺς διισσοὺς τυράννους Prom. 978. Uranum et Saturnum) certe non inepte eum invocabo τὸν νικηφόρον. Porro modo parta victoria, sc. capta jam Troja, quis rectius invocari potuit quam Ζεὺς νικηφόρος, si opem ejus postularet chorus?

164. Corrupte hic versus in libris legitur οὐδὲν λέξαι, vel οὐδέν τι λέξαι, οὐδὲν ἂν λέξαι Herm. Recepi quod excogitavit Ahrens, suadente Dindorfio. Displicet, quanquam defendi potest, geminatum οὐδέ: sed multo magis displicet vulgata interpretatio, *nihil dicere possit*, pro *nullam habet auctoritatem*. Sensus: omnes qui unquam contra Jovem pugnaverunt, ab eo devicti sunt.—πρὶν ὤν, *quoniam fuit*.

167. Eadem constructio est Arist. Ach. ult.

169. Quærendus ex Eumen. 492. nexus sententiæ. Idem Zeus, inquit, homines sapere et morigerari instituit, faciendo ut per dolores ediscant modestiam. Innuitur, ut videtur, Agamemno, quem manet tum conscientia criminis (τὸ

θέντα κυρίως ἔχειν. 171
στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας
μνησιπήμων πόνος, καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν·
δαιμόνων δέ που χάρις 175
βίαιος σέλμα σεμνὸν ἡμένων.
καὶ τόθ' ἡγέμων ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαϊκῶν, ἀντ. β'.
μάντιν οὔτινα ψέγων,
ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων,— 180
εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαϊκὸς λεὼς,
Χαλκίδος πέραν ἔχων
παλιῤῥόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις,

πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι στρ. γ'.
κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι 186
βροτῶν ἄλαι,

δεινὸν Eum. 492) tum experientia doloris. Cf. v. 241. κυρίως, *peculiariter*. τὸν pro τῷ Pors. recte, ut suspicari licet ex Græco idiomate.

172. στάζει πρὸ καρδίας, ut πάροιθεν καρδίας Cho. 383. sc. angor præteriti facinoris (πήματος) memor quasi stillat in somnis, animo præsens. Difficile esset dicere, quid proprie hic significet στάζει. δειματοσταγὴς Cho. 827. manifesto eodem spectat, et videtur poeta cogitare de sanguine celeriter ad præcordia circumacto, ut inf. 967. Quod dicit Juvenalis, XIII. 219. *animum sudoribus urget*, et I. 167. *tacita sudant præcordia culpa*, dubium est an huc pertineat.

175. Etenim nescio quomodo deorum reverentia ac cultus (χάρις) per vim hominibus incutitur, βίαιος est, et παρ' ἄκοντας ἦλθε. βιαίῳ Rob. Num βιαιοῖ, *cogit eos sapere?*

179. ψέγων, non diffidens vati, non dubitans de veritate vaticinii, sed acquiescens in malis quæ tunc inciderant. Aliter K. et quidem nimis subtiliter.

183. Χαλκίδος πέρα est Aulis, sita e regione Calchidis. Vide ad Suppl. 258. Phil. Mus. Cant. I. p. 191.

185. ἀπὸ Στρύμονος, i. e. τὰ Θρήκια ἀήματα inf. v. 1391. K.

187. Qui ventus homines a portu errare facit: "quod in fabulis vetustis semper fere circa Maleam promontorium borea auferuntur heroes in mare Australe, velut Ulysses et Agamemno," inquit K.

νεῶν †τε† καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς,
παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι,
τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων·
ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ
χείματος ἄλλο μῆχαρ
βριθύτερον πρόμοισιν
μάντις ἔκλαγξεν, προφέρων
Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βά-
κτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεί-
δας δάκρυ μὴ κατασχεῖν·—
ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν· ἀντ. γ'.
"Βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθέσθαι·
βαρεῖα δ', εἰ
τέκνον δαΐξω, δόμων ἄγαλμα,
μιαίνων παρθενοσφάγοισιν
ῥείθροις πατρῴους χέρας βωμοῦ πέλας.
τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;
πῶς λιπόναυς γένωμαι,
ξυμμαχίας ἁμαρτών;

In v. 188. respicit poeta Il. II. 135.

190. τρίβῳ vulgo interpretantur *itineri;* sc. facientes eos multo tardiorem viam conficere. At τρίβος non est *iter,* sed *semita.* Junge potius τρίβῳ κατέξαινον, *conterendo consumebant,* et confer v. 382. Eodem sensu τρίψεσθαι τὴν στρατιὰν Thuc. VII. 42. τρίβειν προσκαθημένους ib. 48.

192. ἄλλο μῆχαρ. Ex Græco idiomate ἄλλος ponitur ut sæpius καὶ, ubi aliquid *præterea* designatur. Vide Ajac. 516. Philoct. 38. Intelligi tamen potest *aliud, novum* remedium, et quidem gravius, βριθύτερον: sc. cum post multa alia frustra prius adhibita hoc demum sævissimum effatus esset.—προφέρων, mentionem faciens Dianæ, monens illius iram placandam esse.

198. Parenthetici sunt versus 181—197: *tunc, inquam* (δὲ), *rex senior,* cet.

παυσανέμου γὰρ θυσίας
παρθενίου θ' αἵματος ὀρ-
γᾷ περιόργως ἐπιθυ-
μεῖν θέμις· εὖ γὰρ εἴη."
ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον, στρ. δ'.
φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν
ἄναγνον, ἀνίερον, τόθεν
τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω.
βροτοῖς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις
τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων.
ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς,
γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγὰν,
καὶ προτέλεια ναῶν.
λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους ἀντ. δ'.
παρ' οὐδὲν, αἰῶνα παρθένειόν † τ' †,
ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς.
φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχὰν,
δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ

207. "Sacrificii enim, quod ventos placet, virgineique cruoris, eam ira maxime iratam desiderium fovere fas est. ὀργᾷ περιόργως, ut πικρῶς ὑπέρπικρον Prom. 965. βαρὺ τὸ περίβαρυ κρύος Eum. 155." K. Confer περιθύμως Cho. 36. ἐπιθυμεῖν alii ad socios referunt, τὴν συμμαχίαν.

212. πνέων τροπαίαν, sc. αὔραν, *mutato animo:* vide ad Suppl. 29. τόθεν ex eo, ob eam conversionem, animum inflexit ut jam quidvis auderet.

215. βροτοῖς, *mortalibus.* Ad θρασύνει supplendum αὐτούς. πρωτοπήμων, ut πρώταρχος ἄτη v. 1163. Scilicet facinore semel cogitato, homines ad majora audacter et temere ruunt. παρακοπὰ, ut ἄτη, *infatuation.*

218. ἀρωγάν. *Quæ res esset auxilio.* Eadem constructio inf. 1393. Cho. 192. Eur. Hel. 77. ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἄν. Plura Monk ad Alcest. 7.

221. αἰῶνα παρθένειον, sc. quod virgo occasura esset, matrimonium nondum experta.—ἀόζοις, *ministris, New Cratylus,* p. 367.

πέπλοισι περιπετῆ, παντὶ θυμῷ
προνωπῆ λαβεῖν ἀέρδην, στόματός
τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν
φθόγγον ἀραῖον οἴκοις,

βίᾳ, χαλίνων τ' ἀναύδῳ μένει. στρ. ε.
κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα,
ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων
ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ,
πρέπουσά θ', ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
θέλουσ'· ἐπεὶ πολλάκις
πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
ἔμελψεν, ἀγνὰ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς

225. παντὶ θυμῷ, *omni alacritate*, προνωπῆ λαβεῖν, ita tenere, ut cervix super aram extenderetur. —ἀέρδην, ἄρδην, ut Iph. Taur. 26. ὑπὲρ πυρᾶς μεταρσία ληφθεῖσα. *sublata virum manibus* Lucretius, qui pulcherrimum hunc locum respexisse putatur, 1. 85. seq.

227. Pro φυλακὰν libenter legerem φυλακᾷ. Sed verte: *et ut pulchri oris constrictio cohiberet imprecationes.*

230. κρόκου βαφὰς certe de *veste* intelligendum est. χέουσα, ita explicans ut defluere*t*; quo sensu πέπλον μὲν κατέχενεν ex Hom. Il. v. 734. laudat Peile. Qui de fuso sanguine intelligunt, male accipiunt κροκοβαφὴς σταγὼν v. 1090. ubi vide not. Ea vestis muliebris aliquoties vocatur κροκωτὸν apud Comicos. Cf. Pers. 661. Vestem humi demisit virgo moribunda ἕνεκα τοῦ εὐσχήμως πεσεῖν, ne non honeste procumberet.

232. ὀμμάτων βέλος inf. 719. Vide Gloss. et ad Suppl. 981. ὡς ἐν γραφαῖς, *ut in pictura*, quia loqui non potuit præ obligato capistro.

234. ἐπεὶ, *quoniam*. Circumstantes heroas alloqui voluit ad misericordiam movendam, nam sæpe eam vocem audiverant apud patrem epulantes. Notandus est aoristus ἔμελψεν de sæpius repetita actione, præsertim cum imperfecto ἐτίμα. Sic πολλὰ ἐκ παιδίου ἠνεσχόμην Equit. 412. Sed fortasse ἔμελπεν verum est, nam plerique libri ἔμελθεν. "Dum tertia libatio fiebat (sc. Διὸς Σωτῆρος) pæana aliquis canebat." Blomf. Cf. Plat. Symp. p. 176. init.

φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον †τ'†
αἰῶνα φίλως ἑτίμα.
τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον, οὔτ' ἐννέπω· ἀντ. ε'.
τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν
μαθεῖν ἐπιῤῥέπει· τὸ μέλλον †δ'†
ἐπεὶ †οὐ† γένοιτ' ἂν [ἡ] λύσις, προχαιρέτω·
ἴσον δὲ τῷ προστένειν·
τορὸν γὰρ ἥξει σύναρθρον αὐταῖς.
πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις, ὡς

239. Quæ vero secuta sunt, quum non viderim, taceo: nec tamen vana esse debent Calchantis vaticinia. Ipsam necem virginis recte se nescire dicit chorus, quia a Diana servata est, quod monet Dind. Prædixit autem vates malum aliquod ex hoc sacrificio oriturum (vide ad v. 148.) unde nunc additur: *justitia inclinat ut patiendo noscamus*, sc. contingere facit ut experiendo intelligamus boni et mali naturam (cf. v. 170); hoc est, ut qui filiam occiderit Agamemno, ipse occidatur. Quod tamen caute et sententiose exprimitur. Prorsus a vera explicatione aberrare videtur K.

242. Pergit: sed apage mali præsagitionem (v. 160) antequam advenerit. Locus in libris interpolatus. Vulgo, τὸ δὲ προκλύειν, ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἡ λύσις προχαιρέτω. Et metro satis et sententiæ facit quod dedi. Articulum sexcenties Æschyli libris inepte inferciri nemo nescit; nec parum sæpe excidit οὐ ubi crasin facit cum καὶ et similibus. Vide ad Suppl. 393. Sensus est: *quoniam quod futurum est nullo modo possis avertere.* Confer v. 1211. Ascriptum glossema, τῷ προκλύειν, *eventum prænoscendo*, in τὸ δὲ προκλύειν videtur mutatum esse. Quare ea verba omisi. δὲ autem post μέλλον deest in libris.

244. ἴσον, ut ὅμοιον v. 1375. Eur. Suppl. 1069. Angl. *'tis all one.*

245. σύνορθον vulgo. σύναρθρον solus Vict. Sic ἐπορθιάζειν et ἐπορθριάζειν libri v. 29. κάτοπτρον et κάτοπτον v. 298. Tam sæpe in talibus peccatur in litera ρ, ut confidenter recipias vel ex uno libro quod sententia postulare videtur. *veniet iis* (τέχναις, v. 240.) *manifestus nexus*, sc. quo vaticinium ipsum cum eventu consentaneum fiat.

246. *Sed tamen, utcunque id sit, in posterum* (sc. jam parta vic-

θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας
γαίας μονόφρουρον ἔρκος.

ἥκω σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος·
δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν
γυναῖκ', ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου.
σὺ δ' εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη
εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς,
κλύοιμ' ἂν εὔφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία,
Ἕως γένοιτο μητρὸς Εὐφρόνης πάρα.
πεύσει δὲ χάρμα μεῖζον ἐλπίδος κλύειν·
Πριάμου γὰρ ᾑρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν.

ΧΟ. πῶς φής; πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας.

ΚΛ. Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν· ἦ τορῶς λέγω;

ΧΟ. χαρά μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλουμένη.

ΚΛ. εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ.

ΧΟ. τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ;

ΚΛ. ἔστιν· τί δ' οὐχί; μὴ δολώσαντος θεοῦ.

ΧΟ. πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις;

ΚΛ. οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός.

toria) *bene res vertat, ut nos, soli terræ custodes relicti* (cf. v. 74.) *et quidem, dum absunt principes, proxime cum ea conjuncti, optamus.* Precamur ut bene evadant omnia, quanquam veremur ne aliquando eveniat quod Calchas prædixit. εὔπραξις vox dubiæ fidei est.

262. *Te enim benevolum esse* (sc. gavisum esse hac nostra victoria) *indicat oculus* lacrymis suffusus.

264. *Nisi a diis fallimur.* Cf. θεῖον ψύθος v. 462.

266. Recte K. *non recipiam opinionem mentis dormientis:* sed

ΧΟ. ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις;
ΚΛ. παιδὸς νέας ὡς, κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.
ΧΟ. ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;
ΚΛ. τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης λέγω.
ΧΟ. καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος;
ΚΛ. Ἥφαιστος, Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.
φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς
ἔπεμπεν· Ἴδη μὲν πρὸς Ἑρμαῖον λέπας
Λήμνου· μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον
Ἄθωον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο·
ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι,
ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν,
πεύκη τὸ χρυσοφεγγὲς, ὥς τις ἥλιος,
σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς,
ὁ δ' οὔ τι μέλλων, οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ
νικώμενος, παρῆκεν ἀγγέλου μέρος·
ἑκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς
Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν.

parum recte explicat ἄπτερος φάτις. Dubitari vix potest quin voluerit poeta *præsagitio non ab avibus profecta*, sc. non omen per auspicia declaratum, sed opinio quoquo modo concepta. Nam φάτις per se posita aliud plane valeret. πτερὸν est οἰωνὸς, *omen*, ut Œd. Col. 97. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν εἰσήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. Eur. Ion. 377. πρυβωμίοις σφαγαῖσι μήλων ἢ δι' οἰωνῶν πτεροῖς.—ἐπίανεν, *lætum reddidit*. Cf. v. 1647.

268. ἐμωμήσω, *disparaged, underrated*.

271. τόδε τάχος, *tam celeriter*, K.

280. παραγγείλασα est nominativus pendens; *quum transmisisset*; et apodosis est in ὁ δὲ, (v. 281) *tunc ille* cet. sc. Mons Macistus. Prorsus eadem structura est Eum. 750. quam vide. ὑπερτελὴς, i. e. οὕτως ὥστε νωτίσαι, *ut dorsum maris transiret*. πορευτοῦ πρὸς ἡδονὴν, i.e. ἡδέως. Vide Stallb. ad Plat. Symp. p. 176. E. ἐπεξηγητικῶς additur πεύκη, *nempe pinus*, cet. De ὕπνῳ νικώμενος cf. v. 885. de παρῆκεν, Angl. *passed it onwards*, vide ad Cho. 834. Ne vertas *omisit*.

οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω,
γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί.
σθένουσα λαμπὰς δ', οὐδέ πω μαυρουμένη,
ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ, δίκην
φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας,
ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.
φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο
φρουρὰ, πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων·
λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος·
ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον,
ὤτρυνε θεσμὸν μὴ χατίζεσθαι πυρός.
πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει
φλογὸς μέγαν πώγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ
πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω
φλέγουσαν· εἶτ' ἔσκηψεν, εἶτ' ἀφίκετο
Ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπάς·
κἄπειτ' Ἀτρειδῶν εἰς τόδε σκήπτει στέγος
φάος τόδ', οὐκ ἄπαπτον Ἰδαίου πυρός.

292. τῶν εἰρημένων, iis quæ supra recensui. Nam in breviore distantia (circa xv. millia passuum) major apparebat conflagratio.

295. μὴ χαρίζεσθαι libri omnes, sine sensu. Longe optima mihi videtur Heathii emendatio, μὴ χατίζεσθαι, i.e. μὴ ἐνδεᾶ εἶναι, quam recepi cum Blomf. Pors. Dind. Confer Heracl. 465. θεσμὸς πυρὸς est lex constituta, sc. ordo ignis certis locis dispositi ad victoriam quam celerrime nuntiandam.

297. κάτοπτρον libri, solito errore. Vide ad v. 245. κάτοπτον Cant. Sensus est: ut vel Sunium promontorium transiliret flamma. Nam hoc est πρῶν κάτοπτος Σ. κόλπου, *qui despicit Sinum Saronicum*. Confer Hippol. 30. Œd. Col. 1600. καὶ additur, quia longissime distat Sunium ab Ægiplancto. Vulgatum tuetur Peile, *the streaming mirror of the Sinus Saronicus*, cui πρῶν *fretum* significare posse videtur. Sed Scholiasta diserte κατόψιον, quod frustra conatur vir doctus in suos usus convertere.

302. οὐκ ἄπαπτον Ἰδ. πυρός est: *originem habens ab Idæa flamma*.

τοιοίδ' ἕτοιμοι λαμπαδηφόρων νόμοι,
ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι·
νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών.
τέκμαρ τοιοῦτο ξύμβολόν τε σοὶ λέγω,
ἀνδρὸς παραγγείλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί.
ΧΟ. θεοῖς μὲν αὖθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι·
λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι
διηνεκῶς θέλοιμ' ἄν, ὡς λέγοις πάλιν.
ΚΛ. Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ.
οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.
ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐκχέας ταυτῷ κύτει,
διχοστατοῦντ' ἂν οὐ φίλως προσεννέποις.
καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα
φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ, συμφορᾶς διπλῆς.

303. ἕτοιμοι, provisi, ita ut nulla mora in nuntiando fieret. Respicitur ad τὰ λαμπαδηφόρια in vocibus νόμοι, διαδοχαῖς, πληρούμενοι, sc. in quibus totus numerus τῶν λαμπαδηφόρων percurritur, et quisque suas partes implet. Coercet metaphoram v. 305. quo exprimitur id non revera esse certamen, cum primus æque atque ultimus eundem honorem consecutus sit. Ne corrigas χὠ τελευταῖος prohibere debet v. 315. cum multis aliis locis.

306. Si quæris (sup. v. 263.) quod signum habeam hujus victoriæ, en tibi quæ modo enarravi.

308. αὖθις, *postea*, quod fit v. 344.

310. ὡς λέγοις. Debebat dicere, ὅπως λέξεις, *quemadmodum iterum enarratura sis*, vel ὅπως ἂν λέγοις. Sed id ipsum fieri optantes, ita loquuntur: *quemadmodum*—non dico narratura sis, sed—*velim te narrare*. Sed probabiliter οὓς λέγεις, πάλιν Both. Dind. Cf. Equit. 618. εἶθ' ἐπέλθοις ἅπαντά μοι σαφῶς, *enarra, quæso*.

312. Vividissima oratione depingit Regina quæ verisimile sit agi atque audiri in urbe recens capta. βοὴ ἄμικτος, clamor diversus ac dissonus. Acetum, inquit, et oleum si effuderis in unum vasculum, ea non misceri, sed inimice distare videbis: et similiter victos et victores non eadem loquentes audias, propter diversum eventum victoriæ. Respexit Hom. Il. IV. 450, monente Blomf.

οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες
ἀνδρῶν, κασιγνήτων τε, καὶ φυταλμίων
παῖδες γερόντων, οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου
δέρης ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον·
τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος
νῆστις πρὸς ἀρίστοισιν, ὧν ἔχει πόλις,
τάσσει, πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον·
ἀλλ' ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον,
ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν
ναίουσιν, ἤδη τῶν ὑπαιθρίων πάγων
δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες, ὡς δυσδαίμονες

317. Cæsis viris, fœminarum et puerorum, qui soli fere superstites sunt, luctus describitur. οἱ μὲν, victi scilicet, suorum corpora complectentes, fœminæ virorum ac fratrum, pueri senum parentum, non jam ex ore libero mortem carissimorum conqueruntur. Tutissimum videtur interpretari φυταλμίους γέροντας *senes parentes*. Sic φυτάλμιον λέκτρον Rhes. 920. φυτάλμιος πατὴρ Soph. frag. 957. In δέρη ἐλεύθερος alluditur ad colla captivorum catena seu collari constricta, quod vidit Butl.

321. πόνος νῆστις per se quidem potest esse *fames*, ut νῆστις δύη v. 1599. νῆστις νόσος v. 986. sed collato v. 328. intelligo potius *laborem excubias agendi sine victu*; nam νυκτίπλαγκτος et εὐδήσουσι inter se opponuntur. Et quid est *noctivaga fames?* ἐκ μάχης, sc. quum post pugnam debebant potius somno ac victu refici.—ὧν ἔχει π. "ut sumant jentaculum ex iis quæ præbet (habet) urbs." K.—πρὸς οὐδὲν ἐν μ. τεκ. valere videtur *nullo certo distributionis signo observato*, ut reddit Schützius.

327. Libri ὡς, quod cum ἤδη ἀπαλλαγέντες arcte conjunctum significat *nunc tandem, quum jam sine excubiis totam noctem dormituri sunt.* Aperte hic alluditur ad νυκτίπλαγκτον ἔνδροσον τ' εὐνὴν sup. v. 12. Non amplius, inquit, rore madescentes, quia non amplius sub dio excubias agent. Cf. etiam v. 542. δυσδαίμονες dicuntur victores propter mala quæ perpessi sunt, famem, frigora, et rores, nunc tandem felices quia securi et tecti dormire possunt. ἀφύλακτος ei est somnus, cui hostium nocturnus agressus non timendus est. πᾶσαν εὐφρόνην, quia antea pars noctis in τετράμοιρον νυκτὸς φρουρὰν (Rhes. 5.) impendebatur. ὡς δ' εὐδαίμονες Stanl. Blomf. ὡς δὲ δαίμονες Herm. Dind.

ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην.
εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς
τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς, θεῶν θ' ἱδρύματα,
οὐτἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν.
ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ
πορθεῖν ἃ μὴ χρή, κέρδεσιν νικωμένους.
δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας
κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.
θεοῖς δ' ἂν ἀμπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς,

ὡς δυσδαίμονες Scholef. ὥστ' εὐδαίμονες Halmius ap. Dind. quorum nemo loci sententiam perspexit.

329. εὐσεβοῦσι omnes libri, quod facile in εὖ σέβουσι mutatur, sed sine causa, quod patet vel e Troad. 85. ὡς ἂν τὸ λοιπὸν τἄμ' ἀνάκτορ' εὐσεβεῖν εἰδῶσ' Ἀχαιοὶ, θεούς τε τοὺς ἄλλους σέβειν. Vide Phœn. 1331. (1321.) et ibi Pors.

331. Libri οὐκ ἄν γε, solœce, ut mihi videtur, quanquam πρὶν ἄν γ' ἀκούσητ' legitur Acharn. 296. sed valde dissimili loco. Solemnem fere errorem corrigere quis dubitaret? Prorsus mirificum est, quod docet Peile, οὐκ ἄν esse *they will not, I expect*, οὐκ ἄν γε *in all probability they will not.*—ἀνθαλοῖεν Stanl. pro αὖ θάνοιεν. Ne scribas ἀνθαλῷεν ex grammaticorum commento. Confer γνοῖεν, quod nemo scripserit γνῷεν. — πορθεῖν Flor. Farn. Peile. Vulgo ποθεῖν.

334. δεῖ σωτηρίας, ὥστε κάμψαι. Vide ad Suppl. 401. θάτερον κῶλον est alterum spatium, alter cursus stadii, postquam metam transvectus sis.

336. Diis vero offensis propter sacrilegia si proficiscatur exercitus, tum vindicta eorum quos Trojæ occiderint excitabitur, etiam si improvisæ et subitaneæ calamitates non opprimant. Eur. Bacch. 1336. ὅταν δὲ Λοξίου χρηστήριον διαρπάσωσι, νόστον ἄθλιον πάλιν σχήσουσι. Novam calamitatem intelligit τὸ ἀνθαλῶναι. Sensus: etiam si Troja discesserit exercitus, non invicem captus a captivis, at nisi reverenter agat erga deos, metuenda erit ab iis ultio cæsorum bello hostium. Confer Eur. El. 41. εὖδουτ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον. Particula ἄν ante ἀμπλάκητος refertur ad γένοιτο, solemni structura. Mireris K. annotantem: "ἄν jungendum est cum ἀμπλάκητος, id quod ipse ejus locus designat." Quod non minus negligenter dictum est, quam quod Herm. (apud Peile) dicit ad v. 331. "prius ἄν pertinere ad οὐκ αὖθις."

ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὁλωλότων
γένοιτ' ἂν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά.
τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις·
τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχορρόπως ἰδεῖν·
πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν εἰλόμην.

ΧΟ. γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις.
ἐγὼ δ', ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια,
θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι·
χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ νὺξ φιλία,
μεγάλων κόσμων κτεάτειρα,
ἧπ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες
στεγανὸν δίκτυον, ὡς μήτε μέγαν
μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι
μέγα δουλείας
γάγγαμον, ἄτης παναλώτου.
Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι,
τὸν τάδε πράξαντ', ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ

Sed valde arridet Dindorfii conjectura ἐναμπλάκητος, quod comparat ille cum ἐναμάρτητος.

340. μὴ διχορρόπως ἰδεῖν, Angl. *with no wavering scale.* Multorum enim bonorum, inquit Regina, fructum nacta sum, οὐ τῶν μέν, τῶν δ' οὔ. εἰλόμην, *percepi*, ut Eum. 829. Sensus est, absit invidia a tanta cumulatione bonorum.

342. κατ' ἄνδρα, *more viri*, i.e. ut virum decebat; quia dixit γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις, *audire possis ex me, quæ sum fœmina.* σώφρονα λέγεις, *prudenter*, quia recte monuisti deos non esse a victoribus contemnendos. εὐφρόνως (*obligingly*) quia petentibus v. 310. comiter obsecuta es.

343. *Nunc, quum audivi.* Respicit chorus ad v. 308, ubi αὖθις indicat αὖ pro εὖ in v. 344. reponendum esse.

345. χάρις οὐκ ἄτιμος, κ. τ. λ. Anglice vertas: *for no ignoble requital of our pains hath been achieved.*

τείνοντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν
μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων
βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.

Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν· στρ. ά.
πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι.
ἔπραξεν· ὡς ἔκρανεν. οὐκ ἔφα τις
θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν,
ὅσοις ἀθίκτων χάρις
πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής.
πέφανται δ' ἐκγόνους
ἀτολμήτων Ἄρη
πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως,

355. Hunc locum explanavi ad Suppl. 1044. Nempe πρὸ καιροῦ est *cis scopum*, Angl. *short of the mark*. πάλαι τείνοντα, sc. jam decem annos. De ὅπως ἂν vide ad Suppl. 600.

358. "Fatendum est iis, se revera Jovis ictum esse expertos." K.

360. ἔπραξεν, sc. ὁ Ζεύς. Repetit τὸν τάδε πράξαντα v. 354. Libri ὡς ἔπραξεν, contra metrum.

361. Dixit fortasse aliquis, deos non putandos esse curam habere mortalium; sed is impius est. Tangit poeta procul dubio novum aliquod philosophorum commentum, ut monent K. et Bl. quorum hic Diagoram τὸν ἄθεον, ille Epicureæ philosophiæ prima elementa perstringi putat. Cic. de Div. 1. ad fin. *Ennius deos non curare opinatur quid agat humanum genus.*

363. *Quibuscunque conculcare-tur* (inf. 1328. Cho. 631.) *religio sacrorum.*

365. Quid sibi velit πέφανται nondum liquet. Locus ut nunc legitur intelligi non potest. Vertit K. "apparet per posteros," ut φανῆναι ὀδόν Soph. El. 1273. Ajac. 877. quod sane durissimum est. Alii πέφανται activo sensu a φένω vel φάω, *occido*, deducunt: πέφανται enim, *occisi sunt*, occurrit Il. v. 531. Fortasse πέφανται pluralis est a φαίνω, ut κέκρανται Hippol. 1255. (vide Buttm. *Irregular Verbs* in κραίνω) et legendum ἐκγόνοις et ἀτολμήτως, quod proposuit Linwood in Lexico: vide ad v. 1366. Sic sensus erit: *apparent autem* (sc. οἱ θεοὶ) *posteris eorum, qui bellum contra ipsos impie spirant.* sc. manifestum iis faciunt, se revera curare et observare homines.

φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ
ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. ἔστω δ' ἀπή-
μαντον, ὥστε κἀπαρκεῖν
εὖ πραπίδων λαχόντα.
οὐ γάρ ἐστιν ἔπαλξις
πλούτου, πρὸς κόρον ἀνδρὶ
λακτίσαντι μέγαν δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν.
βιᾶται δ' ἀ τάλαινα πειθώ, ἀντ. ά.
προβουλόπαις ἄφερτος ἄτας·
ἄκος δὲ πᾶν μάταιον. οὐκ ἐκρύφθη,
πρέπει δὲ, φῶς αἰνολαμπὲς, σίνος·
κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον,
τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς
μελαμπαγὴς πέλει

370. ἐπαρκεῖν, ut Ajac. 727. Equit. 524. est sufficere contra aliquid, ut hic contra noxam. εὖ πραπίδων λαχόντα, i. e. potius quam εὖ χρημάτων λαχόντα: cui obtigit prudentia; nam opes (v. 368.) *non parant ei subsidium contra exitium* (ἔπαλξις εἰς ἀφάνειαν) *qui insolenter insultaverit justitiæ.*

377. προβουλόπαις ἄτης, quæ ἄτης filia est, suggerens et præmonstrans animo malum facinus, σίνος. Ut αἰνοπάτηρ Cho. 307. sic προβουλόπαις, sc. παῖς ἄτης προβουλεύουσα, inquit Schützius. Confer τάλαινα παρακοπὰ sup. v. 216. Ea dicitur præterea *intolerabilis, nullo remedio coercenda.* Sensus est: ἄτη (*infatuation*) semel animo concepta parit πειθῶ, quæ persuadet hominibus ut quidvis audeant, et πρόβουλος est criminis.—πᾶν μάταιον pro παμμάταιον Well.

380. *Non celatur, sed clara luce effulget, pernicies.* Hoc est, manifestus fit homo perniciosus, nec eum latere dii sinunt. *et ut spurium sive adulterinum æs nigrum evadit atterendo ac contrectando, sic ille malus evadit exploratus, siquando quis ut puer volucrem persequendo civitati suæ exitium intulerit.* Quod quorsum referre velit, demonstrat poeta, addendo οἷος καὶ Πάρις, v. 390. Proverbium erat τὰ ποτανὰ διώκειν: vide Blomf. Gloss. Paris autem Helenam sequutus est ut avolantem aviculam. Et huc, nisi fallor, respicit βέβακεν ῥίμφα v. 397.

δικαιωθεὶς, ἐπεὶ
διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν,
πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς.
λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν·
τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδε
φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.
οἷος καὶ Πάρις, ἐλθὼν
εἰς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν,
ἦσχυνε ξένιαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός.

λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας στρ. β'.
κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμοὺς,
ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθοράν,
βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν,
ἄτλητα τλᾶσα· πολὺ δ' ἀνέστενον
τάδ' ἐννέποντες δόμων προφῆται·
Ἰὼ, ἰὼ δῶμα, δῶμα, καὶ πρόμοι·
ἰὼ λέχος, καὶ στίβοι φιλάνορες.
†πάρεστι σιγᾶσ', ἄτιμος, ἀλοίδορος,

388. τὸν ἐπίστροφον τῶνδε, *qui in his versatur: is conversant with.*

399. δόμων προφήτας recte intelligit Hauptius Casandram et Helenum.—στίβοι φιλάνορες, gressus amatorii, fuga Helenæ cum Paride. K.

402. Locus corruptus. Ingeniose corrigunt πάρεστι σῖγ', ἄτιμος ἀλλ' ἀλοίδορος, ἄπιστος ἀφεμέναν ἰδεῖν, sc. adest Menelaus, læsus sed tacitus et abstinens a conviciis, vix credens se vidisse uxorem amissam. Hesychius enim: ἀφεμένον· ἀποστάντα. Sed sic corrigendus erit etiam versus antistrophicus 418. τὸ πᾶν δ' ἀπ' αἴας Ἑλ. συν. Quum audacior sit hæc emendatio, malui depravata codicum verba repræsentare. πάρεστι σῖγ' ἐς ἀτίμους, κ. τ. λ. K. qui ita explicat: adest Helena tacite (sc. videtur tantum adesse) Atridis, qui adhuc ultionis honore carent, nullo convicio ab iis recepta, gratissima aspectu omnium, quæ unquam domo demissæ sunt. ἥδιστος, inquit, pro ἡδίστη, ut ὁλοώτατος ὁδμή Od. IV.

ἄδιστος ἀφεμένων ἰδεῖν.†
πόθῳ δ' ὑπερποντίας
φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν· 405
εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν
ἔχθεται χάρις ἀνδρί·
ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.
ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες ἀντ. β'. 410
πάρεισιν δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν.
μάταν γὰρ, εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾷν,
παραλλάξασα διὰ χερῶν
βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον
πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις. 415
τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη

442. ἀπορώτερος λῆψις Thuc. v. 110.

404. Præ desiderio Helenæ trans mare avectæ imago ejus domo regnare videbitur: (cf. Plat. Phædr. p. 255. fin.) statuarum vero gratia et pulchritudo odiosa fit marito: et quum absunt oculi (Helenæ), perit omnis Venus. ὀμμάτων ἐν ἀχηνίαις, *in oculorum inopia*, dum caret ille veræ conjugis oculis, imaginem tantum domi habet. Græci enim amorem quasi profluere ex oculis credebant, tanquam ἀπορροήν: vide ad Suppl. 981. *New Cratylus*, p. 582. Uxoriam Menelai indolem vix dubium quin describere voluerit Æschylus. Versus 409 glyconeus est, ut 375. 705. Suppl. 631. 651.

412. δοκῶν ὁρᾶν aut nominativus pendens est, aut pro δοκῇ ὁρᾶν ponitur. Utrumque exemplis defendi possit. Cf. Eur. Elect. 538. Pind. Ol. 11. 56. εἰ δέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον. Meo judicio vix Græco more diceretur δοκῶν ὁρᾷ, *in fancy sees*, quod dedit Scholefieldius.

413. Manibus elapsa avolat imago, simul atque apparuit, (οὐ μεθύστερον) alis somni vias comitantibus, Ang. *on wings attending sleep on its way*, i. e. cum ipso somno. Sic Propertius: *inter complexus excidit umbra meos.* πτηνὰ ὀνείρατα Iph. Taur. 571.

416. Ac privatis quidem luctus hi sunt, atque his etiam graviores: quod vero ad publicam calamitatem (τὸ πᾶν), ii, qui Græcia una profecti sunt, domum habent unusquisque lugentem; quos enim quis miserit amicos reminiscitur (οἶδεν);

τάδ' ἐστὶ, καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.
τὸ πᾶν δ', ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις,
πένθεια τλησικάρδιος
δόμων ἑκάστου πρέπει.
πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἦπαρ·
οὓς μὲν γάρ †τις† ἔπεμψεν
οἶδεν, ἀντὶ δὲ φωτῶν
τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται.

ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων, στρ. γ'.
καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς,
πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
φίλοισι πέμπει βραχὺ
ψῆγμα δυσδάκρυτον, ἀν-
τήνορος σποδοῦ γεμί-
ζων [τοὺς] λέβητας εὐθέτου.
στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄν-
δρα τὸν μὲν ὡς μάχης ἴδρις·
τὸν δ', ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἀλ-
λοτρίας διαὶ γυναικός.
τάδε σῖγά τις βαΰζει·
φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει

at pro ipsis viris urnæ tantum cinere onustæ redire solent. Cave ne συνορμένοις accipias de Helena et Paride, aut ἑκάστου pro ἑκατέρου positum putes. De exercitu dicitur.—Deest τις in libris, v. 422.

431. Libri τοὺς, inepte. Vide ad v. 242.—εὔθετος σποδὸς, bene conditus cinis, sive facile compositus. ἀντήνωρ, pro ipsis viris, sc. pro vivis corporibus.—βραχὺ Schütz. Bl. Dind. recte procul dubio. βαρὺ libri.

435. διαὶ Herm. pro vulg. διά.

437. Quam ob jacturam fortium virorum invidia cum dolore conjuncta in duces Atridas tacite grassatur.

προδίκοις Ἀτρείδαις.
οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος
θήκας Ἰλιάδος γᾶς
εὔμορφοι κατέχουσιν· ἐχ-
θρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.
βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις ξὺν κότῳ, ἀντ. γ'.
δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.
μένει δ' ἀκοῦσαί τι μου
μέριμνα νυκτηρεφές.
τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ
ἄσκοποι θεοί· κελαι-
ναὶ δ' [οὖν] Ἐρινύες χρόνῳ
τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας
παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου

438. προδίκοις simpliciter valere videtur *principibus*, ut ἀντίδικος v. 41. est *adversarius*. Vide ad v. 1579.

439. Alii autem in Troja sepulti jacent, εὔμορφοι, non combusti, sed integro corpore. Sententiam satis facilem mirifice contorsit K. Vult enim poeta nihil amplius, quam multos Græcorum combustos domum remitti amicis, multos etiam ubi ceciderint sepultos esse in hostili terra. Quam ineptum sit ad v. εὔμορφοι laudare 2 Sam. i. 23. quivis, opinor, nunc demum perspiciet. Vim hujus vocis non intellexerunt interpretes. —ἔχοντας, sc. τὰς θήκας.

444. Incertum est, φάτις an ipse Agamemno dicatur τίνειν χρέος. Posteriorem suadent sequentia: innuitur enim, cavendum esse ne qui tot homines interfecerit ipse occidatur. Vulgo tamen interpretantur: hæc invidia vicem implet, negotium vel officium solvit, publicæ imprecationis. Respicit Æschylus morem solemniter imprecandi hostibus populi Atheniensium ante habitam Ecclesiam, de quo vide Schömannum De Comitiis Atheniensium, Lib. I. cap. viii. Confer etiam Demosth. p. 270. 20. οὐχ ὧν ἔτυχεν ἦν, ἀλλ' οἷς ὁ δῆμος καταρᾶται.

448. Libri κελαιναὶ δ' οὖν. Omissa particula metro simul consulitur et sententiæ. Observandum est, in vv. 716, 727, οὖν et τοῖς similiter intrusa esse atque hic et v. 431. Sed infra certissima interpolatio est, quare delevi.

450. Libri παλιντυχῆ. Mihi

τιθεῖσ' ἀμαυρὸν, ἐν δ' ἀΐστοις
τελέθοντος οὔτις ἀλκά.
τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὖ
βαρύ· βάλλεται γὰρ ὅσσοις
Διόθεν κεραυνός.
κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον.
μήτ' εἴην πτολιπόρθης,
μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλ-
λων βίον κατίδοιμι.

πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου ἐπωδός.
πόλιν διήκει θοὰ
βάξις· εἰ δ' ἐτητύμως,
τίς οἶδεν, ἤ τι θεῖόν ἐστι [μὴ] ψύθος;
τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος,
φλογὸς παραγγέλμασιν
νέοις πυρωθέντα καρδίαν, ἔπειτ'
ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν;
γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει,

sensus requirere videtur epithetum ad τριβᾷ, *cursu vitæ mutatam fortunam afferente.* τριβὴ hic fortasse est *attritio, destructio,* ut Cho. 929.

454. ὄσσοις, *oculis,* dativus, quem vocant, instrumenti, ὑπ' ὄσσων, ut βάλλεται τόξῳ οἰστός. Confer ὄμματος φθόνος v. 920. G. Burgesius sibi visus est vera poetæ verba restituisse, legendo βάλλεται δ' ἄκρ' Ὄσσης, *feriunt summos fulmina montes.* Sequentia verte: *præfero autem eam fortunam quæ deorum invidiæ non obnoxia sit.*

462. ἤτοι libri. ἤ τι Dind. qui negativam particulam interpolatam putat a metrico quodam: probabiliter: quare ut dubiam seclusi. Si sana vulgata, ita accipies: τὸν οἶδεν εἰ ἐτητύμως (διήκει), ἢ εἰ μὴ ψύθος ἐστί; *an non sit potius fraus divina?* Cf. v. 264.

466. καμεῖν, Angl. *to be distressed.* πυρωθέντα dicit propter v. φλογός.

467. αἰχμᾷ, *indoli, temper.* Vox ab αἴσσω formata, ut θυμὸς a θύω. Choeph. 619. *New Cratylus,* p. 224.

πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι.
πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται
ταχύπορος· ἀλλὰ ταχύμορον
γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος.

ΚΛ. τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων
φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγάς,
εἴτ' οὖν ἀληθεῖς, εἴτ', ὀνειράτων δίκην,
τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας.
κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον
κλάδοις ἐλαίας· μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις
πηλοῦ ξύνουρος, διψία κόνις, τάδε,
ὡς οὔτ' ἄνανδος, οὔτε σοι δαίων φλόγα
ὕλης ὀρείας σημανεῖ καπνῷ πυρὸς,
ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων—
τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον·

Præclare hujus loci sententiam primus omnium patefecit scriptor sagacissimus, J. W. Donaldson. Vidit ille verbum ἐπινέμειν hic, ut alibi, usurpari de iis qui fines alienos invadunt (Angl. *trespass*), ut Dem. p. 1274. Arist. Pol. v. 4, 5. Plat. Legg. viii. p. 843. C. Unde rectissime hoc loco ponitur ὅρος. *Nimis credulus, muliebris animi finis cito incursu* (ταχύπορος) *invaditur* (Angl. *is encroached upon*). Verba πρὸ τοῦ φανέντος χ. ξ. vulgo interpretantur: *re nondum cognita probare id quod placet.* Malim; *probare quod placet magis quam quod certum est ac plane compertum.* Videtur fuisse apophthegma hujusmodi. Pind. Pyth. IV. 140. κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας, ubi confert Dissen. Plat. Rep. ii. p. 361. e. ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν.

471. γυναικογήρυτον K. Dind. cum duobus libris. Vulgo γυναικοκήρυκτον. Confer autem Cho. 830.

477. Sensus: pulvis excitatus testatur non uno loco stare, sed venturum esse præconem, et rem tibi significaturum non ἄνανδον, neque accendendo igne ac fumo, sed viva voce. Qui enim signis aliquid nuntiat, voce non utitur. Dicitur autem pulvis κάσις ξύνουρος πηλοῦ, *frater confinis luti*, quia ibi est pulvis, ubi desinit esse humor. Vide K.

482. Dictura erat: aut spes nos-

εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι.
ΧΟ. ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει,
αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν.

ΚΗΡΥΞ.

ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονὸς,
δεκάτῳ σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους,
πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων, μιᾶς τυχών.
οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ
θανὼν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος.
νῦν χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος,
ὕπατός τε χώρας Ζεὺς, ὁ Πύθιός τ' ἄναξ,
τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη.
ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος·
νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι καὶ παιώνιος,

tras vanas esse ostendet. Sed male ominata verba deprecatur Regina. Confer v. 631. Cho. 186. Recte Dind. plenam interpunctionem post πυρὸς sustulit, nam ἐκβάξει pendet ab ὡς: qua ratione λέγων jam non est otiosum.

483. πρὸς εὖ φανεῖσι. sc. eventus confirmet expectationem. Quod bene ἐφάνη, hoc etiam indiget, ut res bene eveniat.—τάδ' ἄλλως, i. e. ἄλλως ἢ τάδε. Plat. Symp. p. 173. fin. ὅπερ ἐδεόμεθά σου, μὴ ἄλλως ποιήσῃς. Arist. Eccles. 440. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;

488. ῥαγεισῶν metaphora est ab anchora, quæ nobis adhuc spei symbolum habetur. Ea proprie dicitur ῥαγῆναι. Locutio ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι satis nota est. Monuit Scholiasta.

493. Continuatur sensus imperativus particula μὴ in μηκέτι. Confer μὴ τιθεὶς v. 879.

494. Libri ἦλθες. ἦλθ' Peile, durissime inter χαῖρε et ἴσθι interposita tertia persona.—καὶ παιώνιος anonymus apud Scholef. optime. Vulgo κἀπαγώνιος. Solitum Apollinis epithetum est παιώνιος, non ἐπαγώνιος. Illud plane postulat sensus, hoc in proximo versu repetitur. Sed quia veteres libri habent κἀπαγώνιος (qui libri modo præbuerant portentosum istud ἦλθες), non desunt qui in vulgato tuendo laborent.

ἄναξ Ἄπολλον. τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς
πάντας προσαυδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον
Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας,
ἥρως τε τοὺς πέμψαντας, εὐμενεῖς πάλιν
στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός.
ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι,
σεμνοί τε θᾶκοι, δαίμονές τ' ἀντήλιοι·
εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασι
δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ.
ἥκει γὰρ ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων
καὶ τοῖσδ' ἅπασι κοινὸν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει,
Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου
Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον.
βωμοὶ δ' ἄϊστοι καὶ θεῶν ἱδρύματα,
καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός.
τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον
ἄναξ Ἀτρείδης πρέσβυς, εὐδαίμων ἀνὴρ

496. Alloquitur statuas deorum et heroum, vel in ipsa scena, vel in conspectu prope theatrum positas. Hermas passim in triviis constitisse satis notum est.

502. σεμνοὶ θᾶκοι sunt sellæ regis et reginæ ante palatium structæ, ubi sedebant in publico. Vide vv. 251. 835. δαίμονες ἀντήλιοι sunt dii triviales, προστατήριοι, οἱ εἰς ἀνατολὴν ὁρῶντες Schol. Cic. de Div. I. 20. *Sancta Jovis species claros spectaret ad ortus.*

503. Libri ἦ που. Non adeo certa est Stanleii emendatio εἴ που quod debet esse εἴ ποτε: et quid vult præco quum dicit, *si olim*, nunc læte atque amice excipite regem? Sed confer Equit. 347. Suspicor vocem φαιδροῖς ad statuas adverso solis lumine radiantes referendam esse. Hinc etiam magis poeticum est φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. Meminerit lector Græcas tragœdias interdiu et sub aperto sole actas esse. Vide *Athens and Attica*, chap. xiii.

507. Oportet enim ita facere, quum jam Trojam exciderit.

511. Confer Hom. Il. VI. 60.

ἥκει, τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν
τῶν νῦν· Πάρις γὰρ, οὔτε συντελὴς πόλις,
ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον.
ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην,
τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε, καὶ πανώλεθρον
αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον·
διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θαμάρτια.

ΧΟ. κῆρυξ Ἀχαιῶν, χαῖρε, τῶν ἀπὸ στρατοῦ.
ΚΗ. χαίρω· τεθνᾶναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.
ΧΟ. ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;
ΚΗ. ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο.
ΧΟ. τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου.
ΚΗ. πῶς δή; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου.

515. i. e. οὔτε Πάρις, οὔτε συντελὴς πόλις. Cf. Eur. Troad. 477. Herod. v. 92. Thucyd. v. 47. συντελὴς, *socia*; vel fortasse *universa*, ut παντελὴς Antig. 1016.

516. *Profitetur se plus fecisse quam passus sit.* Proverbialis fere dictio: vide Thesmoph. 519. Œd. Col. 267. Cho. 305. Pers. 810. Frag. Eur. Tel. xi.

517. ἁρπαγὴ et κλοπὴ interdum junguntur: hoc enim significat *furtum*, illud *raptus*. Arist. Plut. 372. ἀλλ' οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; Soph. Phil. 644. ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἁρπάσαι βίᾳ. Ceterum ῥύσιον hic est *præda*, sc. Helena, quam abripuerat Paris, et postea omittere coactus est. αὐτόχθονον est cum *ipsa terra*, ut αὐτόκτονος v. 135, *cum ipso fetu*. Lucianus, Vol. II. p. 74. αὐτανδροι καταποθέντες. Vol. III. p. 227. (ed. Jac.) πόλεις αὐτάνδρους καταφλέγων.

520. διπλᾶ τὰ ἁμάρτια, pretia peccati erant duo (sc. duplex multa inrogata est) tum Helena amissa, tum urbe excisa. Confer τὰ οἰκούρια, Trach. 542.

521. τῶν ἀπὸ στρατοῦ breviter dictum pro κῆρυξ τῶν τοῦ στρατοῦ, ἀπὸ στρατοῦ ἥκων, ut οἱ ἐξ ἀγορᾶς ἔφευγον et similia. Vide Herm. ad Soph. El. 135.

525. Angl. *a pleasing disease this which you have had upon you.* i. e. νόσος quatenus dolor erat propter diuturnam absentiam, τερπνὴ ob reditus lætitiam. Amant Græci talia componere, ut ἀνώδυνον κακὸν Ajac. 554. λαθίπονος ὀδύνα Trach. 1017. ἴστε K. ex Flor. qui male vertit: "num novistis vos intulisse hunc lætum morbum?"

ΧΟ. τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος.
ΚΗ. ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις;
ΧΟ. ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν.
ΚΗ. πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν, στύγος στρατῷ;
ΧΟ. πάλαι τὸ σιγᾷν φάρμακον βλάβης ἔχω.
ΚΗ. καί πως ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς;
ΧΟ. ὡς νῦν τὸ σὸν δή, καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις.
ΚΗ. εὖ γὰρ πέπρακται. ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ
τὰ μέν τις εὖ λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν,
τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. τίς δὲ, πλὴν θεῶν,
ἄπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;
μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας,
σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους,—τί δ' οὐ

527. Quia si tu reditum cupiebas, nos etiam pari affectu absentem exercitum desiderabamus. In tali, inquit, casu γεγηθὸς δάκρυον recte vocari potest τερπνὴ νόσος, sc. ὅτ' ἀντιφιλεῖ ὁ φιληθείς.—πεπληγμένος mutant in πεπληγμένοι, sed singularis numerus ad δεσπόσω accommodari videtur. Obscure innuit chorus res tam male domi habitas esse ut vehementer optaverint reditum Agamemnonis. Hinc ἀμαυρᾶς φρενὸς v. 529. Cf. v. 39. Minus recte intelliges animum *tristificum;* imo qui sententiam suam non ausit expromere, v. 531.

530. στρατῷ fortasse corruptum est. Interpunxit Bl. post ἐπῆν, hoc sensu: unde vero hæc tanta vobis tristitia, quæ reduci exercitui auditu injucunda est, utpote ovanti et lætabundo? Hoc melius videtur quam στρατῷ interpretari *populo,* quum proxime præcessit eadem vox alio sensu. δύσφρον στύγος Scholefieldius ironice dictum putat pro *lætitia.*

533. Adeo metuebam, ut, quod tu modo dixisti, nunc libenter moriar præ gaudio. Plat. Symp. p. 221. B. ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, κ. τ. λ.

535. Omnes libri εὖ λέξειεν, *recte quis dicat,* quod audacius videtur mutare in ἂν λέξειεν. Neque enim dubitandum est quin optativum omisso ἄν haud parum sæpe usurpaverint tragici; an sensu paullum diverso non dixeris confidenter. Vide sup. 339. Cho. 839. Suppl. 707. inf. 1133. εὐπετῶς spectat ad ludum tesserarium, ut εὐβόλως Cho. 683. εὖ πεσόντα sup. 32.

539. σπαρνὰς πάρηξεις videtur

στένοντες, οὐ λαχόντες, ἥματος μέρος;
τὰ δ' αὖτε χέρσῳ, καὶ προσῆν πλέον στύγος·
εὐναὶ γὰρ ἦσαν δηΐων πρὸς τείχεσιν·
ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι
δρόσοι κατεψέκαζον, ἔμπεδον σίνος
ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα.
χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον,
οἷον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιών,
ἢ θάλπος, εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς
κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών—
τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; παροίχεται πόνος·
παροίχεται δὲ, τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν,
τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν.
τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,
τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου;

significare appulsus navium dum prætervehuntur sive legunt oram (παρακομίζονται) subinde factos. Angl. *infrequent landings.* δυσαυλίας, *comfortless bivouacks,* στιβάδας scil. quæ recte dicuntur κακόστρωτοι. Confer Thuc. IV. 54. ad fin.

540. "*Quid est quod non quereremur, quid quod non experti simus diei sortem.*" (Angl. *as our day's portion*) K.

541. i. e. καὶ πλέον στύγος προσῆν. εὐναὶ sunt stationes excubitorum; cf. v. 327. γὰρ autem est *quoniam,* nam quod ad sententiam, præposita est hæc clausula. Intellige: Terra autem vel graviora passi sumus; nam quoniam excubias agebamus ad mœnia, ἔνδροσον εὐνὴν habebamus: cf. v. 12. ἐξ οὐρανοῦ δρόσος est *ros;* λειμωνία δρόσος ἀπὸ γῆς est is humor sive vapor nebulosus qui e locis madidis ac stagnis exoritur. Notabit lector δρόσοι τιθέντες pro τιθεῖσαι. Utrum ὁ δρόσος etiam in usu fuerit, an hæc sit audacior structura participii, ignoramus. Confer Cho. 582.

551. τοῖσι μὲν τεθν. opponitur ἡμῖν δὲ v. 556. Utrique præteriit molestia: mortuo, quia abest omnis cura ac sensus; superstiti (τοῖς λοιποῖσιν) quia majus est gaudium propter recentem victoriam quam luctus propter amissos socios.

553. ἐν ψήφῳ, *accurate computando.* Arist. Vesp. 656. λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός.

καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ.
ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ
νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιῤῥέπει·
ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει,
ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις·
"Τροίαν ἑλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος
θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα
δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος."
τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν
καὶ τοὺς στρατηγούς· καὶ χάρις τιμήσεται
Διὸς τάδ' ἐκπράξασα. πάντ' ἔχεις λόγον.
ΧΟ. νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι·
ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν.
δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν
εἰκὸς μάλιστα, ξὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ.
ΚΛ. ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο,

555. Sententia: ego arbitror non modo non dolendum esse, verum etiam magnopere gaudendum propter res gestas (ξυμφοραῖς.) Vulgo hunc versum falsissime interpretantur.

559. ποτωμένοις, (nisi legendum ποτώμενοι vel ποτώμενος, quod cum sequentibus construatur) significat ὅποι ἂν ποτώμεθα, *ubicunque per maria ac terras volitemus*. Quocunque eamus, inquit, licebit in posterum huic uni eidemque soli gloriari, etc. δήποτε, *tandem*, Eur. Troad. 506. Hel. 855.—ἀρχαῖον *olim antiquum futurum* interpretatur Herm. ad Œd. Col. 1628. ubi legitur πίστιν ἀρχαίαν de futuro tempore. Sed εἰκὸς κομπάσαι latius accipiendum videtur, ut etiam de posteris dictum. De γάνος vide not. ad Suppl. 996.

564. Nec Jupiter non honorandus, cujus favore res feliciter gestæ sunt, sc. Διὸς ξενίου v. 353.

567. Sententia proverbialis erat καλὸν καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά, Fragm. 278. Angl. *never too late to learn*. Sed ludit poeta in εὖ μαθεῖν, quod hic est *bonum nuntium accipere*.

569. πλουτίζειν (ταῦτα) ἐμέ, ut hæc, quæ modo nuntiata sunt, divitem et beatum me reddant; sc. ut præmium nuntiandi accipiam.

ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρὸς,
φράζων ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν·
καί τίς μ' ἐνίπτων εἶπε, Φρυκτώρων διὰ
πεισθεῖσα, Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;
ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ.
λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην·
ὅμως δ' ἔθυον· καὶ γυναικείῳ νόμῳ
ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν
ἔλασκον εὐφημοῦντες ἐν θεῶν ἕδραις,
θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.
καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν;
ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον.
ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν
σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. τί γὰρ
γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν,
ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ,
πύλας ἀνοῖξαι; ταῦτ' ἀπάγγειλον πόσει,
ἥκειν ὅπως τάχιστ', ἐράσμιον πόλει.
γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολὼν,

576. Anglice, *they would fain have proved me to be in error.* Idem usus verbi *φαίνεσθαι*, qui notandus est, occurrit Ajac. 1020. 1241.

577. *γυναικείῳ νόμῳ.* Mihi hæc verba addita videntur quia *ὀλολυγμὸς* proprie de fœminarum ejulatu usurpatur. Vide Blomf. Gloss. ad v. 27. Alii interpretantur *muliebri jussu*; sc. quia nondum domum redierat rex. Sed *ὀλολυγμὸν* tollebant omnes reginæ exemplum secuti v. 570.

580. Acclamabant bona verba dum extinguebant ignem. *θυηφάγον*, cf. v. 94.

587. *ἀνοῖξαι* pro *τοῦ* vel *ἢ ἀνοῖξαι*, quod minus durum est sequente *τούτου*. Optime comparavit Blomf. Alcest. 879. *τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου;*

589. *εὕροι, inveniat.* Et hoc profecto cum egregia simulatione dictum. Mireris rem tam simplicem fefellisse interpretes. Solœcum esset *εὕροι* pro *ὅτι εὕροι*, nisi

οἵανπερ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα
ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν,
καὶ τἄλλ' ὁμοίαν πάντα, σημαντήριον
οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου.
οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν
ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.
ΚΗ. τοιόσδ' ὁ κόμπος, τῆς ἀληθείας γέμων,
οὐκ αἰσχρὸς ὡς γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν.
ΧΟ. αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι
τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγον.
σὺ δ' εἰπέ, κῆρυξ, Μενέλεων δὲ πεύθομαι,
εἰ νόστιμός τε καὶ σεσωσμένος πάλιν
ἥξει ξὺν ὑμῖν, τῆσδε γῆς φίλον κράτος.
ΚΗ. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ,
ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.
ΧΟ. πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις;

de re præterita dictum, ut Soph. Phil. 617. Ita tamen hunc locum expediunt Dind. Peile. Scholefieldius infeliciter proposuit *εὑρεῖ*, quod verbum nihili est. Quod addit regina *οἵανπερ οὖν ἔλειπε*, eo tecte significat se ne tum quidem marito fidem servasse. Confer *ὥσπερ οὖν* v. 1142.

595. *χαλκοῦ βαφὰς* despero equidem unquam probabiliter explicari posse. Proverbium fortasse fuit, de quo nihil nobis innotuit. Quæ mihi vera videatur scriptura, exposui ad Suppl. 401. Sed vide *Theatre of the Greeks*, p. 148. ed. 4.

596. *ὁ κόμπος, τοιόσδε ὤν*, quum sit verissimus, dictu honestissimus est nobili fœminæ, Angl. *for a well-born lady to utter*. *τῆς ἀληθείας γέμων* subtiliter additur, quo apertior fiat auditoribus Clytæmnestræ simulatio.

599. *τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς*, *ut decet claros interpretes*, K. Vide ad v. 1155. 1029.

601. *νόστιμός γε* libri. Particulam sententiæ minus accommodatam ipse mutavi.

605. Utinam igitur narres quæ læta simul et vera sint: nam si læta a veris separentur, h. e. si quis læta nuntiet quæ vera non sint, mendacium facile detegitur. Opponuntur *τὰ ψευδῆ καλὰ* v. 603. et *τἀληθῆ κεδνὰ* v. 605.

σχισθέντα δ', οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε.
ΚΗ. ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ,
αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. οὐ ψευδῆ λέγω.
ΧΟ. πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου,
ἢ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος, ἥρπασε στρατοῦ;
ΚΗ. ἔκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ·
μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω.
ΧΟ. πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος, ἢ τεθνηκότος
φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετο;
ΚΗ. οὐκ οἶδεν οὐδεὶς ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς,
πλὴν τοῦ τρέφοντος ἡλίου χθονὸς φύσιν.
ΧΟ. πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ
ἐλθεῖν τελευτῆσαί τε δαιμόνων κότῳ;
ΚΗ. εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ
γλώσσῃ μιαίνειν· χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν.
ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει
στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ,—
πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν,

607. Inepte vulgo ἀνὴρ, cum plane de Menelao sermo sit. Scripsi igitur ἀνήρ.

610. Interpretor: *an tempestas eum abripuit, quod esset commune damnum exercitus?* Vide ad v. 218.

613. Sententiam bene exposuit Peile. Voluit poeta: πότερα τοῦτο ἐπύθεσθε αὐτοῦ ἔτι ζῶντος, an rumor de mortuo ab aliis navigatoribus circumferebatur?

617. Enarra, quomodo tempestas ira deorum immissa Argivis inciderit. ἐλθεῖν τελευτῆσαί τε, h. e. ab initio ad finem. Non video quomodo hæc verba significare possint quod dedit K. "Num tempestas classi missa infaustam per iram divinam habuit finem?"

620. ἡ τιμὴ θεῶν. Quia mala deprecanda sunt supplicationibus (ἀπευκτά), bona sacrificiis prosequenda.

623–6. His versibus describitur duplex calamitas belli, tum publica (v. 623) tum privata (v. 624), ut et supra 416–8. Ea dicitur διπλῆ μάστιξ, et δίλογχος ἄτη, et φοινία ξυνωρίς: errant enim qui *ferrum et flammam* intelligunt. ἐξαγίζειν pro-

πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων
ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ,
δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα,—
τοιῶνδε μέν τοι πημάτων σεσαγμένον
πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων·
σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον
ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν—
πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων
χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;
ξυνώμοσαν γὰρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν,
Πῦρ καὶ Θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην,
φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν.
ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά·
ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλῃσι Θρῄκιαι πνοαὶ
ἤρεικον· αἱ δὲ, κεροτυπούμεναι βίᾳ
χειμῶνι, τυφῷ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,

prie est *piaculi causa expellere*, ut recte K. tum simpliciter *exstirpare, delere.*—τυχεῖν, *accidere*, Prom. 354.

627. Quum, inquam, talibus infortuniis cumulatus venit nuntius, rectum ac consentaneum est hunc hominem (πρέπει τόνδε, sc. τὸν ἄγγελον,) cantare carmen Furiarum, sc. κακαγγέλῳ γλώσσῃ uti: me vero, qui læte nuntians salvas res venerim urbem prospera fortuna utentem, minime decet hæc tam diversa miscere. Respondent μὲν v. 627. et δὲ v. 629. Pro vulg. σεσαγμένων scripsi cum Pors. et Bl. σεσαγμένον, quod unice verum puto. Sic ἀχύρων σεσαγμένος Pherecrates, ap. Meineke Frag. Com. II. i. p. 344.

631. Confer v. 482. Debebat: οὐ δεῖ συμμίξαι, sed abrumpit structuram. Proverbium fuisse videtur κακῷ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται, Eur. Ion. 1017.

632. Non dubito quin pro Ἀχαιῶν—θεοῖς legendum sit Ἀχαιοῖς—θεῶν. [Id video conjecisse Dobræum Advers. II. p. 24.]

634. Majusculam literam præfixi ob masculinum ὄντες ἔχθιστοι, unde apparet personarum loco esse hæc duo elementa.

639. Vulgo χειμῶνι τυφῶ. Sed quoniam dici non potest κεροτυπεῖσθαι σὺν ζάλῃ, necessarium videtur construere κεροτυπούμεναι χειμῶνι, σὺν τυφῷ ζάλῃ τε, quod

ᾤχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ.
ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος,
ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.
ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ', ἀκήρατον σκάφος,
ἤτοι τις ἐξέκλεψεν, ἢ ἐξητήσατο
θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἴακος θιγών.
Τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο,
ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν,
μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα.
ἔπειτα δ' ἄδην πόντιον πεφευγότες,
λευκὸν κατ' ἦμαρ, οὐ πεποιθότες τύχῃ,
ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος

monuit Dobræus. ἄφαντοι ii sæpe dicuntur qui sub aquis merguntur, cf. v. 607. Iph. Taur. 764. Thucyd. VIII. 38. *Nusquam apparere* dicit Cicero, simili euphemismo.—ποιμὴν κακὸς vulgo accipiunt de *vento;* ego de inscito gubernatore, (cf. Suppl. 747.) qui naves huc illuc ita torserit e recto cursu, ut inter se conflictarentur. cf. Cho. 195.

642. ἀνθοῦν. Lucret. v. 1441. *Tum mare velivolum florebat navibus pandis.* Recte K. "In mari apparent mortuorum corpora, ut flores sparsi per pratum." Hinc Eur. Iph. Taur. 300. ὥσθ' αἱματηρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἁλός.

643. "Genitivos librarii posuerunt præcedentibus decepti genitivis ἀνδρῶν Ἀχαιῶν. Scribendum ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις cum Stanleio." DIND. cui prorsus assentior. Alii νεκροῖς ἐρειπίων pro θραύσμασιν ἐρειπίων accipiunt, durissime.

644. *Nos tamen* (vide ad Suppl. 238.) *et navim nostram, illæsam alveum, deus aliquis, certe non homo, subripuit, aut impetravit ut nobis parceretur.* Nempe ira deorum immissa est tempestas, v. 618.

647. ἐφέζετο, ut volucris vel dea cœlitus demissa. σωτὴρ pro σώτειρα positum illustravit Bl. in glossario. Propertius, 1. 17. 7. *Nullane placatæ veniet Fortuna procellæ? Hæccine parva meum funus arena teget?* Vide autem *Theatre of the Greeks*, p. 71. ed. 4.

652. ἐβουκολοῦμεν, Angl. *we brooded over*, malo sensu. Non recte vertunt *we beguiled*. Sensus: ipsi periculo exempti conflictatum ac misere disjectum exercitum dolebamus.

στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου.
καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τις ἐστὶν ἐμπνέων,
λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας· τί μή;
ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταὔτ' ἔχειν δοξάζομεν.
γένοιτο δ' ὡς ἄριστα· Μενέλεων γὰρ οὖν
πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν.
εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ
καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα, μηχαναῖς Διὸς
οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος,
ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν.
τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι τἀληθῆ κλύων.

ΧΟ. τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' στρ. ά.
ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως—
μή τις, ὄντιν' οὐχ ὁρῶ-
μεν, προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου
γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων;—
τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ'
Ἑλέναν; ἐπεὶ πρεπόντως
ἐλένας, ἔλανδρος, ἐλέπτολις,
ἐκ τῶν ἀβροτίμων
προκαλυμμάτων ἔπλευσε
Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ.

655. τί μή; sc. λέγωσιν. Vide ad Suppl. 351. Rarissime occurrit tertia persona deliberativi subjunctivi, nisi in oratione obliqua, ut οὐ φησὶν εἰδέναι ὅτι εἴπῃ. Sed bene τί μήν; Linwood ad Eum. 197.

659. εἰ δ' οὖν. De vi harum particularum vide inf. ad v. 1009.

672. ἀβροπήνων Salmasius, solita confusione inter τ et π, ι et η, μ et ν. Id scripsisse poetam non dubito; sed malunt hodierni critici retinere quod ineptum est quam corrigere. προκαλύμματα sunt pretiosa velamina foribus thalami obtenta; quæ si reliquit, reliquit etiam ipsum thalamum.—γίγαντος, μεγάλου, ἰσχυροῦ, Hesych. et sic K.

πολύανδροί τε φεράσπιδες κυναγοὶ
κατ' ἴχνος πλάταν ἄφαντον
κελσάντων Σιμόεντος ἀκτὰς
[ἐπ'] ἀεξιφύλλους, δι' ἔριν
αἱματόεσσαν.
Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρ- ἀντ. ά.
θώνυμον τελεσσίφρων
μῆνις ἤλασεν, τραπέ-
ζας ἀτίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ
καὶ ξυνεστίου Διὸς
πρασσομένα τὸ νυμφότιμον
μέλος ἐκφάτως τίοντας,
ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπεν
γαμβροῖσιν ἀείδειν.
μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον
Πριάμου πόλις γεραιὰ
πολύθρηνον μέγα που στένει, κικλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον,

675. *Et multi* (navigarunt, ἔπλευσαν v. 673.) *venatores, vestigiis eorum* (Helenæ et Paridis) *insequentes, qui navim nusquam visam jam antea appulerant virides ad ripas Simoentis.* Fugitiva navis dicitur ἄφαντος, quia Trojam prius advenerat, et insequentes præverterat: et hoc quidem ex ratione venandi κατ' ἴχνος.—αὐξιφύλλους Stanl. ἀεξιφύλλους cod. Farn. ἀξιφύλλους vulgo. Seclusi ἐπὶ ut spurium, alii enim εἰς, nec requiritur præpositio ad structuram; vide Suppl. 15. Obscura sunt ultima verba, δι' ἔριν αἱματόεσσαν. Videntur significare *propter Helenam, quæ causa postea fuit rixæ.*

680. κῆδος duplici sensu, et *curam* et *affinitatem.*

685. πρασσομένα duplicem regit accusativum, ut πράττεσθαί τινα χρέος sæpe dicitur. Cf. v. 785. Thuc. IV. 65. Nub. 246.—ἐκφάτως τίοντας, *nunc* demum pœnas pendentes pro eo hymenæo, quem *tunc* Paridis fratribus canere accidit. Confer τίσει Cho. 427. ἐκφάτως incertum est: fortasse valet ὁμολογουμένως.

πάμπροσθ' ἡ πολύθρηνον αἰῶν'
ἀμφὶ πτολιτᾶν μέλεον
αἶμ' ἀνατλᾶσα.

ἔθρεψεν δὲ λέοντα στρ. β'.
σίνιν δόμοις ἀγάλακτον οὕ-
τως ἀνὴρ φιλόμαστον,
ἐν βιότου προτελείοις
ἄμερον, εὐφιλόπαιδα,
καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.
πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις
νεοτρόφου τέκνου δίκαν,
φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα, σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.
χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἀντ. β'.
ἔθος τὸ πρὸς τοκέων· χάριν

693. Quæ per totum tempus exinde elapsum (πάμπροσθε) miseram ætatem perpessa est propter effusum civium suorum sanguinem. Metrum nemo adhuc potuit constituere. Scribendum putavi πτολιτᾶν pro πολιτᾶν cum Butlero, unde hic et antistrophicus versus choriambicus evadit, qualis Theb. 717. Qui vir μετρικώτατος confecit ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους respondentem τῷ: αἰῶν' ἀμφὶ πολιητᾶν, eum facile credas in corruptis explicandis non diu hæsurum.

697. ἀγάλακτον, non lacte nutritum, sed cibo manibus porrecto. Confer v. 704.

700. γεραροῖς ἐπίχαρτον recte interpretari videtur vir doctus J. W. Donaldson, *New Cratylus*, p. 377. *propter oblata munera* (sc. cibos) *jucundum ac blandum.* γεραρὸν enim idem valere ac γέρας luculenter probavit, collato Suppl. v. 652. ubi vide quæ ego adnotavi. εὐφιλόπαις est παισὶν εὐφιλής, *pueris amicus.*

702. ἔσχε, i. e. ἦν. ἔσκ' Casaub. ut Pers. 658. ἦστ' Dind. confidentius quam felicius. ἔσχε δίκαν interpretatur K. *habebat id quod justum est infanti.* Sed ἔχειν pro εἶναι parum offendit.

707. τοκήων et τροφᾶς libri. Quod dedimus ex cod. Farn. metro satisfacit, sed dubiæ auctoritatis est.

γὰρ τροφεῦσιν ἀμείβων,
μηλοφόνοισιν ἄγαισιν
δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν·
αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη,
ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις,
μέγα σίνος πολυκτόνον·
ἐκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη.
παρ' αὐτὰ δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν στρ. γ'.
λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας,
ἀκασκαῖον †δ'† ἄγαλμα πλούτου,
μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος,
δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος·
παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν
δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς,

710. ἀκέλευστος. Qui enim epulas parandas curat, ὀψωνεῖ, (Angl. *caters*) jussu domini sc. parochi id facit. Confer ἄκλητος δαιταλεὺς Prom. 1045. ἄμισθος ξυνέμπορος Cho. 720. ἀοιδὰ ἀκέλευστος ἄμισθος inf. 951. Cave ne cum K. locum interpreteris.—ἄγαισιν pro ἄταισιν Herm. quod valeat *invidiosa cæde pecoris*. ἀγαῖσιν K. ex Lex. ap. Bekk. Anecd. p. 336. ἀγαί· οἱ τραγικοὶ τὰς τρώσεις οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ τραύματα. Cf. Pers. 427. Hom. Il. v. 161. At dubitari potest de mensura primæ syllabæ. Vid. Donaldson ad Pind. Pyth. II. 81.

715. ἱερεὺς ἄτας, sacerdos calamitatis, dicitur leo, quia mactando pecori operam dat, et quodammodo sacerdotis officium implet. —ἐκ θεοῦ, sc. deus aliquis auctor erat ut inscius homo leonis catulum in domo enutriret.—ἄτη, *cædes*, inf. 1501.

716. παρ' αὐτὰ, juxta eum modum, similiter. *statim* vertit Scholef. vix recte comparans παρ' αὐτὰ τὰ δικήματα Dem. p. 523. Sic etiam Blomf. ex Hesychio. — *Similiter* Trojam venit Helena, primum deliciæ et amor omnium, mox Priami filiis et populo universo pestis infestissima. Ipsa Helena, ut κτῆμά τι, *res*, non *persona*, vocatur φρόνημα, ἄγαλμα, βέλος, h. e. φρονοῦσα μαλθακὰ, πλούτῳ ἀγαλλομένη, βέλος τοξεύουσα ἀπ' ὀμμάτων: vide ad v. 404.

721. παρακλίνουσα, in aliam viam conversa, non amplius eadem visa quæ primo habebatur. *In pejus mutata*. DIND.

δύσεδρος καὶ δυσόμιλος
συμένα Πριαμίδαισιν,
πομπᾷ Διὸς ξενίου,
νυμφόκλαυτος Ἐρινύς.
παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος ἀντ. γ'.
τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον
τεκνοῦσθαι, μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν·
ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει
βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν.
δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰ-
μί· τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον
μετὰ μὲν πλείονα τίκτει,
σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ.
οἴκων γὰρ εὐθυδίκων
καλλίπαις πότμος ἀεί.
φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις στρ. δ'.
μὲν παλαιὰ νεά-

726. νυμφόκλαυτος, "deflenda sponsis, quorum cantus vertit in planctum," K. Imo Erinys sub forma sponsæ, πολλοῖς κλαύματα παρεχούσης. *Trojæ et patriæ communis Erinys* Virg. Æn. II. 573. *Lacedæmonia mulier, Furiarum una*, ap. Cic. de Div. I. 50.

732. Ego vero aliter sentio. Mihi videtur non tam magna felicitas quam scelus et impietas progignere prolem ipsi similem; nam domus probæ et honestæ, utcunque dives sit, ea conditio est, ut semper bonam habeat progeniem. Quæ sit proles impietatis discimus ex Eum. 506, nempe ὕβρις, et ὕβρις παλαιὰ τίκτει, κ. τ. λ.

738. Hanc stropham, quæ paullo corruptior in libris legitur, acute emendavit et explanavit V. D. *New Cratylus*, p. 413. Sed nec ille totam rem enucleavit; restant enim plura in antistrophico carmine quæ strophicis non respondent. Locum valde incertæ scripturæ melius et probabilius aliis equidem non possum interpretari; sed tamen, ut opinor, satis idoneus sensus extricari potest, si duce metro quædam licebit sobria manu immutare, quædam ut plane insititia secludere.

ζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν
ὕβριν τότ' ἢ τόθ', ὅτε τὸ κύριον μόλῃ·
νεαρὰ †δὲ† φύουσα Κόρον,
δαίμονά τε τὸν ἄμαχον [ἀπόλεμον]
ἀνίερον Θράσος, μελαί-
να μελάθροισιν Ἄτα,
εἰδομένα τοκεῦσιν.
Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν ἀντ. δ'.
δυσκάπνοις δώμασιν
τὸν δ' ἐναίσιμον τίει [βίον.]
τὰ χρυσόπαστα δ' ἐσθλὰ σὺν πίνῳ χερῶν
παλιντρόποις ὄμμασι λεί-
πουσ' ὅσια προσέβα,
δύναμιν οὐ σέβουσα πλού-

740. ὅτε emendavit K. pro vulg. ὅταν. Hæc particula sæpius apud Homerum legitur cum subjunctivo, ut aliquando apud tragicos ἐπεὶ, εἰ, ὅς, et similia. Vide K. not. crit.—Verte, *hoc vel illo tempore, quando justum tempus advenerit.* Sic κύριος ἡμέρα Suppl. 712.—τότ' ἢ τότ', *aliquando*, Androm. 853. Blomf.

742. Vulgo, νεαρὰ φάους κότον, quod quoquo modo explicare frustra laborat K. Non prorsus abhorret a librorum scriptura νεαρὰ δὲ (melius ad metrum νέα δὲ) φύει Κόρον: vide Herod. VIII. 77. κόρον ὕβριος υἱόν: sed veri etiam similius φύουσα, quoniam hoc multo facilius in φάους corrumpi potuit quam in φύει. In antistrophico versu scripsi ob metrum λείπουσ' pro λιποῦσ'. Structura est: νεαρὰ δὲ ὕβρις φιλεῖ τίκτειν, φύουσα Κόρον. Hæc dea, ὕβρις, parit geminam prolem, Κόρον et Θράσος, qui sunt δύο Ἄτα, (confer Antig. 533.) similes parentibus. Vulgo legitur μελαίνας ἄτας et εἰδομέναν. Ceterum verba ἀπόλεμον v. 742. et βίον v. 749. ut interpolata uncis inclusi propter metrum.

750. σὺν πίνῳ χερῶν, si impuræ sint domini manus. Confer χέρες οὐχ ὅσιαι Cho. 370. καθαρὰς χεῖρας Eum. 303.

753. οὐ σέβουσα, *non probans*, inf. 1590. cf. Herm. ad Androm. 940.—παράσημον αἴνῳ, cujus laus et popularitas spuria est, ut male cusa pecunia, sc. non recte et

του παράσημον αἴνῳ·
πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ.

ἄγε δὴ, βασιλεῦ, Τροίας πτολίπορθ',
Ἀτρέως γένεθλον,
πῶς σε προσείπω; πῶς σε σεβίζω,
μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας
καιρὸν χάριτος;
πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι
προτίουσι δίκην παραβάντες.
τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν
πᾶς τις ἕτοιμος, δῆγμα δὲ λύπης
οὐδὲν ἐφ' ἥπαρ προσικνεῖται·
καὶ ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς
ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι.
ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων,
οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτὸς
τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας
ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.
σὺ δέ μοι τότε μὲν, στέλλων στρατιὰν
Ἑλένης ἕνεκ'—οὐ γάρ †σ'† ἐπικεύσω—

honeste tributa, Angl. *falsely stamped with praise.*—πᾶν ἐπὶ τέρμα νωμᾷ, omnia ad finem dirigit, sc. scelus ad malum exitum, virtutem ad felicem.

760. καιρόν. Vide ad v. 356.

761. τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι τοῦ εἶναι.

765. Confer Juven. Sat. III. 101. *Flet, si lacrymas conspexit amici, nec dolet.* Pind. Nem. I. 82. εὐθὺς ἀπήμων κραδία κἄδος ἀμφ' ἀλλότριον.—ὁμοιοπρεπεῖς, aspectus similitudine assumpta.

768. προβατογνώμων, ut θυμὸν ἱππογνώμονα Frag. 224. Proxime sic intellige: οὐκ ἔστι τοῦτον λαθεῖν ὄμματα, κ. τ. λ. *talem hominem oculi non possunt fallere, qui simulant tantum amicitiam.*

773. σ' ob metrum inseruit Musgravius.—ἀπομ ὑσως γεγραμ-

κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος,
οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων,
θράσος ἀκούσιον
ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων·
νῦν δ' οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς, οὐδ' ἀφίλως,
εὔφρων [τις] πόνος εὖ τελέσασιν.
γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος
τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως
πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους
νόστου, δικαίων θ', ὧν ἐπραξάμην πόλιν
Πριάμου· δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ
κλύοντες, ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς
εἰς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως
ψήφους ἔθεντο· τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει
ἐλπὶς προσήει χεῖλος οὐ πληρουμένῳ.

μένος, inscite pictus, non bene mihi repræsentatus. Sensus totius loci hic est. Quidam homines non loquuntur sincere, sed simulant benevolentiam; ego vero, utpote honestius erga te animatus, libere dico sententiam meam; ut olim te culpabam cum Trojam proficiscereris, sic nunc, rebus feliciter gestis, parta victoria ex animo gavisus sum. Permire hallucinatur K. in hoc loco interpretando.

781. δικαίως, *disinterestedly,* quo sensu occurrit δίκαιος Heracl. 2. Iph. Aul. 48. Innuit, opinor, Ægisthum et si quos ille pecunia obstrictos tenet.

785. δικαίων, i. e. δίκης. Vide Eum. 392. Comparat Herm. Iph. Taur. 559. ὡς εὖ κακὸν δίκαιον ἐξεπράξατο, i. e. κακὴν δίκην.

786. οὐκ ἀπὸ γλώσσης, non ex ore causidicorum, uti nos homunciones. Vide ad v. 710. ψήφους ἔθεντο, pro ἐψηφίσαντο, nisi legendum ἀνδροθνῆτος φθορᾶς cum Dobræo, Adv. II. p. 24.

790. Vulgo χειρός. Verissime,

καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις.
ἄτης θύελλαι ζῶσι· συνθνήσκουσα δὲ
σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς.
τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν
τίνειν· ἐπείπερ καὶ πάγας ὑπερκότους
ἐπραξάμεσθα, καὶ γυναικὸς οὕνεκα

ut opinor, χεῖλος Casaub., quod non uno argumento probari potest. Imprimis, Græce vix dicitur χειρὸς πληροῦσθαι pro ὑπὸ χειρός, quicquid sibi persuadeant interpretes; et ἐλπὶς χειρὸς, *expectatio manus*, absurdam reddit sententiam. Deinde προσῄει, a προσιέναι, sine casu hic stare non potest; nam aliud esse προσῆν, aliud προσῄει, nemo non videt. Perspexerunt autem quidam VV. DD. Pandoræ fabulam hic tetigisse poetam, in cujus arca spes sola mansisse dicitur. Tu, lector, audi Hesiodum eam rem narrantem, Opp. v. 96.

μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι
ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ ΧΕΙΛΕΣΙΝ.

Quid vero est illud χεῖλος? Videtur fuisse circulus sive annulus, (Theocr. I. 29. Acharn. 459.), interdum pretiosioris metalli (Od. IV. 616.) qui internam (ἔντοσθεν Theocr.) oram calicis circumductus mensuram altitudinis infuso liquori præbebat. Si calix ora tenus impletus erat, dicebatur ἐπιχειλής: si ad summum, μεστὸς vel πλησύμενος: quod apertissime patet ex Arist. Eq. 814.

ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὐρὼν ἐπιχειλῆ.

Hoc igitur loco spes προσῄει χεῖλος, ad oram accedebat, h. e. ad summum vas appropinquabat, quanquam id non erat μεστόν, *plenum*, οὐ πληρούμενον. Ceterum τῷ ἐναντίῳ κύτει etiam de lance intellige, propter οὐ διχορρόπως v. 788. non solum de urna judicum, in quam calculi demittebantur: ita enim composita est metaphora, ut utramque simul in animo habuerit poeta. Confer Suppl. 599. 959.

792. Sensus est: vivit adhuc calamitas, quanquam resedit et extincta est flamma (v. 791); et cinis συνθνήσκων, simul cum elanguenti favilla emoriens, pingues emittit flatus ex consumptis divitiis. Nota antithesin in ζῶσι et συνθνήσκουσα, de qua vide ad Cho. 264.

796. ἐπραξάμεσθα, nobismet ipsis insidias contra Trojanos paravimus. Id vero non scripsit Æschylus, sed ἐφραξάμεσθα, *contruximus*. (Cf. Theb. 795.) Etenim infra 1347, legimus φράσσειν ἀρκύστατα, et de hoc ipso rete supra, v. 350, dicitur ὑπερτελέσαι, *superare*, sc. ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος.

πόλιν διημάθυνεν Ἀργεῖον δάκος,
ἵππου νεοσσὸς, ἀσπιδοστρόφος λεὼς,
πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν·
ὑπερθορὼν δὲ πύργον ὠμηστὴς λέων,
ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ.
θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε·
τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων,
καὶ φημὶ ταυτὰ, καὶ ξυνήγορόν μ' ἔχεις.
παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ συγγενὲς τόδε,
φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν.
δύσφρων γὰρ ἰὸς, καρδίαν προσήμενος,
ἄχθος διπλοίζει τῷ πεπαμένῳ νόσον·
τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πήμασιν βαρύνεται,
καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει.
εἰδὼς λέγοιμ' ἄν, εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι
ὁμιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς
δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί.
μόνος δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἔπλει,
ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος·
εἴτ' οὖν θανόντος, εἴτε καὶ ζῶντος πέρι
λέγω. τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς,

798. *ἵππου νεοσσός*, quia ex durateo sc. ligneo equo processit miles armatus. Virg. Æn. II. 238. Eur. Troad. 11. Od. VIII. 515.—*ἀσπιδηστρόφος* vulgo.

802. *φροίμιον*. Confer *πρῶτον μὲν*, v. 783. In proximo versu respicit ad v. 761, seq.

807. Angl. *the venom of malevolence, besetting the heart.* De accusativo vide ad Suppl. 185. Ceterum confer Tacit. Hist. I. 8. "Quædam civitates etiam finibus ademptis pari dolore commoda aliena ac suas injurias metiebantur."

811. *ἐξεπίσταμαι κάτοπτρον*, bene intelligo, bene versatus sum in speculo familiaritatis, in cujus superficie apparent quasi *εἴδωλα* animorum. Scio igitur, inquit, simulacra esse amicitiæ qui mihi se benevolos profiteri solent.

κοινοὺς ἀγῶνας θέντες, ἐν πανηγύρει
βουλευσόμεσθα. καὶ τὸ μὲν καλῶς ἔχον,
ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ, βουλευτέον·
ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων,
ἤτοι κέαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνως,
πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου.
νῦν δ' ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους
ἐλθὼν, θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι,
οἵπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν.
νίκη δ' ἐπείπερ ἕσπετ', ἐμπέδως μένοι.

ΚΛ. ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους
λέξαι πρὸς ὑμᾶς· ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει
τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλων πάρα
μαθοῦσ', ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον
τοσόνδ', ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ.
τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
ἧσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακὸν,
πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους·
καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ

821. ὅτῳ δεῖ, *qua in re*, K. Angl. *whatever requires.*

823. Ita Pors. pro vulg. πήματος τρέψαι νόσον, quod subtiliter quidem, sed frustra explicare conatur K.

829. πρέσβος Ἀργείων, h. e. γέροντες Ἀργεῖοι.

831. οὐκ ἄλλων πάρα, non edocta ab aliis, sed ipsa experta, tantum vitæ meæ enarrabo quantum præteriit dum hic Trojæ aberat. Eur. Troad. 481. οὐκ ἄλλων πάρα κλύουσ' ἔκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν.

835. ἧσθαι ἔρημον. Vide ad v. 502.

837. "Alium venire mala nuntiantem, alium pejora afferre; nam λάσκοντας ad utrumque refertur." WELL. Thuc. III. 70. ἀφικομένης Ἀττικῆς τε νεὼς καὶ Κορινθίας, πρέσβεις ἀγουσῶν. Ad ἥκειν supplendum e sequentibus φέροντα κακόν.

κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις.
καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν
ἀνὴρ ὅδ', ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο
φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν.
εἰ δ' ἦν τεθνηκὼς, ὡς ἐπλήθυνον λόγοι,
τρισώματος τᾶν Γηρυὼν ὁ δεύτερος
πολλὴν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω,
χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν,
ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι.
τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων,
πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης
ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.
ἐκ τῶνδέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ,

839. εἰ ἐτύγχανεν, τέτρωται, paullo insolentior structura. Anglice dicas, *if he kept receiving so many wounds as was the current report, he is now pierced with more holes than a net.* Thucyd. III. 65. εἰ ἡμεῖς πρὸς τὴν πόλιν ἐλθόντες ἐμαχόμεθα, ἀδικοῦμεν.

843. πολλὴν ἄνωθεν dicitur, quia χλαῖνα non nisi ad superinjecta vestimenta spectat. Soph. Trach. 540. μιᾶς ὕπο χλαίνης ὑπαγκάλισμα. Theocr. XVIII. 19. ὑπὸ τὰν μίαν ᾧχετο χλαῖναν. Si intellexisset regina omnem terram quæ sepulto corpori circumdaretur, non recte dicere potuisset χλαῖναν: sed eam tantum partem vult, quæ *supra* corpus injici solet (confer γῆν ἐπιέσσασθαι, et similia ap. Bl. Gloss.), quare addit diserte, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω. Vide autem Theb. 940, ubi τῆς κάτω solummodo rationem habuit poeta. Hæc terræ vestis dicitur τρίμοιρος, *triplex*, h. e. terno corpori ter injecta, ἅπαξ ἑκάστῳ. Ceterum pro ἐξηύχει λαβὼν legendum esse λαβεῖν, monui ad Suppl. v. 174. ubi vide.

848. ἄνωθεν. supra caput enim ligabatur laqueus. Dubitari potest, utrum πρὸς βίαν λελημμένης significet *collum violenter a laqueo constrictum*, an intelligi debeat ἐμοῦ λελημμένης, *nodum alii solverunt, quum mihi invitæ*, sc. *suspendium volenti, manus injecissent.* Priorem interpretationem amplectitur K. fortasse recte.

850. ἐκ τῶνδε, *his de causis*, inf. 1194. 1581. Ion. 843. κύριος, "qui propria in se habet," K. qui conjugale fœdus nostri amoris quasi repræsentat. Eum. 205.

ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων,
ὡς χρῆν, Ὀρέστης· μηδὲ θαυμάσῃς τόδε·
τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς, ἀμφίλεκτα πήματα
ἐμοὶ προφωνῶν, τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν
κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία
βουλὴν καταῤῥίψειεν, ὥστε σύγγονον
βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.
τοιάδε μέν τοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει.
ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι
πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών.
ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάβας ἔχω,
τὰς ἀμφί σοι κλαίουσα λαμπτηρουχίας

854. ἀμφίλεκτα πήματα simpliciter significare puto *mala utrimque prædicata;* hinc, ne apud Trojam periret Agamemno; inde, ne tumultus, plebis clamoribus excitatus, senatum subverteret. Ita certe tutius est interpretari verba βουλὴν καταῤῥίψειεν, nisi corrigendum cum Abreschio καταῤῥάψειεν, ut Eum. 26. Qui vertunt *consilium projectum inirent*, probare debent eodem sensu usurpatum esse καταῤῥίψαι quo ἀναῤῥίψαι de aleis dictum, ut Thuc. IV. 85. V. 103. Articulum alii desiderant ad βουλήν; alii id verbum dici non potuisse de heroicæ ætatis concilio autumant. Quasi vero talia accurate observaverint Tragici. Tu, lector, confer prorsus similem metaphoram de simili re positam, βουλὴν πατῆσαι, Equit. 166.

857. Metaphora a luctando petita. Confer Ajac. 988. Sensus: solent homines cum malum acciderit principi, ulterius progredi, et seditionem moliri evertendæ civitatis causa. σύγγονον ut συγγενὲς, v. 805.

863. *Lugens propter neglecta* (sc. non accensa) *signa captæ Trojæ, quæ propter te constituta erant.* Scholefieldii interpretatio nullo modo probari potest, *te lugens per noctes, cum accendebantur lucernæ, neglectæ semper.* Imprimis enim articulus non potuit sejungi a substantivo, nam longe alia structura est Cho. 498. ubi vide notam; deinde, λαμπτηρουχία vix est *nox cum accenduntur lucernæ*, sed *lampadum gestatio, sive*

ἀτημελήτους αἰέν. ἐν δ' ὀνείρασιν
λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην
ῥιπαῖσι θωΰσσοντος, ἀμφί σοι πάθη
ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου.
νῦν, ταῦτα πάντα τλᾶσ', ἀπενθήτῳ φρενὶ
λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα,
σωτῆρα ναὸς πρότονον, ὑψηλῆς στέγης
στύλον ποδήρη, μονογενὲς τέκνον πατρὶ,
καὶ γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,
κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος·
τερπνὸν δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.
τοιοῖσδε τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν.
φθόνος δ' ἀπέστω· πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ
ἠνειχόμεσθα· νῦν δέ μοι, φίλον κάρα,

sublatio (cf. v. 22); denique exilis et jejuna ex hac explicatione evadit sententia, quæ minime accommodata esset ad totius sermonis tenorem. Quoniam igitur necesse est construere τὰς ἀμφί σοι λαμπτηροῦχίας, si quis eam, quam cum Well. amplexus sum, interpretationem improbet, quorsum confugiendum? Scilicet ad candelas noctu per palatium dispositas, si forte inopinato reditu superveniret Agamemno, quas illa præ dolore aut accendere diu neglexerat, aut accensas parum curaverat!

867. Quam tempus quod inter dormiendum præteriit, h. e. quam accidere potuerunt tam brevi tempore, dum dormiebam.

868. *Nunc, quum hæc omnia perpessa sum,* sc. his curis præteritis, *læto animo dixerim hunc virum,* cet. De ἀπενθήτῳ vide Eum. 872. Prava interpunctione olim hic versus laborabat.

871. στύλος ποδήρης, ut χιτὼν ποδήρης, qui a summo ad imum pertingit, ut recte Bl. In proximo versu particula καὶ quibusdam molestiam dedit. Equidem non video cur in ea magnopere offendamur, nisi arctissimis regulis scribendi coercendum putemus poetam. Nimis argute de hoc loco agit K. qui novam quasi rerum recensionem, sc. quæ lætæ sunt potius quam plane necessariæ, a καὶ incipere arbitratur.

ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεὶς
τὸν σὸν πόδ', ὦ 'ναξ, Ἰλίου πορθήτορα.
δμωαί, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος
πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν;
εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος,
ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη.
τὰ δ' ἄλλα φροντὶς, οὐχ ὕπνῳ νικωμένη,
θήσει δικαίως ξὺν θεοῖς εἱμαρμένα.

ΑΓ. Λήδας γένεθλον, δωμάτων ἐμῶν φύλαξ,
ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ·
μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας· ἀλλ' ἐναισίμως
αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.
καὶ τἄλλα, μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ
ἄβρυνε, μηδὲ, βαρβάρου φωτὸς δίκην,
χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί·
μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον
τίθει. θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών·
ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν
βαίνειν, ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου.
λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν, σέβειν ἐμέ.
χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων
κληδὼν ἀΰτει· καὶ τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν
θεοῦ μέγιστον δῶρον. ὀλβίσαι δὲ χρὴ
βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ.

884. Junge ἐς δῶμ' ἄελπτον, nam dativum postularet ἡγῆται si adjectivum ad Agamemnonem pertineret, præter spem reducem.

885. εἱμαρμένα. Nusquam, inquit K., legitur hæc vox apud Æschylum sensu fati divini. Credo, cum semel tantum ea usus est poeta. Videtur significare *quæ debita sunt.* σὺν θεοῖς, si diis placet, si absit eorum invidia.

902. τελευτήσαντα, *non nisi postquam finiverit.* Ne igitur præsumenda felicitate eam perdas.

εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμ' ἄν, εὐθαρσὴς ἐγώ.
ΚΛ. καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί.
ΑΓ. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ.
ΚΛ. εὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε.
ΑΓ. εἴπερ τις, εἰδὼς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.
ΚΛ. τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τάδ' ἤνυσεν;
ΑΓ. ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.
ΚΛ. μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον.
ΑΓ. φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει.
ΚΛ. ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει.
ΑΓ. οὔ τοι γυναικός ἐστιν ἰμείρειν μάχης.

903. πράσσοιμεν Dind. sed εἰ πράσσοιμ'-ἄν tantum differt ab εἰ-ἂν πράσσοιμι, (quod esset ἦν πράσσοιμι, solœcismus), quantum ὅστις θέλοι-ἄν, ὅπως ποιοῖς-ἄν, vel ὅπως ἂν-ποιοῖς, ab ὅστις-ἂν θέλῃ, cet., nec quicquam peccatur in ea structura contra leges Græcæ linguæ. Confer Theb. 515. Aves, 1018. οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ φθαίης ἄν. Med. 941. Plura Scholefieldius. Sensus: si in omnibus ita me habere potero, sc. si ita modeste me geram, non dubito quin vitam absolvam in εὐεστοῖ φίλῃ, quia sic aberit deorum invidia.

905. Opinionem quidem scias *me* non esse in pejus mutaturum. Hoc est, ego quoque sententiam habeo de hac re, quam nolim pro tuo arbitrio mutare. Nam emphasin in fine versus habet ἐμέ. Fallitur, ut opinor, Scholefieldius, qui negare putat Agamemnonem "mentem se luxu corrupturum." διαφθείρειν eodem sensu legitur Eur. Hel. 920.

906. Vulgo interrogative: Num diis votum fecisti, te ita acturum, ὧδε ἔρδειν ἄν, si salvus evasisses? δείσας, quum metueres, et invidiam deorum deprecareris, pollicendo te modeste acturum. Sed rectius Peile εὔξω ἄν, *vovisses*, conjungit. Ita enim in v. δείσας timiditatem marito cum quadam acerbitate exprobrat mulier.

907. Utcunque egissem in tali tempore, *hoc* saltem dixi εὖ εἰδὼς τέλος, *well aware of the consequences:* sc. hac saltem in re nulla de eventu ambiguitas.

910. Si ita fecisset Priamus, divinæ invidiæ securus, ne tu vereare hominum vituperationem.

912. At vero is, cui non invidetur, non est felix prædicatus, ζηλωτός, ut monet K.

ΚΛ. τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει.
ΑΓ. ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις; 915
ΚΛ. πιθοῦ· κράτος μέν τοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί.
ΑΓ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας
λύοι τάχος, πρόδουλον ἔμβασιν ποδός.
ξὺν τοῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν θεῶν

914. καὶ τὸ νικᾶσθαι. Non semper vincere, verum aliquando etiam vinci.

915. Num tibi etiam talis victoria accepta est? nempe τὸ νικᾶσθαι ἀντὶ τοῦ νικᾶν. Cf. Theb. 713. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός, sc. victoriam, qua quis vincitur. Qui versus cum nostro loco debebat comparari.

916. Argutanti de voce νίκη respondet altera, enixe rogans et blanditiis rem impetratura, πιθοῦ, κ. τ. λ. Cui ille demum, importunis precibus uxoris cedere coactus, ægre assentitur: ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, κ. τ. λ. Angl. *well, if you will have it so.*

918. πρόδουλον ἔμβασιν, i. e. qui pedibus meis quasi servile officium præstant, ut iis incedant.

919. Ingeniose Dobræus, Adv. II. p. 24. corrigit ξυστοῖς δὲ pro σὺν τοῖσδε. Vestis e tenui ac bene detonso panno vocabatur ξυστίς, Theocr. II. 74. Nubb. 70. Antiphanes, Phil. Mus. Cant. I. p. 573. ut ξυστὸς ἁλουργὴς esse possit tapes mollis et bene lævigatus. Sed tamen magnopere vereor ne hæc viri docti emendatio loci sententiam penitus pervertat. ἀρβύλαι erant crassioris generis calcei, quibus utebantur Græci quum vel equitarent vel curru veherentur, ut Hippol. 1189, vel etiam rusticarentur, ut Theocr. VII. 26. Bacch. 1134. Hos igitur, ut par erat, nunc exuit Agamemno, et cothurnos, ut videtur, assumit, ne purpureos tapetes calcando conterat. σὺν τοῖσδε igitur est σὺν τοῖσδε τοῖς κοθόρνοις, vel quodcunque genus calceamenti spectatorum oculis offerebatur (cf. v. 1237). Tum ita pergit: 'Deorum ne sit invidia si hosce indutus (σὺν τοῖσδε) purpura incedam; *nam* profecto pudet me vestimenta pretiosa perdere, crassioribus calceis terendo telas argento emptas.' Vix recte dicere potuit, quod libri habent, σωματοφθορεῖν, etiam si γὰρ ad φθόνος, non ad τοῖσδε, referatur: sed γὰρ, ut opinor, necessario pertinet ad τοῖσδε, quia aliter nulla omnino ratio redditur cur calceos mutari velit. Si loci sententiam recte perspectam habeo, nihil aliud dicere potuit poeta quam quod reposuit Casaubonus, probante Dind. στρωματοφθορεῖν. Ita ἐπεξηγητικῶς additur φθείροντα,

μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος.
πολλὴ γὰρ αἰδὼς στρωματοφθορεῖν, ποσὶν
φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.
τούτων μὲν οὕτως· τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς
τήνδ' ἐσκόμιζε. τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς
θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται.
ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.
αὕτη δὲ, πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον
ἄνθος, στρατοῦ δώρημ', ἐμοὶ ξυνέσπετο.
ἐπεὶ δ' ἀκούειν σου κατέστραμμαι τάδε,
εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα πορφύρας πατῶν.

ΚΛ. ἔστιν θάλασσα—τίς δέ νιν κατασβέσει;—
τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον
κηκῖδα παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς.
οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ,
ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος.
πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν εὐξάμην,

κ. τ. λ., quod durissimum esset si de re prorsus diversa diceretur, quum proxime præcessisset σωματοφθορεῖν. Porro unice convenit στρωματοφθορεῖν cum verbis στρωννύναι et πορφυρόστρωτος, vv. 882—3. Et profecto σωματοφθορεῖν, *corpus corrumpere*, non facile significat id, quod hic dicendum erat, *corpus molliter tractare*. Alii corrigunt ϑωματοφθορεῖν, sed longe facilior est corruptio syllabæ στρωμ in σωμ. Vide sup. v. 298. et ad Suppl. 283.

920. ὄμματος φθόνος: sc. βάλοι με ἀπ' ὄμματος. Vide v. 454. βάλλεται ὅσσοις Διόθεν κεραυνός. *invidia ex visu concepta* Bl. minus recte.

933. "παγκαίνιστος est purpura, cujus talis est copia ut ea semper recenti quivis uti possit." Blomf. Gloss.

934. Libri οἴκος. οἴκοις Pors. Dind. recte procul dubio. Quid enim luculentius quam scribere: domui nostræ contigit ut harum rerum habeat, sc. suam portionem? ὑπάρχει *suppeditat* vertit K. qui solum laudat Soph. El. 919. Minus dubium exemplum exstat Theocr. XXII. penult.—προὐνεχθέντος, sc. τοῦ πατησμοῦ, si jussus esset ab oraculo.

δόμοισι προυνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις,
ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένης.
ῥίζης γὰρ οὔσης, φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους,
σκιὰν ὑπερτείνασα Σειρίου κυνός.
καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών·
ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεύς γ' ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς
οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,
ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου.
Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει·
μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.

ΧΟ. τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως στρ. ά.
δεῖγμα προστατήριον
καρδίας τερασκόπου ποταῖται,

938. μηχανωμένης, sc. ἐμοῦ, κόμιστρα ψυχῆς τῆσδε, pretium reducendi Agamemnonis. Sine ulla causa corrigunt μηχανωμένη. Nihil fere frequentius quam genitivus in tali loco positus. Vide ad Suppl. 437. Eum. 742. infra 1249. 1395. Thucyd. VII. 57. ad fin.

939. ἵκετο, *venire solet*, sc. domum porrectis ramis attingere. Altero sensu, *domum venit Agamemno*. Apparet ex. v. 941. sententiam generalem esse. Prorsus similis ratio comparandi est Cho. 239—244. Quum non excisa sit radix, inquit, pullulare solent frondes, et ita tectis increscere ut a domo defendant ardorem.

942. Mihi quidem vera videtur vulgata lectio μολών, quanquam satis negligenter repetitur participium. Blomfieldii emendationem μολὸν probarunt quidam.

944. ὅταν, sc. in media æstate: nam uvæ maturæ sunt circa autumnum. Cf. Theocr. XI. 21. ὄμφακος ὠμᾶς. — Ζεύς γ' pro τ' Porsonus. Junge ὅταν δέ γε, et confer inf. 1321. Acharn. 1105.

948—50. Suspicari possis figuram a Mysteriis petitam (τοῖς ἐποπτικοῖς), propter v. δεῖγμα. Confer Nubb. 304. Verba ἐμπέδως, προστατήριον, stabilitatem plane indicantia, spectare videntur ad statuam basi impositam, quæ metaphora temperatur et coercetur contrario verbo ποταῖται. Vide ad v. 710. Optime exprimitur imago per se levis et incerta (sc. mali

μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδὰ,
οὐδ' ἀποπτύσαι, δίκαν
δυσκρίτων ὀνειράτων,
θάρσος εὐπιθὲς ἵζει
φρενὸς φίλον θρόνον; χρόνος δ' ἐπὶ 955
πρυμνησίων ξυνεμβολαῖς
ψαμμίας ἀκάτας παρή-
βησεν, εὖθ' ὑπ' Ἴλιον
ὧρτο ναυβάτας στρατός.
πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων ἀντ. ά.
νόστον, αὐτόμαρτυς ὤν· 961
τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ

præsagitio), sed quæ adeo constanter animo adest ut fugari nequeat. De ἄμισθος ἀοιδὰ item vide ad v. 710.

952. Et cur non ea fiducia animi mei sedem occupat, ut vanos hos terrores tanquam mera somnia aspernari possit? ἀποπτύσαι Farn. vulgo ἀποπτύσας.

955. Libri χρόνος δ' ἐπεί. Quum nulla probabili ratione explicari posse videatur istud ἐπεὶ, recepi codicis Farnesiani lectionem ἐπὶ, quæ quanquam fortasse ex sola Triclinii recensione profluxit, vera tamen esse facile potest. Ita enim explicanda est impeditissimæ clausulæ sententia. Diu est, inquit, cum naves in litore alligatæ sunt, quo tempore Trojam profectus est exercitus. χρόνος παρήβησεν ἐπὶ ξυνεμβολαῖς πρυμνησίων ἀκάτας, tempus consenuit, præteriit, post ligationem funium navis in arena. ξυνεμβόλοις libri, quod correxit Herm. Pers. 398. κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ. Quid differant ἐμβολὴ et ἔμβολον docet Thuc. VII. 36. ἀντίπρωροι ταῖς ἐμβολαῖς χρώμενοι ἀναῤῥήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς—παίοντες τοῖς ἐμβόλοις. Illa est *actus impingendi*; hoc significat *rem quæ impingitur*.—ἀκάτους Bl. Adjectivum videtur fuisse ὁ καὶ ἡ ἄκατος, sc. ναῦς. Hinc τοῖσι σιταγωγοῖσι ἀκάτοισι Herod. VII. 186. i. e. πλοῖα ἄκατα. Quidni etiam ἡ ἀκάτη ναῦς?—ψάμμιος ut ποτάμιος, οὐράνιος, ἄλιος, inquit K. Cf. Hom. Hymn. ad Apoll. 506. ἐκ δ' ἁλὸς ἤπειρόνδε θοὴν ἀνὰ νῆ' ἐρύσαντο ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις.

960. Et nunc rediisse exercitum ipse meis oculis sentio: cur igitur adhuc extimescam? Sed nihilominus sponte sua animus mala præsagit, non prorsus solita confidentia usus.

θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν
θυμὸς, οὐ τὸ πᾶν ἔχων
ἐλπίδος φίλον θράσος.
σπλάγχνα δ' οὔτι ματάζει,
πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις
δίναις κυκλούμενον κέαρ.
εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς †τι
ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν
ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον.
μάλα γέ τοι †τὸ† τᾶς πολλᾶς ὑγιείας στρ. β'.
†ἐστ'† ἀκόρεστον τέρμα, νόσος γὰρ
γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει.

* * * * *

966. σπλάγχνα οὐ ματάζει, *cor non frustra præsagit.* Apud Æschylum semper fere hanc significationem habet σπλάγχνον, quod negligenter vertere solemus *viscera.* Sunt proprie τὰ σπλάγχνα majora corporis organa, ut cor, pulmo, jecur, etc. Unde sæpe apud Homerum καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο. *Viscera* sunt ἔντερα, ut inf. 1192. σὺν ἐντέροις σπλάγχνα. Quod moneo ne cui displiceat (cum K.) "imago viscerum circumactorum." Sed recte ille vidit κέαρ ἐπεξηγητικῶς ad σπλάγχνα pertinere. πρὸς φρεσὶν hic proprie intellige *adversus diaphragma circumactum*, ut Prom. 900. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει, ubi vide Gloss. Quoniam autem alteram significationem habet φρήν, huic potius, ut videtur, subjungit poeta adjectiva ἐνδίκοις et τελεσφόροις, quasi voluisset *ad mentem, jure et ratione metuentem, et exitum sc. eventum metus sui habituram.*

969. Corruptum est τι, et fortasse a Triclinio interpolatum; nam Flor. ἐξ ἐμᾶς, omisso τι. Metrum suffulcire possis legendo ἔτι, quod tamen dubium est propter sequentem vocalem. Duos versus in unum glyconeum conjunxit Dind. Confer Soph. El. 1127. ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων—εἰσεδεξάμην.

972—7. Locus corruptus et mutilus, quod ex antistropha satis apparet. Metrum restitui interserendo τὸ cum Well. Blomf. et ἐστ' ex mea conjectura. Possis etiam ἀεὶ in fine versus. Primus versus est dochmiacus non admodum numerosus; proximi duo anapæstici.—τέρμα ὑγιείας, Angl *the limit of prosperity*, ἀκόρεστόν ἐστιν, satiari non potest. Eadem sententia inf. v. 1302.

974. νόσος ὁμότοιχος ἐρείδει, ca-

καὶ πότμος εὐθυπορῶν
ἀνδρὸς ἔπαισεν ἄφαντον ἔρμα.
καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων
κτησίων ὄκνος βαλὼν
σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου,
οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος,
πημονᾶς γέμων ἄγαν,
οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.
πολλά τοι δόσις

lamitas proxime incumbit, non nisi angusto muri intervallo dissepta a felicitate. De contiguis ædibus dicitur, quibus intergeriva est paries. Sed cum metaphora a rebus nauticis petita, tum vulgaris significatio vocis τοιχος, sc. *navis latus*, (Cf. Ran. 537.) suadent potius ut illud Juvenalis comparemus, *digitis a morte remotus quatuor aut septem*, præsertim collato simillimo loco, Theb. 760.

975 Sensus est: hominis fortuna, cum prospero cursu utitur, (confer nauticum vocabulum μεσοπορεῖν, Theophrast. Char. περὶ Δειλίας) subito illiditur in scopulos sub mari latentes, Angl. *a sunken reef*. Cf. Eum. 534. Ante hunc v. deest unus versiculus.

978. Argumentum sequentis loci hoc est. Navis quidem periculo eximi potest jactura oneris sui; largior annona famem compensat; sed effusum semel sanguinem nemo revocare potest incantationibus. Confer similia Suppl. 437—45. Choeph. 42. Eum. 615. Innuit chorus, cædem Agamemnonis non esse perpetrandam, utpote ἀνήκεστόν τι. VV. 987—9. mirum in modum explicat K. Loci structura paullo impeditior est. ὄκνος, timor, hæsitatio navicularii, subita tempestate orta, partem (τὸ μὲν) pro mercibus ad quæstum comparatis ejiciens, sc. ut major pars incolumis servetur, et modica jactura usus, navim non perdit. Sed ὄκνος est nominativus pendens: quando pars ejicitur pro reliquis opibus, tunc non mergitur omnis navis, sc. totum navis onus, nec alveum fluctibus obruit. Ad ἐπόντισε intelligo τὰ χρήματα. Confer omnino Theb. 765. πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστῶν ὄλβος (id hic est κτήσια χρήματα) ἄγαν παχυνθείς. Ultima his nostris fere respondent, πημονᾶς γέμων ἄγαν. Confer etiam Juven. XII. 37. seq.

984. πολλὰ est pro πολλή, ut Theb. 354. quod docet metrum antistrophicum. Male Peile explicat *sæpe. Larga quidem et copiosa an-*

ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν
νῆστιν ὤλεσεν νόσον.
τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν θανάσιμον ἀντ. β'.
προπάροιθ' ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν
πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;
οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ
τῶν φθιμένων ἀνάγειν
Ζεὺς ἂν ἔπαυσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ.
εἰ δὲ μὴ τεταγμένα
μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν
εἶργε μὴ πλέον φέρειν,
προφθάσασα καρδία
γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει.
νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει
θυμαλγής τε, καὶ

nona, ex sulcis in totum annum suppetentibus percepta, famem dispellere solet.

987. Libri *πεσόνθ' ἅπαξ*, contra sensum et metrum. Emendavit Pors.—*προπάροιθε, antea:* si semel antea effusus sit, nemo postea revocarit.

990. Si fas esset mortuos resuscitare, Jupiter non oppressisset Æsculapium, qui callebat id facere, *ἐπ' εὐλαβείᾳ*, cavendi causa. Res narratur Pind. Pyth. III. 98. *ἐπ' ἀβλαβείᾳ γε* Farn. inepte. Libri *αὖτ' ἔπαυσεν*, quod emendavit Herm.

993. Nisi *τεταγμένη μοῖρα*, fatum æternis legibus constitutum, prohibuisset alterum fatum quominus a diis ferret auxilium, hunc timorem meum cor jam effudisset, *προφθάσασα γλῶσσαν*, citius et volubilius quam lingua edere posset: sed quoniam res ita se habet, ut negaverit fatum hominibus facultatem providendi futura, mens secum fremit in tenebris, vix sperans se quicquam unquam explicituram, Angl. *to unravel.* Sententia satis obscure enuntiata est, et procul dubio ex Pythagoræ disciplina adumbrata. Confer Eum. 105. Prom. 523. Dicere vult, *τὴν πεπρωμένην* etiam diis potentiorem esse (Prom. 525), ac ne diis quidem volentibus auxilium sibi suppetere ad exprimendam occulti pavoris causam.

οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν,
ζωπυρουμένας φρενός. 1001

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εἴσω κομίζου καὶ σύ· Κασάνδραν λέγω·
ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις
κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μέτα
δούλων σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας, 1005
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε· μηδ' ὑπερφρόνει.
καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ
πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θιγεῖν βίᾳ.
εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιῤῥέποι τύχης,
ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις· 1010
οἳ δ', οὔποτ' ἐλπίσαντες, ἥμησαν καλῶς,
ὠμοί τε δούλοις πάντα, καὶ παρὰ στάθμην.
ἔχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται.

1003. Junge κοινωνὸν δόμοις, cum familia participare. In verbis πολλῶν μέτα δούλων contumeliose innuit, se ut servam in domum recipere Casandram, non ut comitem et hospitem mariti sui. Ita certe vix eam allocuta esset coram Agamemnone, qui jam domum intravit. Captiva in eodem curru cum victore domum reducta comiter excipienda erat.

1008. σπείρας ἔτλη laudat Bl. ex Theb. 751. Cf. Soph. El. 948. Sic οὐκ ἀναίνομαι νικώμενος sup. 566. —καὶ παῖδα, *etiam* Alcmenæ filium.

1009. εἰ δ' οὖν. Anglice exprimas, *but if there* SHOULD *befal.* Sic enim sæpius hæ particulæ vertendæ sunt, quæ plerumque construuntur cum optativo. Vide sup. v. 659. Cho. 562. Androm. 163. Pac. 736. Equit. 423. Œd. R. 851. Demosth. p. 1140. 6. Vesp. 92.

1010. Confer παλαιόπλουτον Thuc. VIII. 28. νεόπλουτος Vesp. 1309. Si necessitas serviendi inciderit, longe melius est in domum antiquarum divitiarum devenire.

1013. οἷάπερ νομίζεται, quæ solent et debent servis contingere: quæ non sunt ultra modum severa.

ΧΟ. σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον.
ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων,
πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.
ΚΛ. ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ μὴ, χελιδόνος δίκην,
ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη,
ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ.
ΧΟ. ἔπου· τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.
πείθου, λιποῦσα τόνδ' ἁμαξήρη θρόνον.
ΚΛ. οὔ τοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα
τρίβειν· τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλου
ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς,
ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἔξειν χάριν.

1016. ἀπειθοίης. Vulgo supplent ἄν e proxima clausula, fortasse recte, ut colligere licet ex Œd. R. 937. ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως, ubi seorsum infertur particula ad utrumque verbum pertinens Cf. etiam Equit. 1057. De re multum disputata non nostrum est argutari: sed quum nobis satis persuasum sit Atticos non dubitavisse etiam sine ἄν usurpare optativum, ut v. 535, rationi consentaneum videtur vel facilius id fieri sicubi proxime præcesserit ea particula. Rem breviter tangit Jelf, Gr. Gr. § 432. 2. Sensus est: fortasse noles obsequi, ut quæ servam te esse non noris. Sed nescio an *judicium* exprimatur, sine ἄν, ut in Suppl. 20.

1019. ἔσω φρενῶν λέγουσα, Angl. *within her comprehension.* Vide ad v. 1314. "Versus corruptus." Dind. Non credo.

1022. "Scribendum τῇδ' cum Musgravio, et θυραίαν de Clytæmnestra intelligendum. De Casandra si accipitur, ineptum fit verbum τρίβειν." Dind. "θυραίαν τήνδε, *hic ante fores*," Scholef. Illud quidem manifestum est, nolle Reginam extra domum versari, quia jam debet adesse sacrificio. Dubitatur tantum utrum ad eam an ad Casandram potius pertineat θυραίαν. Quod ad sententiam, eodem fere redit. Explicat K: non est mihi otium commorandi apud hanc ante fores, παρὰ τήνδε θυραίαν. Id vero observandum, θυραῖος dici potius de ea quæ domo modo egressa est, quam de ea quæ nondum intravit. Re sedulo pensitata sic verba ordinaverim: οὐ σχολὴ ἐμοὶ τρίβειν θυραίαν παρὰ τήνδε. Non opus corrigere θυραίᾳ in hac structura.

1024. Jungenda esse ἑστίας μῆλα docet articulus.

σὺ δ' εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει·
εἰ δ', ἀξυνήμων οὖσα, μὴ δέχει λόγον,
σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί.
ΧΟ. ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ
δεῖσθαι· τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου.
ΚΛ. ἦ μαίνεταί γε καὶ κακῶν κλύει φρενῶν,
ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον
ἥκει, χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν
πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος.
οὐ μὴν πλέω ῥίψασ' ἀτιμωθήσομαι.
ΧΟ. ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γὰρ, οὐ θυμώσομαι.
ἴθ', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐρημώσασ' ὄχον,
εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε καίνισον ζυγόν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ὀτοτοτοτοῖ, πόποι, δᾶ. στρ. ά.
ὦ 'πολλον, ὦ 'πολλον.

ΧΟ. τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου;
οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.
ΚΑ. ὀτοτοτοτοῖ, πόποι, δᾶ. ἀντ. ά.
ὦ 'πολλον, ὦ 'πολλον.

1028. Citat Bl. Herod. IV. 113. φωνῆσαι μὲν οὐκ εἶχε, τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε. Gestu simul indicat Clytæmnestra, signum manu dandum esse.

1032. Sensus: quæ captiva quidem est, sed ferre jugum nescit priusquam experiendo assuescat. ἐξαφρίζεσθαι metaphora est a domandis equuleis. Antig. 960. οὕτω τὰς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος. Elegans allusio ad instantem puellæ cædem, quam primo ejus aspectu concepit Clytæmnestra.

1038. καίνισον ζυγόν, Angl. *try on a new yoke.* Cf. Cho. 483.

ΧΟ. ἦδ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ,
οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν.

ΚΑ. Ἄπολλον, Ἄπολλον, στρ. β'.
ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός·
ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον.

ΧΟ. χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὑτῆς κακῶν.
μένει τὸ θεῖον, δουλίᾳ παρὸν φρενί.

ΚΑ. Ἄπολλον, Ἄπολλον, ἀντ. β'.
ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός.
ἆ, ποῖ ποτ' ἦγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην;

ΧΟ. πρὸς τὴν Ἀτρειδῶν· εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς,
ἐγὼ λέγω σοι· καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη.

ΚΑ. ἆ, ἆ, στρ. γ'.
μισόθεον μὲν οὖν· πολλὰ συνίστορα
αὐτοφόνα κακὰ καὶ ἀρτάναι·
ἀνδροσφαγεῖον καὶ πέδον ῥαντήριον—

1046. Deus lætitiæ et hilaritatis, φοῖβος, nihil habet commune cum lamentationibus. Vide Eur. Ion. 639. 245. et cf. Arist. Vesp. 392. Müller, Dor. 1. p. 324. De etymologia vocis Ἀπόλλων ibid. p. 323. 317. Ἀγυιεὺς p. 321.

1050. χράειν Med. quod verum esse potest, ut καλέω v. 144. Sed futurum in hac formula longe usitatius est.

1051. παρ' ἓν vel παρὲν libri. Hinc alii παρὸν, alii περ ἐν ediderunt. Illud in ed. Rob. exstat, quod recepi propter magnam ejus libri auctoritatem, quamquam simplicius et sententiæ convenientius alterum videri potest. Eur. Orest. 1180. τὸ συνετὸν οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.

1054. In ἤγαγες respicit nomen Ἀγυιεὺς, quasi ab ἄγω, monente Stanl.

1059. κακὰ κἀρτάναι libri, contra metrum. κακὰ κακ' ἀρτάναι Dind. qui confert μέγα μεγ' v. 1070. Nescio an verum sit καὶ ἀρτάναι, solute.—συνίστορα, *conscia sunt*, sc. hanc domum esse μισόθεον.

1060. ἀνδροσφαγεῖον Dobræus pro ἀνδρὸς σφαγεῖον. Confer Bekk. Anecd. 1. p. 28. ἀνδροκτονεῖον· ὁ

ΧΟ. ἔοικεν εὔρις ἡ ξένη, κυνὸς δίκην,
εἶναι· ματεύει δ' ὧν ἂν εὑρήσῃ φόνον.
ΚΑ. ἆ, ἆ, ἀντ. γ'.
μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι,—
κλαιόμενα τάδε βρέφη σφαγὰς,
ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.

ΧΟ. ἦ μὲν κλέος σοῦ μαντικὸν πεπυσμένοι
ἦμεν· προφήτας δ' οὔτινας μαστεύομεν.

ΚΑ. ἰώ, πόποι, τί ποτε μήδεται; στρ. δ'.
τί τόδε νέον ἄχος μέγα;
μέγ' ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακὸν,
ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον· ἀλκὰ δ'
ἑκὰς ἀποστατεῖ.

τόπος ἔνθα οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι. Angl. *human slaughter-house*. Est autem σφαγεῖον vas ad victimæ sanguinem excipiendum, quod hic plane ineptum est.—πέδον ῥαντήριον male vertunt *solum conspersum*, contra sensum verbalium in τήριον, ut ipsi fatentur. Est pro ἀποῤῥαντήριον, locus ubi servabatur aqua ad conspergendam victimam vel ad lustrationem adhibita. Eur. Ion. 435. ἐλθὼν εἰς ἀποῤῥαντήρια δρόσον καθήσω.

1062. ματεύει δ' ὧν ἂν εὑρήσει Med.—εὑρήσῃ Rob. *Quorumcunque invenerit cædem*, (sc. cædis vestigia, αὐτόφονα κακὰ κ. τ. λ.) *eam ut sagax canis investigat et persequitur*, sc. donec prehenderit. Vulgo editur ματεύειν δ' ὧν ἀνευρήσει, contra librorum auctoritatem. ματεύειν de venando dictum non est simpliciter *quærere*, sed ἰχνεύειν, vestigiis insequi, ut Eum. 238. Cf. 1155.

1064. Hoc versu breviter et raptim respondet Casandra chori interpellationi v. 1061. Structura continuatur a v. 1060.

1067. ἦ μὴν Pors. pro ἦ μέν, quæ quidem emendatio non omnino placet, nam ἦ μὴν vel minitandi formula est, ut Prom. 174. 928. vel significat *nihilominus*, ut ibid. 73. ἦ μὲν Homericum est, et fortasse verum. Quæ sequuntur paullo aliter atque vulgo leguntur interpunxi. Metrum v. 1072. bacchiacum est, ut Prom. 115. Male Bl. pro dochmiaco hypercatalectico accepit.—ἀλκὰ, sc. Orestes.

ΧΟ. τούτων ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων·
ἐκεῖνα δ' ἔγνων· πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ.
ΚΑ. ἰώ, τάλαινα, τόδε γὰρ τελεῖς, ἀντ. δ'.
τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν
λούτροισι φαιδρύνασα; πῶς φράσω τέλος;
τάχος γὰρ τόδ' ἔσται. προτείνει δὲ χεῖρ ἐκ
χερὸς ὀρέγματα.

ΧΟ. οὔπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων
ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ.
ΚΑ. ἒ, ἒ, παπαῖ, παπαῖ, τί τόδε φαίνεται; στρ. ε'.
ἦ δίκτυόν τί [γ'] Ἄϊδου;
ἀλλ' ἄρκυς ἡ ξύνευνος, ἡ ξυναιτία
φόνου. στάσις δ' ἀκόρετος γένει
κατολολυξάτω θύματος λευσίμου.

ΧΟ. ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει στρ. ς'.
ἐπορθιάζειν; οὔ με φαιδρύνει λόγος.
ἐπὶ δὲ καρδίαν ἕδραμε κροκοβαφὴς

1080. ὀρεγομένα vulgo. ὀρεγμένα Flor. Farn. unde ὀρέγματα Herm. Cf. Cho. 418. Schol. διαδέχονται ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασι τῶν χειρῶν Αἴγισθος καὶ Κλυταιμνήστρα. Imo de sola Clytæmnestra dicitur.

1081. Junge ἐπαργέμοισι ἐξ αἰνιγμάτων, *obscuris propter ambages.*

1084. Assentior Dindorfio, scribendum esse τι Ἄϊδου.

1087. κατολολύξατ' ὦ Meineke, Frag. Com. Græc. IV. p. 535.— θῦμα λεύσιμον est sacrificium lapidatione factum, i. e. victima lapidibus absumpta, ut λεύσιμος ἁρά, λεύσιμος δίκη. Obscurum est quid στάσις significet, sed propter v. 1088. tutissimum est interpretari *cœtus furiarum.* Hic, inquit, cœtus, familiæ Atridarum non parcens, clamorem in invisas hostias tollat, sc. dum mactantur interfectores. Genitivus ponitur ut Cho. 929. vel ὀλολυξάτω κατὰ θύματος.

1090. κροκοβαφὴς σταγὼν est sanguinis gutta, quæ in cor præ timore congesta pallidam faciem relinquit. Sequentia corrupte in libris leguntur. καὶ διρία Rob. δορία M. V. δωρία Ald. Turn. καιρία

σταγὼν, ἅτε καιρία πτώσιμος
ξυνανύτει βίου δυντὸς αὐγαῖς.
ταχεῖα δ' ἄτα πέλει.

ΚΑ. ἆ, ἆ, ἰδοὺ, ἰδού· ἄπεχε τῆς βοὸς ἀντ. ε'.
τὸν ταῦρον· ἐν πέπλοισιν
μελαγκέρων λαβοῦσα μηχανήματι
τύπτει· πίτνει δ' ἐνύδρῳ τεύχει.
δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω.

ΧΟ. οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος ἀντ. ς'.
εἶναι· κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε.
ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις
βροτοῖς στέλλεται; κακῶν γὰρ διαὶ
πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδοὶ
φόβον φέρουσιν μαθεῖν.

ΚΑ. ἰὼ, ἰὼ, ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι· στρ. ζ'.
τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ πάθος ἐπεγχέασα.
ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες
οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην; τί γάρ;

ΧΟ. φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος, ἀμ- στρ. η'.
φὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς

Dind. ex lectione Robortelliana, quæ orta videtur ex syllaba ΔΙ male repetita post ΑΙ. δυρὶ πτωσίμοις Casaub. sc. *hasta cæsis.* καιρία πτώσιμος, sc. καρδία, *leto occidua* (confer πτώσιμος στρατὸς v. 622.) ἀνύτει (ἑαυτὴν, vel τὴν ὁδὸν, ut absolute dicitur ἀνύτειν εἰς τινὰ τόπον) συν βίου δύντος αὐγαῖς.

1102. διὰ κακῶν hic dicitur ut Trach 1131. τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας, sc. mala proferendo.— θεσπιωδοὶ Herm. Dind. Libri θεσπιωδόν.

1107. Inepte ponunt interrogandi notam post ἤγαγες, quasi responsum esset οὐδέν ποτ', κ. τ. λ.

νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθὰ
ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ ταλαίνας φρεσὶν,
Ἴτυν, Ἴτυν, στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς
ἀηδὼν βίον.

ΚΑ. ἰὼ, ἰὼ, λιγείας μόρον ἀηδόνος· ἀντ. ζ'.
πτεροφόρον γάρ οἱ δέμας περιβάλοντο 1116
θεοὶ, γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ·
ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.

ΧΟ. πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ἀντ. ή.
ματαίους δύας, 1120
τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ
μελοτυπεῖς, ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις;
πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ
κακορρήμονας;

1111. ξουθὸς plerumque vertitur *fuscus:* sed vix dubium est quin rectius de acuto volandi strepitu alii intellexerint. Sic ξουθὴ μέλισσα, ξουθοὶ ἄνεμοι, ξουθὰ λαλεῖν, ap. Bl. Gloss. Significat eum stridorem qui a radendo editur, a ξέω. Unde Virgilius, '*radit* iter liquidum.' Prom. 402. ψαίρειν οἶμον. Hom. Hymn. ad Diosc. 12. οἱ δ' ἐξαπίνης ἐφάνησαν ξουθῇσι πτερύγεσσι δι' αἰθέρος αἴξαντες. Quo sensu de lusciniis dictum sit, ipsa Euripidis verba clare docent, Hel. 1111. διὰ ξουθῶν γενύων ἐλελιζομένα, sc. de soni vibratione, collato Pind. Pyth. 1. 7. ξουθόπτερος μέλισσα Herc. Fur. 487. Quod de colore potius dictum esse v. ξουθὸς contendit Blomfieldius, vide ne in eo prave judicaverit.

1116. Libri περιβάλοντο γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας contra metrum, quod ordine verborum leviter immutato accuratissime restituitur. Id fecit K., sed paullo aliter.—περιβαλόντες οἱ πτεροφόρον δέμας γάρ Peile, quod ego nec intelligere possum, nec video quomodo peculiarem elegantiam adsciscat particula γάρ post δέμας quinto loco positum.—Ceterum lacrymosa lusciniæ vita suavissime dicitur γλυκὺς αἰὼν ἄτερ κλαυμάτων, quia in avem mutata mulier Ityn gemit sine ulla conscientia præteritorum malorum, quod bene monuit K. Talis mutatio non manet Casandram, sed crudelissima cædes ferro confecta.

1123. ὅρους θεσπεσίας ὁδοῦ, fines vaticinationis, viæ vaticinandi, satis mira periphrasis est. λογίων ὁδὸν Equit. 1015.

ΚΑ. ἰὼ γάμοι, γάμοι στρ. θ'.
Πάριδος, ὀλέθριοι φίλων.
ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν·
τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν'
ἠνυτόμαν τροφαῖς·
νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτόν τε καχερουσίους
ὄχθους ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα.

ΧΟ. τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; στρ. ι.
νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι.
πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ,
δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ θρεομένας,
θαύματ' ἐμοὶ κλύειν.

ΚΑ. ἰὼ πόνοι, πόνοι ἀντ. θ'.
πόλεος ὀλομένας τὸ πᾶν.
ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρὸς,
πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων. ἄκος δ'
οὐδὲν ἐπήρκεσαν,

1128. τότε, *olim*, Cho. 962.— ἠνυτόμην, ηὐξόμην. Schol.

1132. Quum plane dicit Casandra, se mox apud Cocytum oracula edituram, tunc demum intelligit chorus, qui adhuc obstupuit, delirare putans vatem tanta miracula profundentem.

1133. ἄν post νεογνὸς inferciunt quidam editores contra metrum. Vide ad v. 342. 535.

1136. θραύματ' vulgo. θαύματ' Dind. cum cod. Farn. Durissime dictum esset θραύματα, *quæ animum frangunt*, simpliciter et apposite θαύματα. De ratione corruptelæ vide ad v. 245.

1141. ἐπήρκεσαν, *suppeditarunt*, ut Pind. Nem. VI. 63. ἐπήρκεσεν Dind. Pro τὸ μὴ fortasse legendum τὸ μὴ οὐ. Cf. Prom. 939. Ajac. 727. Intelligere nequeo quid hic sibi velit Peile, qui primum *negativam* tantum *vim* in ἄκος invenit, quasi non sit diserte scriptum οὐδὲν ἄκος, deinde infinitivum non videt sigillatim per se negari, τὸ μὴ παθεῖν, i. e. ὥστε μὴ παθεῖν. Res fortasse non admodum recondita est, quanquam satis multa de μὴ οὐ disputarunt grammatici. Si dixerunt Græci οὐ λέγεις οὐδὲν, istud οὐ etiam in duabus clausulis ejusdem sententiæ bis terve repetebant, non

τὸ μὴ πόλιν μὲν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν.
ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ.

ΧΟ. ἑπόμενα προτέροισι τάδ' ἐφημίσω. ἀντ. ί.
καί τίς σε κακοφρονῶν τίθη- 1145
σι δαίμων, ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων,
μελίζειν πάθη γυερὰ θανατοφόρα·
τέρμα δ' ἀμηχανῶ.

plane gratuito, quia si primarium verbum negatur, omnia quæ ex eo pendent sunt *quodammodo* negativa, siquidem ad eandem negativam sententiam plus minus pertinent. Ita Soph. Antig. 96. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον (οὐδὲν) ὥστε μὴ (οὐ) καλῶς θανεῖν. Infinitivum habet suum μὴ, cui adjicitur οὐ quia amabant Græci cumulare negantes particulas. Quoniam autem et οὐδὲν λέγεις et οὐ λέγεις οὐδὲν οὐδαμῶς invenitur, sic οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ (Antig. 443.) et οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ οὐ eadem ratione dici potest, ubi τὸ μὴ idem valet quod in ἀντιλέγω μὴ εἰρηκέναι, et similibus. Quam proclives essent Græci ad geminandum οὐ, quando negatur primarium verbum, docere potest Plat. Apol. p. 28. init. (si recte locum interpretantur.) ὅπως δὲ σύ τινα πείθοις ἂν καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντα ὡς (οὐ) τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός ἐστι καὶ δαιμόνια καὶ θεῖα ἡγεῖσθαι, καὶ αὖ τοῦ αὐτοῦ μήτε δαίμονας μήτε θεοὺς μήτε ἥρωας, οὐδεμία μηχανή ἐστιν. Istud (οὐ) ad sententiam superfluum est, nec aliter explicanda sunt multa loca ejusdem generis. Confer Eccles. 622. Thesm. 12. Buttmann. ad Mid. Exc. xi. Herod. iv. 118. v. 94. Plat. Protag. p. 350. D. Symp. p. 204. init. Thuc. iii. 32. fin. Quæ de hac structura disputat Hermannus ad Viger. vii. xii. et Opusc. i. p. 231. argutiora quam vera esse videntur. Sed de tali re breviter scribere absurdum esset. Id tantum volui dicere, non multum interesse videri utrum τὸ μὴ an τὸ μὴ οὐ in locis hujusmodi ponatur, si sententiam respiciamus. Hoc enim certum est, adeo placuisse Græcis formulam μὴ οὐ, ut nunquam fere id non scripserint, ubi per sententiam liceret, sc. ubi vel umbra negationis primario verbo inesset, ut ἀνόητόν ἐστι μὴ οὐ τοῦτο ποιεῖν, δεινὸν vel αἰσχρὸν ἦν μὴ οὐ συγχωρῆσαι, et sic passim apud Atticos scriptores. Confer Eum. 290. 874. ὥσπερ οὖν, inf. 1400. Cho. 88. 874. Ajac. 991.

1143. βαλῶ. Supple ἐμαυτήν. Fallitur K. qui non meminerat Cho. 565. Arist. Vesp. 227. Eur. Cycl. 574. in quibus locis βάλλειν eodem modo usurpatur. Vide Monk. ad Alcest. 922. Sic Comicorum βάλλ' ἐς κόρακας.

ΚΛ. καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων
ἔσται δεδορκὼς, νεογάμου νύμφης δίκην·
λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
πνέων ἐσήξειν, ὥστε κύματος δίκην
κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ
μεῖζον· φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων.
καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν
ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.
τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς
ξύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος· οὐ γὰρ εὖ λέγει.
καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον,
βρότειον αἷμα, κῶμος ἐν δόμοις μένει,
δύσπεμπτος ἔξω, ξυγγόνων Ἐρινύων.
ὑμνοῦσι δ' ὕμνον, δώμασιν προσήμεναι,

1149. καὶ μὴν, Angl. *well then*, sc. si τέρμα ἀμηχανεῖς.—ἔσται δεδορκὼς, oculos habebit, et prospiciet non jam ex velamine sc. flammeolo. Vide Cho. 829. Sic nuptura Iphigenia dicitur λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων ἔχουσα, Iph. Taur. 372.

1151. Metaphora petita videtur a vento, qui ab occidente spirans undas contra surgentem solem tumescere facit. Clarum, inquit, jam inferendum erit vaticinium, (sc. si intelligere non potes quid dicam), ita ut majus etiam malum, quam quod adhuc prædixi, appareat. Etenim antea suam tantum et Agamemnonis cædem vaticinata est; nunc dicit, nunquam a domo Atridarum discessuram esse calamitatem.

1158. οὐ γὰρ εὖ λέγει. Nam nihil fausti decantat, ut chorum decet.

1159. Hic locus optime explanatur in libro nemini ignoto, *Theatre of the Greeks*, ed. 4. p. 51. Vidit editor ejus doctissimus, J. W. Donaldson, respici ad κώμους, sc. commissantium cœtus, qui post cœnam ebrii exire solebant, ut plateas insolenter obambularent. Hic igitur cœtus Furiarum, quamquam humano sanguine, tanquam vino, satiatus, domi manet, et non vult foras dimitti, unde δύσπεμπτος vocatur. Comparari potest Eur. Androm. 602. ἥτις ἐκ δόμων τῶν σὸν λιποῦσα φίλιον ἐξεκώμασε νεανίου μετ' ἀνδρός. "Commessantes autem hilariter canebant; ideoque Furiæ ὕμνουσιν ὕμνον." Bl. Hic autem non foris, sed δώμασιν προσήμεναι.

πρώταρχον ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν
εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὡς;
ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων;
ἐκμαρτύρησον προὐμόσας τό μ' εἰδέναι
λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων.

ΧΟ. καὶ πῶς ἂν ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγὲν,
παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σου,
πόντου πέραν τραφεῖσαν, ἀλλόθρουν πόλιν
κυρεῖν λέγουσαν ὥσπερ εἰ παρεστάτεις.

ΚΑ. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.

ΧΟ. μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος;

ΚΑ. προτοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε.

ΧΟ. ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.

1163. ἐν μέρει, utpote χορὸς, v. 1157. qui se in canendo invicem excipiunt.—εὐνὰς ἀδελφοῦ, sc. Atrei, δυσμενεῖς τῷ πατοῦντι, Thyesti, qui ejus jura adulterio violaverat, infestas. Atreus enim Thyesti nefandas epulas paravit, quod describitur infra v. 1568, seq.

1165. θηρῶ pro τηρῶ Canterus.—φλέδων, a φλέω, *nugatrix*, ut φλναρία a φλύω (Lat. *fleo* et *fluo*). θυροκόπος, *ostiatim circulatoria*.

1167. λόγῳ, in oratione mea. Testare me recte dixisse de hujus familiæ peccatis. λόγω-παλαιὰς quasi unum verbum conjungit Donaldson, *New Cratylus*, p. 487. quod vix placet. Idem vir doctus ibidem vertit καὶ πῶς ἂν *utinam*; quem recte reprehendit Shilleto ad Dem. de Fals. Leg. § 257. Sensus: at nihil nunc profuerit jusjurandum vel validissime pactum. πῆγμα pro πῆμα Auratus. Confer Iph. Aul. 395. τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους. παιώνιον aut ad πῆγμα refertur, aut neutro genere ponitur ut Alcest. 355. ἡδὺ γὰρ φίλος καὶ νυκτὶ λεύσσειν.

1171. Miror te tam accurate dicere de fortuna urbis Argivæ, tanquam ipsa iis rebus interfuisses, quum sis Trojana mulier.

1176. Solent homines, cum prospera fortuna utuntur, fastidiosiores esse, Angl. *to feel more delicacy; to be more particular*. Perperam K. "omnibus juvatur deliciis, magis etiam quam quod justum est."

ΚΑ. ἀλλ' ἦν παλαιστὴς, κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.
ΧΟ. ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην νόμῳ;
ΚΑ. ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.
ΧΟ. ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ἠρημένη;
ΚΑ. ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη.
ΧΟ. πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ;
ΚΑ. ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν, ὡς τάδ' ἤμπλακον.
ΧΟ. ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.
ΚΑ. ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ ὦ κακά.
ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος
στροβεῖ, ταράσσων φροιμίοις †ἐφημίοις.
ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους
νέους, ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν;
παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων,
χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
ξὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος,

1177. παλαιστὴς, *amator*. De verbo πνέω, quod proprium amantibus erat, vide ad Suppl. 17. de v. παλαιστὴς Theocr. VII. 125. et interpp.

1178. νόμῳ, si sana lectio, valere videtur *legitimo connubio*, i. e. χάριν τοῦ παιδοποιεῖσθαι, quod probant etiam verba τέκνων εἰς ἔργον. Eur. Herc. Fur. 1316. οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος, ξυνῆψαν; Sed ὁμοῦ conjecit Butl. et profecto confusa sunt νόμῳ et ὁμοῦ Thucyd. v. 70.

1183. Pœna mea hæc erat, ut nemini persuadere possem, quamvis vera dicerem. Cf. v. 1166. Virg. Æn. II 246. *tunc etiam fatis aperit Casandra futuris Ora, Dei jussu non unquam credita Teucris*, et III. 187. De interrogandi forma in v. 1182. confer Cho. 523. — ἄνατος pro ἄνακτος Canterus.

1187. Corrupta vox ἐφημίοις ex ἐφημένους in proximo versu vitium contraxisse videtur. Confer Suppl. 488. ubi similis error est.

1190. Junge ὡσπερεὶ παῖδες, *forms like children*, ut Arist. Pac. 234. καὶ γὰρ αὐτὸς ἡσθόμην ὥσπερ θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας. Vesp. 396. Magnifica autem et vere terribilis imago, quod Casandræ oculis obversantur umbræ comesorum a suo patre liberorum. Ceterum structura est: πρέπουσι πλήθοντες, ἔχοντές τε.

πρέπουσ' ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο.
ἐκ τῶνδε ποινάς φημι βουλεύειν τινὰ
λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον
οἰκουρὸν, οἵμοι, τῷ μολόντι δεσπότῃ
ἐμῷ· φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν.
νεῶν τ' ἄπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης
οὐκ οἶδεν, οἷα γλῶσσα μισήτης κυνὸς
λέξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους, δίκην
Ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ.
τοιαῦτα τολμᾷ· θῆλυς ἄρσενος φονεὺς
ἐστίν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος
τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινα,
οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
θύουσαν Ἅιδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἀρὰν
φίλοις πνέουσαν; ὡς δ' ἐπωλολύξατο
ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.
δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ.
καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω· τί γάρ;

1194. ἐκ τῶνδε, *quam ob causam*, sup. v. 850. "λέοντ' ἄναλκιν opponit λέοντι εὐγενεῖ, sc. Agamemnoni, v. 1230." Blomf.

1196. Fortasse οἶμαι, ironice: qui domi custodem falso se profitetur fuisse, sc. Ægisthus.

1197. δεσπότῃ, inquam, quia hæc servitutis fortuna mihi ferenda est.

1199. μισήτης, *impudicæ*. Arist. Plut. 989. Libri μισητῆς, sed vide cum de significatione tum de accentu hujus vocis Meineke, Frag. Com. Græc. I—II. p. 202.

1201. sc. οἷα λέξασα οἷα τεύξεται.

1202. Eur. Iph. Taur. 621. αὐτὴ ξίφει θύουσα θῆλυς ἄρσενας.

1206. θύουσαν, *furentem*, Homerico sensu. Cf. Pind. Pyth. III. 58. Pro ἀρὰν probabiliter corrigunt Ἄρην, ut Ἄρη πνεόντων supra v. 366, sed tamen vulgatum non offendit. ἀρὰ vel dici potest eo sensu quo legitur Suppl. 78. (Hesych. βλάβη ἡ ἐν τῷ Ἄρει.) vel ἀρὰ ἄσπονδος est imprecati libationibus placabilis. Cf

1210. Si ψευδόμαντις perinde est. Vid

τὸ μέλλον ἥξει. καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρὼν
ἄγαν γ' ἀληθόμαντιν, οἰκτείρας, ἐρεῖς.
ΧΟ. τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν
ξυνῆκα καὶ πέφρικα· καὶ φόβος μ' ἔχει,
κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξεικασμένα·
τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας, ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.
ΚΑ. Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον.
ΧΟ. εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα.
ΚΑ. ἀλλ' οὔτι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.
ΧΟ. οὔκ, εἰ παρέσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως.
ΚΑ. σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.
ΧΟ. τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται;
ΚΑ. ἦ κάρτ' ἀρὰν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.
ΧΟ. τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν.
ΚΑ. καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν.

1211. σὺ μὴν libri, quod correxit Canterus. De γε post ἄγαν vide ad Suppl. 698.

1215. οὐδὲν ἐξεικασμένα, vera, non similitudine tantum expressa, quemadmodum in pictura. Theb. 440. 518. Equit. 230. καὶ μὴ δέδιθ', οὐ γάρ ἐστιν ἐξηκασμένος.

1219. At fieri non potest, ut hoc, quod dixi, non eveniat, ut nihil profuerit εὐφημεῖν. Cf. v. 144. Ludit in duplici sensu vocis παιών. Vide Frag. 266. 3.

1221. Tu quidem precaris μὴ γένοιτό πως, sed illi id ipsum agunt, ut γένηται. Similem dicendi rationem vide Eum. 689. Equit. 267.

1223. Libri ἆρ' ἄν. ἀρὰν Canterus. *Profecto longe aberrasti a sensu prædictionis oraculi mei*, sc. si non potes intelligere quisnam Agamemnonis interfector futurus sit. Correxit Pors. ἦ κάρτα χρησμῶν ἆρ' ἐμῶν παρεσκόπεις, sed magnopere dubito cum de ἆρα sic posito tum de genitivo post παρεσκόπεις. ἀρὰ est quasi dira præsagitio. παρασκοπεῖν, *perperam cernere*, ut παρακούειν, *non recte audire*. Quam male comparaverit Bl. κἀκοὺς τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι, Suppl. 446. patebit, opinor, si quis consulat quæ ego ibi annotavi. De metro hujus versus vide Pers. 503. 505. 511. Suppl. 240.

1225. Et tamen Græco sermone usa sum in vaticinando. Et Pythia oracula Græce scripta sunt, nec tamen idcirco intellectu facilia.

ΧΟ καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, δυσμαθῆ δ' ὅμως.
ΚΑ. παπαῖ· οἷον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι.
ὀτοτοῖ, Λύκει' Ἄπολλον· οἳ ἐγὼ, ἐγώ.
αὕτη δίπους λέαινα, συγκοιμωμένη
λύκῳ, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,
κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὡς δὲ φάρμακον
τεύχουσα, κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κότῳ.
ἐπεύχεται, θήγουσα φωτὶ φάσγανον,
ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.
τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,
καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη;
σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ'· ἄγ' ὧδ'· ἄμ' ἕψομαι.

1227—65. Nobilissima *ῥῆσις* vaticinantis ante cædem Casandræ merito inter optima veteris Tragœdiæ specimina recensetur. Habet autem non pauca obscura, duriuscula, ambigua, nonnulla etiam corrupta, quibus artis criticæ medicinam omnes ante me editores certatim adferre conati sunt.

1232. *κότῳ, præ ira.* *ἐνθήσει*, sc. ceteris rebus immiscebit. Ingeniose, sed non necessario, *κύτει* Scaliger, *ποτῷ* Casaub. probante Dindorfio.

1233. Inclamat in eum, dum ferrum acuit ad cædem mariti, se pœnas de eo sumpturam, quod huc me secum adduxerit. Structura est, *τίσασθαι αὐτὸν φόνον ἀντὶ τῆς ἐμῆς ἀγωγῆς*, sc. *ἀντὶ τοῦ ἀγαγεῖν ἐμέ*. Vide Elmsl. ad Med. 256. Aoristus in talibus solemniter fere usurpatur, frequentius etiam quam futurum. Cf. Cho. 86. 131. 136. Nub. 35. Theb. 635. Non admodum accurate vertit Peile: *she is exulting in the thought—that the return she makes for bringing me here is death.*

1237. *σὲ μὲν*, alloquitur aliquid, quod ante spectatorum oculos abjicit a se, vel baculum vel coronam. Confer Eur. Troad. 451. Qui Agamemnonem intelligunt (etsi advocare potuerunt ibid. vv. 359. 405.) loci magnifici sententiam mirum in modum pervertunt, quia gestus pariter atque oratio furibundi esse debent.

1238. Libri *πεσόντ'. ἀγαθὼ δ' ἀμείψομαι*, permira scriptura, si ab *ἐγὼ δ' ἄμ' ἕψομαι* profluxisse putanda est. Mihi quidem persuasum habeo, id nihil esse nisi *ἄγεθ' ὧδ'· ἄμ' ἕψομαι*, quod correxerit

ἄλλην τιν', ἄλλην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.
ἰδοὺ δ', Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
χρηστηρίαν ἐσθῆτ', ἐποπτεύσας δέ με
κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην, μετὰ
φίλων, ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως, μάτην.
καλουμένη δὲ φοιτὰς, ὡς ἀγύρτρια,
πτωχὸς, τάλαινα, λιμοθνὴς ἠνεσχόμην.
καὶ νῦν ὁ μάντις, μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ,
ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας.
βωμοῦ πατρῴου δ' ἄντ' ἐπίξηνον μένει,
θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι.
οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.
ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,

librarius aliquis, singulari numero offensus. ἄγ' ὧδε est: ἡγοῦ, hac me deduc ad cædem; ego lubenter sequar. ἄμ' ἕψομαι fere certum est, et sæpius occurrit, ut Soph. El. 253. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.—πεσόντα γ'· ὧδ' ἀμείψομαι, K. qui ridicule adnotat: "bene additur particula, *quia in cadendo positum coronarum exitium.*"

1239. ἄτην libri omnes. Quod ipse post alios conjeceram, ἄλλην, non animadverteram ex Margine Askeviano enotatum esse; sed nunc propterea id recepi, quod videtur simplicissimum et vi poetica in primis commendatum. Emendant ἄταις, quod non valde probabile puto. Ceterum vide an hic versus post v. 1236. legi debeat.

1243. Locus nondum recte explicatus. μάτην καταγελωμένην se dicit, quia ψευδόμαντις *immerito* habebatur; vide ad v. 1183. μάτην igitur est *sine causa.* οὐ διχορρόπως, unanimo consensu, ut Suppl. 959. Apollo, qui vidit me *etiam* in his sacris vestibus inter ipsos amicos, sc. Trojæ, frustra rideri ab inimicis, nemine contradicente, multo magis me *sine* insignibus, et in hostili terra, ludibrio fieri sinet. Hermanni emendationem, μέγα pro μετὰ, parum felicem esse censeo.

1246. ἐκπράξας, postquam ipse vates vatem me non amplius esse passus est, sc. vaticinationem meam ad finem perduxit, Angl. *has made an end of me as a prophetess; has unmade me.* Cf. Œd. Col. 1659. Hec. 515. *ulciscens me.* Dind.

1249. κοπείσης, sc. ἐμοῦ, genitivus absolutus Æschylo plus semel usitatus. Vide ad v. 938.

μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·
φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος,
κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις·
ὁμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας,
ἄξειν νιν ὑπτίασμα κείμενου πατρός.
τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὧδ' ἀναστένω,
ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν
πράξασαν ὡς ἔπραξεν, οἳ δ' εἶχον πόλιν,
οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει;
ἰοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
Ἅιδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω.
ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
ἀπορῥυέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.

1255. Hic versus in libris legitur post v. 1261. Proprio loco restituit Hermannus. In proximo v. metaphora a luctando est: vide ad Suppl. 85.

1257. κάτοικος pro κατ' οἴκους dictum accipit K. corruptum putat Dind. Verum videtur quod primus indicavit Schützius, *ante ædes*, vel potius *apud ædes*. Nam κάτοικος ὧδε opponitur sequentibus Ἰλίου πόλει et πολίταις, quasi Anglice dicas *housed here*. Cur mihi, inquit, in aliam patriam delatæ sic gemendum est, quum Trojam viderim eversam, et qui urbem incolebant hanc sortem perpessi sint deorum judicio? Et ipsa profecto moriar. τὸ πρῶτον nihil est nisi πρῶτα μὲν (Suppl. 193. 404.), cui respondet οἳ δέ. ἀπαλλάσσουσιν intransitivo sensu, Angl. *come off thus*. Sic Arist. Pac. 568. ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον. Theophrast. Char. περὶ Λογοποιΐας, XXIV. οὐ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιτελῶς ἀπαλλάττουσι. Verba οἳ εἶχον πόλιν ad victores refert Peile.

1261. πράξω, sc. ὡς ἔπραξεν ἡ πόλις, *patiar*. Audacter Dind. pro πράξω reponere vult κἀγώ.

1262. Libri omnes τὰς λέγω. τάσδ' ἐγὼ conjecit Canterus, Λ in Δ mutata. Displicet tamen istud ἐγὼ ut frigide et sine causa additum. Sensus: has palatii portas tanquam Orci portas appello, ut intra quas mihi jam moriendum sit.

ΧΟ. ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ
γύναι, μακρὰν ἔτεινας· εἰ δ' ἐτητύμως
μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα, πῶς, θεηλάτου
βοὸς δίκην, πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς;
ΚΑ. οὐκ ἔστ' ἄλυξις, οὐ, ξένοι, χρόνον πλέω.
ΧΟ. ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.
ΚΑ. ἥκει τόδ' ἦμαρ· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ.
ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός.
ΚΑ. ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ.
ΧΟ. οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων.
ΚΑ. ἰώ, πάτερ, σοῦ τῶν τε γενναίων τέκνων.
ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίς σ' ἀποστρέφει φόβος;
ΚΑ. φεῦ, φεῦ.
ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφευξας; εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος.
ΚΑ. φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ.
ΧΟ. καὶ πῶς; τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων.
ΚΑ. ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.

1268. *θεήλατος* putabatur victima si ad aram patienter accessisset, nec vi adacta: quod boni ominis erat.

1270. *ὦ ξένοι* Casaub.—*χρόνον πλέω, diutius,* Herm. ad Eur. Hel. 572. Vulgo *χρόνῳ πλέω,* quod intelligit Rostius apud K. *οὐδὲν πλέον ἐστὶ μελλήσει,* nihil lucramur cunctatione. Ratio corruptelæ tangitur ad Eum. 461.

1271. Qui in cursu ultimus est honore caret; qui tempore ultimus, cæteris præfertur: Angl. *takes precedence in time.* Sic *κακῶν πρεσβεύεται* Cho. 620. Recte vidit K. lusum aliquem his verbis inesse.

1275. "De nemine hoc dicitur, qui felicem adeptus est sortem." K. Vult Casandra, *τὸ κατθανεῖν, εἴτε εὐκλεῶς εἴτε ἀκλεῶς, κακόν ἐστι.*

1276. Post hunc versum puta Casandram pavore correptam trepidare, quasi odorem sanguinis subito senserit.

1280. *φόβον* libri, *φόνον* Canterus. Vide ad Suppl. 492.

1282. Verbum *πρέπειν* generaliter de sensibus olim usurpatum notavit Buttmann. Lexil. p. 351. Ut hic de odore, sic supra v. 30.

ΧΟ. οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις.
ΚΑ. ἀλλ' εἶμι κἀν δόμοισι κωκύσουσ' ἐμὴν
Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκείτω βίος.
ἰώ, ξένοι.
οὔ τοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ
ἄλλως· θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε,
ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,
ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.
ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου.
ΚΑ. ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω
ἐμὸν τὸν αὑτῆς. ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι

de visu, v. 312. et Pind. Nem. 3. 118. de sono, ponitur.

1287. Accusativus non pendet a κατὰ, sed a δυσοίζω. Præplacet interpretatio quam proposuit Shilleto ad Dem. de Fals. Leg. § 27. qui primus monuit aucupium per viscum spectari. Hesych. δυσοίζειν· φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν. Rhes. 805. μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε, *ne suspiceris*. Non, inquit, sine causa metuo ingredi ædes sanguinem spirantes, ut avis metuit arbustum, ne visco implicetur. Citat Vir ille doctus Shakesp. III. Hen. VI. act. v. sc. 6. "*The bird that hath been limed in a bush, With trembling wings misdoubteth every bush.*"

1288. Libri ἀλλ' ὡς. Corrigendum putaram μαρτυρῆτε, sed nunc video omnino recipiendum esse ἄλλως ex Hermanni emendatione. Hoc, inquit Casandra, sc. me non frustra metuere, vos mihi testari volo, postquam et ipsa occidero, et Clytæmnestram et Ægisthum interfecerit Orestes.

1291. Hesychius diserte: ἐπιξενοῦσθαι· μαρτύρεσθαι. Hoc loco plane respicitur ad μαρτυρεῖτε v. 1288. *Et nunc ut moritura vos obtestor*, sc. testes mihi estote me hæc recte prædixisse. Scholefieldius: *hæc vaticinia, quasi dona hospitalia, moritura vobis relinquo.* Jejuna profecto sententia. Quid velit Peile vix intelligo: "*And this good service* on your part *I welcome myself unto.*"

1293. ῥῆσιν ἢ θρῆνον, sive mavis eam ut næniam a me ipsa ante mortem decantatam audire. Suppl. 108. ζῶσα γόοις με τιμῶ. Cho. 912. θρηνεῖν ζῶσα.

1294. Constructio est: εὔχομαι

πρὸς ὕστατον φῶς, τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις
ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ,
δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος.
ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν
σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχῇ,
βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν.
καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ.

ΧΟ. τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ
πᾶσι βροτοῖσιν· δακτυλοδεικτῶν δ'
οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων,
Μηκέτ' ἐσέλθῃς, τάδε φωνῶν.

ἡλίῳ ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς φονεῦσι (sc. Clytæmn. et Ægisth.) ὁμοῦ τίνειν (δίκην) τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις, sc. Oresti: cf. v. 1251. Sed locus fortasse corruptus est.

1299. εἰ δυστυχῇ, si infelices sint. Corrigunt δυστυχῆ, δυστυχεῖ, δυστυχοῦ. Subjunctivus, meo judicio, recte se habet. Vide ad Suppl. 86. Metaphora a pingendo ducitur. σκιὰ et σκίασμα propria vocabula sunt in hac arte, et σκιαγραφεῖν, *adumbrare*. Hesychius: σκιὰ, σκίασις· ἐπιφάνεια τοῦ χρώματος ἀντίμορφος. Dicit igitur poeta, prosperas res adeo tenues et umbratiles esse, ut vel levissimus penicilli tactus eas immutare possit; si vero quis adversa fortuna utatur, applicatio madidæ spongiæ delebit picturam, sc. facile omnia in oblivionem abeunt. Sic ἐξαλειφθεὶσ' ὡς ἄγαλμα Eur. Hel. 262.

1301. Et hæc, sc. si quis, ut ego, ex magna felicitate in res adversas inciderit, magis deploranda sunt quam illa, sc. si quis infelix subita morte absumptus sit. Eadem omnino sententia legitur Troad. 634.

1302. Sententia est: felicitate nunquam satiantur homines, parum reputantes, magnæ fortunæ semper subesse periculum; ut nunc metuendum est ne Agamemno pœnas luat pro antiquis familiæ criminibus.

1303. "Ab insignibus ædibus nemo vetans arcet introiturum." K. Vix dubito quin δακτυλόδεικτον recte reponi jusserit Casaub. hoc sensu: nemo id digito notatum, ut rem parum honestam, ita alloquitur, Apage te ab hoc domo.—μηκέτι δ' εἰσέλθῃς libri, quod correxit Herm. Cf. Eur. Suppl. 876. χρυσὸν—οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον. Pind. Pyth. v. Init. Confert Dobræus Martial. Ep. 1. 26. 5. *Ante fores stantem dubitas admittere famam?*

καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν
μάκαρες Πριάμου,
θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἱκάνει·
νῦν δ' εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει,
καὶ τοῖσι θανοῦσι θανὼν ἄλλων
ποινὰς θανάτων ἐπικραίνει,
τίς ἂν †οὐκ† εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ
δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκούων;

ΑΓ. ὤμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.

ΧΟΡΟΣ.

σῖγα· τίς πληγὴν ἀΰτει καιρίως οὐτασμένος;

ΑΓ. ὤμοι μάλ' αὖθις, δευτέραν πεπληγμένος.

1311. Libri ἄγαν ἐπικρανεῖ. Vossii emendationem ἄταν τε κρανεῖ receperunt K. et Peile. Sed deest ἄγαν in Flor. Ven. et videtur soli Triclinii auctoritati inniti, qui alibi haud semel in hac fabula parœmiacos versus ineptis additamentis supplere conatus est. Quare probo equidem omnino Hermanni emendationem. Nihil offensionis habet præsens tempus in ἐπικραίνει, *si in eo est, ut pro aliis interfectis ipse moriendo pœnas cædium expendat.*

1312. Deest οὐκ, quod supplevit Canterus. Sensus loci adeo luculentus videtur ut mireris Porsoni emendationem τίς ἂν οὖν quibusdam placuisse. Hoc dicit poeta: Si Agamemno, maxima felicitate cumulatus, pœnas nunc daturus est, quis mortalium non optaret sortem innoxiam et tantis casibus immunem? ἀσινὴς δαίμων est fortuna innocua, malis non obnoxia.

1314. ἔσω. i. e. ἔνδον, quum coram spectatoribus non debebat perpetrari cædes. Rariorem usum hujus vocis satis tuentur Theb. 221. μένειν εἴσω δόμων. ibid. 380. ὑπ' ἀσπίδος ἔσω κλάζουσι. ἔσωθεν Eur. Iph. Taur. 41. cf. Troad. 157. Suppl. 1197. Orest. 60. Possis etiam, et nescio an rectius, interpretari *lethalem ictum intra corpus acceptum,* ut Eur. El. 1222. φασγάνῳ κατηρξάμην, ματέρος ἔσω δέρας μεθείς. Orest. 1472. παίειν λαιμῶν εἴσω. cf. Hel. 356.

1315. Chorum ex duodecim personis constare docte demonstravit Müllerus, Dissert. ad Eumen. p. 55. refutata eorum opinione qui cum Schol. ad Arist. Equit. 586. quindecim fuisse putaverunt. Nam in hoc dialogo singulorum hominum usque ad xii. enuntiantur sententiæ.

ΧΟ. τοῦργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως οἰμώγματι.
ἀλλὰ κοινωσώμεθ', ἤν πως, ἀσφαλῆ βουλεύματα.
ΧΟ. ά. ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω,
πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν.
ΧΟ. β'. ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ,
καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει.
ΧΟ. γ'. κἀγὼ, τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὤν,
ψηφίζομαί τι δρᾶν· τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.
ΧΟ. δ'. ὁρᾶν πάρεστι· φροιμιάζονται γὰρ ὡς
τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει.
ΧΟ. έ. χρονίζομεν γάρ· οἱ δὲ τῆς μελλοῦς κλέος

1318. Libri κοινωσώμεθ' ἄν πως, solœce. Nequeo satis mirari eorum temeritatem qui portentosam structuram tueri velint tanquam "vestigium usus Homerici," quum is usus particulæ cum subjunctivo et tragici sermonis rationi et linguæ Atticæ legibus plane repugnet. Quod scribit Peile, vereor ne prorsus commenticium sit, quanquam quod ad sensum vero proxime accessit. Tam frequens est confusio subjunctivi et optativi, ut tutum videretur corrigere κοινωσαίμεθ' ἄν πῶς, interrogative, nisi valde displiceret πῶς quarto loco positum. Si probari posset ellipsis ἃ ἄν pro ἃ ἄν ᾖ, libenter legerem ἄν πως, κ.τ.λ., sed præter Thucyd. IV. 118. non inveni ejus usus luculentum exemplum. Quoniam alibi etiam tragicorum ἦν in seriorum Atticorum ἄν a librariis mutatum esse novimus, recepi, ut tutissimum, ἤν πως, *si fieri possit.*

1320. βοὴν πρὸς δῶμα, i. e. βοήθειαν, auxilium ad regiam ferendum.

1322. πρᾶγμ' ἐλέγχειν, *facinus arguere*, Angl. *charge them with the fact*, ut Antig. 434; ξὺν ξίφει, dum adhuc tenent gladium interfectores, ita ut quasi ejus testimonio utamur.

1325. ὡς πράσσοντες, ita agendo, φροιμιάζονται σημεῖα τυραννίδος, prima indicia dant affectandi imperii. Libri ὡς. De hoc loco dixi ad Suppl. 616. Quod vertit Peile, *like men enacting specimens of a tyranny in the state*, (πράσσοντες σημεῖα τυρ.) minime placet. Num Græcum est πράσσειν σημεῖα?

1327. τῆς μελλοῦς restituit Hermannus ex Tryphone περὶ τρόπων. Vulgo μελλούσης.—πέδοι πατοῦντες scripsi pro πέδον. Vide Prom. 280. Cho. 631. Sensus: in mala re agenda hæsitare et circumspicere honestius est quam temere inchoare.

πέδοι πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερί.
ΧΟ. ε'. οὐκ οἶδα βουλῆς ἥστινος τυχὼν λέγω.
τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι περί.
ΧΟ. ζ'. κἀγὼ τοιοῦτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ
λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.
ΧΟ. ή. ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν
δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;
ΧΟ. θ'. ἀλλ' οὐκ ἀνεκτὸν, ἀλλὰ κατθανεῖν κρατεῖ·
πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος.
ΧΟ. ί. ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων
μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος;
ΧΟ. ιά. σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε μυθοῦσθαι πέρι·
τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.
ΧΟ. ιβ'. ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι,
τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως.
ΚΛ. πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων,

1330. "Ad ἐστὶ subintelligendum βουλή.—τὸ βουλεῦσαι πέρι, quod ad censendum, ad suadendum attinet." K. Idonea profecto sententia, et Æschylo dignissima, τοῦ δρῶντος βουλὴ ἐστὶ περὶ τὸ βουλεῦσαι. Melius Scholef. "Qui aliquid facturus sit, eum etiam deliberare decet de re gerenda. Vide ad Hecub. 504." Sed hoc vix congruit cum sequentibus, in quibus manifesta antithesis est inter λόγοισι et τοῦ δρῶντος. Sententiæ optime conveniret τοῦ δρῶντός ἐστι, κοὐ τὸ βουλεῦσαι πάρα, sc. πάρεστι: res in eo est, ut quis agere debeat, nec adest occasio deliberandi. De καὶ et κοὐ confusis vide ad Suppl. 291. de παρὰ et περὶ Cho. 835. An πέρι per se stare potest pro περίεργον vel περισσόν?

1333. τείνοντες pro κτείνοντες Canterus. Eadem corruptela v. 1200.

1341. πληθύνομαι. "multitudinis auctoritate inclinor." K. De hac metaphora vide ad Suppl. 598.

1342. Dictum videtur pro κυροῦνθ' ὅπως κυρεῖ, vel ὅπως ἂν κυρῇ, τρανῶς εἰδέναι οὕτω κυροῦντα: quoquo in statu sit, sive bono sive malo, id certo cognoscere, ut non amplius de eo dubitandum sit. Satis breviter Blomf.: "κυροῦνθ' ὅπως dicitur pro ὅπως κυρεῖ."

1343. καιρίως, accommodate ad consilium meum.

τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι.
πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις
δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον
φράξειεν ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος;
ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι
νίκης παλαιᾶς ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μήν.
ἔστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξειργασμένοις.
οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι,
ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον.
ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων,
περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.
παίω δέ νιν δίς· κἀν δυοῖν οἰμώγμασιν
μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι
τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς
Ἅιδου, νεκρῶν σωτῆρος, εὐκταίαν χάριν.
οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὁρμαίνει πεσών·
κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν

1345. Nam quanam alia ratione struxerit quis calamitatem cassibus altius munitam quam ut inclusus exsilire possit? Confer v. 350. φράσσειν ὕψος ut διδάσκειν τινα σοφόν, et similia.

1347. Mihi vero hoc certamen venit, dudum quidem priorem Agamemnonis victoriam respiciens (Angl. *not irrespective of a former victory*), quanquam sero ad finem perductum. Dudum cogitaverat id facinus Regina, quanquam sero nacta est occasionem perficiendi. νίκη παλαιὰ dicitur de eo tempore quo pervicit Agamemno ut Iphigenia mactaretur; opponitur autem recenti ejus victoriæ, de Trojanis reportatæ. Alii corrigunt νείκης. Sed longe aptior est νίκη vel propter v. ἀγών.—γε μήν, *tamen*, ex solito usu.

1355. δυοῖν. cf. v. 1316.—οἰμωγμάτοιν, si recte memini, mavult Elmsleius.—τρίτην et Σωτῆρος respiciunt notum morem tertium poculum libandi Jovi Servatori. Vide ad Suppl. v. 26.

1359. θυμὸν ὁρμαίνει, *animo æstuat*, Blomf. Vide Theb. 389.

βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου,
χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον, ἢ διοσδότῳ
γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.
ὡς ὧδ' ἐχόντων, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι.
εἰ δ' ἦν πρεπόντως ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ,
τάδ' ἂν δικαίως ἦν· ὑπερδίκως μὲν οὖν·
τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε
πλήσας ἀραίων, αὐτὸς ἐκπίνει μολών.

ΧΟ. θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος,
ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.

ΚΛ. πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος·
ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας
λέγω—σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις,
ὅμοιον—οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς

1362. Loco magnifico præclaram lucem affudit Porsonus, corrigendo διοσδότῳ γάνει pro Διὸς νότῳ γᾶν, εἰ. Intellige ἢ σπορητὸς χαίρει, quam gaudent sata, cum calix vixdum e culmo provenit, cum in eo est ut nascatur.

1366. Vulgo πρεπόντων, quod mirifice interpretatur K. "Si hæc (cædes libationis instar perpetrata v. 1356) fiebant ab iis a quibus libatio potius mortuo fundenda est, justus erat hic agendi mos, imo justitiæ defensio." Quod qui possit intelligere, me quidem longe sagacior esse debet. εἰ ἦν πρεπόντων poni non potest pro εἰ ἦν τῶν πρεπόντων, i. e. εἰ ἦν πρέπον, et profecto in durissimas explicandi rationes incurrant necesse est qui corruptam lectionem tueri malint quam cum Stanleio reponere quod totius loci ratio plane flagitat, πρεπόντως. Nam sic respondent πρεπόντως et δικαίως, sc. εἰ ἦν πρεπόντως, ἦν ἂν καὶ δικαίως. Angl. *had it been possible with propriety to pour a libation over the corpse, it had been done justly, nay, most justly.* De structura ἦν ὥστε pro ἐξῆν, confer Hippol. 705. ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον. Recte in fine v. 1367. interpungitur in ed. Vict. De corruptela ως in ων vide ad Cho. 694.

πόσις, νεκρὸς δὲ τῆσδε δεξιᾶς χερὸς,
ἔργον δικαίας τέκτονος. τάδ' ὧδ' ἔχει.

ΧΟ. τί κακὸν, ὦ γύναι, στροφή.
χθονοτρεφὲς ἐδανὸν, ἢ ποτὸν
πασαμένα ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὅρμενον, 1380
τόδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἀράς;
ἀπέδικες, ἀπέταμες·
ἀπόπολις δ' ἔσει,
μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς.

ΚΛ. νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοὶ, 1385
καὶ μῖσος ἀστῶν, δημόθρους τ' ἔχειν ἀρὰς,
οὐδὲν τότ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων·
ὃς οὐ προτιμῶν ὥσπερεὶ βοτοῦ μόρον,
μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν,
ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ 1390
ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρηκίων ἀημάτων.

1377. ἔργον accusativo casu poni videtur, ut ἀρωγὴν sup. 218. Sed non male Scholef.: "quasi dixisset φονευθεὶς ὑπὸ τῆσδε—."

1378. τί φάρμακον, ἢ βρώσιμον ἢ πιστόν, (vide Prom. 488, et Gloss.) sive e terra seu e mari ortum, comedisti, ut tibi ipsi, sc. tuo capiti, tanquam victimæ mox mactandæ, hoc thus imponeres publicæ exsecrationis? Antiphanes ap. Phil. Mus. Cant. I. p. 584. λιβανωτὸς ἐπετέθη.—Libri ὀρώμενον. ὀρόμενον Canterus, ὅρμενον Abresch. quod accuratius metro convenit. Vide ad Suppl. 416. Sunt autem dochmiaci versus, quos claudit pherecrateus, v. 1384.

1383. ἀπόλις vulgo. ἀπόπολις ob metrum Hermannus.

1387. Quanquam nullum crimen olim huic viro objiciebas. τόδ' libri. τότ' Vossius, Blomf. Dind. Dubitari potest an bene Græcum sit οὐδὲν τόδε, et νῦν μὲν plane requirit antithesin τότε. Ita rectius etiam se habet imperfectum χρῆν v. 1392, ubi libri χρή. Fortasse in Thuc. VIII. 47. fin. τότε πλέον pro τὸ δὲ πλέον legendum est. Mox ἀημάτων pro τε λημάτων Canterus, Λ in Α mutata. τε nihil est nisi labantis metri supplementum.

οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν,
μιασμάτων ἄποιν'; ἐπήκοος δ' ἐμῶν
ἔργων, δικαστὴς τραχὺς εἶ. λέγω δέ σοι
τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης
ἐκ τῶν ὁμοίων, Χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ
ἄρχειν· ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεὸς,
γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν.

ΧΟ. μεγαλόμητις εἶ, ἀντιστρ.
περίφρονα δ' ἔλακες, ὥσπερ οὖν
φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται.
λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος εὖ πρέπει
ἀτίετον· ἔτι σε χρὴ
στερομέναν φίλων
τύμμα τύμματι τῖσαι.

ΚΛ. καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν·
μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην,
Ἄτην, Ἐρινύν θ', αἷσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγὼ,
οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν,

1395. Non dicit (quod quidam emendarunt) λέγω ὡς παρεσκευασμένη, sed structura est: λέγω σοι τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης ἐμοῦ ἐκ τῶν ὁμοίων ἀπειλεῖν, Χειρὶ, κ.τ.λ. Nam ultima verba plane valent, κρατήσεις οὐκ ἄνευ μάχης ἐμέ.

1400. Magna meditaris et superba loqueris, sicut animus cæde delirat; i.e. ut cujus animus cædis conscientia perculsus sit. Vide ad v. 1142. Inepte vulgo post ἔλακες plene interpungitur.

1402. λίπος αἵματος ἀτίετον, crassi sanguinis macula (cf. v. 1361.) nondum purgata, adhuc expianda, in fronte clare apparet. Confer εὖ σαφηνῆ Cho. 189. εὖ σαφῶς Pers. 780.

1404. στερομέναν φίλων idem est quod oratores dicunt ἔρημον. — τύμματι pro τύμμα Canterus. Confer Cho. 304.

ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς
Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.
οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ μικρὰ θράσους.
κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,
Χρυσηίδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ·
ἥ τ' αἰχμάλωτος ἥδε καὶ τερασκόπος,
καὶ κοινόλεκτρος τοῦδε, θεσφατηλόγος
πιστὴ ξύνευνος, ναυτίλων δὲ σελμάτων
ἰσοτρίβης. ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην·
ὁ μὲν γὰρ οὕτως· ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην,
τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον
κεῖται φιλήτωρ τοῦδ', ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν
εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς.

ΗΜ. φεῦ, τίς ἂν ἐν τάχει, μὴ περιώδυνος, στρ. ά.

1413. γυναικὸς τῆσδε, sc. ἐμοῦ. Chryseidum deliciæ contumeliose dicitur Agamemno, tanquam cum pluribus fœminis rem habuerit apud Trojam.

1418. ἰσοτρίβης Pauwius pro ἰστοτρίβης, quod cum σελμάτων constructum duriusculum est. ναυτίλων adjective, ut ναυβάτης v. 395. nisi corrigendum etiam ναυτίλοις. Comparat Scholef. Juven. VI. 101—2.—ἄτιμα οὐκ ἐπραξάτην, Angl. *they have not fared undeservedly*. Sic ἔπραξαν ἔνδικα Orest. 538. χαλεπώτατα Thuc. VIII. 95.

1422. εὐνῆς παροψώνημα, additamentum adulterii, unam notionem efficit, unde pendeat τῆς ἐμῆς χλιδῆς. παροψωνεῖν, clandestinas dapes comparare, παροψὶς, ferculum delicatum præter cætera appositum. Confert Blomf. Arist. Frag. 236. πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος. εὐνῆς de Casandræ morte, ut κοίταν v. 1471. explicant Well. Klaus. Sed verum videtur esse χλιδῇ.

1423–1554. Versus qui deinceps sequuntur, etsi fortasse subinde mutili et transpositi sunt, (quod tamen minime affirmaverim,) certe non adeo manci habendi sunt quam putaverunt viri docti, qui dum in strophas et antistrophas invitos anapæstos contorquent, lacunæ signum multis locis apposuerunt, ubi nihil om-

μηδὲ δεμνιοτήρης,
μόλοι τὸν αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν
μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον, δαμέντος
φύλακος εὐμενεστάτου,
καὶ πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί;
πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον.
ΧΟ. ἰώ, †ἰώ,† παράνους Ἑλένα,
μία τὰς πολλὰς, τὰς πάνυ πολλὰς
ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ.
ΗΜ. νῦν δὲ τελείαν
πολύμναστον ἐπηνθίσω

nino deest ad sensum; nec credo anapæstica eum in modum et tam violenter tractari debuisse. Clytæmnestræ igitur sermones equidem eximo ex his metricæ necessitatis legibus; et eas tantum hemichorii partes quæ sibi accurate respondent, nempe στρ. α'.β'.γ'. et ἀντιστρ. α'.β'.γ'. ita notatas reliqui. Idem fieri videbimus in choro qui legitur Cho. 300–469. ubi nusquam in strophas et antistrophas rediguntur anapæsti. Sic demum restant tantummodo vv. 1433–37, et 1525–7. qui in nostris codicibus antistrophica non habent; nam repetitur locus a v. 1466–73. post v. 1490. Et profecto vix dubitari potest quin 1433–37. aut plane corrupti aut aliunde invecti sint; nam et metra et sensus intelligi nequeunt, et turbatur responsum Clytæmnestræ v. 1438. ad Hemichorii verba 1423–29. nisi eos e medio eximamus.—Sed rectene an secus fecerim in hoc carmine ordinando judicent alii; simplicitatem præcipue sequutus sum, cum impeditissima sit recepta distribuendi ratio.

1423. Utinam mors cita, non ea quidem magni doloris nec quæ dudum cubare faciat, somnum afferat ἀτέλευτον ἐν ἡμῖν, qui nullum in nobis finem habeat.

1430. Vulgo ἰὼ παρανόμους. παράνους Hermannus: ἰὼ geminavit Well. ut absolutius evaderent anapæsti.

1433. Hunc locum, quem supra diximus et metrorum ordini molestum esse et intellectu perobscurum, nemo probabiliter interpretatus est, nec dubium videtur quin aut vitium contraxerit aut ex alieno loco huc migraverit. Explicant: νῦν ἐπηνθίσω τελείαν

δι' αἷμ' ἄνιπτον,
ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις
ἔρις ἐρίδματος, ἀνδρὸς οἰζύς.

ΚΛ. μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου,
τοῖσδε βαρυνθείς·
μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς,
ὡς ἀνδρολέτειρ', ὡς μία πολλῶν
ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασ',
ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν.

ΗΜ. δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυί- ἀντ. α.
οισι Ταντα λίδαισιν,
κράτος †τ'† ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν
καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις.
ἐπὶ δὲ σώματος, δίκαν
μοὶ κόρακος ἐχθροῦ, σταθεὶς ἐκνόμως
ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται * *

ἔριν, ἥτις ἦν ἐρίδματος ἐν δόμοις: nunc efflorescere fecisti memoriam discordiæ olim in familia constructæ, quæ mariti interficiendi causa erat. ἔρις δι' αἷμα, ob cæsam Iphigeniam concepta. Jungenda videntur πολύμναστον — ἥτις, sc. fecisti ut recordaremur quænam olim fuerit. De ἐρίδματος nihil constat.

1438. μηδὲν ἐπεύχου, noli tibi mortem imprecari. Respicit ad v. 1423, et in sequentibus ad v. 1430.

1443. ἀξύστατον, incomparabile. Ne dicas nihil pejus esse Helenæ facinore, cum aliæ non minus scelesta perpetrarunt.

1445. Vulgo διφυεῖσι, contra metrum, et dubiæ vox formationis, siquidem a διφυὴς fit διφυέσι, non διφυεῖσι. Correxit Hermannus.

1447. καρδιόδηκτον Abreschius pro καρδίᾳ δηκτόν. Sensus: et qui nunc per mulieres imperium pari potentia exerces atque olim per viros, sc. qui non minorem in domum Atridarum potentiam habes dum in ea regnat Clytæmnestra, quam cum Atreus et Thyestes rerum potiti sunt.

1450. Desunt duæ syllabæ in fine versus. Fingitur autem malus ille genius, qui Clytæmnestram impulerit ad interficiendum mari-

ΚΛ. νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην,
τὸν τριπάχυιον
δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων·
ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματόλοιχος
νείρᾳ τρέφεται· πρὶν καταλῆξαι
τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἴχωρ.

ΗΜ. ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε στρ. β'.
δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς,
φεῦ, φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτη-
ρᾶς τύχας ἀκορέστου.
ἰὼ, ἰὴ, διαὶ Διὸς
παναιτίου, πανεργέτα·
τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς
τελεῖται; τί τῶνδ'
οὐ θεόκραντόν ἐστιν;

ΧΟ. ἰὼ, ἰώ.
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;

tum, cadaveri insultare ut corvus, male ominatam crocitans cantilenam. Sed σταθεῖσ' probabiliter Schützius. Confer v. 1365. Quod si verum, fortasse in fine versus deest γυνή, quod ob lectionem σταθεὶς deletum fuerit.—Si exciderunt post v. 1450. octo versus antistrophici, qui vv. 1430–37. excipiebant, eodem modo quo supra interrumpitur Clytæmnestræ responsum ad Chorum.

1451. Nunc demum recte dixisti, quum hujus domus malum genium nominasti; ex eo enim cupido sanguinis in præcordiis (sc. et in me et in cæteris hujus familiæ) continuo alitur, ut cædes cædem nunquam non excipiat. νείρει libri, ex νείρῃ corruptum, sc. νεάρᾳ (γαστρί.) Τριπάχυιον quid significet prorsus incertum est: an recte πάχυιος a παχὺς procedere possit, non dixerim. Vertendum videtur *prægravem*. τριπάλαιος Blomf.

1459. κακὸν αἶνον αἰνεῖς, *malam mentionem facis*.

κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.

ΗΜ. ὤ μοι μοι, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον,
δουλίῳ μόρῳ δαμεὶς
ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΛ. αὐχεῖς εἶναι τόδε τοὔργον ἐμόν.
μὴ δ' ἐπιλεχθῇς
Ἀγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον.
φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ
τοῦδ', ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ
Ἀτρέως, χαλεποῦ θοινατῆρος,
τόνδ' ἀπέτισεν,
τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ΗΜ. ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ †σὺ† ἀντ. β'.
τοῦδε φόνου, τίς ὁ μαρτυρήσων;
πῶ; πῶ; πατρόθεν δὲ συλλή-
πτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.
βιάζεται δ' ὁμοσπόροις
ἐπιῤῥοαῖσιν αἱμάτων

1472. Libri δολίῳ, quod metrum pessumdat. Vide ad v. 1497.

1475. μὴ ἐπιλεχθῇς, ne cogites, ne fingas me esse Agamemnonis uxorem; erat enim Atrei malus ille et vindex genius, qui hujus mortui uxori apparens (vel fortasse, specie ejus assumpta) pœnas ex hoc viro exegit, majorem hostiam super tenella, sc. lactante, mactando; id est, adultum Agamemnonem pro liberis Thyestis. τὰ τέλεια opponuntur τοῖς νεαροῖς, sc. γαλαθηνοῖς. Thuc. v. 47. Herod. 1. 183.

1482. Innocentem te esse nemo profecto testabitur; quamquam fieri potest ut malus familiæ genius te aliquatenus adjuverit. πῶ Siculorum esse autumant pro ποῦ· πῶς rescribi jubet Dind. ex marg. Ask. Vide Shilleto ad Dem. de Fals. Leg. §. 56. not. crit.

μέλας Ἄρης· ὅποι δίκαν
προβαίνων πάχνᾳ
κουροβόρῳ παρέξει. 1490

ΧΟ. ἰὼ, ἰὼ,
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων. 1495

ΗΜ. ὤ μοι μοι, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον,
δουλίῳ μόρῳ δαμεὶς
ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΛ. οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον
τῷδε γενέσθαι, 1500

1488. δίκαν pro δὲ καὶ Butl. Continua consanguineorum cæde adigit hanc familiam Mars, quo demum quando quis (sc. Agamemno) pervenerit, pœnas solvet pro cæsis Thyestis liberis. πάχνη κουρόβορος est concretus sanguis comesorum infantium. Confer παιδοβόροι μόχθοι Cho. 1057.

1497. Inepte et ἀμέτρως hic δολίῳ in libris legitur, et plane contra sententiam δολίαν in v. 1501. Adeo certum puto recte Dobræum (Adv. II. p. 26.) correxisse δούλιον, ut confidenter utrumque mutaverim, paucis tantum probaturus id me recte fecisse. Imprimis igitur, *ἀνελεύθερον, homine libero indignum,* unice convenit cum δουλίῳ μόρῳ. Deinde, hoc ipsum in Choephoris conqueritur Orestes, cum dicit (v. 470.) πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών. Denique, audi qua ratione argumentetur Clytæmnestra. Non inquit, servili morte periit, neque enim servi mortem (δούλιον ἄτην) familiæ fecit, sed meam ex ipso filiam crudeliter immolavit. Si cæso servo Dianæ iram placasset, longe aliter se res haberet; tum enim servus secundum legem talionis mactandus fuisset, potius quam ipse paterfamilias. Simulacrum justitiæ potius quam facti veritatem quærit Regina. Nego vero in δολίῳ et δολίαν ullam inesse umbram ratiocinandi; nec mirum est doctos viros vv. 1499-1500. ut spurios inclusisse. Ceterum οὔτε et οὐδὲ intellige quasi dictura *nec hic nec illa ut servus periit,* ita locuta sit: *non hic, quia nec illa.*

οὐδὲ γὰρ οὗτος δούλιον ἄτην
οἴκοισιν ἔθηκ'· ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ'
ἔρνος ἀερθὲν, τὴν πολύκλαυτόν τ'
† Ἰφιγένειαν, ἀνάξια δράσας,
ἄξια πάσχων, μηδὲν ἐν Αἴδου
μεγαλαυχείτω, ξιφοδηλήτῳ
θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν.

ΗΜ. ἀμηχανῶ, φροντίδων στερηθεὶς, στρ. γ'.
εὐπάλαμον μέριμναν,
ὅπα τράπωμαι, πίτνοντος οἴκου.
δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ
τὸν αἱματηρόν· ψεκὰς δὲ λήγει.
δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης
πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα.

ΧΟ. ἰὼ, γᾶ, γᾶ,
εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐσιδεῖν

1504. Locus plane interpolatus, sed quem audacius esset ex conjectura refingere. Nomen Ἰφιγένειαν omittere vult Elmsl. ad Med. 807. Ἰφιγενείαν, ἄξια δράσας Dind. ἄξια, sc. pro quibus ipse similia pateretur. Cf. v. 516. τὴν πολυκλαύτην Pors. sed τε est *nempe;* ut Suppl. 675. Locum valde ineleganter vertit Peile, qui sequitur Dindorfium, citans spurium versum ex Theb. 682. κακῶν δὲ καἰσχρῶν οὔ τιν' εὐκλείαν ἐρεῖς, quo longam syllabam in Ἰφιγενείᾱν confirmet.

1509. ἀμηχανῶ μέριμναν, ut sup. v. 1148. Eccles. 664.

1511. Angl. *I fear the pattering of the shower of blood; for it no longer falls in mere drops.* Vereor ne cædes mox fiat non per intervalla ac spiramenta temporum, sed continuo et velut uno ictu totam domum exhauriat. Confer Œd. Col. 1251. ἀστακτὶ λείβων δάκρυον, non guttatim, sed copioso flumine.

1513. Vulgo δίκη et θήγει, contra sensum et metrum. Mutarunt Auratus et Herm. Fatum acuit justitiam ad aliud negotium suscipiendum (sc. ad alteram cædem) in alia cote calamitatis.

ἀργυροτοίχου
δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.
τίς ὁ θάψων νιν, τίς ὁ θρηνήσων;
ἦ σὺ τόδ' ἔρξαι
τλήσει, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς,
ἀποκωκῦσαι ψυχὴν, ἄχαριν
χάριν ἀντ' ἔργων
μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι;

ΗΜ. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ
σὺν δακρύοις ἰάπτων
ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει;

ΚΛ. οὐ σὲ προσήκει τὸ μέλημα λέγειν
τοῦτο· πρὸς ἡμῶν
κάππεσε, κάτθανε, καὶ καταθάψομεν,
οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων,
ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως
θυγατὴρ, ὡς χρὴ,
πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον
πόρθμευμ' ἀχέων,
περὶ χεῖρα βαλοῦσα φιλήσει.

ΗΜ. ὄνειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους· ἀντ. γ'.

1525. Vulgo ἐπιτύμβιος αἶνος, ita correctum fortasse ob præcedens τίς. Sententiam aliquam nominativo extorquet K. sed quam nolumus lectori commendare. Nam πονήσει non nisi de laudatore, minime de laudatione, dici potest. ἰάπτων est τοξεύων, jaciens in eum: vide ad Suppl. 1044. ἐπὶ ut sup. 354. Theb. 539.—δακρύοις Farn. Ceteri δακρύοιν.

1536. χεῖρε conjecit Pors. Vide Hom. Od. xi. 211.

1537. Sensus est: in hac re cernitur lex talionis, quæ jubet παθεῖν τὸν ἔρξαντα. Cf. Cho. 301. ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ γλῶσσα τελείσθω, quod hic dicitur

δύσμαχα δ' ἐστὶ κρῖναι.
φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων.
μίμνει δὲ, μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς,
παθεῖν τὸν ἔρξαντα· θέσμιον γὰρ
τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων;
κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ.

ΚΛ. εἰς τόνδ' ἐνέβη ξὺν ἀληθείᾳ
χρησμόν· ἐγὼ δ' οὖν
ἐθέλω, δαίμονι τῷ Πλεισθενιδᾶν
ὅρκους θεμένη, τάδε μὲν στέργειν,
δύστλητά περ ὄνθ'· ὃ δὲ λοιπὸν, ἰόντ'
ἐκ τῶνδε δόμων ἄλλην γενεὰν
τρίβειν θανάτοις αὐθένταισιν,
κτεάνων τε μέρος

ὄνειδος ἀντ' ὀνείδους. Φέρει φέροντ', sc. ὁ φερόμενος, qui bonis spoliatus sit invicem grassatur in spoliatorem. Qui denique occiderit aliquem, luit pœnam; ergo Clytæmnestræ debetur pœna commissi sceleris. Hanc autem sententiam quoniam tecte et per ambages exprimit chorus, recte addit δύσμαχα δ' ἐστὶ κρῖναι, *quamvis quid sentiam difficile sit interpretari.* Plenius dixisset poeta, ἥκει τόδε, "ὄνειδος ἀντ' ὀνείδους," κ. τ. λ. fere ut Comicorum τοῦτ' ἐκεῖνο.

1540. ἐν χρόνῳ. Sensus est, hæc lex manet quamdiu manebit Zeus.—Post θέσμιον γάρ fortasse interpungendum est: *sic enim lege constitutum.*—ἀραῖον Herm. pro ῥᾴον, πρὸς ἄτᾳ Blomf. pro προσάψαι, + tantum in T mutata. γονὴ ἀραῖος est proles exsecrationum. Quis, inquit, eam prolem domum semel admissam ejecerit? Cf. v. 741.

1544. ἐνέβη, si vera lectio, pertinet ad τὸ γένος. Sed ἐνέβης conjecit Canterus. Revera jam in hoc vaticinium pervenit domus: sc. quod de domo prædicas v. 1543. jam revera accidisse videtur.

1548. ὃ δὲ λοιπόν, quod vero ab illo superest præstandum, quod ad alteram pacti conditionem. Paciscitur Clytæmnestra, ipsam in præsentibus acquiescere, dummodo malus genius in aliam domum migret, quam domesticis cædibus exhauriat.

βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι,
κἀλληλοφόνους
μανίας μελάθρων ἀφελούσῃ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ φέγγος εὖφρον ἡμέρας δικηφόρου·
φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους
θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη,
ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων
τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοί,
χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς.
Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατήρ,
πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν, ὡς τορῶς φράσαι,
αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει,
ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων.
καὶ προστρόπαιος ἑστίας μολὼν πάλιν
τλήμων Θυέστης μοῖραν εὕρετ' ἀσφαλῆ,
τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον
αὐτοῦ· ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατὴρ

1553. Libri omnes habent δ' ante ἀλληλοφόνους, aut a metrico quodam propter hiatum intrusum aut male repetita Δ ante ΑΛΛ. κἀλληλοφόνους Canterus et recentiores, quod propter τε in v. 1551 cum K. recepi, quanquam libenter etiam omitterem. Sensus est: perpauca mihi sufficiunt habenti, si modo domesticarum cædium insanam cupiditatem sustulero.

1560. χερὸς πατρῴας μηχανὰς, Atrei nefandum facinus.

1563. Fortasse αὐτοῦ δ' ἀδελφόν. Cf. Cho. 182. Elmsl. ad Med. 940. ἀμφίλεκτος ὢν κράτει, *certans de imperio.*

1568. αὐτοῦ, *illic.* Non video quare vulgatum mutare velint critici. Sæpissime occurrit αὐτοῦ hoc sensu, ut αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ ap. Hom. Supra v. 439. Cf. Arnold. ad Thuc. v. 83. VIII. 28. Soph. Trach. 144. τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροισιν αὐτοῦ, sc. ἐν κακῶν ἀπειρίᾳ.—ξένια autem ἐπεξηγητικῶς ad δαῖτα pertinet. τοῦδε πατὴρ jungenda, non ξένια τοῦδε.

Ἀτρεὺς, προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως, πατρὶ
τῷ ἐμῷ, κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν
δοκῶν, παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.
τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας
ἔθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενος.
ἄσημα δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαβὼν,
ἔσθει βορὰν ἄσωτον, ὡς ὁρᾷς, γένει.
κἄπειτ' ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον,
ὤμωξεν, ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν·
μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται,
λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ,
οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος.

1570. κρεουργὸν ἦμαρ, *festum diem.* Confer βούθυτον ἦμαρ Cho. 253. βούθυτος ἡδονὴ Ion. 664.

1573. Summos pedum ac manuum articulos confregit, seorsum sedens ἄνωθεν, superius, ut convivator, Angl. *at the head of the table,* ut dicitur ἔσχατος κατακεῖσθαι Plat. Symp. p. 175. C. ὑποκάτω κατακλίνεσθαι ib. p. 222. ult. Sic καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων Antig. 411. ἀνδρακὰς est χωρὶς, interprete Suida. Sedit autem Atreus seorsum, ne quis proxime ad latus recumbens intelligeret quid ageret.

1574. Ille vero nihil doli suspicatus, (αὐτίκα,) sumpsit nonnulla ex iis, quæ ut confracta et condita agnosci non poterant, et sic comedit cibum familiæ perniciosum. Cujus rei quum postea conscius factus esset, ἐπιγνούς, cum gravi ejulatu resiluit vomens a nefanda dape. ἄσωτος (unde nostrum verbum *sot*) est proprie *perditus,* sed hic contrarium est voci σωτήριος, ergo *perniciosus.*

1579. Hic versus mihi significare videtur *violatas hospitii leges includens imprecatione,* τιθεὶς ξὺν ἀρᾷ, jungens cum ea, mentionem diserte faciens ejus, tanquam causæ imprecandi, sive, ut vertit K., *una jure jungens.* Videtur enim præpositio componi cum v. δίκη, ut in πανδίκως, *omnino,* ubi fere evanescit posterioris vocis vis, quæ alteri tantum inservit, ut formetur adverbium secundum ejus significationem. Confer σύνδικος, *communis,* Pind. Pyth. 1. 3. quod verbum ad hunc locum explanandum facit.—λάκτισμα, ut λακτίζειν, *spernere,* sup. v. 374.

1580. ὀλέσθαι Pors. pro ὠλέσθη.—Πλεισθένους, quia sec. Schol. ad

ἐκ τῶνδέ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα.
κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς·
τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ
ξυνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις·
τραφέντα δ' αὖθις ἡ δίκη κατήγαγε.
καὶ τοῦδε τἀνδρὸς ἡψάμην θυραῖος ὤν,
πᾶσαν ξυνάψας μηχανὴν δυσβουλίας.
οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί,
ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν.

ΧΟ. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω.
σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φὴς ἑκὼν κατακτανεῖν,
μόνος δ' ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα
δημορρίφεῖς, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἀράς.

ΚΛ. σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρᾳ προσήμενος

Hom. Il. 11. et ad Eur. Orest. 5. (quos laudat Butlerus ap. Peile) Atridæ revera filii erant Plisthenis, qui juvenis moriens eos patri suo Atreo educandos reliquit.

1586. θυραῖος ὤν, e longinquo, utpote exsul. Ceterum ad συνεξελαύνει intelligendus Atreus, non Agamemnon.

1590. Non eum probo, qui commisso scelere gaudet et insolentem se præstat: id quod tu facis, quum dicis te consulto et quidem solum fuisse cædis auctorem. Confer Antig. 482. ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα, τούτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν. Ajac. 1151. ἐν κακοῖς ὕβριζε.

1593. οὔ φημ' ἀλύξειν valet *certo in malum incidet tuum caput;* unde recte ἐν δίκῃ et σάφ' ἴσθι infertur.

1595. Tune vero hæc mihi dicere ausus es? Tu, qui tantum θαλαμίτης es, et inferior, mihi, qui ζυγίτης sum, et superior? Ordo remigum, θρανίτων, ζυγίτων, θαλαμίτων hic respicitur. Horum primi videntur maximum fuisse momentum in propellenda triremi; secundi majus quam tertii: quare majorem existimationem et majus stipendium habebant. Ceterum hoc loco τῶν θρανίτων mentionem facere non necessarium erat (nisi cum Blomf. credamus cæsum Agamemnonem ut θρανίτην respici), quia tertius tanto inferior est secundo, quanto secundus est primo:

κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός;
γνώσει, γέρων ὢν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ
τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον.
δεσμὸς δὲ, καὶ τὸ γῆρας, αἵ τε νήστιδες
δύαι, διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν
ἰατρομάντεις. οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε;
πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παίσας μογῇς.
ΧΟ. γύναι, σὺ τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον
* * * * * * *
οἰκουροὺς, εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσ' ἅμα
ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον;
ΑΙ. καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.
Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις·
ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ,
σὺ δ' ἐξορίνας ἠπίοις ὑλάγμασιν

quare satis recte se habet comparatio.—δορὸς, *navis*.

1598. εἰρημένον, absolute, ut δέον, δόξαν, etc. *postquam ei præceptum sit*. Cf. Thucyd. v. 30.

1600. καὶ τὸ γῆρας διδάσκειν, "vel senectutem, cui molestius et difficilius est discere." K.

1602. παίσας Schol. ad Pind. Pyth. II. ad fin. Intellige τὸν πόδα πρὸς κέντροις. Libri πήσας, quod Scholefieldius credit participium esse aoristi ἔπησα, ab antiquo verbo πήθω, unde ἔπαθον, πείσομαι, πῆμα. Quod vereor ne paucis probare possit. Vide Phil. Mus. Cant. I. p. 239. πταίσας correxit Porsonus, quod metaphoræ minime convenire mihi videtur. Aliud enim est πταίσας τῷδε πρὸς κακῷ, Prom. 947., *si ad hoc malum offenderit*. Confer de proverbio Pind. Pyth. II. 174. Prom. 331.

1603. Post hunc versum excidisse quædam certum puto, quare lacunæ indicium apposui.

1609. ἠπίοις. "Orphicorum carminum aptum cognomen est ἤπιοι: quare ironice etiam chori verba ἤπια dicit Ægisthus, simul vero ὑλάγματα." K. recte. Eadem ratione conjungit contraria fere verba ἐξορίνας et ἄξει. Mira sunt, quæ de vv. ἄξει et νηπίοις ὑλάγμασιν (sic ille) scribit Peile. Antithesis non est in ὁ μὲν ἦγε, σὺ δὲ ἄξει, *ille abduxit, tu abduceris*, sed in ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ et ἐξορίνας ὑλάγμασι.

ἄξει· κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.
ΧΟ. ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει,
ὃς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον,
δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως.
ΑΙ. τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς·
ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἦ παλαιγενής.
ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι
ἄρχειν πολιτῶν· τὸν δὲ μὴ πειθάνορα
ζεύξω βαρείαις οὔτι μὴ σειραφόρον
κριθῶντα πῶλον· ἀλλ' ὁ δυσφιλὴς σκότῳ
λιμὸς ξύνοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται.
ΧΟ. τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς
οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες, ἀλλὰ σὺν γυνῇ,
χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων,
ἔκτειν'; Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος,
ὅπως κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ
ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς;

ἄξει mediæ vocis est, *tibi ducturus es*, sc. quos velis, i. e. meipsum.

1611. Quasi vero tu rex Argivorum unquam futurus sis! Eur. Herc. Fur. 1407. ὡς δὴ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥᾴων ἔσει; Duplex negatio satis defenditur a Soph. Trach. 1014. οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; quod comparat K.

1618. τὸν μὴ πειθάνορα οὐ μὴ ζεύξω ὡς σειραφόρον, ἀλλ' ὑπὸ ζυγῷ βαρείαις (ζεύγλαις.) Hac structura utitur poeta, quum velit dicere ζεύξω βαρείαις, οὔτι σειραφόρον. Anglice, *him who is disobedient I will put to a heavy yoke—no fear I should set him in the trace, a barley-fed colt.* Mea quidem sententia frustra versatur Peile in explicando οὐ μή, pro quo οὔτι μοι Pors. Blomf. Verbo postponitur negatio ut in v. 904.

1621. τί δή, sc. εἰ πρὸς γυναικὸς ἦν δολῶσαι, ὡς φῂς, γυνῇ καὶ συνελάβετο τοῦ φόνου, ἀλλ' οὐκ αὐτὸς ἔκτεινας; Chori objurgationi v. 1613. nondum satis respondet Ægisthus, quare idem nunc repetitur interrogative.

ΑΙ. ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει τάχα.

ΧΟ. εἶα δή, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε· εἶα δή, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω.

ΑΙ. ἀλλὰ κἀγὼ μὴν πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν.

ΧΟ. δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε· τὴν τύχην δ' ἐρώμεθα.

ΚΛ. μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά·
ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος·
πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν αἱματώμεθα.
στείχετ' †ἤδη† δ', οἱ γέροντες, πρὸς δόμους, τετρωμένους
πρὶν παθεῖν, ἔρξαι τ' ἄκαιρον. χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν.

1627. γνώσει τάχα. Vide ad Cho. 297.

1628. λοχῖται. Ita dicuntur choreutæ, quia in modum λόχου militaris dispositi sunt. Vide Müller. Dissert. ad Eum. p. 62.

1631. δεχομένοις. Nobis omen accipientibus, quod inest verbis οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν. Arist. Plut. 63. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ. Ovid. Fast. I. 561. *Accipio revocamen, ait.* Cic. De Divin. I. 46. *Accipio, inquit, filia mea, omen,* sc. regem Persen periisse, ubi conferunt Interpp. Plutarch. Æmil. p. 260. de eadem re narrantem: ἀγαθῇ τύχῃ δέχομαι τὸν οἰωνόν.—ἐρώμεθα Schütz. pro vulg. ἐρούμεθα, quod verbum nihili est. Confer ἐξιστορῆσαι μοῖραν Theb. 501.

1633. θέρος pro ὁ ἔρως Schütz.

1634. ἡματώμεθα libri, quod emendavit Jacobsius.

1635. πεπρωμένους libri. Ingeniose Heathius τετρωμένους, nec dubito quin verissime: hoc enim unice convenit verbis μηδὲν αἱματώμεθα.—ἔρξαντα καιρόν libri, sine sensu, quanquam more suo laborat K. inepta verba explicare. ἔρξαι τ' ἄκαιρον, simplex et facilis Musgravii emendatio, omnem tollit molestiam, literula ν in ι mutata: valet autem ἀνήκεστόν τι δρᾶσαι, per euphemismum pro, *cædem committere.* Hæc, inquit Clytæmnes-

εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις γ', †ἐχοίμεθ' ἄν,
δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι.
ὧδ' ἔχει λόγος γυναικὸς, εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν.

ΑΙ. ἀλλὰ τούσδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι,
κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα, δαίμονος πειρωμένους,
σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντά †θ' ὑβρίσαι.†

ΧΟ. οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν.

ΑΙ. ἀλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι.

ΧΟ. οὐκ, ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν.

ΑΙ. οἷδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους.

tra, quæ fecimus, sc. interficiendo Agamemnone, ἐχρῆν πρᾶξαι ὡς ἐπράξαμεν· ἀλλ' οὐ χρὴ ὑμᾶς αἱματοῦσθαι. Ceterum v. 1635. ita in libris legitur: στείχετε δ' οἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους τούσδε. Nimirum pauca sunt loca vel in corruptis Æschyli fabulis quæ graviorem passa sunt injuriam quam finis Agamemnonis.

1637. ἐχοίμεθ' ἄν vulgo interpretantur quasi esset ἔχοιμεν ἄν, quod nullo, quantum scio, exemplo defendi potest. Corruptam esse scripturam non dubito: male enim se habet particula γε post ἅλις hoc loco, quanquam ferri potest v. 1634. Legendum puto δεχοίμεθ' ἄν: si satis horum malorum fuerit commissum, nobis in iis acquiescendum est, quum jam misere nos ira dei oppressi sumus; nec plus quam necesse sit patiendum.

1640. At vero hosce temere et audacter talia linguæ convicia decerpere! Constructio fere ut Nubb. 268. Sed vide an legendum ἐπανθίσαι, ut Cho. 143.

1642. Desunt verba θ' ὑβρίσαι a libris, exciso olim a bibliopego longioris versus fine in codice archetypo. Quod iterum factum videmus in duobus ultimis fabulæ versibus. λοιδορεῖν supplevit margo Askevianus, δ' ὑβρίσαι conjecit Blomf. προσκυνεῖν Peile, ταῦτ' ἐᾶν, et πῶς πρέπει alii.

ΧΟ. πράσσε, πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην· ἐπεὶ πάρα.
ΑΙ. ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν.
ΧΟ. κόμπασον θαρσῶν, ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας.
ΚΛ. μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων· ἐγὼ καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.

1650–1. Desunt ἐγὼ et καλῶς a libris, sed utrumque servavit Scholiasta.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ARGUMENTUM[1]

CHOEPHORARUM,

A STANLEIO CONSCRIPTUM.

ORESTES jussu Oraculi una cum Pylade Argos reversus, tumulum patris sui Agamemnonis invisit; ubi virginum cœtui Clytæmnestræ famularum occurrit, quas illa somnio exterrita, consultis conjectoribus, ad placandos manes mariti cum inferiis miserat. His adjunxerat se soror ejus Electra; cui Orestes per varia indicia innotescit. Ab iis totam rem edoctus, regias ædes accedit, viatorem se fingens e Phocide Dauliensem, qui obiter mandata acceperat Orestis mortem parentibus ejus nunciandi. Ægisthum, hoc ut audiat lubenter egressum, derepente interficit; cujus clamore evocata Clytæmnestra, et pro vita sua apologia brevi usa, a filio suo interemta est. Hac patrata cæde, maternis furiis agitatus Orestes Delphos profugit.

Scena Fabulæ Argis constituitur: Chorus autem constat ex Virginibus cum inferiis ad tumulum Agamemnonis profectis. Titulus Tragœdiæ CHOEPHORŒ.

[1] Hoc argumentum post Blomf. ego quoque recepi, posthabito illo quod Græce conscripserat nescio quis, valde ineleganter. SCHOLEF.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΟΙΚΕΤΗΣ.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἑρμη χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι * * * * 5
* * * * * * * *
* * πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον·
τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον
* * * * * * * *

1. Excidit prima pars prologi, amissis ex archetypo codice duobus fortasse foliis, in quibus etiam scriptum erat Argumentum, unde factum est ut in veteribus libris continuaretur Choephori fabula sub nomine Agamemnonis. Id vero accidisse vel ante ætatem Hesychii (Sæc. VI.) propterea conjicere licet, quod ille vocem γονίας, Cho. 1056. tanquam ex Agamemnone laudat. Distinguendas esse duas fabulas primus intellexit Robortellus, A. D. 1552. Ex Arist. Ran. 1126. 1172. et Schol. ad Pind. Pyth. IV. 145. aliquot versus excerpserunt Viri Docti; sed plures abesse probabiliter putaverunt qui comparant Agamemnonis et Eumenidum prologos.

ib. πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη, qui jussa patris curas et exsequeris, ut διάκτορος et πομπαῖος. Vocem κράτη significare *jussa, imperia*, non satis perspexerunt Interpp. Vide ad Suppl. 431. Perperam vertisse puto Peile: *looking on me with the might of your father.* Herod. III. 53. δυνατὸς τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν.

5. κλύειν, ἀκοῦσαι, non est ταυτόλογον: hoc enim, præsertim in aoristo, significat *auscultare*, sc. mente concipere et comprehendere; illud, auribus tantum audire. Sic Prom. 456. κλύοντες οὐκ ἤκουον. Cf. inf. v. 49.

τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις
στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις
πρέπουσα; ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω;
πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον;
ἢ πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω
χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγμασιν;
οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ
στείχειν, ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν, πένθει λυγρῷ
πρέπουσαν. ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
πατρὸς, γενοῦ δὲ ξύμμαχος θέλων ἐμοί.
Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδὼν, ὡς ἂν σαφῶς
μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.

ΧΟΡΟΣ.

ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν στρ. ά.
χοὰς πρόπομπος ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ.
πρέπει παρηῒς φοινίοις ἀμυγμοῖς,
ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ·
δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ·

11. πῆμα optimi libri. πτῶμα vulgo. Utrumne nova calamitas domibus accidit, an recte dixerim has mulieres patri meo afferre libationes? μειλίγματα Blomf. sed dativum intellige; quæ sint νέρτερα μειλίγματα, pro placamentis inferorum; quæ offerantur ut placamenta. Citat Well. similem usum Thucyd. VI. 33. Ἀθηναῖοι ἐφ' ἡμᾶς ὥρμηνται—πρόφασιν μὲν Ἐγεσταίων ξυμμαχίᾳ καὶ Λεοντίνων κατοικίσει. Adde III. 82. init. ξυμμαχίας ἅμα ἑκατέροις τῇ τῶν ἐναντίων κακώσει. Sed vereor ne verum viderit Bl. neque enim obscura est causa cur dativum invexerint librarii. Vide ad Eum. 461.

21. χοὰς libri, quod pendet a πρόπομπος quasi esset προπέμπουσ', nisi revera id scripsit poeta. Corrigunt χοᾶν et χοᾶς. Sic σφαλερὰ κῶλα τανυδρόμοις Eum. 349.—ἔβαν libri.

22. φοινισσαμυγμοῖς Med. quod emendavit Stanl. C in O mutata. —ὄννξιν ἀλοκίζειν Eur. Suppl. 826.

λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων
λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν,
πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων ἀγελάστοις
ξυμφοραῖς πεπληγμένων.
τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος, ἀντ. ά.
δόμων ὀνειρόμαντις, ἐξ ὕπνου κότον
πνέων, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα
μυχόθεν ἔλακε, περὶ φόβῳ
γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων·
κριταί †τε† τῶνδ' ὀνειράτων
θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι,
μέμφεσθαι τοὺς γᾶς νέρθεν περιθύμως,
τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν.
τοιάνδε χάριν ἄχαριν, ἀπότροπον κακῶν, στρ. β'.
(ἰὼ γαῖα, μαῖα,) μωμένα μ' ἰάλλει

27. *πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων*, sinus pallii in pectore collecti.

29. Libri *φόβος ὀρθόθριξ*, contra metrum. Confer verba similiter transposita inf. 60. Ag. 1116. Eum. 245.—*τορὸς*, *penetrabilis*, ut *διατόρος φόβος* Prom. 188. Ag. 26. *δόμων ὀνειρόμαντις*, qui domibus vaticinatur per somnia.—*κότον πνέων* Eum. 804. inf. 939. Verte, *somno spirans vindictam*. *περὶ φόβῳ* durius infertur, præcedente *φόβος* v. 29. quanquam *ἀρχαίῳ περὶ τάρβει* Pers. 692. *ἀμφὶ τάρβει* inf. 538. Legendum videtur *περιφόβως*, ut *ὀργᾷ περιόργως* Ag. 209. Sed fortasse dicitur *φόβος πίτνειν βαρὺς περὶ φόβῳ*, (ut *περὶ λίθον πεσὼν* Ach. 1180. *περὶ ἐμῷ κάρᾳ* Æsch. frag. inc. 77. Scholef.) *timor super timorem*, quo certe tendit v. *βαρύς*.

33. *γυναίκεια δώματα* sunt Clytæmnestræ thalami, quibus immittebatur insomnium. Confer inf. 515. seq.—*ἀμβόαμα*, inf. v. 526.

35. *θεόθεν ὑπέγγυοι, ἐκ θεῶν ἠγγυημένοι*, sc. *τὰ ἀληθῆ κρῖναι*.—*οἱ γᾶς νέρθεν*, interfectus Agamemno; *οἱ κτανόντες*, Clytæmnestra; more vaticinantium indefinite enuntiati per pluralem numerum.

38. *ἄχαριν χάριν* Ag. 1522. Iph. Taur. 566. Metro consulitur corrigendo *ἀχάριτον*, quod admisit Peile ex conjectura Elmsleii ad Œd. Col. 836.

δύσθεος γυνά. φοβοῦ-
μαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν·
τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδῳ;
ἰὼ πάνοιζυς ἑστία,
ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.
ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς
δνόφοι καλύπτουσιν δόμους,
δεσποτῶν θανάτοισι.
σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρὶν, ἀντ. β'.
δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον,
νῦν ἀφίσταται. φοβεῖ-

41. ἔπος τόδε, preces quas Electræ mandaverit Clytæmnestra super tumulo dicendas. Spectat præcipue ad vv. ἀπότροπον κακῶν. Quid enim, inquit, remedium est sanguinis semel effusi? Vide ad Ag. 978. λυγρὸν libri, λύτρον Canterus. Id unum in ejus emendatione relinquitur dubium, an prior syllaba corripi possit. Cf. Pind. Ol. VII. 141.

49. δι' ὤτων φρενός τε περαῖνον, omnino ut dicitur κλύειν ἀκοῦσαι sup. v. 5. Cf. v. 442. Theb. 25. Sensus est, cujus imperium vulgi animos quasi penetrat et percellit.— περαῖνον, sc. τὴν ὁδόν, ut dicitur ἀνύτειν absolute, Ag. 1092. Soph. Antig. 805. Œd. Col. 1560. Vesp. 369.

50. φοβεῖται δέ τις, *et sunt qui metuant.* Cf. Eur. Elect. 617. *sed tamen omnia mortales postponunt felicitati.* Sensus est: sunt qui ob commissi sceleris, quo adepti sint magnam fortunam (τὸ εὐτυχεῖν), conscientiam torqueantur, et metuant vindictam; sed tamen nihil non audent homines ut votorum compotes fiant; i. e. contemnunt metum præ rebus prosperis. Pergit: at nihilominus justitia parum negligit scelestos, hos in diurna luce, alios circa diluculum, alios non ante noctem, i. e. serius aut citius. Philosophica sententia exornat rem per se satis simplicem. Sed admodum incerta est totius loci scriptura. Libri enim habent δίκαν, τοῦτ μέν, χρονίζοντ' εὖχη βρύει. Ac δίκης et τοὺς μὲν servavit Scholiasta, sed quid velit sibi istud εὖχη nemo explanare potuit. Quibusdam videtur depravatum ex glossemate ἄχη. Fateor mihi videri Hermannum non admodum feliciter operam navasse, quum omiserit εὖχη, retinuerit βρύει, quod ex v. 61. inepte huc immigrasse veri multo simi-

ται δέ τις. τὸ δ' εὐτυχεῖν,
τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλέον.
ῥοπὰ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας
ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει,
τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου
μένει χρονίζονθ' ἁσυχᾷ,
τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.
δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ ἐπῳδ.
τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαῤῥύδαν.
ἄτα διαλγὴς διαφέρει τὸν αἴτιον,
παναρκέτας νόσου βρύειν.

lius est. Ipse mutavi Є in C, et χρονίζοντ' ἀσυχῇ ex χρονίζοντα εὖχη effeci. Sic sensus evadit satis perspicuus: alia autem (crimina) diu manent inobservata inter φάος et σκότον, sc. donec quis provectior ætate sit. μένει χρονίζοντα prorsus ut χρονίζον εὖ μενεῖ Ag. 820. Qui interpretantur ἐν μεταιχμίῳ μένει *in media vi*, pro *in medio imperio noctis*, eos nulla usquam difficultas debet morari.

57. ἄκραντος. *nox infinita* K. cum Schol. αἰώνιος θάνατος. Corruptum putat Dind. qui ἄκρατος reponi jubet. *Impracticable night*, Peile; sc. cum non amplius est tempus agendi, aut occasio pœnitentiæ.

58. τίτης, τιμωρός, Schol.—οὐ διαῤῥύδην, ita ut elui nequeat. Fusum sanguinem hominis injuste occisi nullo modo evanidum fieri crediderunt Græci, et idem hodieque a quibusdam creditur.—ἐκποθένθ' Schütz. pro ἐκποθέν.

60. Libri διαλγὴς ἄτη, obscuro et injucundo metro. Rectius videtur senarium tam levi mutatione conficere. Vide ad v. 29. "Transponendi ratio," inquit Herm. ad Soph. El. 808, "hodie instar acuti cultri in manibus puerorum est." Sunt tamen non pauca apud Æschylum quæ nulla alia medicina indigere videantur. διαφέρει explicat Schol. διασπαράσσει. Sensus videtur esse: ob conscientiam criminis, sc. cædis, ἄτη διαλγὴς, miseria animo penitus percepta, huc illuc agitat sontem, ita ut diuturna calamitate cumuletur, et quasi efflorescat. παναρκετος, qui ἀρκεῖ ἐς πάντα χρόνον, in omne tempus durat. Sic διήρκεσεν, Theb. 838. διαφέρει vertere possis *insignem reddit*, ut Pind. Pyth. XI. 60.

[τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.]
θιγόντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἐδωλίων
ἄκος, πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
βαίνοντες τὸν χερομυσῆ φόνον
καθαίροντες ῥέουσιν μάταν.
ἐμοὶ δ' (ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν,)
δίκαια καὶ μὴ δίκαια,
†πρέποντ' ἀρχαῖς βίου,
βίᾳ φερομένων αἰνέσαι, πικρῶν φρενῶν
στύγος κρατούσῃ.
δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων ματαίοις
δεσποτᾶν τύχαις, κρυφαίοις

62. Libri οἴγοντι. O in Θ mutare in tam corrupto carmine levissimum est remedium duriusculæ sententiæ. Mira est interpretatio Scholiastæ; nec tamen temere spernenda. Confer πωλικῶν ἐδωλίων Theb. 450.

65. ἰοῦσαν ἄτην libri, quod verum esse potuit ut ἰόντα φόνον Ed. Col. 1771. si per metrum et sensum liceret. At structura non expeditur nisi in v. ἰοῦσαν latet verbum aliquod finitum, sive cum Scaligero id fuisse ἔλουσαν statuamus, seu cum Heathio reponere malimus ῥέουσιν. Neutrum tamen horum verum esse asseverat Dind. Locus fortasse graviter corruptus est. Et βαίνοντες et articulum τὸν intrusa esse suspicor. Metra expedire nequeo.

66. ἀνάγκη ἀμφίπτολις est servitutis conditio quæ totam urbem comprehendit, cui tota urbs dedita est. Nam chorus compositus est ex captivis Trojæ mulieribus.—δούλιον libri contra metrum, quod antispasticum est.

70. Verba πρέποντ' ἀρχαῖς βίου sana esse non credo, nec explicare conabor. Intelligunt interpretes vel *fata quæ vitam dirigunt*, vel *originem vitæ*. Schol. πρέποντά μοι ἐστὶ καὶ ὀφειλόμενα ἐξότε τοῦτον ἐπανῄρημαι τὸν βίον, quæ vix potest esse paraphrasis verborum ἀρχαῖς βίου. Idem ad v. 60: ἔστι δὲ παροιμία· δοῦλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα.

71. πικρῶν libb. omnes præter Vict. qui πικρόν. πικραὶ φρένες sunt *iratæ*.—αἰνέσαι πικρὸν construit Blomfieldius.

πένθεσιν παχνουμένα. 75

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,
ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
πομποὶ, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι,
τάφῳ δὲ χέουσα τάσδε κηδείους χοὰς,
πῶς εὔφρον' εἶπω, πῶς κατεύξομαι πατρί. 80
πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν
γυναικὸς ἀνδρὶ, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;
τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος, οὐδ' ἔχω τί φῶ,
χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.
ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς 85

75. Eur. Hippol. 803. λύπῃ παχνωθεῖσ', quod hinc desumptum putat Monkius.

76. εὐθήμονες, εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. Schol.

79. τύφῳ δὲ Med. et codex Robortelli, sed τύμβῳ Med. in margine. Particulam δὲ omiserunt plerique interpretum, qui non intellexerunt structuram esse, συμβουλεύετε πῶς εἶπω, κ. τ. λ. τῶνδε est τῶν περὶ τὴν προστροπήν. Valde inficetum est quod excogitavit Peile: "*The tomb I say!*" &c. χέουσα dissyllabum est, ut δοκέω Ag. 144. ἐκπνέων ib. 1470.—κηδείους, ut v. 218, *funebres*.

80. κατεύξομαι optimi libb. κατεύξωμαι vulgo. Amant tragici hos modos componere, ut Ion. 758. Iph. Aul. 442. 455. Æsch. Suppl. 757. Ajac. 403.

82. Geminatur præpositio in eundem modum Antig. 73. Hom. Il. IX. 547.

85. An hoc potius precabor, secundum legem talionis quæ obtinet apud homines, retribuere (Agamemnonem) iis qui has mittunt libationes et hæc munera, (munus) quod dignum sit—non dico beneficiis, ut dicere debebam, sed—malis, sc. cædis facinore? ἀντιδοῦναι minime intellige τὸ ἀντιδοῦναι, sed eadem structura usurpatur aoristus, qua solent Græci dicere εὔχομαι γενέσθαι, etc. vide ad Ag. 1233. inf. v. 136. στέφη fortasse hic sunt *libationes*, ut Soph. El. 440. τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε. Antig. 431. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει, quanquam El. 895. legimus περιστεφῆ κύκλῳ

ἔστ', ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε
στέφη δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν;
ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο
πατὴρ, τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν,
στείχω, καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπέμψας, πάλιν,
δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασιν;
τῆσδ' ἔστε βουλῆς, ὦ φίλαι, μεταίτιαι·
κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν.
μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας, φόβῳ τινός·
τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει,
καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.
λέγοις ἂν, εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον.

ΧΟ. αἰδουμένη σοι, βωμὸν ὡς, τύμβον πατρὸς,
λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.

πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός. Ad ἐπαξίαν supplendum δόσιν ex ἀντιδοῦναι, ut διανταίαν οὐτᾷ, sc. πληγήν, inf. 629. παῖσον διπλῆν Soph. El. 1415. δευτέραν πεπληγμένος Ag. 1316. ἐκδικάσας μίαν, sc. δίκην, Equit. 50. ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς Nubb. 972. Denique jungas τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη δόσιν τε. Equidem non video meliorem rationem qua molestam particulam τε explicare possimus; nam nihil est quod dicit Scholefieldius, "*et tale quidem donum quale* —." Aliis videtur ἀντιδοῦναι absolute poni pro ἀνταμείβεσθαι, et ad δόσιν τε supplendum esse δοῦναι. Omnino propendeo in Elmsleii emendationem: ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς, ἐσθλ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη, δόσιν γε τῶν κακῶν ἐπαξίαν; sic enim verba δόσιν γε, κ. τ. λ. optime explicarent quid revera velit in ἐσθλ' ἀντιδοῦναι, et recte omnino se haberet antithesis inter ἐσθλὰ et τῶν κακῶν. Num ex solito precantium more rogem patrem "ἐσθλ' ἀντιδοῦναι," cum non daturus sit ἐσθλὰ ἀντὶ ἐσθλῶν, sed ἐσθλὰ ἀντὶ κακῶν? Id quod plane absurdum esset. Locus est perdifficilis; et nescio an ex glossa ad τάδε irrepserit στέφη in locum vocabuli quale δίκην.

90. καθάρματα, quæ in lustrationibus adhibita sunt, cineres porcelli, fortasse aqua commisti (Eum. 430.), ἀστρόφοισιν ὄμμασιν, post tergum non respiciens postquam abjectum sit vas. Comparant Theocr. XXIV. 91. Virg. Ecl. VIII. 102. Œd. Col. 490.

ΗΛ. λέγοις ἂν, ὥσπερ ἠδέσω τάφον πατρός.
ΧΟ. φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν.
ΗΛ. τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω;
ΧΟ. πρῶτον μὲν αὐτὴν, χὥστις Αἴγισθον στυγεῖ.
ΗΛ. ἐμοί τε καὶ σοὶ τἄρ' ἐπεύξομαι τάδε.
ΧΟ. αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι.
ΗΛ. τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει;
ΧΟ. μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως.
ΗΛ. εὖ τοῦτο, κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με.
ΧΟ. τοῖς αἰτίοις νυν τοῦ φόνου μεμνημένη—
ΗΛ. τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη.
ΧΟ. ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον', ἢ βροτῶν τινά—
ΗΛ. πότερα δικαστὴν, ἢ δικηφόρον λέγεις;
ΧΟ. ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ.
ΗΛ. καὶ ταῦτα μοῦστιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα;
ΧΟ. πῶς δ' οὐ, τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς;
ΗΛ. κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω,

100. ὥσπερ ἠδέσω, quemadmodum dixisti patris mei tumulum tibi loco altaris haberi præ reverentia. Sensus igitur est: secundum pactam fidem te ex animo quæ sentias dicturam. Meminerit lector per hanc fabulam Thymelen in media Orchestra fuisse tumulum Agamemnonis.

101. Schol. εὖξαι ἀγαθὰ τοῖς εὖ φρονοῦσι τῷ Ἀγαμέμνονι.

104. Vulgo γ' ἄρ', interrogative. Scripsi cum optimis libris τἄρ', i. e. τοι ἄρα, hoc sensu: Ergo tibi perinde atque mihi talia precabor. Id quidem (reponit chorus) tu ipsa videris, quum bene intelligas (μανθάνουσα) quid velim, et quinam odio habeant Ægisthum. Male vulgo vertunt *mihi ac tibi*, quum jam αὐτὴν (i. e. σεαυτὴν) dixisset chorus v. 103. Vide ad Suppl. 734.

112. δικαστὴν ἢ δικηφόρον. κριτὴν ἢ τιμωρόν. Schol.

114. καὶ ταῦτα εὐσεβῆ ἐστὶν ἐμοὶ παρὰ θεῶν (εὔχεσθαι καὶ λαβεῖν);

116. Legebatur hic versus post v. 157. unde huc migrare jussit Hermannus. Deest autem in proximo imperativum quale ἄκουσον vel ἄρηξον. κηρύξας ἐμοὶ τοὺς δαίμονας κλύειν τὰς εὐχὰς est: *invocans*

* * Ἑρμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοὶ
τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς
εὐχάς, πατρῴων δωμάτων ἐπισκόπους,
καὶ γαῖαν αὐτὴν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται,
θρέψασά τ' αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει·
κἀγὼ, χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς,
λέγω, καλοῦσα πατέρ', Ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ,
φίλον τ' Ὀρέστην πῶς ἀνάξομεν δόμοις;
πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἁλώμεθα
πρὸς τῆς τεκούσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο
Αἴγισθον, ὅσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος.

mihi deos ut audiant. Sic καρυξῶ Δικαιόπολιν Acharn. 748.

119. Suspicor, sed non affirmaverim, ἐπισκόπους ad εὐχὰς, non ad δαίμονας, referendum esse: *preces, quæ ad domum paternam pertinent,* sc. ad res recuperandas spectant. Vide ad Eum. 863.

121. κῦμα, *the increase,* quasi κύημα. Photius: κῦμα· τὸ κυούμενον. Eum. 629.

122. βροτοῖς non sine causa visum est difficillimum viris doctis qui non perspexerunt id de Agamemnone quidem dici, sed ita ut inter τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας et τοὺς γῆς ἔνερθε βροτοὺς antithesis sit. Illos invocat Hermes, hos Electra. Confer Prom. 237. Fateor hoc mihi tam luculentum et apposite dictum videri, ut mirer prætulisse Peile quod elaboravit K. "libamentum hominibus lustrale," sc. quo homines ad lustrationem utuntur.

123. Et miserere mei, et quomodo Orestem domum reducemus? Hoc est, et dic quomodo reducere possimus. Ad priorem potius sententiam, ἐποίκτειρον ἐμὲ, pertinent verba καλοῦσα πατέρα, ad posteriorem λέγω: sed quoniam voto arctissime subnectit interrogationem, utrumque paullo insolentius comprehendit per τε—τε. Siquid corrigendum, legerem φίλον τ' Ὀρέστην πως ἀνάξωμεν δόμοις. ἀνάξομεν autem ab ἀνάγω, non ab ἀνάσσω, recte deducit K.

125. Libri πεπραγμένοι. πεπρεμένοι, *venditi,* Casaubon. Sunt tamen qui contendant πράσσω et πιπράσκω olim fuisse fere synonyma. Ad ἀντηλλάξατο vide v. 902. ubi cum item occurrit eodem sensu ἐπράθην, magnopere hic confirmatur lectio quam exhibuimus.

κἀγὼ μὲν ἀντίδουλος· ἐκ δὲ χρημάτων
φεύγων Ὀρέστης ἐστίν· οἱ δ' ὑπερκόπως
ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα.
ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ
κατεύχομαί σοι· καὶ σὺ κλῦθί μου, πάτερ·
αὐτῇ τ' ἐμοὶ δὸς, σωφρονεστέραν πολὺ
μητρὸς γενέσθαι, χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν.
ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάσδε, τοῖς δ' ἐναντίοις
λέγω, φανῆναί σου, πάτερ, τιμάορον,
καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν, δίκην.
ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς καλῆς ἀρᾶς,
κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν·
ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶνδ' ἐσθλῶν ἄνω,
ξὺν θεοῖσι, καὶ Γῇ, καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ.
τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς.
ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος

130. ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι. "iis quæ labore tuo parta sunt. Cf. Pers. 747. πλούτου πόνος οὑμός." K. Cf. Eur. Ion. 1088. ἵν' ἐλπίζει βασιλεύσειν, ἄλλων πόνον εἰσπεσών.

135. ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάσδε (ταύτας) λέγω· τοῖς δὲ ἐναντίοις, τάσδε· φανῆναι σου, πάτερ, τιμάορον δίκην, ὥστε καὶ τοὺς κτανόντας σε ἀντικατθανεῖν. Verte: quod vero inimicis imprecor, hoc est; fore aliquando ut ultrix tui appareat justitia, ita ut qui te ceciderint invicem occidantur. Alia omnia de loco satis perspicuo interpretes.

138. Libri τῆς κακῆς ἀρᾶς. Ipsa sententia manifesto flagitat ut legamus τῆς καλῆς ἀρᾶς. Nam ad v. 135. et rursus a v. 140. ad finem bona omnia sibi et amicis precatur; quæ sunt καλὴ ἀρά. Quibus interponit (ἐν μέσῳ) vv. 135—7, ubi exitium inimicis et ultionem denuntiat; quæ sunt κακὴ ἀρά. Quid, quæso, simplicius aut rationi magis consentaneum? Sunt tamen ex recentioribus qui vulgatum nolint corrigere, quia vulgatum est.

143. Vos autem decet facere ut lamentis quasi efflorescat hymnus quo mortuum evocatis ad libationes accipiendas, sc. gemitus edere inter canendum. ἐξανδωμένας nihil est nisi: dum eam decantatis.

παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.

ΧΟ. ἴετε δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον
ὀλομένῳ δεσπότᾳ,
πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν κεδνῶν τ',
ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον
κεχυμένων χοᾶν. κλύε δέ μοι, κλύε,
σέβας [ὦ] δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοτοῖ, ἰώ.
τίς δορυσθενὴς ἀνὴρ
ἀναλυτὴρ δόμων, Σκυθικά τ' ἐν χεροῖν

145. Repetitur participium fere ut Suppl. 821. ob emphasin, ut videtur, augendam, neque enim premenda est interpretatio vv. ὀλόμενον δάκρυ, nisi vertas Angl. *a pattering death-tear*. Cf. Hom. ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. Sic fere δάκρυα πομφόλυξαν Pind. Pyth IV. 215. Theocr. II. 107. ἱδρὼς κοχύδεσκεν.—Totum locum sic intellige. Fundite lacrymam—cum eodem sonitu cadentem (καναχὲς), et ad eundem hominem (ὀλ. δεσπ.) atque funditis has libationes—adversus hoc munimen (contra iram et noxam, sc. πρὸς τάσδε τὰς χοάς), quo boni pariter ac mali ad placandos Manes utuntur, quæ lacryma avertat detestandum piaculum propter fusas a nefanda muliere inferias.—ἄλγος libb. ἄγος Schol.

150. κλύε ἃ εὔχομαι οὐκ ἀπὸ γλώσσης ἀλλ' ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός. Vide ad Ag. 529.

153. Ad ἀναλυτὴρ supple ἔσται. Vulgo Σκύθης, quod cum δορυσθενὴς ἀνὴρ constructum accipiunt quasi *ferri* prosopopœiam, ut Theb. 725. ξένος Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος. Sed Robortellus exhibet quod dedi, et in Med. legitur Σκυθιτάτ', quod eodem spectat, κ in τ depravata. Videtur autem βέλη v. 155. ex interpretatione adjectum esse, nam et παλίντονα et αὐτόκωπα ad posterius βέλη pertinent, et dochmiaco metro illud alterum plane adversatur.—ξίφη pro βέλη in v. 156. Dind. K. Pauwius, ex Scholiasta: ξίφη: αὐτόκωπα, τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη. σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα καὶ οὐ πόρρωθεν, ὥσπερ τὰ βέλη, ubi ultima verba videntur indicare appositionem inter βέλη v. 155. et alia tela; quæ qualia sint non absurde putant declarare v. αὐτόκωπα, Angl. *hilted*. Mire laborant editores in hac voce explicanda; quasi plus significaret poeticum vocabulum quam κώπας ἔχοντα. De Scythico arcu vide Wuestemann ad Theoc. xiii. 56.

παλίντον' ἐν ἔργῳ [βέλη] 'πιπάλλων Ἄρης
σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;

ΗΛ. ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατήρ·
νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε.
ΧΟ. λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.
ΗΛ. ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.
ΧΟ. τίνος ποτ' ἀνδρὸς, ἢ βαθυζώνου κόρης;
ΗΛ. εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.
ΧΟ. πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;
ΗΛ. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν.
ΧΟ. ἐχθροὶ γὰρ, οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί.
ΗΛ. καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος—
ΧΟ. ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν.
ΗΛ. αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.
ΧΟ. μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦν τόδε;
ΗΛ. μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται.
ΧΟ. καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;
ΗΛ. ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρός.
ΧΟ. οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε,

164. Libri πλὴν ἐμοῦ. Certissime, ut puto, correxit Dobræus πλὴν ἑνὸς, sc. Ὀρέστου.

169. Libri ᾗ, quod hoc loco solœcum esse ostendere conatus sum ad Suppl. v. 351. De subjunctivo deliberativo regulam non satis accuratam tradit vir desideratissimus, J. Wordsworthius, in Phil. Mus. Cant. I. p. 238. cum dicit bene Græcum esse ποῖ τις φύγῃ; ποῖ τις τράπηται; etc. quippe quæ idem valeant quod ποῖ φύγω, ποῖ τράπωμαι, sed solœcum esse ποῖ φύγῃ; Vide Dem. Mid. p. 525. ὁ τοιοῦτος πότερα μὴ δῷ δίκην; p. 384. ἐπειδὰν ἀκούῃ λέγοντας.....τί καὶ ποιήσῃ; ζητῇ πολλ' ἀναλίσκειν, ἐξὸν ἐλάττω; Confer etiam Ag. 655. si recte eum locum explicavi. ᾗ restituit Scholefieldius. *Num fortasse donum erat clam missum ab Oreste?*

173. οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτα, æque

εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί.
ΗΛ. κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον
χολῆς, ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει.
ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι
σταγόνες ἄφρακτοι δυσχίμου πλημμυρίδος,
πλόκαμον ἰδούσῃ τόνδε· πῶς γὰρ ἐλπίσω
ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;
ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο,
ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον
φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη.
ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω,
εἶναι τόδ' ἀγλαΐσμά μοι τοῦ φιλτάτου
βροτῶν Ὀρέστου—σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.
φεῦ.

deploranda. Variant libri (quorum quidem auctoritas in talibus prorsus nulla est) inter ψαύσει et ψαύσῃ. Illud prætuli, non quia usitatior est structura, sed quia εἰ ψαύσῃ sententiæ minus aptum puto. εἰ μὴ ψαύσει est: *si nunquam rediturus est;* εἰ μὴ ψαύσῃ, *si nunquam rediturus sit;* ἢν μὴ ψαύσῃ, *si nunquam eventurum sit ut redeat.* Totius loci sententia est: ut tonsum crinem miserit sepulchro, id mihi nullum solatium, si ipse nunquam rediturus est.

175. κλυδώνιον-χολῆς ut εὐνῆς-παροψώνημα Ag. 1422. ubi alter genitivus adsciscitur.—δίψιοι σταγόνες ἄφρακτοι (ἄφραστοι Turn. Vict.) sunt guttæ adeo affatim prorumpentes, ut humoris exsiccent fontes et quasi nullo φραγμῷ cohiberi possint quin exundent. Ad δίψιοι cf. Ag. 861. κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὔθ' ἕν σταγών. Negligentius ponitur adjectivum, quo notio siccitatis præ nimio fletu sententiæ accedat.

181. At vero nec eum cincinnum totondit Clytæmnestra. Confer Eum. 449. Recte et ex solito Græcorum more additum videtur ἐμὴ δὲ μήτηρ. Vide Ag. 1563. Elmsl. ad Med. 940. Sed ἐμή γε mavult Dind. Satis apta est oppositio, ἡ ἐκεῖνον μὲν κτανοῦσα, ἐμὴ δὲ μήτηρ οὖσα.—νιν, sc. φόβην.

186. Dictura erat, οὐκ ἔχω, sed inchoatam structuram non absolvit, quia minus læta futura erat oratio. Confer omnino Ag. 482. 631. ἄντικρυς est *plane*, Angl. *at once.*

εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλου δίκην,
ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην·
ἀλλ' ἢ σαφηνῆ τόνδ' ἀπέπτυσα πλόκον,
εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,
ἢ, ξυγγενὴς ὢν, εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί,
ἄγαλμα τύμβου τοῦδε, καὶ τιμὴν πατρός.
ἀλλ' εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα,
οἵοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,
στροβούμεθ'. εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν.
καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον,
ποδῶν θ' ὁμοῖοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς·

187. Utinam vocem benignam haberet iste crinis; quod si ita esset, non jam distraherer in diversas sententias, sc. spe et metu. Vide Monk ad Hipp. 643. κηνυσσόμην plerique libri, sed analogiæ convenientior est κινύσσω, et frequentissima est confusio inter ῑ et η̄.

189. Vulgo ἀλλ' εὖ σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον. ἀποπρίσαι Med. ἀποπτύξαι Rob. ἀπέπτυσα Ald. ἀπόπτυσα Guelph. Conjecit Pors. ἀλλ' ἢ σάφ' ἤδη, *aut bene novissem*, probabiliter quidem, nisi paullo violentior esset mutatio. Vulgatum εὖ σαφηνῆ, *plane indicatum*, aliquatenus defendit εὖ σαφῶς Pers. 780. εὖ πρέπει Ag. 1402, sed prætuli ἢ cum Cantero et Dind. Num εὖ σαφηνῆ (φωνὴν) ὥστε ἐμὲ ἀποπτύσαι? An εὖ 'σαφήνει, a σαφηνέω, ut διασαφέω? Sed Aldinæ editioni non nihil auctoritatis tribuendum est in iis locis ubi sola aut cum cod. Guelph. diversam lectionem servavit, quia ex libro MS. expressa, nec editoris recensionem experta est.—Vide inf. ad v. 839.

192. τιμήν, *quod esset honori*. De accusativo vide ad Ag. 218. Similiter Arist. Vesp. 338. τοῦ δ' ἔφεξιν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρᾶν σε βούλεται;

198. ποδῶν δ' optimi libri. Versum sic interpretatur Peile: *just like his feet too, and resembling my own footsteps*. ἐμῶν ποδῶν intelligit K. Ego dubito de genitivo post ὅμοιος (nihil enim huc facit Arist. Pac. 527. πνεῖν ὅμοιον γυλίον), et valde displicet sententia. Scripsi igitur τε pro δὲ donec melius quid reperiatur; nec tamen confido id verum esse. Sed satis multa sunt exempla particulæ τε a proprio loco distractæ ob metri

καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν,
αὐτοῦ τ' ἐκείνου, καὶ ξυνεμπόρου τινός.
πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαὶ, μετρούμεναι
εἰς ταυτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.
πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὔχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους
εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς.
ΗΛ. ἐπεὶ τί νῦν ἔκατι δαιμόνων κυρῶ;
ΟΡ. εἰς ὄψιν ἥκεις ὥνπερ ἐξήυχου πάλαι.
ΗΛ. καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν;
ΟΡ. σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην.
ΗΛ. καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;
ΟΡ. ὅδ' εἰμί· μὴ μάστευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον.
ΗΛ. ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;

necessitatem, ut Prom 42. ἀεί τε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως. Hic igitur junge στίβοι ποδῶν ὁμοῖοι τε ἐμφερεῖς τε τοῖς ἐμοῖς. Ceterum hanc ἀναγνώρισιν, ut vulgo notum est, ridet Eurip. Electr. v. 530. seqq. quamquam non defuerunt Æschylo ex recentioribus defensores. Tangit etiam Aristophanes, Nub. 534.

205. ἐπαγγέλλουσα. Angl. *acknowledging to the gods the accomplishment of your prayers.* Sæpe apud Æschylum τελεσφόρος idem valet quod τέλειος, ut inf. 650.

208. Verbum συνειδέναι et dativum et accusativum regit, quorum hic ab εἰδέναι, ille a σὺν pendet. Xen. Conviv. IV. 62. καὶ τί ξύνοισθά μοι, ὦ Σώκρατες, τοιοῦτον εἰργασμένῳ; Isocrat. p. 133. b. συνειδότες Ἀθηναίοις ἐκλιποῦσι τὴν αὑτῶν χώραν. Idem, p. 159. c. συνειδότες πολλοὺς καὶ μεγάλους οἴκους ἀναστάτους γεγενημένους. Optime de hoc verbo disputavit Buttmannus in Indice ad Dem. Mid. Confer Stallb. ad Plat. Symp. p. 193. fin. Dicitur etiam συνειδέναι τί τινι, ut Plat. Protag. p. 348. B. ἵνα τούτῳ μὲν ταῦτα συνειδῶμεν, et cum nominativo ejusdem personæ, ut σύνοιδα ἐμαυτῷ πολλὰ ἀγαθὰ ποιήσας.—ἐκπαγλουμένην, i. e. θαυμάζουσαν.

ΟΡ. αὐτὸς κατ' αὐτοῦ τἄρα μηχανορράφῳ.
ΗΛ. ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾷν θέλεις;
ΟΡ. κἀν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς.
ΗΛ. ὡς ὄντ' Ὀρέστην ταῦτα σὲ προσεννέπω;
ΟΡ. αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ·
κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς
σαυτῆς ἀδελφοῦ, ξυμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ,
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς,
ἀνεπτερώθης, καὐδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.
σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός·

213. Libri τἄρ᾽ ῥα, vel γ᾽ ἄρα. Τἄρα, i. e. τοι ἄρα, Dind. K. Vide ad v. 104.

216. Libri ταὐ᾽ ἐγώ σε προὐννέπω. At προὐννέπειν ab hoc loco alienum, et manifesto corruptum a προεννέπω pro προσεννέπω, qui frequentissimus error est. τάδε et ταῦτα non minus sæpe permutantur in MSS. Vide ad Suppl. 314. Quum vero scriptum esset τάδε σε προεννέπω pro ταῦτά σε προσεννέπω, istud ἐγώ, quod hic plane otiosum est, ob metrum intruserunt librarii.

222. τομῇ non credo valere τομαίᾳ τριχὶ, quod putat Scholef. sed ex solito ejus vocis usu significat *ei parti unde excisus fuit*, (*the stump.*) Confer Hom. Il. 1. 235. Theocr. x. 46. Plat. Symp. p. 190. E. Sensus est; abscissum cincinnum meo capiti admotum observa an reliquo capillo similis sit. Confer Eur. Electr. 520. σκέψαι δὲ χαίτην, προστιθεῖσα σῇ κόμῃ, εἰ χρῶμα ταὐτὸ κουρίμης ἔσται τριχός; qui locus ex hoc nostro manifesto descriptus est. Hic autem non vult Electra crinem suum cum cincinno comparare, nam similem esse supra dixerat v. 166, sed tantum scire, an eum revera totonderit Orestes. Ceterum gravis de hoc loco oritur quæstio, quod in libris hic est ordo versuum; 218, 221, 220, 219. Fatendum est, inconcinnam et minus aptam sic evadere orationem; sed non desunt argumenta quibus aliquid veri fortasse assequamur. Comparantibus enim quomodo hunc locum traduxerit Euripides, El. 532. σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶσ' ἀρβύλης σκέψαι βάσιν, εἰ ΞΥΜΜΕΤΡΟΣ σῷ ποδὶ γενήσεται, τέκνον, et præterea notantibus μετρούμεναι sup. 201. de vestigii mensura dici, apparebit, opinor, τῷ σῷ ποδὶ, non τῷ σῷ κάρᾳ, scripsisse Æschylum, κάρᾳ autem pro ποδὶ a librariis substitutum esse quum semel confusus esset ordo versuum, ut ad v. τρι-

ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερὸς,
σπάθης τε πληγὰς, εἰς δὲ θηρίων γραφήν.
ἔνδον γενοῦ· χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας·
τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς.

ΗΛ. ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρὸς,
δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου,
ἀλκῇ πεποιθὼς δῶμ' ἀνακτήσει πατρός.
ὦ τερπνὸν ὄμμα, τέσσαρας μοίρας ἔχον
ἐμοί· προσαυδᾷν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον
πατέρα τε, καὶ τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει
στέργηθρον,—ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται—
καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου·
πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων.
μόνον Κράτος τε, καὶ Δίκη, ξὺν τῷ τρίτῳ,
πάντων μεγίστῳ, Ζηνὶ, συγγένοιτό μοι.

ΟΡ. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ·

χὸς accommodaretur. Itaque recte quidem monuit K. ξύμμετρος nullo modo usurpari posse de similitudine crinium; sed non perspexit hoc modo locum ad pristinam integritatem facile restituendum esse:

κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς,
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς
σαυτῆς ἀδελφοῦ, ξυμμέτροις τῷ σῷ ποδί,
ἀνεπτερώθης, καὶ δόκεις ὁρᾶν ἐμέ.

qui versuum ordo in ed. Rob. servatur. Vulgatum si quis tueri velit, ξυμμέτρου intelligat necesse est sensu liberiore, Angl. *suiting thine own head.* Alii ξυμμέτρου ad ἀδελφοῦ, non ad τριχὸς, referunt, et τῷ σῷ κάρᾳ pro σοι dictum accipiunt; quod sane durissimum est.

224. Deesse videtur versus qui hunc exceperit. Nam debebat poeta scribere aliquid hujusmodi: ἰδοῦ ὕφασμα τοῦτο, εἰς δὲ θηρίων γραφὴν βλέπουσα, ἔνδυν γενοῦ. Ut nunc legitur, abrupta est oratio: εἰς autem etiam ad ὕφασμα retrahendum erit, ἰδοῦ εἰς ὕφασμα.—θήρειον mavult Dind. pro θηρίων, quia θηρίον Med. et θηρίον parum tragicum sit vocabulum. Posterius argumentum etsi nihili esse puto, nescio tamen an verum viderit.

236. ξὺν τῷ τρίτῳ, i. e. Σωτῆρι. Vide ad Ag. 1358. Eum. 730.

ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν αἰετοῦ πατρὸς,
θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι
δεινῆς ἐχίδνης. τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους
νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελὴς
θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν.
οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω,
ἰδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον,
ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων.
καὶ τοῦ θυτῆρος καὶ σὲ τιμῶντος μέγα
πατρὸς νεοσσοὺς τούσδ' ἀποφθείρας, πόθεν
ἔξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας;
οὔτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν
πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπειθῆ βροτοῖς·
οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν
βωμοῖς ἀρήξει βουθύτοις ἐν ἥμασιν.
κόμιζ'· ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν
δόμον, δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι.
ΧΟ. ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρὸς,

239. ἰδοῦ. Ita v. 244. infertur οὕτω δὲ, quasi ἰδοῦ esset non nisi de ipsis aquilis dictum, et *finge tibi* valeret. Sed vide comparationem similiter confusam Ag. 939. Apertum est, ἐχίδνης dici de Clytæmnestra. Cf. inf. 981. Ag. 1204. Sensus igitur est: respice nos, quorum pater a Clytæmnestra interfectus est ut aquilæ proles a vipera.

242. οὐκ ἐντελὴς, non potis est. Probabilis emendatio ἐκτελὴς, *adulta*, ut Eur. Ion. 780.

247. Quemadmodum, si aquilæ prolem perire sinas, non habebis qui mittat mortalibus portenta; sic patris religiosi prolem si neglexeris, non erit manus quæ pari te honore in posterum prosequatur. De particulis τέ et καὶ in comparando dixi ad Suppl. 734.

252. πᾶς αὐανθεὶς, *si totus arescat.*

254. αἴρειν hic est *extollere*, metaphora a plantis petita. Sic ἐξαίρειν Trach. 147. Confer v. 196. κομίζειν eodem spectat.

σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα,
γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε
πρὸς τοὺς κρατοῦντας· οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε
θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.
ΟΡ. οὗτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς
χρησμὸς, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν,
κἀξορθιάζων πολλὰ, καὶ δυσχειμέρους
ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος,
εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους·
τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,

260. ἐν κηκῖδι πισσήρει, sc. in tunica molesta.

261—297. Quæ sequitur ῥῆσις difficillima est omnium quæ hodie exstant in Æschyli fabulis. Diversissima in ea explicanda commenti sunt editores, qui cum satis copiosas adnotationes conscripserunt ad versus septem et triginta, nemo prolixius disputavit quam nuperrime Peile, qui octodecim paginas minusculis literis impressas lectorum utilitatibus commodavit.

263. δυσχειμέρους et θερμὸν opponuntur, quod tragicis usitatissimum est. Sic Antig. 88. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις. Œd. Col. 622. Cf. inf. 277. Ag. 792. Eum. 676. Rhetorica dictio in talibus minime premenda est, nec curiosius quærendum quid per se accurate significet ἧπαρ θερμόν. Vide autem Eum. 443—5.

265. τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους. Breviter dictum pro τοῦ πατρὸς τοῦ φόνου τοὺς αἰτίους. Dind.

266. Jubens eodem modo eos interficere, pœnis efferatum (sc. ad id facinus adactum) quas non pecunia, sed mea ipse anima solverem, Angl. *at the price of my very life*. Difficilis est locus, nec tamen ejusmodi de quo prorsus desperemus. ἀποχρήματος, non ad pecuniam pertinens; quasi seorsum a pecunia. ἀχρήματος, sine pecunia, *pauper*, quod hic ineptum esset. Sic ἄπολις et ἀπόπολις, ἄνιππος et ἄφιππος, ἄτιμος et ἀπότιμος, diverso sensu leguntur. Locutio ex eodem genere est ac δαΐτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν Ag. 710. ubi vide notata: ζημίαν imposuit Apollo, sed non eam, ut in judiciis civilibus, pecunia solvendam, ut recte Blomf. Valde dubium est, an ἀποχρήματος ζημία significare possit quod voluerunt quidam, *injuria pecuniam auferens*. Certe nulla causa est cur tam duram interpretationem amplectamur, sententia etiam non admodum idoneam. Quod ex conjectura

ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον·
αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
τίσειν μ', ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά.
τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
βροτοῖς πιφαύσκων, εἶπε τάσδε νῷν νόσους,
σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις
λιχῆνας, ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν·
λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.
ἄλλας τ' ἐφώνει προσβολὰς Ἐρινύων,

dedit Peile, γαυρουμένους, Angl. "*proudly exulting in the injuries whereby they have deprived me of my property*," frustra loci sententiam in alia omnia deflectit. *Sævientem in eos mulctis, non pecuniæ* (sed sanguinis), Dobræus.

270. Aliis enim mortalibus ostendens quomodo placari possent infensæ deæ (Erinyes, v. 275,) nempe muneribus e terra oblatis (Œd. Col. 466. seqq.), nobis (mihi sc. ac tibi) hosce morbos prædixit, nempe lichenas, cet. Hoc est, dum aliis viam aperiebat qua effugere possent iram Furiarum propter cædem Agamemnonis, nobis mala denuntiabat. δυσφρόνων cum Dobræo, Schützio, Wellauero, intelligo de Furiis, quas non nisi *bono* nomine utentes appellare solebant Græci; vide Orest. v. 37. Propterea autem placandæ erant Erinyes, quia calamitatem et sterilitatem terræ inlaturæ erant; vide Eum. 767, 820, et alibi passim. Solis igitur liberis Agamemnonis, ad quos proxime pertinebat ultio, morbos denuntiabat Apollo, si eam exigere neglexissent. Nihil equidem duri video in hac explicatione; decurrit enim oratio a v. 268. satis æquabili tenore, si argumentum recenseamus: 'Dixit Apollo, si patris ultionem neglexissem, non pecunia, sed ipsa vita me pœnas daturum, habentem fœda ac noxia mala; quorum enim aliis essent remedia, iis nos obnoxios fore morbis, &c. quibus denique exsiccatus emorerer, (v. 288.) quin et animi anxietate et nocturnis timoribus turbatum iri, nec solum corporis malis afflictum.'

De morbo qui dicebatur λιχὴν vide Plin. N. H. xxvi. 1. "Gravissimum ex his [morbis sc.] Lichenas appellavere, Græco nomine. Occupat in multis totos utique vultus oculis tantum immunibus, descenditque in colla fœdo cutis furfure." Vide Levit. xiii. 10.—v. 274. interpretatur Dobræus, Adv. II. p. 27. "*Morbo usque ad senectutem vexatum iri.*"

275. Libri φωνεῖ, quod male congruit cum ἔφασκε v. 268. et

ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας,
ὁρῶντα λαμπρὸν, ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν·
(τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος
ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων,
καὶ λύσσα, καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος,
κινεῖ, ταράσσει·) καὶ διώκεσθαι πόλεως
χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.
καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος

εἶπε v. 271. ἐφώνει Stanl. probante Dind. et sic, ut videtur, Scholiasta. Hunc locum nullo alio modo interpretari possum (neque enim impeditam aliorum explicationem velim lectori commendare,) nisi licebit conjungere ἐφώνει με ὁρῶντα, Angl. *he spoke of me as seeing in the dark other assaults of the Furies, brought about by the shedding of my father's blood.* ἐφώνει, *declarabat*, prophetica voce denuntiabat, ἐμφατικώτερον quam simplex ἔλεγε, προὔφαινέ με ὁρῶντα. Sed bene Græcum esse ἐφώνει με ὁρῶντα nondum ausim affirmare. Ita tamen intelligere videtur Blomf. *alios etiam prædixit Furiarum aggressus me clare visurum esse, vel in nocturnis tenebris.* Credo aliquid excidisse post v. 276.

279. ἐκ προστροπαίων, i. e. τοξευθὲν ἐκ πρ. ut Ag. 232. Theocr. 11. 16. Κύπριδος ἐκ μεγάλας τὸ (sc. ἕλκος) οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον. Quid autem significet προστροπαίων hic valde incertum est. Vulgo explicant *supplicibus*, i. e. vel mortem deprecantibus vel deos ultionem poscentibus. Platonis locum a K. allatum (Legg. p. 866.) considerantibus incidet suspicio peculiari nomine προστροπαίους eos vocari, qui a cognatis interfecti (ἐν γένει πεπτωκότες) iram ob neglectam sui ultionem in proximos genere exserebant. Platonis verba hæc sunt: ἐὰν δ' ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι, τὸ μίασμα ὡς ἐπ' αὐτὸν περιελήλυθὸς, τοῦ παθόντος ΠΡΟΣΤΡΕΠΟΜΕΝΟΥ τὴν πάθην, ὁ βουλόμενος ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην πέντε ἔτη ἀποσχέσθαι τῆς αὑτοῦ πατρίδος ἀναγκαζέτω.

278–81. His versibus, qui parenthetici sunt, generaliter describitur quænam sint προσβολαὶ Ἐρινύων. Neque enim verum vidit K. qui proprie dicenda fuisse κινεῖν, ταράσσειν, existimat.

281. διώκεσθαι, sc. ἐφώνει v. 275, ut et εἶναι μετασχεῖν inf. v. 284. διώκεται vulgo, contra optimos libros. Sententia rursus generalis est in τοῖς τοιούτοις.

283. Monuit me præterea, lege cautum fuisse, ne tales ad convivilorum sacra admitterentur; et in-

εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβὸς,
βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν δέχεσθαι, τοῦ τε συλλύειν τινά·
πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ,
κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ.
τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι;
κεἰ μὴ πέποιθα, τοὔργον ἐστ' ἐργαστέον·
πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι—
θεοῦ τ' ἐφετμαὶ, καὶ πατρὸς πένθος μέγα,
καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχνηία—
τὸ μὴ πολίτας, εὐκλεεστάτους βροτῶν,

visam patris iram arcere me (Angl. *was keeping me from*) ab aris, quominus me reciperent, τοῦ δέχεσθαι ἐμὲ, et quominus mecum simul deversari cuivis liceret. Libri habent δέχεσθαι, οὔτε συλλύειν τινά. Hermannus inseruit δ', sed τοῦ τε probabilius restituit Müllerus. Paullo impeditior est structura, utpote confusa ex tribus rationibus, sc. ἀπείργειν βωμῶν, ἀπείργειν βωμοὺς δέχεσθαι ἐμὲ, ἀπείργειν τοῦ δέχεσθαι. Confer ἴσχει ξενίζειν, Acharn. 127. ἀπείργει ἱκέσθαι Rhes. 433. συλλύειν autem dicitur pro σὺν ἐμοὶ καταλύειν τινὰ, Angl. *to lodge with me*, monente Dobræo, et sic Schol. συνοικεῖν. Ceterum expedita demum structura, subit dubitatio, utrum per τοῖς τοιούτοις voluerit eos, qui cæsi patris ultionem negligerent, an eos, qui parentem occidissent. Posterius verum videri possit, si meminerimus hæc ipsa Oresti post cæsam matrem accidisse; cf. Orest. 46. seq. Sed prius suadent verba οὐχ ὁρωμένην πατρὸς μῆνιν, quæ eandem pœnam indicant ultionem negligentibus, quam parricidis.

288. Photius: ταριχεύειν· ξηραίνειν. Est proprie *to pickle*, ut Plat. Symp. p. 190. ad fin.—ἆρα, *nonne?*

Si non est imbellis homo Ægisthus, h. e. si mihi manus conserere audebit, cito cognoscet eventum. Minitantis est, *quidnam* cito sensurus sit adversarius tacere. Unde usitata formula est τάχα γνώσει, ut Theocr. xxvi. 19. Eur. Suppl. 580. Heracl. 65. 269. Ag. 1627. Vulgo accipiunt εἴσεται sensu passivo, *scietur*. Confert K. Soph. El. 301. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἢ πᾶσα βλάβη, ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενὶ,
δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.
θηλεῖα γὰρ φρήν· εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἴσεται.

ΧΟ. ἀλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν
τῇδε τελευτᾷν,
ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνει.
ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ
γλῶσσα τελείσθω· τοὐφειλόμενον
πράσσουσα Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ·
ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν
πληγὴν τινέτω. δράσαντι παθεῖν,
τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

ΟΡ. ὦ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι στρ. ἀ.

300. *μεταβαίνει.* Si duæ partes sunt, hæc inhonesta, illa honesta, ex hac ad alteram *transire* dicitur Justitia. Cf. Ag. 747. Hic igitur optat chorus, ut res eventum habeant secundum justitiam.

307. Locus valde obscurus. Quæritur præcipue activa an intransitiva vi ponatur vox rarioris usus *οὐρίσας*, tum de scriptura *ἰσόμοιρον* (prima producta) dubitatur: optimi enim libri habent *ἰσοτίμοιρον*, unde *ἀντίμοιρον* K. Dind. *οὐρίζειν* legitur Pers. 604. Œd. Tyr. 695. Eum. 132. Androm. 610, ubi plane activum est. Fortasse hunc in modum optime poetæ mentem intelliges: Non possum, nec verbis nec factis, e longinquo loco, quo sepultus jaces, (hoc est, e tumulo juxta quem nunc te invoco,) tantum tibi afferre lucis, quanta nunc, ut mortuus, versaris in caligine: sed nihilominus, id quod possum tribuere, honesta lamentatio Atridis, qui ædibus præfuerunt, grata esse perhibetur, sc. grata erit secundum vulgarem de mortuis opinionem. Verba *σκότῳ φάος ἰσόμορον* hausit Æschylus ex Pythagoræ disciplina; et perperam criticos correxisse *ἀντίμοιρον* docet Laertius, in vita Pythag. XIX. 26. 'ΙΣΟΜΟΙΡΑ *εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ* ΦΩΣ ΚΑΙ ΣΚΟΤΟΣ.—*κέκληνται*, proverbialiter, ut videtur. Schol. *χάρτας δὲ νεκρῶν πάντες φασὶ τὸν γόον.* —*ὁμοίως*, æque atque si id possem facere, quod nunc non possum; idem fere quod *ὅμως*. Vide Eum.

φάμενος, ἢ τί ῥέξας,
τύχοιμ' ἂν ἔκαθεν οὐρίσας,
ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναὶ,
σκότῳ φάος ἰσόμοιρον;
χάριτες δ' ὁμοίως
κέκληνται γόος εὐκλεὴς
προσθοδόμοις Ἀτρείδαις.

ΧΟ. τέκνον, φρόνημα τοῦ στρ. β'.
θανόντος οὐ δαμάζει
πυρὸς [ἡ] μαλερὰ γνάθος,
φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς.
ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων,
ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων·
πατέρων τε καὶ τεκόντων
γόος ἔνδικος ματεύει
τὸ πᾶν, ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.

ΗΛ. κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει ἀντ. ά.
πολυδάκρυτα πένθη.

338. Equit. 1297.—προσθοδόμοις, τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον, Schol. Alii *domus defensoribus*, προστάταις.

315. Ignis, qui corpus rogo impositum absumit, non domat spiritum, sed post obitum iram ostendit, sc. ὁ θανών. Gemendo autem occisum manifestus fit occisor; et parentum lamentatio (sc. ob amissos parentes facta) totam rem investigat, (sive facit ut in causam cædis inquiratur,) utrimque concitata, sc. ab utrisque simul liberis instituta. De hoc usu verbi ταράσσειν, *vocem ciere*, vide Donaldson ad Pind. Pyth. xi. 42. Generalis sententia ita enuntiatur, ut extrema verba ad certas personas referantur, sc. Orestem et Electram. ἀμφιλαφὴς enim nihil aliud est quam ἀμφοτέρωθεν, fere ut dicitur αὐτόκωπα sup. 156. Cum sententia vv. 315—17, confer Propert. iv. vii. 1. *Sunt aliquid Manes: letum non omnia finit: luridaque evictos effugit umbra rogos.*

322. Fortasse ἐνδίκως, quasi ἐν δίκῃ ματεύει.

δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος
θρῆνος ἀναστενάζει.
τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται,
φυγάδας θ' ὁμοίως.
τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν;
οὐκ ἀτρίακτος ἄτα;

ΧΟ. ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων
θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους·
ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων
παιὼν μελάθροις ἐν βασιλείοις
νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν.

ΟΡ. εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ στρ. γ'.
πρός τινος Λυκίων, πάτερ,
δορίτμητος κατηναρίσθης.
λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισιν,
τέκνων τ' †ἐν† κελεύθοις

326. Libri τοῖς ἐπιτυμβιδίοις. Correxit Hermannus quod dedi. Scilicet τοί σ' in τοῖς semel mutato, secutura erat etiam proximi nominativi depravatio. Est autem ἐπιτυμβίδιος plane contra metrum, et ex v. 334, ut videtur, invectum.

328. Confer v. 98. cum Suppl. 78.

332. χρήζων, *si velit*, Scholef. et Blomf. χρησμῳδῶν Schol., et sic accipit K. v. 801.

335. παίων libri. Tum κομίζει vel κομίζοι vulgo, quod emendavit Pors. Vide ad Ag. 1016. Monstrant hæc exempla, quam stolide in Æschyli textum grassati sint veteres correctores. Talia enim non ex calami lapsu, sed ex ineptiis grammaticorum profecta sunt.—νεοκρᾶτα, quia dicitur κίρνασθαι φιλίαν. Vide Monk ad Hippol. 254.

341. Versus antistrophici quum manci et depravati sint, nihil hic mutandum censui, quoniam salva est sententia, nisi quod ἐν κελεύθοις cum Well. et Dind. reposui. Metro v. 342. consuluit Herm. scribendo αἰῶ pro αἰῶνα, ex Bekk. Anecd. I. 363. αἰῶ τὸν αἰῶνα κατ' ἀποκοπὴν Αἰσχύλος. Sed potest esse dochmius cum dipodia iambica: cf. Eum.

ἐπίστρεπτον αἰῶνα κτίσας,
πολύχωστον ἂν εἶχες
τάφον διαποντίου γᾶς,
δώμασιν εὐφόρητον.

ΧΟ. φίλος φίλοισι τοῖς ἀντ. β'.
ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι,
κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων
σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
πρόπολός τε τῶν μεγίστων
χθονίων ἐκεῖ τυράννων·
βασιλεὺς γὰρ ἦσθ', ὅφρ' ἔζης,
μόριμον λάχος πιπλάντων

758. Sensus: eo vitæ cursu instituto, in quem liberi se convertere possent. Confer Suppl. 974. *ἐπίστρεπτον βροτοῖς.*

349. *ἀνάκτωρ.* Mortui enim reges etiam in inferis potestatem habere putabantur. Confer Pers. 687. et ibi Gloss. Herm. ad Soph. El. 131. Antig. 25. Idem dicitur Agamemno *minister infernorum deorum,* sc. Plutonis et Proserpinæ; officio scilicet non inhonesto dignatus.

353. Libri *πιμπλάντων* et *πεισίμβροτον,* utrumque contra metrum, et ex frequentissimo transcribentium errore. Emendarunt hoc Pauwius, illud Heath. Ceterum vulgo ἦς, quod pro Attica forma *ἦσθα* dubium est, quanquam *ἦδης* pro *ἦδησθα* Antig. 447. *οἶδας* pro *οἶσθα* Alcest. 780. et *ἦς* pro *ἦσθα* Nubb. 1029. si vera lectio. Codex Robortelli *ἦν*; ut suspicari liceat Dorica forma *ἦς* pro *ἦν,* ut sæpe apud Theocritum, usum esse Æschylum. Valde obscura est sententia: sed videtur hoc voluisse: Rex eras, dum vivebas, eorum qui munus obeunt apud mortales, *nempe* qui sceptrum manibus gerunt. Hoc est, Rex Regum habebaris. (Cf. Cic. Ep. Attic. XIV. 17.) Facile, sed ex brevitate orationis, additur *χεροῖν.* Munus quod obeunt sive implent reges, est sceptrum, sc. regia potestas; implent igitur manibus, nempe eo gestando. Duæ notiones confusæ sunt, et *νωμώντων βάκτρον χεροῖν,* et *μόριμον λάχος βάκτρου πιπλάντων.* Est autem *μόριμον λάχος* mortalis conditio regum; nam nexus hic est: Nunc regnas apud inferos, ut olim rex eras apud homines. Vulgo intelligunt, Rex eras, ex numero eorum

χεροῖν πεισίβροτόν τε βάκτρον.

ΗΛ. μηδ' ὑπὸ Τρωΐας ἀντ. γ'.
τείχεσι φθίμενος, πάτερ,
μετ' ἄλλῳ δουρικμῆτι λαῷ
παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τεθάφθαι·
†πάρος δ' οἱ κτανόντες
νιν οὕτως δαμῆναι * * *
θανατηφόρον αἶσαν
πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι
τῶνδε πόνων ἄπειρον.

ΧΟ. ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
μεγάλης δὲ τύχης καὶ Ὑπερβορέου
μείζονα φωνεῖς ὀδύνῃ σῇ.
ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης

qui implent, cet. i. e. εἷς τῶν πιπλάντων. At in ea structura requiritur articulus, nec apta est sententia; non enim quia Rex erat hominum, præcipuum honorem habet apud τοὺς μεγίστους τυράννους, sed quia Rex Regum.

358. Libri omnes τέθαψαι, quod certe corruptum est, neque enim Græce dicitur εἴθε μὴ τέθνηκας, εἴθε μὴ πεποίηκας, pro ἔθανες vel ἐτεθνήκεις, ἐποίησας. Quare qui μηδὲ v. 355. a v. 339. εἰ γὰρ πρὸς Λυκίων κατηναρίσθης, continuatum putant, scribere debent τέθαψο, hoc sensu: utinam vero ne ibi quidem sepultus esses, sed potius vixisses. Sed τεθάφθαι Abresch. Dind. ut infinitivus eadem structura nitatur qua δαμῆναι, quæcunque illa sit. Nam quæ sequuntur corrupta sunt. Schol. λείπει τὸ ὤφελον, unde patet eum non magis integrum hunc locum habuisse. Ceterum libri τύχεσσι, δορικμῆτι, πρόσσω, quæ dudum ab aliis ob metrum emendata sunt.

366. ὀδυνᾶσαι libri. ὀδύνᾳ σῇ Lachmannus, sc. *præ dolore tuo*. γὰρ de suo additurus erat qui ὀδυνᾶσαι in codice invenit; vel a metrico quodam ad supplendum versum inepte adjectum est.—ὀδύνασαι γὰρ Dind. ut ex [οὐ] δύνασαι corruptum.

367. διπλῆ μαράγνη idem quod διπλῆ μάστιξ λιγυρὰ Ajac. 242. Cf. Ag. 625. Sensum hunc esse arbitror. *Duplex* flagellum nos vexat, sc. duplex exercet calamitas, tum

δοῦπος ἱκνεῖται· τῶν μὲν ἀρωγοὶ
κατὰ γῆς ἤδη· τῶν δὲ κρατούντων
χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτων·
παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

ΗΛ. τοῦτο διαμπερὲς οὖς στρ. δ'.
ἵκεθ', ἅπερ τε βέλος.
Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
ὑστερόποινον ἄταν
βροτῶν τλάμονι καὶ πανούργῳ
χειρί·—τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται.

ΧΟ. ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκά- στρ. έ.
εντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς
θεινομένου, γυναικός τ'

quia mortuus est Agamemno, qui liberis suis succurrere debebat, tum quia odiosi sunt et scelesti qui summam rerum nunc exceperunt. Liberis vero præcipue, sc. magis quam nobis subjectis, hoc accidit. Etenim prius malum pertinet ad liberos tantum, alterum ad liberos æque ac subjectos, quare illi gravius etiam vexantur. — Ad γεγένηται, *accidit*, facile intelligitur nominativus τὸ κακὸν, vel aliquid hujusmodi.

372. ὣς libri. οὖς Schützius. Confer Shakesp. *Hamlet*, III. 2. *These words like daggers enter in my ears.*—ἅπερ τε pro ἅτε περ. Theb. 558. ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων.

377. Abrumpitur imprecatio. Sed quid ego Jovem scelestorum ultorem invocem? Nam veniet nihilominus, sc. quamvis non invocem, parentibus vindicta. Pro imperativo Ζεῦ τέλει (Ag. 946.), futurum τελεῖται substituitur.

378. Libri πευκήεντα, quod plane peccat contra metrum antispasticum. πυκάεντα scribendum vidit Dindorfius. Durissime vulgatum interpretantur de rogo pineis tædis confecto. Multo probabilius vertes *acutum clamorem*, ut ὀξυπευκὲς ξίφος inf. 629, quod recte explicat Hesych. per ὀξύπικρον. Nam radix πυκ vel πικ cernitur in vocibus *pugio*, *pungo*, *pupugi*, πικρὸς, πεύκη, Angl. *pike*, etc. Vide Buttmannum in Lexilogo, in v. πεύκη. Sententia est: utinam possim lætum tollere clamorem super Ægistho et Clytæmnestra occisis.

ὀλλυμένας. τί γὰρ κεύ-
θω, φρενὸς οἷον ἔμπας
ποτᾶται; πάροιθεν δὲ πρώρας
δριμὺς ἄηται καρδίας
θυμὸς, ἔγκοτον στύγος.

ΟΡ. καί πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς ἀντ. δ'.
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι,
φεῦ, φεῦ, κάρανα δαΐξας;
πιστὰ γένοιτο χώρᾳ·
δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.
κλῦτε δὲ, τὰ χθονίων τιτηνά.

ΧΟ. ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας,
χυμένας εἰς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν
αἷμα· βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ἐρινὺς

382. Libri θεῖον. Herm. οἷον, quod et sensus et metrum requirit. φρενὸς a πάροιθεν in proximis pendere monuit Blomf. Metaphoram a navigando turbant qui ἦται pro ἄηται scribunt. Aliquot libri ἄκται, de qua corruptela vide ad Suppl. 775. Metrum est ut Suppl. 94.

386. ἀμφιθαλής. ὁ ποιήσων ἄμφω ἡμᾶς θάλλειν. Schol. Vide Bl. Gloss.

391. Libri τετιμέναι, contra sensum et metrum. Præclara omnino est Hermanni emendatio τιτηνά, (Opusc. v. p. 162.) ex Hesychio: τιτῆναι· βασιλίδες. Αἰσχύλος Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λούτροις. Scilicet ῑ et η̄, ῡ et μ̄, sæpissime permutantur. τιτηνὰ adjective neutro genere accipit K. sed dualis τιτήνα, sc. Ceres et Proserpina, æque bonum esset. Mihi vehementer displicet quod in antistropha dedit Peile, τοκεῦσι δ' ὅμως τέλει τέλει, hic vertens τὰ χθονίων τετιμέναι, *apud inferos honoratæ*. Id quod ne Græca quidem significare posse credo.

394. Ut dicitur aliquis βοηθεῖν et βοηδρομεῖν ἐπί τινα, sic hoc loco Furia advocat exitium, quasi ministrum suum, ut succurrat παρὰ ἄτην, i. e. ad calamitatem jam antea cæsorum, quæ calamitas alteram secum trahit, ἐπάγει, et priori superaddit, ex lege talionis. Recte omnino dicitur quis βοᾷν ἐπικουρίαν παρά τινα, *implorare opem alicui ferendam*, ut liquet ex verbo composito παραβοηθεῖν. Alii corrigunt λοιγὸς Ἐρινὺν, quasi ἐπάγουσαν necessario ad Ἐρινὺν pertineret. Sed

παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην, 395
ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ.

ΗΛ. ποῖ, ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; στρ. ϛ'.
ἴδετε, πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων,
ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως
ἔχοντα καὶ δωμάτων 400
ἄτιμα. πᾶ τις τράποιτ' ἂν, ὦ Ζεῦ;

ΧΟ. πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ, ἀντ. έ.
τόνδε κλύουσαν οἶκτον·
καὶ τότε μὲν δύσελπις,
σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦ- 405
ται πρὸς ἔπος κλυούσᾳ·
†ὅταν δ' αὖτ' ἐπαλκὲς θραρέ'

recte Furia vocat exitium, absurde exitium diceretur invocare Furiam. Quod Scholefieldius in Appendice reponi jubet, ἐπάγουσ' ἄν, vereor ut hoc loco stare possit pro ἐπάξουσα, *illatura*. Ut ego explicavi, ἄτη ἐπάγει ἑτέραν ἄτην ἐπ' ἄτῃ, ut πόνος πόνῳ πόνον φέρει, Soph. Ajac. 866.

398. Nihil propter metrum dochmiacum mutandum, sed pronuntiandum φθιμμένων, de qua licentia vide inf. ad v. 1038. Vulgo φθειμένων, φθινυμένων Dind. κειμένων K. et Peile, sine causa.

403. κλύουσαν accusativus post dativum μοι illatus idoneis exemplis nititur. Sic Soph. El. 480. ὕπεστί μοι θράσος, ἀδυπνόων κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων. Angl. *at the word as I hear it*, Scholef. in Append. Confer Suppl. 765.

407. Satius duxi in loco desperatissimo nihil novare, quum prorsus incertæ sint conjecturæ. θραρέα πέστασεν omnes fere libri magno consensu exhibent. θράσε' Turn. Vict. Ingeniose K. ὅταν δ' αὖτ' ἐπαλκῆ σ' ὁρᾷ*, πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς, ῥεῖ' ἀπέστασεν ἄχος, nisi quod nequeo intelligere quomodo ultimus iste versiculus "bene respondeat" strophico θυμὸς ἔγκοτον στύγος. Vide ad Ag. 693. Mirum est, quemquam rei metricæ peritum sibi persuasisse tam diversa congruere. Ingeniose etiam Peile, ὅταν δ' αὖτ' ἐπ' ἀλκῆς θρασεῖα, πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς, ῥεῖ' ἀπέστασεν δ' ἄχος: sed magnopere vereor ut Græca significare possint quod ipse velit.

ἀπέστασεν ἄχος
πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς.†

ΟΡ. τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν; ἢ τάπερ ἀντ. ϛ'.
πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων 411
πάρεστι σαίνειν; τὰ δ' οὔτι θέλγεται·
λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων,
ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.

ΧΟ. ἔκοψα κομμὸν Ἄριον· ἔν τε Κισσίας στρ. ζ'.
νόμοις ἰηλεμιστρίας 416
ἀπριγκτόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν
ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα,
ἄνωθεν, ἀνέκαθεν· κτύπῳ δ' ἐπερρόθει
κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. 420

ΗΛ. [ἰώ,] ἰώ· δαΐα

410. τί δ' εἰπόντες K., sed syllabæ breves τί δ' ἄν respondere videntur longæ syllabæ ποῖ in v. 397. ἄχεα autem pro ἄχθεα e Schol. revocavit Lachmannus.

412. Quam ex matre habemus indolem, ea non tam facile blandis verbis delinitur, et a proposito deflectitur.

415. Libri Ἄρειον, εἴτε Κισσίας νόμοισι λεμιστρίας, omissa litera η̄, quam præclaro acumine certissime restituit Herm. Hesych. ἰηλεμιστρίας· θρηνητρίας, huc respiciens. πολεμιστρίας Turn. Vict. ex inepta correctione. Ἄριον Dind. Vide Herod. III. 93. VII. 62, 66, ubi utraque scriptura invenitur. Quasdam nationes lamentandi arte fuisse insignes patet ex Pers. 123. 933. 1055. ubi vide Gloss. Sensus totius loci, de quo plus satis ab interpretibus disputatum est, ita breviter exponi potest. Ariorum et Cissiorum more videre posses manuum mearum in plangendo porrectiones, ita ut crebris verberibus miserum caput sonaret percussum. Confer Theb. 850. ἄνωθεν desuper in caput inflictam manum significat: ἀνέκαθεν (vide ad Ag. 4.) sursum procul a corpore extentam. Ceterum codices habent ἄπριγκτοι πλῆκτα πολύπλαγκτα δῆν, quæ omnia certissime restituit Lachmannus.— Κισσίνας K. ut Pers. 123. quem hic nolim sequi. Ceterum vv. 415—420. choro, non Electræ, tribuendos vidit Müllerus.

421. ἰὼ ἰώ contra metrum an-

πάντολμε μᾶτερ, δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς,
ἄνευ πολιτᾶν ἄνακτ',
ἄνευ δὲ πενθημάτων
ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

ΟΡ. τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι· στρ. ή.
πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει,
ἔκατι μὲν δαιμόνων,
ἔκατι δ' ἁμᾶν χερῶν;
ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.

ΗΛ. ἐμασχαλίσθη δ' ἔθ', ὡς τόσ' εἰδῇς, ἀντ. ή.
ἔπρασσε δ' ἃπέρ νιν, ὧδε θάπτει,
μόρον κτίσαι μωμένα
ἄφερτον αἰῶνι σῷ.
κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους.

ΧΟ. λέγεις πατρῷον μόρον· ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν, [ἀντ. ζ'.
ἄτιμος, οὐδὲν ἀξία·

tistrophicum est. Alterum seclusi, quo facto restat dochmius; sed deest syllaba in fine v. 441.

427. ἆρα τίσει, κ. τ. λ. nonne punietur, quæ patrem meum ita dehonestaverit? Cf. Ag. 686.

431. ἐμασχαλίσθη, *obtruncatus est*. Vide Interpp. ad Soph. El. 444. et Gloss. in hunc locum.—ὡς τόσ' εἰδῇς K. ex depravatis codicum lectionibus. Vulgo τόδ'.

433. Vulgo κτεῖναι. Rob. θεῖναι, κτίσαι Stanl. cujus glossa fuisse videtur lectio Robortelliana. Scholefieldius: "Dubitare possis inter Rob. θεῖναι et Stanleii conjecturam κτίσαι." Quasi vero θεῖναι admitteret metrum, de quo vide ad Suppl. 687.

435. δυσατίμους libb. Emendavit Stanl.

436. Vulgo Oresti tribuunt hæc verba: λέγεις πατρῷον μόρον, sequentia autem Electræ. Quo nihil infelicius exputari potuit. Nam quorsum diceret Orestes "Describis patris mei necem?" Imo choro assignandi sunt vv. 436—440, reliqui usque ad v. 446. Electræ. Vide autem ad Ag. 1221. Narras, inquit, ut dicis, πατρῴους δύας: ego vero non interfui, ut nesciam rei veritatem.

μυχοῦ δ' ἄφερκτος, πολυσινοῦς κυνὸς δίκαν,
ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,
χαίρουσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένα.
ΗΛ. τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου * *
δι' ὥτων δὲ σὺν
τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει,
τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν.
πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.

ΟΡ. σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις. στρ. θ'.
ΗΛ. ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα.
ΧΟ. στάσις δὲ πάγκοινος ἄδ' ἐπιῤῥοθεῖ·
ἄκουσον ἐς φάος μολὼν,
ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.

ΟΡ. Ἄρης Ἄρει ξυμβάλοι, Δίκα Δίκᾳ. ἀντ. θ'.

438. πολυσίνου libri, quod correxit Porsonus. Ab intima domo exclusa, tanquam essem improba canis, mecum silentio dolebam, dum extra penetralia versabar.

439. ἀνέφερον, *edebam*, ut αἵματος ἀναφορὰ Athen. XII. p. 439. Male K. *debita retuli*.—χαίρουσα κεκρυμμένα, ἀσμένως κρύπτουσα, si sana lectio. χέουσα Dobræus, κεκρυμμένον Dind.

442. συντέτραινε vulgo, sed σὺν τέτραινε disjunctim libri et Schol. et rectius quidem, ut opinor. Verte, *et simul fac ut verbum aures permeet, ita ut tacite in mentem penetrare possit*. Sed σῶν Blomf. σοι Herm. quorum alterutrum verum videtur.

445. αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν, τοῦτ' ἔστιν, ὁ πατὴρ ἐπιθυμεῖ καὶ τὰ λοιπὰ γνῶναι, τοῦτ' ἔστι τὴν τιμωρίαν, Schol. De verbo ὀργάω vide Thucyd. IV. 108. *New Cratylus*, p. 583. Sed placet conjectura quam probavit Dind. ὅρμα, quoniam sæpe confusa sunt ὁρμὴ et ὀργή. Vide ad Suppl. 183.—καθήκειν, *in arenam descendere*. Trach. 504. Eum. 998.

448. κεκλαυμένα, *flens*, ut inf. 718. Passive v. 674.

452. Vulgo ξυμβάλλει. ξυμβάλοι Pors. ξυμβαλεῖ Pauw. K.

ΗΛ. ἰὼ θεοί, κραίνετ' ἐνδίκως †δίκας.†
ΧΟ. τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.
τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,
εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.

ΗΛ. ὦ πόνος ἐγγενὴς, στρ. ί.
καὶ παράμουσος Ἄτας
αἱματόεσσα πλαγά.
ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη·
ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος.

ΟΡ. δώμασιν ἔμμοτον ἀντ. ί.
τῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων
ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀφ' αὐτῶν
δι' ὠμὰν ἔριν αἱματηράν.
θεῶν †τῶν† κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.

ΧΟ. ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
τῆσδε κατευχῆς, πέμπετ' ἀρωγὴν

453. Desunt duæ syllabæ, fortasse τάδε. Hermannus ex conjectura supplevit δίκας, quod propter ὁμοιοτέλευτον in superiore versu minus placet, præsertim addito ἐνδίκως.

455. Inconcinna et verbosa interpretatione hic, ut multis aliis locis, usus est Peile: "*What is to be, abideth of old, but as for men, by praying is the way for it to come.*" Cur, quæso, tanta moles, tamque contorta oratio, cum simpliciter vertere possis, "*destined vengeance has long been waiting, and will come at our request.*"

457. ἰὼ libri. πόνος ἐγγενὴς, *dolor domesticus*. Sensus est: horum malorum remedium domui inhæret, nec aliunde petendum est, sed a nobismet ipsis, propter cruentam rixam, suscipiendum. Hoc est, horum malorum ultio pertinet ad Orestem, non per alium quemvis exigenda est. Libri autem ἑκὰς in v. 463. præter Med. qui ἄκος præbet, et αἰωμαναιρεῖν v. 465. Perspexit K. AI in ΔΙ mutandum esse. ἀμὰν pro ὠμὰν Peile. ἔριν e Schol. plane confirmatur: ἦν ἤρισε πρὸς τὸν πατέρα. De medico vocabulo ἔμμοτον consulendum omnino Blomf. Gloss.

παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκῃ.
ΟΡ. πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανὼν,
αἰτούμενός μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.
ΗΛ. κἀγώ, πάτερ, τοιάδε σου χρείαν ἔχω,
φυγεῖν, μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ †μόρον.†
ΟΡ. οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
κτιζοίατ'· εἰ δὲ μή, παρ' εὐδείπνοις ἔσει
ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός.
ΗΛ. κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίους·
πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον.
ΟΡ. ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην.
ΗΛ. ὦ Περσέφασσα, δὸς δ' ἔτ' εὔμορφον κράτος.
ΟΡ. μέμνησο λούτρων, οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.
ΗΛ. μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον ὡς ἐκαίνισαν.

469. *νίκην* libri. Confusa sunt *νίκην* et *νίκῃ* v. 853.

471. *αἰτούμενος*, *rogatus*, Pind. Isth. VII. 5. Theocr. XIV. 63. *αἰτουμένῳ* vulgo, contra optimos libros.

473. *τοιάδε* optimi libb. *τοιάνδε* vulgo. Sed illud satis aptum est: *ego, quæ sum femina.* Ego etiam, inquit, habeo quæ a te petam. Ceterum deest *μόρον* in codd. et in Turn. Vict. ex conjectura tantum additum videtur.

476. Libri *ἐν πυροῖσι*, pro quo Dindorfius rescribi jubet *ἐμπύροισι* ex Canteri conjectura. *ἐμπύροισι* etiam Dobræus, Adv. II. p. 27. *εὔδειπνα* erant silicernia. Hesych. *θυσία τις Ἀθήνησι.....καὶ αἱ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαί, ἤγουν χοαί.* Ceterum sensus est: dum publice peraguntur sacrificia in honorem mortuorum, mentionem tui non facient; quod solemne erat in tali re. Vide ad Suppl. 266. *εὔδειπνοι* de ipsis mortuis accipit Linwood, jungens *ἄτιμος ἐμπύροισι*.

481. Libri *δὸς δέ τ'*, quod frustra tuentur K. et Peile. Melius Herm. *δὸς δέ γ'*. Vide ad Ag. 944. *δὸς δ' ἔτ'* ex mea conjectura est.

483. *καινίζειν ἀμφίβληστρον* ut *καίνισον ζυγὸν* Ag. 1038. *καινίζειν εὐχὰς* Troad. 889. Memento quam novo et insolito more cassibus (h. e. vestimentis) in te usi sint. Confer Ag. 1353.—*πέδαι ἀχάλκευτοι*, notum oxymoron, ut *κῦμα χερσαῖον* Theb. 64.

ΟΡ. πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ.
ΗΛ. αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.
ΟΡ. ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ;
ΗΛ. ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα;
ΟΡ. ἤτοι Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις,
ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,
εἴπερ κρατηθεὶς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.
ΗΛ. καὶ τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς, πάτερ.
ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ,
οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον·
καὶ μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.
οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας, οὐδέ περ θανών.
παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι
θανόντι· φελλοὶ δ' ὡς, ἄγουσι δίκτυον,

488. Schol. ἢ τὴν δίκην συμμαχοῦσαν ἡμῖν κατ' αὐτῶν πέμψον, ἢ σὺ κόλασον αὐτούς.—Pro βλάβας reponendum videtur cum Cant. et Musgr. λαβάς, quia citat Suidas ut proverbium Ὁμοίας λαβάς, et proximus versus metaphoram habet a palæstra desumptam.

493. Putabant veteres, quod monuit K., filios potissimum a patre, filias a matre gigni. Est igitur γόνος ἄρσενος is fetus qui a mare potius quam e femina provenit, et idem valet atque ἄρσην γόνος.

496. Pro κληδόνες vide an reponendum κληδόνος.

497. λίνου Rob. ceteri λίνον. λίνου κλωστῆρα laudatur etiam ex Eurip. ap. Polluc. VII. 31. Structura, quam mirum est non intellexisse interpretes, ita se habet: σώζοντες ἐκ βυθοῦ τὸν ἐν βυθῷ κλωστῆρα, servantes a fundo linum, quod aliter, sc. suberibus non affixis, in fundo mergeretur. Sic dicunt Græci οἱ ἐκ τῆς πόλεως ἔφευγον, pro οἱ ἐν τῇ πόλει ἔφευγον ἐκ τῆς πόλεως. Locus simillimus est Theocr. VI. 18. καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. Lycophron v. 484. καὶ τὸν ἐκ βόθρου σπάσει βῶλον. Fallitur Peile, qui vertit *the flaxen thread that evolves itself from the bottom of the water.* De sententia contulerunt interpp. Pind. Pyth. II. 79. ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀχοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβαπτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἕρκος, ἅλμας.

τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνου.
ἄκου'· ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἐστ' ὀδύρματα·
αὐτὸς δὲ σώζει τόνδε τιμήσας λόγον.
ΧΟ. καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτείνατον λόγον,
τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης·
τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾷν κατώρθωσαι φρενί,
ἔρδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.
ΟΡ. ἔσται· πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου,
πόθεν χοὰς ἔπεμψεν; ἐκ τίνος λόγου
μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος;
θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις
ἐπέμπετ'· οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τόδε·
τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας·
τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος
ἑνὸς, μάτην ὁ μόχθος· ὧδ' ἔχει λόγος.
θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε.
ΧΟ. οἶδ', ὦ τέκνον· παρῆ γάρ· ἔκ τ' ὀνειράτων

501. Libri ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον. ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτείνατον λόγον Herm. qui hos versus choro restituit. Sensus est: recte hoc dixistis, indeplorati sepulchri compensationem. Confer v. 425. ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

505. ἔξω δρόμου, Angl. *out of the way*. Infra 1011. Prom. 902.

506. Quibus causis inducta ut sero nimis honore prosequeretur calamitatem immedicabilem, sc. virum a seipsa interfectum. Pergit: mortuo enim, quum jam nequiret eo honore lætari, misella mittebatur gratia. Talem agendi rationem intelligere equidem non possum (Anglice, *I know not what to make of this*): sed certe munera non compensant crimen: nam si cuncta offeras, unius vitæ pretium non adæquabis. Vulgo autem legitur οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε τὰ δῶρα, μείω δ', κ. τ. λ. Et sic quidem Herod. IV. 132. Πέρσαι οὕτω τὰ δῶρα εἴκαζον. Sed τόδε Med. Rob. et sic K. Peile.

511. ἐκχέας, nominativus pendens. Sic Theb. 678. ἀνδρῶν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτόκτονος, οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος.

καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη
χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή.
ΟΡ. ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ, ὥστ' ὀρθῶς φράσαι;
ΧΟ. τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὡς αὐτὴ λέγει.
ΟΡ. καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;
ΧΟ. ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην.
ΟΡ. τίνος βορᾶς χρῄζοντα, νεογενὲς δάκος;
ΧΟ. αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐν τωὐείρατι.
ΟΡ. καὶ πῶς ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στυγός;
ΧΟ. ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.
ΟΡ. οὗτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει.
ΧΟ. ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.
πολλοὶ δ' ἀνῆθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,
λαμπτῆρες ἐν δόμοισι, δεσποίνης χάριν·
πέμπει τ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοάς,

420. Videbatur sibi id monstrum, tanquam puerum, posuisse in fasciis. ὁρμίσαι libri omnes. ὁρμῆσαι Pors. Perpetuo quidem confunduntur in MSS. literæ ι et η; sed ὁρμίζειν, activo sensu, hic satis apte dicitur. Hesychius autem: ὅρμισον· ἀνάπαυσον.

521. Cujusnam cibi appetentem? Ipsa mammam admovere sibi visa est. Responsum igitur valet, *lactis appetentem*. τινὸς vulg. et Scholef. quod tamen vereor ut stare possit initio versus.

523. Libri οὐ χάριν, vel οὐκ ἄρ' ἦν. οὖθαρ Pauwius ex Hesychio: οὖθαρ· τῶν ζώων τὸ κατὰ τοὺς μαστούς.—οὔθατα· μαστοί. Confer Theocr. VIII. 42. 69. Teleclides ap. Meineke II—I. p. 369. ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὖθαρ φέρω.

524. (Non erat illæsum, sed læsum); ita ut cum lacte sanguinem duceret infans. Confer omnino Ag. 1182.

525. Sensus: Minime vanum est hoc somnium, quod quidem hominis est, sub specie bestiæ. Hoc est: sentio sub hac imagine portendi Orestem, qui matris pectus vulneraturus est. "Corruptum est ἀνδρός." DIND. cui hic fidem non habeo.

526. κέκραγεν, *clamat*, Rob. Vict. Ceteri κέκλαγεν, quod servavit K.

527. Libri ἀνῆλθον, sed Schol. ἀνέλαμψαν. Ajac. 285. λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον.

ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.
ΟΡ. ἀλλ' εὔχομαι γῇ τῇδε, καὶ πατρὸς τάφῳ,
τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον.
κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν·
εἰ γὰρ τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλείπων ἐμοὶ
οὔφις ἔπειτα σπαργάνοις ὡπλίζετο,
καὶ μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον,
θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα,
ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπώμωξεν πάθει,
δεῖ τοί νιν, ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,
θανεῖν βιαίως· ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ
κτείνω νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε.
τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι.
ΧΟ. γένοιτο δ' οὕτως. τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις,
τούσδ' ἔν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγων.
ΟΡ. ἁπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω·
αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς·
ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον,

535. Versus mire in libris corruptus. Optimi præbent *οὐφεῖσε πᾶσα σπαργάνη πλείζετο. ὁ πλείζετο* Guelph. *ὁπλίζετο* Aldina. Proxime his vestigiis insistit K. qui dedit *οὔφις ἐπ' ἀμὰ σπάργαν' ἡδ' ὅπλ' ἵζετο.* (De accusativo conferri potest Arist. Ran. 682.) Sed nequeo credere hoc ab Æschylo profectum, quare malui sequi Peile, quanquam parum fidenter.

538. Libri *ἀμφιταρβιτῶδ'*, quod correxit Pors. Sic *περὶ τάρβει* Pers. 692. Supra 32. *περὶ δείματι* Pind. Pyth. v. 77.

539. Intellige, *ὡς βιαίως ἔθρεψεν, θανεῖν βιαίως.* Confer infra 965.

541. *κτενῶ* Turn. Vict. sed sensus est: *ἐγὼ ἔσομαι ὁ κτείνων νιν.* Cf. Eur. Ion. 1019.

544. Videtur scripsisse *τοὺς μέν τι ποιεῖν*, quod conjecit Stanl.

546. Hæc mea pacta vobiscum inita hortor vos ut tacenda curetis. *αἰνῶ* ut Suppl. 175.

547. Explicant: *δόλῳ τε καὶ ἐν ταὐτῷ βρόχῳ ληφθῶσιν.* Quod ferri quidem potest. Vide tamen ne

δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταυτῷ βρόχῳ
θανόντες, ἣ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν,
ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν.
ξένῳ γὰρ εἰκὼς, παντελῆ σάγην ἔχων,
ἥξω ξὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας
Πυλάδῃ, ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.
ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησσίδα,
γλῶσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω.
καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ
δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς·
μενοῦμεν οὕτως, ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ
δόμοις παραστείχοντα, καὶ τάδ' ἐννέπειν·
Τί δὴ πύλῃσι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε,

structura sit ut Ag. 98. sc. κτείναντες, ληφθῶσίν τε. Nam si particula τε aliquando copulat participium cum verbo, et valet fere εἶτα, facile superadditur καὶ, *etiam*, ut interdum legitur καὶ εἶτα. Confer Arist. Lysistr. 560. ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις κἆτ' ὠνῆται κορακίνους. Nub. 624. ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. Hanc veram rationem esse explicandi notissimi versus, Hom. Il. x. 224. σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν, mihi persuasum habeo; nam quod Hermannus, Opusc. IV. p. 11. τε *nimirum* vertit, fere ut ἴσως vel που, id sane vix credibile videtur.

551. παντελῆ σάγην, τελείαν περιβολὴν ἔχων ξένου. Sch. Cf. v. 662.

554. οἴσομεν libri optimi, quos sequuntur K. et Peile. Sed solemnis locutio est ἰέναι φθογγὴν vel γλῶσσαν, nec multum ad rem facit γλῶσσαν εὔφημον φέρειν v. 572. Et confusa sunt ἐποίσειν et ἐπήσειν Eum. 736. συνοίσειν et συνήσειν Plat. Protag. p. 325. fin. Ceterum Æolica lingua cum non utitur Orestes in ficta sua narratione, inf. 661. seqq. putandum est aut eam ab Atticistis jamdudum depravatam esse, aut γλῶσσαν hic de aspera et inculta pronuntiatione potius quam de dialecto intelligendum.

556. Fac autem nemo nos lubenter exceperit, propterea quod mala fortuna utatur domus. Confert K. Alcest. 556. cet De καὶ δὴ confer Eum. 854.

560. πύλῃσι dativus est, quem vocant, instrumenti, sc. cur clausa

Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών;
εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἔρκειον πυλῶν,
κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρὸς,
ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
ἐρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,
πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος; νεκρὸν
θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.
φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη
ἄκρατον αἷμα πίεται, τρίτην πόσιν.
νῦν οὖν σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς,
ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε·
ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
[σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.]
τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω,

janua arcetis supplicem? Sic Arist. Eccles. 420. ἦν δ' ἀποκλείῃ τῇ θύρᾳ. Vesp. 775. Sallust. Cat. 28. *janua prohibiti*. De particulis εἰ δ' οὖν vide ad Ag. 1009.

565. De βαλεῖ, sc. ἑαυτόν, vide ad Ag. 1143. κατὰ ut Antig. 760.

567. περιβαλὼν dicit pro παίσας, quia metaphoram mutuatur a retibus, quibus circumdatis quis implicatur. Cf. v. 484. Ineleganter et parum accurate Peile: "*having whisked about him with nimble weapon.*" Verbum venatorium esse περιβαλεῖν notavit Dobræus, Adv. II. p. 235.

569. τρίτην πόσιν, i.e. non solum post Agamemnonem Ægisthus, sed tertia etiam interficietur, nempe Clytæmnestra. Vide ad Ag. 1357.

570. σὺ οὖν vel σὺ δ' οὖν libri. συνοῦν Med. prima manu. Error ortus ex solemni confusione particularum οὖν, σὺν, et νῦν. Vide ad Eum. 537. Suppl. 19.

573. Hunc versum adscititium esse recte monuerunt Dind. Præf. ad Poet. Scen. p. x. et Vir doctus in Phil. Mus. Cant. Vol. II. p. 470. Citat enim Aulus Gellius XIII. 18. tanquam ex Prometheo Ignifero; et profecto hoc loco parum facit ad sententiam.

574. τούτῳ, sc. Pyladi. Alii tamen ad statuam Apollinis potius hoc dictum volunt. Difficile est dijudicare; sed ὀρθώσαντι, *quum hactenus certamen mihi direxerit*, ad priorem facilius refertur quam si intelligere malis ἐποπτεῦσαι καὶ ὀρ-

ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι. 575

ΧΟ. πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη, στρ. ά.
πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων
ἀνταίων βροτοῖσι
πλάθουσι· βλάπτουσι καὶ πεδαίχμιοι 580
λαμπάδες πεδάοροι·
πτανά τε καὶ πεδοβάμονά κ' ἀνεμοέντων
αἰγίδων φράσαι κότον.
ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι, ἀντ. ά.
καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλαμόνων 586

θῶσαι. Hoc equidem certum habeo, ὀρθοῦν neque *proponere* nec *efficiendum imponere* valere posse.

577. Libri δεινὰ καὶ δειμάτων. καὶ ob metrum alii præponunt, ἄν supplentes in antistrophico v. 585. Sed rectius excrevit Heathius.

580. βλαστοῦσι libri omnes. βλάπτουσι Butl. Dind. quod prægressæ sententiæ unice convenit. Sunt qui vulgatum defendant. Mihi videtur longe ineptissimum.

581. πεδάμαροι libri. Sed Schol. explicat πέδουροι, tanquam a πεδάοροι contractum, et Hesych. πέδουρος· μετέωρος. Ut παρήορος Prom. 371. ἀπήορος Pind. Pyth. VIII. 124. sic μετήορος *suspensus* ab ἀείρω vel αἰωρέω profluxit. πεδάμεροι, i. e. μεθήμεροι, legisse videtur alius Schol. qui explicat (male quidem) καθημεριναί. Confer ὑπερήμερος. πεδάμεροι ab ἀμαρύσσειν deducit K., sed valde dubia videtur producta litera ᾱ. Siculæ voces et πεδαίχμιοι et πεδάοροι habentur. Vide *Theatre of the Greeks*, p. 64. Sensus est: Sunt etiam suspensæ in medio aere, (sc. inter cœlum et terram, μεταίχμιοι,) flammæ, i. e. scintillantes cometæ, fulgura, et cætera hujusmodi phænomena, quæ item nocent hominibus.

582. Et tempestatum etiam furorem describere possint volucres et terrestres feræ; sc. dicere possunt se expertas esse. Vulgatam scripturam κἀνεμοέντων pro κεν ἠνεμοέντων ausus sum accipere; quum nihil videam quominus particulam κεν, etiam Pindaro usitatissimam, in Choricis usurpare potuerit Æschylus. κἀνεμόεντ' ἄν Blomf. qui locum aliter interpungit. Durum est ἠνεμοέντων pro ἠνεμοέσσων, sed vide Ag. 545. δρύσοι τιθέντες, quanquam alia fortasse ratio est masculini generis participii, ut Plat. Theætet. p. 153. B. κινήσεων ὄντων, ubi vide Stallb. Cf. Matth. § 436. 2.

παντόλμους ἔρωτας,
ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν;
ξυζύγους δ' ὁμαυλίας
θηλυκρατὴς ἀπέρωτος ἔρως παρανικᾷ
κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

ἴστω δ' ὅστις οὐχ ὑποπτέρως στρ. β'.
φροντίσιν δαεὶς, τὰν ἁ παιδολυ-
μὰς τάλαινα Θεστιὰς μήσατο
πυρδαῆ τινα πρόνοιαν,
καταίθουσα παιδὸς δάφοινον
δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν

587. Libri καὶ παντόλμους ἔρωτας ἄταισι, κ. τ. λ. quæ scriptura versui antistrophico plane repugnat. Præclara est emendatio quam excogitavit K., recepit Peile: nam geminata voce ἔρωτας cum magnopere juvatur sententia, tum ad amussim restituitur metrum.

589. "Omnes autem conjugales consociationes tum bestiarum tum hominum male vincit amor nefastus feminis imperans." Scholef. ἀπέρωτος ἔρως dicitur ut ἀβίωτος βίος, γάμος ἄγαμος, cet.

592. Libri ὑπόπτερος, præter Turn. Vict. qui ὑποπτέροις præbent. Unice verum esse ὑποπτέρως mihi persuasum est, et sic legisse Scholiastam arbitror, qui adnotavit: ὁ μὴ κοῦφος, ἀλλ' ἀληθῶς μαθεῖν θέλων. Corrigendum videtur κούφως. Et hic et alius grammaticus conjunxerunt φροντίσιν δαείς: ὁ παιδευθεὶς οὐχ ὑποπτέροις (ὑποπτέρως?) φροντίσιν. Hesych. δαείς· μαθών. Verte igitur, *scial, qui non leviter doctus est*, sc. non futili doctrina imbutus.

594. Metrum hujus versus dochmiacum esse potest: sed antistrophicus (v. 604.) vix in eum numerum cadit. Transponendo hic δαεὶς φροντίσιν, illic Σκύλλαν φοινίαν, recte decurreret uterque versus. Sed debet potius esse creticotrochaicus. — παιδολυμὰς, jubente Dind., pro παιδολύμας dubitanter reposui.—τὰν.....τινα pro ἥντινα poni videtur. Ceterum fabula ita se habet. Althæa, Thestii filia, quum insignem filium enixa esset Meleagrum, prædixit Atropos esse in fatis ut non prius moreretur puer, quam combustus esset titio, qui tunc super foco cremebatur. Quibus auditis, abreptum ex igne titionem seposuit Althæa; postea autem filio irata cum foco rursus injecisset, is repente mortuus est.

ματρόθεν κελάδησε,
ξύμμετρόν τε διαὶ βίου
μοιρόκραντον ἐς ἅμαρ.
ἄλλαν δεῖ τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν, ἀντ. β'.
φοινίαν Σκύλλαν, ἅτ' ἐχθρῶν ὕπαι
φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς
χρυσεοδμήτοισιν ὅρμοις
πιθήσασα, δώροισι Μίνω,
Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς
νοσφίσασ' ἀπροβούλως
πνέονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ·
κιγχάνει δέ μιν Ἑρμῆς.

597. καταίθουσα Canterus. καΐθουσα libri. δαφοινὸς dicitur titio, ut videtur, propter fulvum colorem, Angl. *glowing*, metaphora a telo, cujus cuspis sanguine rubet. Alii *lethalem* intelligunt, quod minime probandum.—ἥλιξ, *æqualis*, quia simul cum Meleagro consumptus est; 'ex eo tempore, quo natus erat Meleager, æquum vitæ spatium emensus.'—διαὶ pro διὰ Canterus ob metrum.

602. ἀλλὰ δεῖ Turn. Ceteri δή. ἄλλαν Pauwius. Scylla, Nisi filia, ardebat Minoa Regem, quum ille Nisi regnum, Megaram urbem, summa vi obsideret. Ceterum auream comam habebat Nisus, qua servata inexpugnabilis erat, excisa autem capi potuit. Eam igitur clam totondit Scylla dum dormiebat pater, Cretico monili corrupta, vel, ut quidam narrant, pacta Minois nuptias; quarum cum post captam urbem non esset potita, sese interemit. Vide Virg. Georg. I. 405. Propert. III. 19. 21.

604. ὕπαι in ὕπερ mutatum volunt. Sed sensus esse potest: quæ patrem interemit hostibus; quæ hostibus usa est ad patrem interimendum: nisi mavis interpretari, quæ ab hostibus persuasa est ut patrem perderet.

607. πιθήσασα Abresch. Libri πειθήσασα.

611. κιγχάνει Pors. Dind. pro κιχάνει, propter metrum. Sæpe confusæ sunt hæ formæ: vide Monk ad Hippol. 1442. Multus est de hoc loco K. Dubitatur enim quorsum pertineat μιν. Scholiastes ad Nisum refert: alii ad Scyllam, quam Hermes ὁ πομπαῖος deduxerit ad inferos. Respici etiam deum ut lucrorum præsidem, quia pretio

ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων στρ. γ'.
πόνων, ἀκαίρως δὲ, δυσφιλὲς γαμή-
λευμ', ἀπεύχετον δόμοις,
γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν
ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
† ἐπ' ἀνδρὶ δήοις ἐπεικότως ἔβαν.
τίω δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων,
γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν.
κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον ἀντ. γ'.
λόγῳ· γοᾶται δὲ δήποθεν κατά-
πτυστον. εἴκασεν δέ τις
τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν.

corrupta sit Scylla, non absurde putat Schützius.

612. Sequentis loci sententia perobscura est, et interpretatio difficillima. Quoniam, inquit, exempla quædam commissi ob amorem sceleris protuli, quanquam ἀκαίρως, ad chorici carminis argumentum non plane pertinentia, (Angl. *not to the point;* vide ad Suppl. 1044.), facile inde transeo ad rem cognatam, inlicitos Clytæmnestræ et Ægisthi amores, et ad muliebres dolos in virum armiferum, Agamemnonem, constructos. Ad ἐπεμνησάμην supplendum est μέν. Pro vulgata scriptura v. 617, ἐπικότῳ σέβας, recepi conjecturam anonymi cujusdam a Scholefieldio in Appendice probatam, ἐπεικότως ἔβαν. Confer ἐπεικότα inf. v. 656. Desiderabatur autem verbum aliquod unde penderet γαμήλευμα, quod quidem vix aliud esse potuit quam ἔβαν, ut dicitur χρέος ἔβα μι Nubb. 30. cf. Hippol. 841. 1371. Pind. Ol. II. ad fin. Depravatum est δήοις, quanquam metrum antistrophico respondet accuratissime; vel fortasse ἐπ' ἀνδρὶ e proximo versu male repetitum est. Probare nequeo quæ de hoc loco tentaverunt K. et Peile.

618. τίων δ' libri. ἀθέρμαντον, tranquillam, Angl. *unembroiled.* De voce αἰχμὰ, *indoles*, cf. Ag. 467.

620. πρεσβεύεται, quasi principale omnium malorum habitum est. K. Vide Herod. VI. 138.—δήποθεν, *ubique*, proprie, ut videtur, *undecunque;* cf. δήποτε, *tandem*, Ag. 560. Vox est rarissima. Alii fere ut δήπου intelligunt. Legendum βοᾶται probabiliter censet Blomf.—αὖ, sc. ubicunque novum crimen commissum est.

θεοστυγήτῳ δ' ἄχει
βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.
σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς.
τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω;

τὸ δ' ἄγχι πνευμόνων ξίφος στρ. δ'.
διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ
διαὶ Δίκας· τὸ μὴ θέμις γὰρ
[οὐ] λὰξ πέδοι πατούμενον·
τὸ πᾶν Διὸς
σέβας παρεκβάντας οὐ θεμιστῶς.
Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν· ἀντ. δ'.
προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργὸς,
τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν

627. ἀγείρω, *ratiocinatione colligo*, Scholef. συνάξας κατηγορῶ Schol.

629. ὀξυπευκὲς, *acutum*, vide ad v. 378.—διανταίαν, i. e. πληγὴν, ut Ag. 1316. sup. 87. Spectant hæc omnia ad rem, quæ inducitur verbis δυσφιλὲς γαμήλευμα v. 613. Malum facinus ubique punietur per justitiam; et gladius necat eos qui fas et jus violant. Recte igitur Orestes matrem interficiet. Quod probe se concludere ait chorus v. 627.—οὐτᾷ pro σοῦται Herm.

633. Libri παρεκβάντες, quod non nisi valde improbabili explicatione intelligi potest. Mutavi igitur ε in α, ut παρεκβάντας pendeat ab οὐτᾷ. τὸ μὴ θέμις ponitur pro τὸ μὴ θέμις εἶναι, ut Suppl. 330. sc. religio, qua quis prohibetur ne quid nefandi faciat. Ea religio πέδοι πατεῖται, spernitur, ut Ag. 1328. Quod parenthetice interponitur. Contra metrum et sententiam est οὐ, quod libri habent ante λάξ.—ἀθεμίστως libri.

634. Justitiæ basis (radix vel stipes) immota figitur, super quam, tanquam incudem, istum gladium procudit Fatum. Conferunt Soph. Aj. 1034. Hor. Od. IV. 15. 19. Librorum lectio προσχαλκεύει mutanda videtur ob metrum, quod accuratissime in talibus solet congruere cum antithetico.

636. In alias metaphoras orationem deflectit poeta. Confer Ag. 733. seq. δόμοισι et proximum αἱμάτων a corrupta scriptura δόμασι vel δίμασε δωμάτων restitutum est e scholiis. Solœce

αἱμάτων παλαιτέρων.
τείνει μύσος
χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς.

ΟΡ. παῖ, παῖ, θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον. 640
τίς ἔνδον, ὦ παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;
τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
εἴπερ φιλόξεν' ἐστὶν Αἰγίσθου βίᾳ.

ΟΙ. εἶεν· ἀκούω. ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν;

ΟΡ. ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων, 645
πρὸς οὕσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους·—
τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται
σκοτεινὸν, ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι
ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων·—
"Ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος 650
γυνή τ' ἄπαρχος, ἄνδρα τ', εὐπρεπέστερον·

Blomf. τῶν θ' αἱμάτων παλαιτέρων.

638. τείνει μύσος, piaculum extendit, facit ut propagetur in familias. Sic τεῖναι φόνον Eur. Suppl. 672.—χρόνῳ κλυτὴ vertit Donaldson, *New Cratylus*, p. 390, *time-honoured*, ut Pind. Pyth. XI. 32. χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις. Cf. Eum. 802.

642. Tertia hac vice exclamo ἐκπέρα, sc. progrediatur aliquis e domibus, si hospitales sunt Ægistho. Variant libri inter δίαι et βίᾳ, sed nec causa erat cur διαὶ hic pro διὰ scriberetur, et sæpe confusæ sunt in MSS. δ et β. Vide ad Suppl. 541.

644. εἶεν, ἀκούω. Angl. *well, well, I hear.* In vulgari formula de metro minus soliciti erant poetæ. Vide Pac. 663.

647. Parenthetici sunt vv. 647—9. Totum hunc locum rectius quam adhuc factum est exhibui.

650. τελεσφόρος hic idem valet quod ἀνὴρ τέλειος Ag. 945. ἀρχηγὸς, διοικητὴς, Schol.

651. ταπαρχος Med. sed supra ascripta litera ὁ. τἄπαρχος Rob. Ceteri τὁπαρχος. Vox ἄπαρχος occurrit etiam Pers. 329. Ag. 1198. sine varietate scripturæ, et hoc loco non solum majorem (propter ed. Rob.) auctoritatem habet quam τὁπαρχος, sed probabilior

αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν οὐκ ἐπαργέμους
λόγους τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
πρὸς ἄνδρα, κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ."

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ· πάρεστι γὰρ
ὑποῖά περ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα,
καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ πόνων θελκτηρία
στρωμνὴ, δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.
εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον,
ἀνδρῶν τόδ' ἔστιν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.

ΟΡ. ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων·
στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σάγῃ
ἐς Ἄργος, ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας,
ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνὴρ,
ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδὸν,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς· πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ·

etiam visa est quam compositum nusquam alibi usurpatum, ut taceam de sententia. ἄπαρχος fortasse inter mystica vel saltem religionis arcana vocabula recensendum est, ut ἔξαρχος, ἀπάρχεσθαι, ἀπαρχὴ, quanquam nobis de origine vocis nunc non plane constat. —ἄνδρα τ' omnes præter Turn.Vict. qui ἄνδρα δ' habent. Sensus videtur esse: εἴτε γυνὴ, εἴτε ἀνὴρ, et hic etiam potius quam illa; ita enim pudor in dicendo sermonem non reddit obscurum.

663. ἀπεζύγαν Aldus, quod ingeniose suspicatur K. vestigium esse Æolicæ dialecti qua se usurum professus est Orestes ad v. 554. Sensus: quum proficiscerer meam ipse sarcinam portans, uti hucce ad Argos iter facere institueram. ἀπεζύγην πόδας, domo discesseram, pedes ad egrediendum aptaveram, ut Phœn. 328. ἀπήνας ἀποζυγείσας δόμων, quem locum indicavit K.

665. Quum quæsivisset ex me quorsum proficiscerer, et viam ignaro indicasset. Mavult K. verba σαφηνίσας ὁδόν sic accipere: quum dixisset quo iret ipse.

Ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις,
πρὸς τοὺς τεκόντας, πανδίκως μεμνημένος,
τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ· μηδαμῶς λάθῃ·
εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
εἴτ' οὖν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον,
θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν·
νῦν γὰρ λέβητος χαλκέου πλευρώματα
σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.
τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον· εἰ δὲ τυγχάνω
τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων,
οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.

ΗΛ. οἶ 'γὼ, κατ' ἄκρας †ἔμπας ὡς πορθούμεθα.
ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων Ἀρά,
ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς, κἀκποδὼν εὖ κείμενα,
τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη.
φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.

667. ἄλλως, δι' ἄλλην χρείαν.

672. ἐφετμὰς τάσδε, mandata de hoc negotio. μέτοικον ut Pers. 321. nunquam in patriam reversurum.

677. τὸν τεκόντα, non Agamemnonem, cujus mortem ignorare non potuit, sed generaliter dictum. Certior factus esse debet parens, si quis filium amiserit.

678—86. Hanc ῥῆσιν Clytæmnestræ, non Electræ, tribuendam censet Portus, cui assentitur Dind. Literas θερ. (θεράπαινα) præfigit Robortellus. Utrique bene convenit oratio, ut difficile sit rem dijudicare, præsertim cum adeo obscura sit sententia vv. 685—6. Quare non ausus sum a vulgato discedere.—ἔμπας dubitanter dedi pro vulg. ἐν πᾶσ', ex Mülleri conjectura. De mensura posterioris syllabæ apud Tragicos nihil nobis innotuit, et fieri potest ut hoc loco corripuerit poeta, etsi longa est Pind. Pyth. IV. 423. Theocr. X. 29. et Ionica forma est ἔμπης. ἔμπαν ὡς K. ἐνθάδ' ὡς Turn. Vict. ἐμπέδως Peile, parum felici conjectura, et infelicissima versione usus. Num fortasse εἶπας, ut ad εἶπον v. 675. responsum sit? An πᾶσά τως πορθουμένη? Quod autem vulgo ἔμπας significat *tamen*, fatendum est id eo minus hic placere.

καὶ νῦν Ὀρέστης ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων,
ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα·
νῦν δ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφει.
ΟΡ. ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι
κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
γνωστὸς γενέσθαι καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ
ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον;
πρὸς δυσσεβείας †δ'† ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσὶν,
τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις,
καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

683. καὶ νῦν, *vel modo, vel nuper*, Orestes prospera fortuna utebatur. Particula γὰρ male positum est, voluit enim καὶ νῦν γὰρ Ὀρέστης, κ. τ. λ. Hoc autem callide dicit Electra, quoniam fratrem modo incolumem rediisse cognoverat.

685. Nunc autem spes, quam conceperam, adhuc superesse qui inhonestam in domo commissationem cessare faceret, eam ipsam commissationem παροῦσαν ἐγγράφει ἐν δόμοις, præsentem et mansuram domo quasi inscribit; hoc est, spes et expectatio redituri Orestis nunc, eo mortuo, bellam istam commissationem domui inhæsuram notat. Non absurdum videtur cogitare de more Atheniensium literas aliquot muris inscribendi, de quo vide interpp. ad Vesp. 97. Erat enim solita formula "βακχεία καλή." Satis obscure loquitur Electra, quod profecto facere debebat, ne Clytæmnestræ odium moveret; unde καλῆς dicitur εἰρωνικῶς. Nec dubium quin Electra adeo ambiguam esse voluerit sententiam, ut intelligere non posset Regina quid revera innueret. Innuit autem, 'quas spes diu habebam rediturum esse Orestem, ille nunc sua præsentia ratas facit.' Locum perdifficilem esse fatentur omnes, et nondum vidi interpretationem quam probare possim.

691. Deest in libris δὲ, quod sensus fere postulat. Cf. Eum. 608.—πρὸς δυσσεβείας, κ. τ. λ. intellige: erat autem hoc mihi, sc. meo judicio visum est, iniquum, si negotium ejusmodi perficere neglexissem, postquam et Strophio promisissem id me officium suscepturum, et hospitio exceptus essem a Clytæmnestra. φίλοις igitur ad utrumque spectat, quorum alteri promiserat, ab altera hospitio exceptus erat Orestes. καταινεῖν, *promittere*, Thuc. IV. 122. Œd. Col. 1633. 1637. Iph. Aul. 695.

ΚΛ. οὔ τοι κυρήσεις μεῖον ἀξίων σέθεν,
οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν.
ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους
μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων,
ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους·

694. Libri ἀξίως, quam lectionem ne Græcam quidem esse arbitror, et non parum miror exstitisse quosdam e recentioribus qui eam servandam censuerint. Schol. τῶν σοι ἀξίων τιμῶν. Quid apertius? Est autem satis frequens confusio inter ων et ως. Vide ad Ag. 1366. qui locus æque vexavit obstinatos adversus emendationem criticos.

697. ἡμερεύειν κελεύθου, insolita structura (Matth. § 338.), significat totum diem impendere itineri. Genitivum a πρόσφορα potius pendere putat Abreschius, citans Eur. Hel. 508. τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς αἰτήσομαι. Cui ego ita assentior, ut credam κελεύθου et ad πρόσφορα et ad ἡμερεύοντας pertinere. Nam ea vis non videtur verbo ἡμερεύειν inesse, ut per se genitivum regat. Confer ὀρθρεύειν Theocr. x. ult. διανυκτερεύειν et διημερεύειν apud Blomf. Gloss. Accusativus potius temporis (quod dicunt), vel ἐν κελεύθῳ dicendum fuit. Intellige igitur, ἡμερεύοντας ἐν κελεύθῳ, τυγχάνειν τὰ πρόσφορα τῆς κελεύθου. Vide ad v. 965. Sic Theb. 789. παῖδες μητέρων τεθραμμέναι breviter dictum est pro παῖδες μητέρων ὑπὸ μητέρων τεθραμμέναι, et ad v. 609. ejusdem fabulæ τὴν μακρὰν et ad πομπὴν et ad πόλιν sumendum est.

700. ὀπίσθοποι hic videntur esse pedissequi Pyladis et Orestis, quanquam supra v. 662 Orestes se vocaverat αὐτόφορτον, quod tamen per se parum difficultatis habet, siquidem in nullo numero sunt servi apud Tragicos (vide ad Suppl. 954.), nec adeo certum est, quia suam ipse sarcinam portat viator, nullum ei pedissequum adesse posse. Quod nominativus alibi est ὀπισθόπους, ut Hippol. 54. Hesychius vero explicat per ὑποστρέψας, id nihil moror, cum Οἰδίπου pro Οἰδίποδος legatur, et ἀρτίπος et ἀελλόπος pro -πους. Interpretatur Peile *reversus autem hunc viæ comitem*, sc. Pyladen; reponens ξυνέμπορον ex conjectura. Quæro autem, cur non utrumque eadem opera deduxerit minister; nam absurdum videtur, si tantum duo erant hospites, singulos introducere. Quod si quis ὀπισθόπους intelligat ὑποστρέψας, propter particulam δὲ, quæ

κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ἐπευθύνῳ τάδε.
ἡμεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων
κοινώσομέν τε, κοὐ σπανίζοντες φίλων
βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.

ΧΟ. εἶεν, φίλιαι δμωΐδες οἴκων,
πότε δὴ στομάτων
δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ;
ὦ πότνια χθὼν, καὶ πότνι' ἀκτὴ
χώματος, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ
σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ,
νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον·
νῦν γὰρ ἀκμάζει Πειθὼ δολία
ξυγκαταβῆναι, χθόνιον δ' Ἑρμῆν

aliter debet esse τε, non repugnem, modo ξυνεμπόρους de comitatu accipiat.

702. ἐπευθύνῳ optimi libri. ὑπευθύνῳ vulgo, et fortasse Schol. qui explicat ὡς δώσοντι δίκην. Structura videtur esse: αἰνῶ σε ταῦτα πράσσειν ἐμοὶ ὡς ἐπευθύνῳ, vel δεσπότῃ subintelligi potest. Confer εὔθυνος Eum. 263. Verte, hortor te hæc facere mihi, ut quæ punire possim. Hoc autem dicit ministro, quem modo jusserat (v. 699.) introducere hospites.

705. βουλευόμεθα libri. Correxit Stephanus.

708. Quando licebit alta voce clamare super reditu Orestis?

713. Nunc tempestiva est Persuasio quæ in arenam descendat cum Oreste, et simul (tempus est) Mercurium certamini præesse. Schol. νῦν καιρὸν ἔχει ἡ δολία πειθὼ συναγωνίσασθαι τῷ Ὀρέστῃ. Legebat igitur δολία, non δολίαν, quod quidam voluerunt.—Verba καὶ τὸν νύχιον mihi ex interpretamento adsuta esse videntur, omnino ut Ag. 70. Si genuina sunt, intelligas tanquam alterum et fere synonymum ejusdem dei epithetum. Qui interpretantur ἐφοδεῦσαι τὸν νύχιον ξ. ἀγῶσι, *Orestem ad certamen dirigere*, activam vim intransitivo verbo assignant, quasi idem esset atque ἐφοδόω, (vide Arist. Av. 1160,) et satis miro cognomento, ut mihi videtur, appellant Orestem (*the night-faring man*, Peile).

[καὶ τὸν νύχιον] τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι
ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.
ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν.
τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην.
ποῖ δὴ πατεῖς, Κίλισσα, δωμάτων πύλας;
λυπὴ δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος.

ΤΡΟΦΟΣ.

Αἴγισθον ἡ κρατοῦσα τοῖς ξένοις καλεῖν
ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον
ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν
ἐλθὼν πύθηται τήνδε. πρὸς μὲν οἰκέτας
ἔθετο σκυθρωπὸν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων

719. Nemo interpretum explicavit quid sit "*quorsum tendis ad fores,*" nec quomodo Græce dici possit πατεῖν πύλας, *ad fores tendere,* pro πρὸς πύλας, ut Ag. 1269. Legendum suspicor πέλας, ut Herc. Fur. 139. Λύκον περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας. Si sanum est πύλας, quæstio hujusmodi est: quorsum tendis, sc. quemnam convenire vis, dum ad fores accedis? cf. Pac. 157. —Κίλισσα libri, præter Rob. Vict. qui Γείλισσα. Optime et ex Græco more nomine gentilitio dicitur nutrix *Cilissa:* sed Γείλισσα quid significet nemo ne conjectura quidem assequi possit; quod profecto non nihili est, cum Græca nomina certam significationem præ se semper ferant. Ita tamen K. et Peile. Et Γείλισσα etiam Schol. sed hoc ex textu mutari potuit. Ἀρσινόη vocatur Pind. Pyth. xi. 26.

720. "ἄμισθος, *mercede non conductus.* Cf. Ag. 951. ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά. Prom. 1045." Scholef. Vide ad Ag. 710. Perperam Peile: "*grief, no thanks to it!*" Solent enim mercede conduci, qui se comites et duces viæ peregrinantibus præstent.

721. Libri τοὺς ξένους, quod breviter dictum volunt pro λέγειν ἄνωγεν, κ. τ. λ. Angl. *My mistress bids me say that the strangers call for Ægisthus,* et laudant Herm. ad Ajac. 1037. 1086. ubi nihil est quod ad hanc sententiam faciat. Quis autem ita dicturus erat, qui vellet ab auditoribus intelligi? Non dubito quin rectissime Pauwius τοῖς ξένοις, Angl. *to call Ægisthus for the strangers.*

725. θέτο libri, ut κάνες γ' ν.

κεύθουσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς
κείνῃ, δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχειν,
φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.
ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον,
εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
ὡς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα
ἄλγη δύσοιστα, τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις
τυχόντ', ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα·
ἀλλ' οὔ τί πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά·
φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβὴν,
ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη,
καὶ νυκτίπλαγκτον ὀρθίων κελευσμάτων,

* * * * * *

καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
τλάσῃ· τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ, ὡσπερεὶ βοτὸν,
τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός.
οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις,
εἰ λιμὸς, ἢ δίψη τις, ἢ λιψουρία

916. Credo ex utroque vocabulo primam literam aut a bibliopego MSti fuisse excisam, aut a scholiis marginalibus absorptam. Ceterum oculos putabant Græci sedem esse risus, unde *ὀφθαλμὸς γελόων, ὄμματι μειδιόωντι*, et similia; qui igitur ægre comprimit et coercet risus, dicitur *θέσθαι γέλων ἐντὸς ὀμμάτων*, intus seponere in oculis. Quod nunc facit Clytæmnestra *πρὸς οἰκέτας, ὑφ' ἧς φήμης*, κ. τ. λ.

736. *τριβὴν*, Angl. *darling*.

Post v. 738. deesse quædam credo cum Schützio, cum nulla omnino structura appareat. Scholefieldio videtur accusativus *Ὀρέστην* ad *πεύθομαι* in v. 750. demum pertinere, abrupta præ anili garrulitate sententia. Quod per se quidem nihil omnino haberet offensionis, modo vv. 738—9, ut nunc leguntur, intelligi possent.

741. *τρόπῳ φρενὸς*, "*according to his humour*," SCHOLEF.

743. Libri *ἢ λιμός*. Particulam

ἔχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων.
τούτων πρόμαντις οὖσα, πολλὰ δ', οἶομαι,
ψευσθεῖσα, παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,
γναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.
ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
ἔχουσ', Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.
τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι.
στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον
οἴκων· θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων.

ΧΟ. πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;

ΤΡ. ἦ πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

ΧΟ. ἢ ξὺν λοχίταις, εἴτε καὶ μονοστιβῆ.

ΤΡ. ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.

ΧΟ. μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει·
ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,

ἦ pro εἴτε vel πότερον positam vide ad v. 876. sed hic, nisi fallor, loci sententia manifesto suadet ut corrigamus εἰ. Nam hoc dicit poeta: *infans non potest, quid velit, verbis exprimere, si esuriat, aut sitiat, aut micturiat;* nec idonea est sententia, 'non dicit infans *utrum* esuriat an sitiat.' Ceterum quum Attici dicant δίψα, non δίψη, non absurdum est quod reponere vult J. Wordsworthius, Phil. Mus. Cant. 1. p. 222. δίψ' εἴτις.—αὐτάρκης, Angl. *helps itself*, ut vertit Scholef.

745. Quas infantis importunas necessitates solita equidem præsentire, sed tamen aliquando, ut fit, expectatione decepta, inquinatas fascias purgare coacta nutricis simul et fullonis officium implebam. Rem domesticam, et quidem τῶν ἀπορρήτων, curiosius quam poetam decebat persequitur Æschylus. Sed voluit nimirum personam vetulæ nutricis et insignem sedulitatem pietatemque ejus accurate repræsentare.

752. τόνδε λόγον rectius, ut videtur, Blomf.

755. ἦ pro πότερον. Vide inf. v. 876. Sensus est, ἐρωτῶ ἦ, κ.τ.λ. Vulgo εἰ, et quidem interrogative. Sed ἦ habent libri veterrimi.

757. δεσπότου στύγει ambigue dictum. Vult enim chorus, ei qui nostro domino, Oresti, odiosus est; intelligit nutrix simpliciter, odioso domino Ægistho.

ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γαθούσῃ φρενί·
ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.
ΤΡ. ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις;
ΧΟ. ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ;
ΤΡ. καὶ πῶς; Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων.
ΧΟ. οὔπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε.
ΤΡ. τί φής; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;
ΧΟ. ἄγγελλ' ἰοῦσα, πρᾶσσε τἀπεσταλμένα·
μέλει θεοῖσιν ὥνπερ ἂν μέλῃ πέρι.
ΤΡ. ἀλλ' εἶμι, καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις·
γένοιτο δ' ὡς ἄριστα, σὺν θεῶν δόσει.

ΧΟ. νῦν παραιτουμένᾳ μοι, πάτερ Ζεῦ θεῶν ὀλυμπίων, [στρ. ά.

759. Jube læto animo solus (*αὐτὸς*) accedat, sc. tanquam bonum nuntium accepturus; quo sine metu aut suspicione audiat.—*γαθούσῃ* omnes libb. *γηθούσῃ* corrigunt quidam.

760. Versus in libris ex proximi fine corruptus in *κρυπτὸς ὀρθούσῃ φρενὶ*, vel *λόγῳ*. Vide ad Ag. 1187. Servavit veram scripturam Schol. Venet. in Hom. Il. O. 207. *Per nuntium recta fit curva oratio*; sc. ipsum nuntium interrogando corrigitur siquid falso ab eo per alium affertur. Proverbialiter dictum est.

762. *ἀλλ' εἰ*, Angl. *but what if?* Vide ad Suppl. 504.

767. Confer Ag. 947.

770—822. Corruptissimum et difficillimum est carmen quod ab hoc versu incipit. Metra ne Dindorfius quidem conatus est constituere. Ego neminem editorum in omnibus sequutus quædam ex meo arbitrio mutare, multa aliter explicare non dubitavi. Quæ enim commentus est Klausenius de hoc carmine, non modo in poetæ sententia explananda, sed in metris ordinandis, ea fateor non tam permira, quam plane portentosa mihi videri. Multus est, ut solet, de paucis versibus Peile; cujus tamen interpretationes, ut alii libenter amplectantur, equidem vix uno alterove loco probare possum. Quare totum carmen ab initio ad finem ita retractavi, ut mediocri emendandi licentia usus et metra in strophas et antistrophas aliter atque adhuc factum est redegerim, et senten-

δὸς τύχας μου τυχεῖν κυρίως, 772
εὐφροσύναν μαιομένας ἰδεῖν.
διὰ δίκας πᾶν ἔπος
ἔλακον, ὦ Ζεῦ· σύ νιν φυλάσσοις· 775
ἔε, ἔε, πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν τῶν ἔσω στρ. β'.
μελάθρων, Ζεῦ, θὲς, ἐπεί μιν μέγαν ἄρας

tiam, ut spero, non admodum duram et improbabilem protulerim.

772. Libri τυχεῖν δέ μου κυρίως. Metrum antistrophæ satis manifestum facere videtur quomodo vulgatum confidenter corrigamus. Neque audiendus Scholefieldius, cui "exit bacchius cretico respondens" (?), neque probandus K. qui verbum vix tragicum invexit, legendo σχεῖν δέ μου. *Da, Jupiter, ut fortunæ meæ cadant κυρίως, ita ut compos fiam felicitatis.* Schol. δός μοι εὐτυχίαν εὐτυχῆσαι βεβαίως.

773. Libri τὰ σωφροσυνευμαιομένοις. σώφροσιν εὖ μαιομένοις Turn. Vict. Corrigunt τὰ σώφρον' εὖ μαιομένοις ἰδεῖν: sed nec sanus poeta τὰ σώφρονα ἰδεῖν dixisset, nec istud εὖ facile intelligi potest, nec denique congruit hæc lectio cum ea, quæ omni nititur auctoritate, σωφροσυν. Confusæ voces εὐφροσύνην et σωφροσύνην vestigia reliquisse mihi videntur in syllaba εὖ, quæ olim superscripta, postea ut omissa vocula in textum admissa fuerit. Occurrit autem εὐφροσύνη Prom. 547, et sæpius apud Tragicos. Articulum τὰ nihil moror: vide ad Ag. 242. Tum sensus apertissimus est: *felicitatem videre cupientis;* μαιομένης ad μου pertinet; μαιομένοις enim corruptum sit necesse est; quia non habet dativus unde pendeat. Nihil autem durius quam quod K. et Peile de hoc loco commenti sunt, quorum hic Turn. et Vict. secutus, post ἔπος plene interpungit, et ita vertit: "*and that I may have the good fortune to realise what wise men propose to themselves when they would see well to every word* that it be spoken *aright.*" Credit aliquis hoc voluisse poetam?

774. διαδικάσαι vel -ᾶσαι libri, sed δικαίως, κατὰ δίκην, Schol. Corruptum ex superscripto glossemate δίκᾳ, unde διαδικᾶσαι Guelph.

775. Libri ἔλακον, Ζεῦ, σὺ δέ νιν φυλάσσοις. Emendavit Hermannus. Ita versus antispasticus accuratissime congruit antistrophico.

776. ἔε ἔε Med. ἒ ἒ vulgo. Hic et proximus versus dochmiaci sunt, quos sequitur glyconeus, v. 778. Libri autem ὦ Ζεῦ. Nimirum transpositi sunt in duobus proximis versibus Ζεῦ et ὦ Ζεῦ. Ceterum Schol. ἐπάρας γὰρ τὸν Ὀρέστην, ξυνήσῃ καὶ τριπλασίονα εἰσπράξασθαι τὸν Ὀρέστην ποιῆσαι. Imo ἀμείψει valet *accipies.*

δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει.
ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρ-
μασι [ἀντ. ά.
πημάτων, ἐν δρόμῳ προστιθεὶς
μέτρα· τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
τοῦτ' ἴδοι δάπεδον
ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα;

οἵ τ' ἔσω δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε, στρ.γ'.
κλύετε σύμφρονες θεοί.
ἄγετε, τῶν πάλαι [πεπραγμένων]

783. Libri *μέτρον*. Pluralem requirit metrum, ut ego antistrophicum refinxi. Quæstio integritatis in eo versatur, utrum probabilius sit ibi reponere vulgata, (quæ mihi inepta videri dixi,) an hic *μέτρον* in *μέτρα* mutare. Fatendum quidem usitatius esse *μέτρον* eo sensu quo hic ponitur, *modus;* sed ob id ipsum facilius corrumpi potuit a librariis. Et metaphoram a rebus musicis arguit sequens vocabulum *ῥυθμόν*. Cf. Theocr. x. 39. Quæ sequuntur ita recte ordinaveris: *τίς ἂν ἴδοι ὄρεγμα βημάτων, ἀνομένων τοῦτο δάπεδον, σωζόμενον ῥυθμόν*; *quis videre possit extensionem pedum, dum per hunc cursum viam conficiunt, modum ac mediocritatem celeritatis observantem?* Vehementer displicet interpretatio quam vulgavit Peile: "*for who* else *should give us to see him observing due measure as to this floor* where is *the putting forth of labour-ed strides?*" Scilicet verba *δοίη δὲ* ante *τίς ἄν* perdita esse credit vir doctus. Est autem *δάπεδον* accusativus post *ἀνομένων*, ut *πηδῶντα πεδία*, Ajac. 30. quæ structura rectissime se habet. Vide ad Eum. 76. *δᾱπεδον*, a *δᾱ* et *πέδον*, idem quod *γάπεδον*. Cf. Prom. 848. Pro *ἴδοι* libri *ἰδεῖν* exhibent, corruptum nimirum ab 'ΙΔΕΙ pro 'ΙΔΟΙ.

786. *ἔσω* pro *ἔσωθεν* Hermannus. *πλουτογηθὴς* formatur ut *φιλογηθὴς* Theb. 909. Vos, dii penates, qui intus colitis divitem domus recessum, sc. *οἱ παρ' ἑστίαν ἱδρυμένοι*, audite concordes, i.e. in idem facinus conspirantes.

790. *πεπραγμένων* credo ex glossemate adjectum. Nam et metro obstat participium, et sensui incommodum est. Verte: *agite, recenti compensatione priorum cædem expiate.* Libri habent *προσφάτοις*, quod dochmiaci numeri gratia mutavi.

λύσασθ' αἷμα προσφάτοισιν δίκαις.
γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι·
τὸ δὲ καλῶς κτάμενον, ὦ μέγα ναίων
στόμιον, εὖ δὸς ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρὸς, ἀντ. β'.
καί νιν ἐλευθερίως λαμπρῶς τ' ἰδεῖν
ὄμμασιν φιλίοις * * †ἐκ† δνοφερᾶς καλύπτρας.
ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος ἀντ. γ'.
πρᾶξιν οὐρίαν θέλων.
πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ

792. Fortasse μηκέτι, propter metrum. Sententiam vide ad Ag. 734.

790—5. Hi versus inter dochmiacos sine dubio numerandi sunt, quanquam bonam partem peculiari modo comparati, quem vix alibi reperias. Nam in vv. 793, 4, 5, prior dochmius in brevi syllaba exit in medio vocis, τὸ δὲ καλῶς κτάμε|νον ὦ μέγα ναίων quod item fit in v. 777. Notanda est ejusdem metri compositio in vv. 801—3.

793. Verba τὸ δὲ καλῶς κτάμενον accusativo casu absolute ponuntur: *postquam bene patrata sit cædes.* κτάμενος passive legitur apud Cratinum, Meineke Com. Frag. II—I. p. 72. Vide Buttmann, *Irregular Verbs*, p. 158.—στόμιον, *os speluncæ*, sc. adytum. Cf. v. 941.

796. Libri φιλίοις ὄμμασι δνοφερὰς καλύπτρας. Nihil de hoc loco constat, nisi quod ut nunc legitur graviter corruptus est. Vix dubites de emendando ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας: sed deest, ut videtur, accusativus post ἰδεῖν. Fortasse scripsit ὄμμασιν φιλίοις φάος κἀκ δνοφερᾶς καλύπτρας. Mire K. legit ξυμβάλοι δ' ἐνδίκως καλύπτρας, κ.τ.λ. vertens, "*adjiciat jure suo velamen filius Maiæ!*"

797. "οὐπιφορώτατος pro ἐπιφ. Burn. poscente cum metro tum lingua." SCHOLEFIELDIUS. Minime vero. Nam addito articulo et turbatur metrum, nec quicquam juvatur Græcitas. Aliud enim est ὁ παῖς ἐπιφορώτατος, aliud ὁ Μαίας παῖς ἐπιφ. Scholiastes: ὡς ἐπὶ ἀνέμου εἶπεν. Bene K. laudat Thuc. III. 74. εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος. Angl. *bearing upon it.* Sed vereor ne corrupta sit vox. ὃς ἐπιφορώτατος Peile, pro κεῖνος, "*ille fautor deus;*" quod scribi potuisse non credo. Deest autem syllaba ad supplendum metrum, nisi credas pronuntiatum esse ἐπίπφορος, ut ὅπφις pro ὄφις. Vide inf. ad v. 1038. et ad Eum. 354.

χρήζων κρύπτ'· ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων,
νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος.

καὶ τότε δὴ πολὺν, ἐπῳδός.
δωμάτων λυτήριον,
θῆλυν οὐριοστάταν
ὁμοῦ †δὲ† κρεκτὸν γοητῶν νόμον μεθήσομεν.
πόλει τάδ' εὖ· ἐμὸν, ἐμὸν
κέρδος ἀέξεται τόδε,
ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων.
σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων,

801. Pro κρύπτ' afferunt e Med. κρυπταῖος, quod non video quomodo in metrum cadat. Hoc loco nihil aliud voluit poeta quam poetice exprimere personam δολίου et νυχίου θεοῦ. *Multa alia*, inquit, *recondita proferre potest si velit; obscura autem dicens et noctu tenebricosus est nec interdiu clarior.* Vulgari sermone usus est Peile dum locum οὐ πονηροῦ κόμματος Anglice convertere vult. Noli, lector, κρυπταῖος vel κρυπτάδιος (sic enim ille cum K.) reddere '*on the sly*.' Neque enim ita loquuntur poetæ.

803. Legendum videtur μεθ' ἡμέραν.

804. Libri πλοῦτον, quod manifesto corruptum est. Legendum esse πολὺν cum Blomf. et metrum suadet et sententia, nisi probabilius etiam credas καὶ τότε δ' ἄπλετον. κρεκτὸς νόμος γοητῶν est lugentium cantilena ad citharam pulsata. *Tunc vero edemus fœmineum planctum*, sc. qui videatur mortem tyrannorum lugere, sed qui revera *domus liberationem celebret cum choreis.* Nam hoc valent verba δωμάτων λυτήριον et οὐριοστάταν, in quo respicitur ad τὰς χοροστασίας. Sensus igitur: simul lætitiæ ac doloris indicia prodemus. Ceterum inserendum esse δὲ post ὁμοῦ recte videtur perspexisse Blomfieldius. Sæpius excidisse vidimus eam particulam, quam hoc loco sine dubio flagitat metrum et sensus.

809. Bene hæc se habent civitati; bene etiam mihi; neque amicis adest damnum. Facete K. pro ἀποστατεῖ scripsit ἀποπατεῖ, quod metrum postulare credit. Verbum Atticis auribus magis injucundum excogitare non potuit.

812. Sequentia non sine corruptela ad nos pervenerunt. De-

ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ
θροούσᾳ πρός σε, Τέκνον, Πατρὸς αὐδὰν,
καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄταν·
Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχέθων,
τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισι,
τοῖς τ' ἄνωθεν, προπράσσων χάριτος ὀργὰς λυπρὰς,
ἔνδοθεν φοινίαν ἄταν τιθεὶς,
τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος·
νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς
ξένους μολόντας οὐδαμῶς ἐφίμερον.
μόρον δ' Ὀρέστου, καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις

est verbum finitum, quod supplet Schol. ἔργῳ ἐπιβαλοῦ. Duo primi versus ionici a minore sunt; v. 814. videtur esse dochmiacus, ut θροούσᾳ dissyllabum sit; et habet θρούσᾳ Robortellus. Verte: *tu vero sumpto animo quando agendi tempus venerit, patris nomen inclamans super facinore pro patre suscepto, dum illa tibi vociferatur "fili," et cædem conficiens culpa non omnino carentem.* Hunc locum videtur respexisse Euripides, Electr. 1214. βοᾶν ἔλασκε τάνδε, Τέκος ἐμὸν, λιταίνω. Quod autem scholiastes habet: ἐπικαλεσάμενος τὸ εἴδωλον τοῦ πατρὸς, videtur ille legisse σκιὰν pro αὐδάν. ὀργὰν suspicatur Blomf.

816. Περσέως καρδίαν dicit, quia haud semel ille heros cum feminis congressus est. Alii de averso vultu accipiunt, quod non cadit in v. καρδίαν. Numerosius esset σχέθων καρδίαν, sed observandum est, in metro dochmiaco prætulisse poetas varietatem, ut in v. 604. φοινίαν Σκύλλαν fortasse maluit Æschylus quam Σ. φοινίαν.

819. Sensus esse videtur: *in eorum gratiam luctuosam iram satians;* ad verbum: pro iis exigens iras, acceptas quidem, sed tamen per se tristificas. "*Carrying into effect for them a wrath tending to their gratification, but painful* in itself. ὀργὰς χάριτος, sc. αἷς ἐκεῖνοι χαριεῖσθαι μέλλεις." Linwood.

826. Libri μόρον δ', quod in μόρον γ' mutarunt critici. Vulgo autem plene interpungitur post

γένοιτ' ἂν ἄχθος δειματοσταγὲς φόνῳ
τῷ πρόσθεν ἐλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ.
πῶς ταῦτ', ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω,
ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι
πεδάρσιοι θρώσκουσι, θνήσκοντες μάτην;
τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί;

XO. ἠκούσαμεν μέν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων,
ἔσω παρελθών. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος,
ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα.

AI. ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον,
εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρὼν,
εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών.
οὗτοι φρένα κλέψειαν ὠμματωμένην.

Ὀρέστου, ut μόρον γε ad φάτιν pertineat ἐπεξηγητικῶς. Equidem sic malo interpretari: *quod vero ad mortem Orestis, hoc etiam imputare ædibus grave fuerit*, etc. Confer sup. 51. Ag. 541. ἀμφέρειν, ἀναφέρειν, *referre, imputare*. Sensus est: hanc cædem si putabit plebs per nos, sc. jussu nostro, perpetratam, ea suspicio novus erit timor ei, qui jam commissa cæde exulceratus est et morsus. Vidit K. ἑλκαίνοντι de Ægistho intelligendum esse. Mihi etiam φόνῳ pendere videtur ab eodem participio, ut ὁ πρόσθεν ἑλκαίνων φόνῳ valeat *qui jam antea cædis conscientia oppressus est*. Alii jungunt φόνος ἑλκαίνων καὶ δεδηγμένος: sed φόνος δεδηγμένος non potest significare *vulnus irritatum*, ut vertit Scholef.

829. βλέποντα, *reipsa exsistentia*, ut ζῶντα de oraculis, Œd. Tyr. 482. Confer Ag. 1150.

830. δειματούμενοι, Angl. *alarming*, terrore pleni. *Rumores perterriti* K. et Linwood. Hesych. δειματοῦνται· φοβερὰ λέγει ἢ ἀκούει. —θρώσκουσι, quasi alata verba circumvolitant. Cum hoc loco confer omnino Ag. 470.

835. Libri αὐτὸς αὐτὸν et πέρι. πάρα Herm. ad Iph. Taur. 875. Confer Prom. 1009. αὐτῶν Turn. Vict. Solœcum est αὐτὸς, quo sensu locum interpretatur Peile: et dubito an dici possit ἄνδρα πεύθεσθαι, *audire hominem*, sc. nuntium ab eo accipere. Confert Blomf. Arist. Av. 966. οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν. Plat. Gorg. p. 5. ed. Heind. οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὦ Σώκρατες.

839. οὗτοι κλέψειαν, sc. οἱ ξένοι,

ΧΟ. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξωμαι
τάδ' ἐπευχομένη, καπιθεάζουσ';
ὑπὸ δ' εὐνοίας
πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι;
νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων
ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων
οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός·
ἢ πῦρ καὶ φῶς, ἐπ' ἐλευθερίᾳ
δαίων, ἀρχάς τε πολισσονόμους
ἔξει, πατέρων μέγαν ὄλβον.

minime decipere possint mentem oculatam, sc. acute prævidentem. De omisso ἄν vide ad Ag. 535. De ᾱ producta ante κλ conferri jubet Scholefieldius Alcest. 542. Adde sup. vv. 189. 216. 596. 802. Adversatur Porsonus ad Orest. 64. sed cavendum est ne talibus prosodiæ regulis nimiam fidem habeamus.—φρέν' ἄν Elmsl. quod longe melius est quam φρένα κλέψει' ἄν.

841. Libri καπιθοάζουσ', quod quanquam viri doctissimi, Buttmannus in Lexilogo (p. 349.) et Donaldson, *New Cratylus*, p. 578, servandum duxerunt, hic idem quod ἱκετεύουσα valere ratus, ille alteram tantum formam esse verbi ἐπιθεάζειν, tamen cum Blomf. legendum putavi ἐπιθεάζουσ'. Hesychius enim ἐπιθεάζει· θεοὺς ἐπικαλεῖται. Med. 1409. τάδε καὶ θρηνῶ καπιθοάζω, μαρτυρόμενος δαίμονας, ubi ultima verba satis indicare videntur legendum esse καπιθεάζω. Vide autem Meineke, Frag. Com. Græc. II.—I. p. 314.

843. Quomodo præ benevolentia in Orestem tantum dicens quantum decet, sc. plus æquo non dicens, voti compos fiam? ἀνύτεσθαι, *consequi*, Prom. 719. Plut. 196. Theocr. v. 144. XVIII. 17. ubi ut hoc loco absolute ponitur sine casu objecti. Falluntur, qui εἰποῦσ' ἀνύσωμαι pro ἀνύσωμαι ὥστε εἰπεῖν accipiunt.

845. Libri omnes πειραΐ. Schol. αἱ ἀκμαὶ τῶν ξιφῶν. Quidam editores maluerunt πεῖραι, *tentamina*, sed recte notavit K. scholiastæ glossam fortasse ex antiqua rei traditione repetitam esse.

848. Sequor K. ita interpungentem ut particula τε, ceteroquin molesta, nihil duri habeat. Sed nec spernenda est Porsoni emendatio ἀρχαῖς τε πολισσονόμοις. Vide etiam ad Ag. 99.

τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος
δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης
ἄψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ.
ΑΙ. ἔ, ἔ, ὀτοτοτοῖ.
ΧΟ. ἔα, ἔα μάλα.
πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις;
ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου,
ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν
εἶναι· μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οἴμοι, πανοίμοι, δεσπότου τελουμένου·
οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.
Αἴγισθος οὐκ ἔτ' ἔστιν. ἀλλ' ἀνοίξατε
ὅπως τάχιστα, καὶ γυναικείους πύλας
μοχλοῖς χαλᾶτε· καὶ μάλ' ἠβῶντος δὲ δεῖ·
οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ;
ἰοὺ, ἰού.

851. ἔφεδρος in luctando proprie dicebatur is, qui duobus adsidebat pugnantibus, cum victore pugnam redintegraturus. Confer Rhes. 119. Hic igitur (ut recte monuit Linwood) Orestes solus cum duobus certaturus est, sc. cum iis qui jam antea patrem ejus Agamemnonem vicerunt. Dativus δισσοῖς pendere videtur ab ἔφεδρος. ἄψειν autem pro συνάψειν ponitur.

857. τελουμένου, dum conficitur negotium. Pugna, inquit, (v. 859.) jam finita est: victi cædes perpetratur. Vix recte vertunt τελουμένου v. 860. *interfecti*. Id enim postea exprimitur per διαπεπραγμένῳ, v. 865. et per οὐκ ἔτ' ἐστίν. Qui pavidus nuntiat jam in eo esse ut occidatur aliquis, et fieri simul et factam esse actionem non absurde dicere potest.

864. μοχλοῖς, sc. reducto obice. Confert Blomf. Iph. Taur. 99. χαλκότευκτα κληῖθρα λύσαντες μοχλοῖς.—οὐχ ὥστ' Pors. Dind. Blomf. sed οὐχ ὡς δ' valet: *non autem ut auxilium feramus*.

κωφοῖς ἀϋτῶ, καὶ καθεύδουσιν μάτην
ἄκραντα βάζω. ποῖ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ;
ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας
αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δικὴν πεπληγμένης.
ΚΛ. τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἵστης δόμοις;
ΟΙ. τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω.
ΚΛ. οἲ 'γώ. ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων.
δόλοις ὀλούμεθ', ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.
δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος·
εἰδῶμεν ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα·
ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.
ΟΡ. σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει.
ΚΛ. οἲ 'γώ. τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία;
ΟΡ. φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοίγαρ ἐν ταυτῷ τάφῳ
κείσει· θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτε.
ΚΛ. ἐπίσχες, ὦ παῖ· τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον,
μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα
οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.
ΟΡ. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;
ΠΥ. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα

869. Proverbium ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι ἀκμῆς satis notum est. Nec causa esse videtur cur cum Dind. lectionem vitiosam esse putemus: vide Bl. Gloss. πέλας additur quasi plenius dixisset ἤδη πέλας ὢν αὐτῷ.

872. τοὺς τεθνηκότας, fama sc. mortuos. Similis antithesis legitur Trach. 1163. οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.

876. ἤ pro πότερον hic plane usurpatur. Conferhom. Il. xvi. 243. ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἷος ἐπίστηται πολεμίζειν ἠμέτερος θεράπων. (Ed. Col. 80. οἶσθ' γὰρ κρινοῦσί σοι, ἢ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν.—εἰ Dind. cum Turn. Vict.

883. βρίζων ἅμα, *inter dormiendum*. Sic τρίβων ἅμα Plat. Phæd. § 9. ubi vide Stallb. ἧσθιον ἅμα ἐλαύνοντες Thuc. III. 49. Cf. Ag. 1604.

886—8. Hos tres versus loqui-

τὰ Πυθόχρηστα, πιστὰ δ' εὐορκώματα;
ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.
ΟΡ. κρίνω σε νικᾶν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
ἔπου· πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάξαι θέλω· 890
καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός.
τούτῳ θανοῦσα ξυγκάθευδ', ἐπεὶ φιλεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν, στυγεῖς.
ΚΛ. ἐγώ σ' ἔθρεψα, νῦν δὲ γηρᾶναι θέλω.
ΟΡ. πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί; 895
ΚΛ. ἦ μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία.
ΟΡ. καὶ τόνδε τοίνυν μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
ΚΛ. οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀρὰς, τέκνον;
ΟΡ. τεκοῦσα γάρ μ' ἔῤῥιψας εἰς τὸ δυστυχές.
ΚΛ. οὔτοι σ' ἀπέῤῥιψ' εἰς δόμους δορυξένους. 900
ΟΡ. διχῶς ἐπράθην, ὧν ἐλευθέρου πατρός.
ΚΛ. ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, ὄντιν' ἀντεδεξάμην;

tur ἐξάγγελος, sive οἰκέτης, Pyladis persona iterum assumpta, "ne quarta loqui persona laboret." Monuit Blomf. post scholiastam.—τὰ λοιπὰ, quia ex duobus interimendis alterum tantum adhuc interfecit.

888. Paullo obscurior est hujus versus sententia, quanquam tacent interpretes. Schol. πλέον λέγε πάντας ἀνθρώπους ἔχειν [ἢ] τοὺς θεοὺς ἐχθρούς. Anglice, *consider all the world your enemies rather than the gods as such*; sc. vel matrem potius quam Apollinem.

890. πρὸς αὐτὸν τόνδε. Supple ἄγων. Alioquin dixisset πρὸς αὐτῷ τῷδε.

894. γηρᾶναι, *senescere*, a γηράσκω, ut ἀποδρᾶναι ab ἀποδιδράσκω. Vide Buttmann. *Irregular Verbs*, in v. Recte explicare videtur K. "senescere, et senescens a te nutriri." Alii pro γηροκομῆσαι accipiunt, ut Suppl. 870.

900. οὐκ ἔστιν ἀποῤῥίψαι, τὸ δορυξένοις (Strophio, sc. Ag. 854) ἐνδοῦναι πρὸς ἀνατροφήν. Schol. Conferri potest Eur. Ion. v. 270.

901. διχῶς, tum ab ædibus ejectus tum patre occiso.

902. Si te vendidi, ut dicis, ubi est pretium, quod acceperim? Pretium nempe erat adulterium, quod nonvult Orestes diserte ei expro-

ΟΡ. αἰσχύνομαί σου τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.
ΚΛ. μή· ἀλλ' εἶφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.
ΟΡ. μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.
ΚΛ. ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.
ΟΡ. τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.
ΚΛ. κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.
ΟΡ. σύ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς.
ΚΛ. ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.
ΟΡ. τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;
ΚΛ. ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.
ΟΡ. πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σοὐρίζει μόρον.
ΚΛ. οἲ 'γώ· τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.
ΟΡ. ἦ κάρτα μάντις οὐξ ὀνειράτων φόβος.
ΚΛ. * * * * *
ΟΡ. ἔκανες ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.

brare. Confer Eur. Elect. 1090. —τοῦτό σου, sc. ἔργον. σοι reponi jubet Dind. sed recte fortasse observat Scholef. genitivum in proximo v. καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ, vulgatam lectionem tueri.

904. μάτας. i.e. τὴν ἀκολασίαν. Incerta est hujus vocis significatio, sed eandem vim habere videtur quam μάταιος, *impudicus*. Vide ad Suppl. 194.—μαλλ' scribendum putat Dind. et sic certe pronuntiandum. μὴ, sc. αἰσχύνου.

912. πρὸς τύμβον, ad eum qui non minus surdum est quam sepulcrum. Sed latet antithesis in θρηνεῖν ζῶσα, ut Suppl. 108. ζῶσα γόοις με τιμῶ. Ag. 1293. ubi ἅπαξ ἔτι est ἔτι ζῶσα. Arist. Lysistr. 372. τί δ' αὖ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων;

913. Dubium est, σοι ὁρίζει an σοι οὐρίζει voluerit. Pro priore facit librorum scriptura σ' ὁρίζει, et sic intelligunt Dind. Elmsl. ad Med. 56. Klaus. Contra Peile, Blomf. Linwood pro σοι οὐρίζει accipiunt, ut Eum. 132. Mihi videtur esse pro σοι ὁρίζει, *tibi præscribit, tibi determinat.*

914. "*This is the serpent that I bare and suckled,*" Peile.

915. ἦ κάρτα, *profecto*. Vide ad Suppl. 446. Post hunc versum deesse videtur unus, in quo instantem sibi necem deprecata sit Clytæmnestra.

916. Libri κάνες γ'. Vide ad v. 725. Intrusam esse ob metrum

ΧΟ. στένω μὲν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν·
ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε
τλήμων Ὀρέστης, τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα,
ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.

ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, στρ.
βαρύδικος Ποινά·
ἔμολε δ' εἰς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης.
†ἔλαβε δ' εἰς τὸ πᾶν

particulam nullus dubito, postquam ex libro archetypo casu evanuisset augmentum. Absurda videtur ratio qua eam tueri vult K. De sensu versus vide ad Suppl. 397.

917. Vulgo στένωμεν. στένω μὲν plerique libri, et sic K. et Peile, quorum ille frustra requirit tales lamentationes quas hortativum στένωμεν secuturas esse indicet; hic tam prava interpretatione usus mihi quidem videtur, ut non mirer si parum probe judicaverit. Nihilominus præferendum putavi στένω μὲν οὖν, hoc sensu; lugenda quidem mihi est duplex horum calamitas; sed cum multas demum cædes consummavit Orestes (ἐπ' ἄκρον ἦλθε Schol. cf. Ag. 1254.) hoc tamen lucramur, ipsum domus columen non plane occidisse. Hoc est, omnino malumus superstitem esse Orestem, post tot familiæ cædes, quarum nunc novissima deflenda est, quam hanc ipsam non esse deflendam, si necessaria erat.—ἐπακρίζω Eur. Orest. 275. Bacch. 678. αἱρούμεθα indicat, hoc malum e duobus esse levius.

921. seq. Hoc carmen totum fere ex versibus dochmiacis confectum est. Est admodum corruptum, ut opus sit conjectura in pluribus locis. Sententia vv. 921—7. hæc est: ut olim Priami filiis pœnam imposuit Agamemno, ita ipse vicissim pœnas dedit, et nunc denique eum ultus est Orestes.

924. διπλοῦς λέων videtur pertinere ad Orestem et Pyladen, λέοντας Ἕλλανας δύο διδύμω, Orest. 1401. Aliter tamen K. aliter etiam Peile, qui ad Ægisthum et Clytæmnestram refert.

925. ἔλαβε Med. ἔλακε ceteri. Neutrum fortasse verum, nam ad diversam plane sententiam spectat Scholiastæ interpretatio: ἤλασε δ' εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου. ἀφίκετο εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Potest tamen intelligi ἔλαβε δίκην a v. 921. vel etiam ἔλαβε ἆθλον, *consequutus est ad summum quod voluit.* Sed legen-

ὁ Πυθοχρήστας φυγὰς,
θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος.
ἐπολολύξατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων
ἀναφυγᾶς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς
ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν, * * *
δυσοίμου τύχας.
ἔμολε δ', ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας ἀντ.
δολιόφρων Ποινά.
ἔθιγε δ' †ἐν† μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος
Διὸς κόρα· Δίκαν δέ νιν
προσαγορεύομεν
βροτοὶ τυχόντες καλῶς,
ὀλέθριον πνέουσαν ἐχθροῖς κότον·
τάνπερ ὁ Λοξίας, ὁ Παρνάσσιος,
μέγαν ἔχων μυχὸν χθόνος, ἐπορθιά-
ζων, ἀδόλως δολίαν, βλαπτομέναν, χρονισ-

dum suspicor ἔμολε, quia ea vox infra etiam repetitur v. 932, et propter solitam confusionem inter μ et β, ἔβαλον et ἔλαβον, non obscura est origo scripturæ in Mediceo. Literas β et κ confusas vide ad Suppl. 541.—ὁ Πυθοχρήστης φυγὰς est exsul, qui oraculum Delphis consuluit. Cf. v. 887.

928–9. Libri ἐπολολυξάτω, τριβάς, et ἀναφυγάς. Vide Ag. 1087. Sensus: clamorem tollite, quoniam herilis domus mala jam effugit, et bonorum profusionem a duobus sceleratis properatam. Desunt quædam ad dochmiacum versum supplendum in v. 930.

932. ᾧ dixit, ut videtur, quia ποινὰ prosopopœia est Orestis, cujus manum tetigit in certamine Justitia. Hoc certe non durius quam φίλτατε Αἰγίσθου βία sup. v. 879, pro φιλτάτη. Notum est, Græcos dicere βίη Ἡρακλείη, ὃς—libentius quam ἥ.—ξύμμαχος Δίκη Suppl. 389. ἐτήτυμος, *true-born*.

939. Vulgo πνέουσ' ἐν. πνέουσαν ἐν Rob. πνέουσαν Aurat. Dind.

940—4. Corruptissimus locus, quem fortasse vix operæ pretium est ex conjectura corrigere et interpretari. Libri τάπερ—ἐπ' ὄχθει ἄξεν—ἐν χρόνοις θεῖσαν. Videor mihi aliquid vidisse restituendo ἐπορθιάζων, *invocans*, pro ἐποχθειαξεν, præsertim cum ζ et ξ sæpe

θεῖσαν, ἐποίχεται.
κρατεῖται τὸ θεῖόν πως παρὰ τὸ μὴ ἐπῳδός.
ὑπουργεῖν κακοῖς·
ἄξιον [δ'] οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν·
μέγα τ' ἀφηρέθην ψάλιον οἴκων.
ἄνα γε μὰν, δόμοι· πολὺν ἄγαν χρόνον
χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί.
τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται
πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας
μύσος πᾶν ἐλάσῃ
καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις·

confusæ sunt. χρονισθεῖσαν Hermannus, optima emendatione, quia XPONEICΘEICAN in XPONOIC ΘEICAN facile abiit. χρονίζεσθαι passive Theb. 54. χρονισθεὶς Andoc. 27. 1. Malim etiam Παρνασσίας, sc. χθονός. Verte: *quam* (sc. δίκην) *Apollo alta voce inclamans* (cf. supr. 263.), *tardam, diu morantem,* ἐποίχεται, *arcessitum ivit.* Sic simul sanatur sensus et metrum: nec dura evadit interpretatio. Quæ de hoc loco commentus est K. vix digna sunt quæ commemorentur.

945. In libris πως post κρατεῖται legitur. Mutato loco versus dochmiacus evadit. Si sana lectio, verte: *cohibetur quodammodo deus quominus malis inserviat atque opituletur.* παρὰ τὸ μὴ, *ut tantum non ferat opem,* ut παρ' ὀλίγον etc.

947. Aut omittendum δ' aut ἄξιον dissyllabum est, ut δολίαν v. 942.

949. Libri μέγαν τε. Legendum videtur χαλινὸν δόμων. Inepta manus (antiquissimis, ut opinor, temporibus) talem injuriam Æschylo sæpius fecit. Vidit K. masculinum μέγαν ad aliam scripturam pertinere.

950. ἄναγε μὰν δόμοις libri. Emendavit Blomf. *quin resurgite.* Hom. Il. XVIII. 179. ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο.

952. *Mox vero omnia perficiens tempus domum ingredietur, cum piaculum omne focis abegerit lustrationibus calamitatem expellentibus.* Libri ἅπαν ἐλατήριον. Recepi eam scripturam quam exhibuit Dindorfius. Duriusculum est ἐλατηρίοις post ἐλάσῃ proxime repetitum, sed ἐλαύνειν legitur hoc sensu Eum. 273. Œd. Tyr. 98.

955. Vulgo τύχα δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ. Correxit Hermannus, quanquam nescio an rectius scripsisset

τύχᾳ δ' εὐπροσωποκοίτᾳ τὸ πᾶν
ἰδεῖν ἀκοῦσαι †θρεομένοις * *
μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.
[πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.]

ΟΡ. ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα,
πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.
σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι,
φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη
πάρεστιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι.
ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίως πατρὶ,
καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.
ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρὶ,
πέδας τε χειροῖν, καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.

εὐπροσωποκοίτῳ. Confer μετώπων σωφρόνων pro μετωποσωφρόνων Suppl. 194. καρδίᾳ δηκτόν pro καρδιόδηκτον Ag. 1447. Dubitari tamen potest annon æque bonum sit vulgatum. Schol. ἐν εὐόπτῳ κοίτῃ, τοῦτ' ἐστὶν ἐν ἀγαθῇ καταστάσει. Metaphora est a talis, qui ita cadant ut superna planities bonum numerum exhibeat.

958. Libri θρεομένοις et μετοικοδόμων. Verum esse μέτοικοι δόμων non dubito, sic enim plane Schol. οἱ νῦν τοὺς δόμους οἰκοῦντες πεσοῦνται εἰς τὸ ἔμπαλιν τῆς πρώτης τύχης. Sensus hic fere esse debet: novi incolæ ædium mutata ac felici demum fortuna utentur: ad verbum, *in contrarium cadent felici jactu.* Corruptum esse θρεομένοις certum est. Schol. πρὸς τὸ ἰδεῖν τὰ νῦν γεγονότα καὶ ἑτέρων λεγόντων ἀκοῦσαι. Legebat igitur λέγειν ἀκοῦσαί θ'. Sed excidit aliquid in fine versus. Suspicor ἐρομένοις, sc. τὴν τύχην, ut Ag. 1631.

960. Schol. ἀνοίγεται ἡ σκηνὴ, καὶ ἐπὶ ἐγκυκλήματος ὁρᾶται τὰ σώματα· ἃ λέγει διπλῆν τυραννίδα.

963. Particulam τε post μὲν illatam vide ad Suppl. 405.—τότε, *olim,* Antig. 135. Ag. 1128. Thesm. 13. Stallb. ad Protag. p. 325. fin.

965. Structura est: ξυνώμοσαν θάνατον ἀθλίως, καὶ ἀθλίως ξυνθανεῖσθαι, i.e. καὶ ξυνθανεῖσθαι, ὡς νῦν ἀθλίως ξυντεθνήκασιν. Confer sup. v. 539. Ne cum Blomf. corrigas ἀθλίῳ πατρὶ prohibet v. 968. ubi ea ipsa verba occurrunt.—καὶ τάδ', *hæc etiam.* Cf. v. 964.

ἐκτείνατ' αὐτὸν, καὶ κύκλῳ παρασταδὸν
στέγαστρον ἀνδρὸς δείξαθ', ὡς ἴδῃ πατὴρ,
οὐχ ὑμὸς, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε,
Ἥλιος, ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς·
ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτὲ,
ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον
τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ ψέγω μόρον·
ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος ὡς νόμου δίκην.
ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,
φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν, ὡς φαίνει, κακὸν,
τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ

970. Suspicari possis περισταδόν, sed κύκλῳ παρασταὰς Trach. 194.—αὐτὸν, sc. τὸν δεσμόν. Nempe complicata et diu servata vestis ita appellata est. Cf. v. 484.

971-4. ὡς—ὡς ἄν. Videat de hoc loco Hermannum (de Part. ἄν Lib. II. Cap. 11.) siquis amat subtilia.

975. Ut testetur me recte *hanc* cædem perpetravisse, nempe matris: Ægisthi enim mortem nihil moror, non reprehendendam puto, quippe qui pœnam lege constitutam adulteris habeat. Dicere debebat, ἔχει δίκην, ὡς νόμος ἐστὶν αἰσχυντῆρι, sed confusa structura ἔχει νόμου δίκην ὡς αἰσχυντὴρ, vel ἔχει δίκην αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος ἐστὶ, sententia non satis perspicua evadit. Similiter ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν, Trach. 1238. Ceterum pro vulg. λέγω optimi libri habent ψέγω, quod recte revocavit K. Valet enim οὐκ ἐπίμομφον νομίζω, sup. v. 815. Sed non corruptum esse locum minime affirmaverim, nam ὡς omittit Rob. et vel ἀνοσίου legendum esse suspicor, vel cum Cant. ὡς νόμος corrigendum. ὡς νόμου certe non potest significare quod vult Peile, *as assigned by law*. Ingeniose K. idem valere posse putat quod Latinum *ut moris est*.—αἰσχύνειν de adulterio Ag. 1334. 1604.

979. ἐξ οὗ, per quem gravida facta est. Ag. 1502. Hec. 762. τοῦτον ἔτεκον, κἄφερον ζώνης ὕπο. Sic ἐντὸς ζώνης Eum. 577.

980. ὡς φαίνει, *ut ostendit*, occisa scilicet matre. φίλον ad τέκνων βάρος pertinet.

981. Vulgo μύραινά τ' ἤ τ' ἔχιδν' ἔφυ, quod quanquam omni sensu destitutum tuetur Peile, mira quædam de structura prorsus inaudita commentus. εἴτ' Hermannus. Construendum esse δοκεῖ σήπειν ἂν

σήπειν θιγοῦσα μᾶλλον, οὐ δεδηγμένον,
τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος.
τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν;
ἄγρευμα θηρὸς, ἢ νεκροῦ ποδένδυτον
δροίτης κατασκήνωμα; δίκτυον μὲν οὖν,
ἄρκυν δ' ἂν εἴποις, καὶ ποδιστῆρας πέπλους.
τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φιλήτης ἀνὴρ,
ξένων ἀπαιόλημα κἀργυροστερῆ
βίον νομίζων· τῷδέ τ' ἂν δολώματι
πολλοὺς ἀναιρῶν, πολλὰ θερμαίνοι φρενί.
τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
γένοιτ'· ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.

θιγοῦσα docet Dobræus, Advss. II. p. 28. Equidem cum Blomfieldio *μᾶλλον* corrigendum putavi; *ἄλλον* enim magnopere friget, et propter præcedentem literam *ν* facile corrumpi potuit. Sic *ἰοῦσαν ἄτην* sup. v. 65. a *μάτην* depravatum videtur, et *ἴδριν μᾶλλον* pro *ἴδριν ἄλλον* reponendum est Pind. Ol. I. 167. nec aliud est quod inf. v. 988. variant libri inter *τοιοῦτον ἂν* et *τοιοῦτο μάν*. Junge: *δοκεῖ (εἶναι) μύραινα, εἴτ' ἔφυ μᾶλλον ἔχιδνα σήπειν τινὰ θιγοῦσα, καίπερ οὐ δεδηγμένον*: *videtur quidem esse vipera, sive potius muræna sit, quæ ipso tactu aliquem tabefaciat.*

984. *κἂν τύχω, etiam si milissimis verbis utar.* Male factum, quod ex Porsoni emendatione *καὶ τύχω* receperunt editores.

985. *δροίτης κατασκήνωμα*, velamen sive operimentum feretri, quod mortuo superjectum imos pedes celare solebat, unde *καὶ ἐπὶ τέρματι παρεσκήνωσε* Eum. 604. Respicit duplicem *δροίτης* significationem, et *lavacrum* et *feretrum*.

986. *μὲν οὖν, imo potius*, ut Ag. 1367, quod tantum moneo quia prave interpretatur Peile. *ἄρκυν* et *δίκτυον* conjungit poeta Ag. 1084—5. Quid differant vide apud Polluc. v. 27.

988. *φιλήτης, κλέπτης*, homo fallax, fraudulentus. Est qui *φιλεῖ τὰ τῶν πέλας*, explicante Goettling. ad Hes. Opp. 375. cf. inf. ad v. 1038. Ineptum videtur ab *ὑφελεῖν* deducere. Alia scriptura est *φηλήτης*, quasi a *φηλέω* vel *φηλόω*, Ag. 475.

991. *θερμαίνοι φρενὶ*, i. e. *φρονοῖ θερμουργὰ*, nisi cui placeat Dindorfii *θέρμ' ἄνοι*, quod quidem aptius esset si *χερὶ* scriberetur quam si *φρενί*. *θερμὸς* de homine audaci Theb. 599. Eum. 530.

ΧΟ. αἰαῖ †αἰαῖ† μελέων ἔργων.
στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
ἒ, ἒ,
μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

ΟΡ. ἔδρασεν, ἢ οὐκ ἔδρασε; μαρτυρεῖ δέ μοι
φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.
φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται
πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.
νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών·
πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε,
ἁλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,
ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα.
ΧΟ. οὕτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
†διὰ παντὸς ἄτιμος ἀμείψει
ἒ, ἒ,
μόχθος δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει.
ΟΡ. ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῆτ', (οὐ γὰρ οἶδ' ὅπη τελεῖ,)

1000. Sanguinis macula et ipsius vestis vetustas simul valent ad delendos colores: ergo dudum perpetrata est cædes. Cf. Ag. 635. Vulgo intelligunt: *cum tempore convenit*, quasi vetusta sanies picturam magis deleret quam recens, aut dici potuisset quam diu ea vesti inhæsisset. Sed judicet lector.

1002. Nunc demum *παρών*, præsens et ab exilio reversus, et loquor de ea cæde (*φόνου* v. 1000) quæ absente me patrata est, et patratam deploro. Vide Donaldson, *New Cratylus*, p. 529.

1007. Locus in libris corrupte scriptus *διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται*. Non male Peile *διὰ πάντ' ἰσότιμος ἀμείψει*. Vitium latere videtur in *ἄτιμος*, quod Schol. explicat *ἀτιμώρητος*. Sententia debebat esse: nemo mortalium constanter felix prædicandus est.—*ἒ ἒ* K. pro *ἐς*, ut v. 996.

1010. Libri *ἄλλος ἂν εἰ δὴ τοῦτ' ἄρ' οἶδ'*. Ingeniose Erfurdtius, *ἄλλος φανεῖ δῆτ', οὐ γὰρ οἶδ'*, *φ* ad *φανεῖ* adjecto, et T in Γ mutato. *ἀλλ' ὡς ἂν εἰδῇς, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅποι τελεῖ* Blomf. Dind. *ἄλλοις ἄν, εἰ δή, τοῦτ'*

ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστροφῶ δρόμου
ἐξωτέρω· φέρουσι γὰρ νικώμενον
φρένες δύσαρκτοι· πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος
ᾄδειν ἕτοιμος ἡδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.
ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμὶ, κηρύσσω φίλοις,
κτανεῖν τε φημὶ μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης,
πατροκτόνον μίασμα, καὶ θεῶν στύγος.
καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι
τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοὶ,
πράξαντι μὲν ταῦτ', ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
εἶναι· παρέντι δ' οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν·
τόξῳ γὰρ οὕτις πημάτων προσίξεται.
καὶ νῦν ὁρᾶτέ μ', ὡς παρεσκευασμένος

ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ Peile, cujus elegans et poetica versio hæc est: "*with others it may be, if* it *indeed* be, *as you say! This case of mine, I trow, I know how 'twill end.*" Quod dedi, tantum non certum puto. Cf. Suppl. 907. Respicit v. 1015.

1011. Vulgo ἡνιοστρόφου, quod optime, mea quidem sententia, correxit Schützius. Vulgatum satis mire vertit Peile, qui sibi persuasit particulam γὰρ, octo vocibus ab initio sententiæ remotam, idem valere quod ἄρα. Et hoc profecto est de Græca Grammatica philosophari. Si ita interpretari potius videtur quibusdam quam emendare, lubenter fatemur nos non esse ex eorum numero.

1014. Cf. sup. v. 159. ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ. Plat. Ion. p. 536. B. ὀρχεῖταί σου ἡ ψυχή, ubi nostri loca contulit Stallb. Est autem ὑπορχεῖσθαι ad cantum saltare, ut ὑπᾴδειν ad citharam cantare. κότῳ hic est *præ animi concitatione.*

1018. Ac maximum quidem incitamentum ad hoc facinus aggrediendum Apollinem mihi habeo. πλειστηρίζομαι, maximi æstimo, præcipuam causam mihi facio.

1021. παρέντι, *si neglexissem*, Scholef. Cf. v. 911.

1022. πημάτων genitivus est post verbum προσικέσθαι, ut Equit. 761. πρὶν ἐκεῖνον προσικέσθαι σου. Eur. Elect. 612. τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; Sic Theb. 147. ἵξεται ἐπαλξέων. Vide etiam Demosth. p. 361, 25. 958, 8. Locum male explicat Peile. De τόξῳ, *conjectura*, vide ad Suppl. 467.

ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίξομαι
μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον,
πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον,
φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν· οὐδ' ἐφ' ἑστίαν
ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο.
καὶ μαρτυρεῖν ὡς μέλε' ἐπορσύνθη κακὰ
τάδ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω.
ἐγὼ δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος
ζῶν, καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών,

* * * * *

ΧΟ. ἀλλ' εὖ τ' ἔπραξας, μήδ' ἐπιζευχθῇ στόμα
φήμῃ πονηρᾷ· μήδ' ἐπιγλωσσῶ κακὰ,
ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργείαν πόλιν,
δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα.

ΟΡ. ἆ, ἆ. δμωαὶ γυναῖκες, αἴδε, Γοργόνων δίκην,
φαιοχίτωες καὶ πεπλεκτανημέναι

1029. Locus in libris affectus. Vulgo, *τάδ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω καὶ μαρτυρεῖν μοι μενέλεως ἐπορσύνθη κακά. μοι λεὼς* Turn. Vict. *μενέλεασ* Rob. et *μοι ὅσ'* ex correctione. Probabile videtur *μέλε'*, quod conjecit Herm. et sic transpositis vv. 1029–30, idonea sententia efficitur. Sed deest aliquid post v. 1032. et v. 1031. ex Ag. 1253. consarcinatus videtur.

1033. Et optime egisti, nec vox male ominatis verbis consocietur. Eadem ratione ponuntur particulæ *τε—μηδὲ*, qua in Suppl. 475. legitur *κλάδους τε τούτους θὲς, μήδ' ἀπορ-ῥιφθῇ λόγος ἐμοῦ*. Vulgo autem *φῆμαι πονηραί*.

1034. *ἐπιγλωσσῶ*, Angl. *bode*. Prom. 949. Lysist. 37.

1038. Increbrescunt Furiæ, pullis vestibus (Eum. 332.) indutæ, et densis circumplicatæ serpentibus. Libri *φαιοχίτωνες*, quam scripturam omnino sanissimam esse puto, et longe a vero aberrasse nuperum editorem qui pessumdata structura temere correxit *φαιοὶ χιτῶνες*. Quoniam de hac metrica licentia nondum satis disputatum videtur, pauca hic apponemus exempla. Scilicet in brevibus syllabis, quas vel mutæ literæ conficiunt, vel tales, quibus geminatis idem omnino est sonus

πυκνοῖς δράκουσιν. οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
ΧΟ. τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρὶ, 1040
στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φοβοῦ, νικῶν πολύ.
ΟΡ. οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί·
σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
ΧΟ. ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι·

pronuntiando atque si semel tantum positæ sint, solent Græci auribus tantum consulere, quæ nihil fere discrepantiæ sentire possunt inter Ἱππομέδοντος et Ἱπποµμέδοντος, Theb. 483. Παρθενοπαῖος et Παρθεννοπαῖος ib. v. 542. et Eur. Suppl. 889. Sic etiam Τελλεύταντος Ajac. 210. Ἀλφεσσίβοιαν Soph. Frag. 785. Ἱπποδάμμου Equit. 327. Αἰσχινάδου Pac. 1154. Et hunc quidem usum obtinere in nominibus propriis non negavit Blomfieldius; unde vero didicit idem non licere Tragicis in aliis ejusdem formationis vocibus? Imo non magis durum est hic pronuntiare φαιοκχίτωνες, quam in Theb. 632. ἐπεξιακχάσας. Nempe alibi etiam ea licentia, ἰακχὴ pro ἰαχὴ, poetis non displicuit. Habemus etiam ὀκχέοντι pro ὀχέοντι Pind. Ol. 11. 122. ὄκχος ib. VI. 40. βρόκχον ἀποῤῥήξας Theogn. 1099. ἀκχὴν Theocr. XVI. 33. (cf. Ag. 409.) Vide præterea Blomf. ad Callim. Hymn. Jov. 22. Donaldson, *New Cratylus*, pp. 298. 392. Elmsl. ad Heracl. 752. Dobræum Advss. II. p. 180. Latissime profecto patet hic usus. φθιμένων sup. v. 398. hujus fabulæ pronuntiandum est φθιμμένων, κυνοκέφαλλος Equit. 417. Σαρδανάπαλλος haud semel pro Σαρδανάπᾰλος, et sic sine dubio φίλος et καλὸς apud Homerum sunt quasi φίλλος et καλλὸς potius quam φῖλος et κᾶλος. In Callim. Lav. 72. libri habent μεσαμβρινὰ, quod pronuntiandum est μεσαμβριννὰ, non mutandum cum Blomf. in μεσαμερινά. Idem est ὀπωριννὸς βορέης Hom. Il. Φ. 346. et alibi. Interdum geminatur augmentum in verbis, ut ἀπεννίζοντο Il. K. ad fin. nec aliud est ἀπολλήγοντ' Theocr. XXII. 19. συννεχὲς ib. XXI. 12. ἐννοχλεῖς XXIX. 36. et fortasse Ὀλλύμπου Equit. 9. Hinc λῖνοπτώμενος Pac. 1178, a λῖνον. Photius: λινόπται· οἱ ἀποσκοπούμενοι τὰ ἐμπίπτοντα τοῖς κυνηγετικοῖς λίνοις θηρία. Apud Latinos habemus *relligio, sollicito, nummus* (a νόμος, νόμισμα,) et similia. Quare non videtur dubitandum, quin φαιοκχίτων in eandem regulam cadat quam ἰακχέω, ὄκχος, ὄπφις, etc. cujus regulæ quæ sit vera ratio breviter ostendere conati sumus.

ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς εἰς φρένας πίτνει.
ΟΡ. ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δή·
κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.
ΧΟ. εἰσὶν καθαρμοί· Λοξίου δὲ προσθιγὼν,
ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
ΟΡ. ὑμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ·
ἐλαύνομαι δὲ, κοὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
ΧΟ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων
θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς.

ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις
τρίτος αὖ χειμὼν
πνεύσας γονίας ἐτελέσθη.
παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν
μόχθοι τάλανές τε Θυέστου.

1045. ἐκ τῶνδε, iccirco, ut Ag. 850, nisi malis referre ad χερῶν, quia solita est antithesis inter φρένα et χέρα. Hippol. 317. χεῖρες μὲν ἁγναὶ, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι. Orest. 1604. ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας, ἀλλ' οὐ τὰς φρένας.

1046. πληθύουσι. Angl. *they swarm.* Nihil frigidius, quam quod dedit Peile, *they are many indeed!*

1047. αἷμα, cf. Eum. 54. Unde αἱματωποὶ θεαὶ dictæ sunt Eur. Androm. 978.

1048. Libri εἰσ' ὁ, nisi quod εἴσω Turn. Vict. Probabilius Schützius εἰσὶν καθαρμοὶ (cf. Ag. 931.), nam articulo, ut solet, inepte intruso, εἰσ' οἱ καθαρμοὶ, hoc facile corrumpi potuit in ὁ καθαρμὸς, et deinde in ὁ καθαρμός. Nominativus pendens est προσθιγών. Vide ad Eum. 96. Locum male omnino vertit Peile, ut et inf. 1060. Scilicet miram quandam opinionem habet vir ille doctus de vi particulæ δὲ, quam caveant ne amplectantur lectores.

1056. πνεούσας libri. γονίας interpretatur Blomf. "ventus ex γόνῳ vel γονῇ spirans," (Angl. *a family wind,*) solent enim venti per adjectiva in -ίας exprimi, ut καικίας etc. γονίας hic diserte agnoscit Hesychius: γονίας· εὐχερής· Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Vide ad v. 1.

1058. παιδόμοροι libb. ex solita permutatione literarum μ et β. Vide ad v. 925.—τάλανές τε, insolenter addita particula τε, ut Suppl. 349.

δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη·
λουτροδάϊκτος δ' ὥλετ' Ἀχαιῶν
πολέμαρχος ἀνήρ.
νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτὴρ,
ἢ μόρον εἴπω;
ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει
μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

Perperam, meo quidem judicio, dedit Blomfieldius τάλανός γε Θυέστου. Nonnihil semper tribuendum est metricæ necessitati.

ΤΕΛΟΣ ΧΟΗΦΟΡΩΝ.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη·
λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν
πολέμαρχος ἀνήρ.
νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτὴρ,
ἢ μόρον εἶπω;
ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει
μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

Perperam, meo quidem judicio, dedit Blomfieldius τάλανός γε Θυέστου. Nonnihil semper tribuendum est metricæ necessitati.

ΤΕΛΟΣ ΧΟΗΦΟΡΩΝ.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ.

Ὀρεστης ἐν Δελφοῖς περιεχόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, βουλῇ Ἀπόλλωνος παρεγένετο εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς· ἧς βουλῇ νικήσας, κατῆλθεν εἰς Ἄργος. τὰς δὲ Ἐρινύας πραΰνασα, προσηγόρευσεν Εὐμενίδας. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΥΘΙΑΣ ΠΡΟΦΗΤΙΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΧΟΡΟΣ ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ.

ΑΘΗΝΑ.

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ΠΥΘΙΑΣ.

Πρωτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν
τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν· ἐκ δὲ τῆς Θέμιν,
ἣ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἔζετο
μαντεῖον, ὡς λόγος τις· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ
λάχει, θελούσης, οὐδὲ πρὸς βίαν τινὸς, 5

1. Politicæ fabulæ consilium dilucide aperuit Muellerus in secunda sua Dissertatione, quam nuper Anglico sermone conversam edidit Vir desideratissimus J. Wordsworthius. Nulla scilicet Græcorum Tragœdia artius complectitur Reipublicæ, Religionis, Judiciorum instituta; quæ quomodo inter se cohæreant per hanc fabulam vix satis recte intelligi potest nisi studiose perlecto eo libello.—Scena autem primo Delphis, deinde (v. 226.) Athenis constituitur. (Vide Mueller. *Literature of Greece*, p. 308.)

Ibid. πρῶτον μὲν, nisi fallor, apodosin habet in ἔπειτα v. 29. Primum, inquit, precor obtestorque Delphicos deos ut faveant mihi adytum ingressuræ; deinde ingredior.—θεῶν genitivus post πρεσβεύω, ut Ag. 1271. Cho. 620. Photius et Schol. explicant προτιμῶ. Sensus: *Terram præ ceteris diis, utpote ordine primam, hac prece adoro.* Cf. Monk ad Hipp. 5. Plat. Crit. § 6. τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ τιμῶ. Ceterum Θέμις eadem est quæ Γαῖα Prom. 217. nec mirum, quoniam ipsa Tellus θεμιστεύει βροτοῖς. Cf. Hom. Hymn. Apoll. 253. Notavit Stanl. Telluri propterea olim attributam esse divinationem, quod vaporem mephiticum exhalabat, cui qui appropinquabant divino furore correpti vaticinari putabantur.

3. τὸ μητρὸς μαντεῖον, matris oraculum, i.e. sedem propheticam, occupavit. Res pro loco ubi res geritur. Vide ad Suppl. 533. De accusativo post v. ἔζεσθαι vide Kuhner, Gr. Gr. § 556.

5. θελούσης, sc. Θέμιδος, non, secundum aliam fabulam, vi coacta. Cf. Iph. Taur. 1252 seqq.—Τιτανὶς ἄλλη, quia Τιτανὶς erat et Themis, soror Phœbes. Prom. 893.

Τιτανὶς ἄλλη παῖς χθονὸς καθέζετο
Φοίβη· δίδωσι δ' ἣ γενέθλιον δόσιν
Φοίβῳ· τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον.
λιπὼν δὲ λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα,
κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος,
ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησσοῦ θ' ἕδρας.
πέμπουσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα
κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου, χθόνα
ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην.

7. ἣ Med. Vulgo ἡ. Est potius femininum ab ὅς, *ille*, quam Homericus, quem vocant, usus articuli, ut v. 2. Non intelligo cum Scholefieldio pro ἡ δὲ δίδωσι positum.— γενέθλιον δόσιν, Angl. *birth-day present*. Nam τῇ δεκάτῃ post partum, cum puero dabatur nomen, festum ἀμφιδρόμια celebratum est, et munera (ὀπτήρια) ab amicis mittebantur. Vide Arist. Lysist. 758. et Schol. Demosth. p. 1000. Phœbe autem mater erat Latonæ, et Apollinis sc. Phœbi avia; quare hic nomen habuit illius παρώνυμον, quasi Φοίβην mutatum in Φοῖβον. Vide Müller, Dissert. p. 214.

9. λίμνην. Cf. Callim. Hymn. Del. v. 261. Eur. Ion. 167. Müller, Dor. 1. p. 334. Δηλία χοιρὰς est insula Delos, e dorso maris assurgens, tanquam cautes solitaria e pelago eminens. Vide Donaldson, *New Cratylus*, p. 362. Eur. Troad. v. 89. Δήλιοί τε χοιράδες.

11. Παρνησσοῦ vulgo, et recte, meo quidem judicio. Dobræus, Advss. II. p. 175. "Omnia ista locorum nomina in -ησσὸς Ionice, -ηττὸς Attice, -ασσὸς Dorice et Æolice exivisse videntur." Cf. Cho. 554. Παρνησοῦ Med. Rob. Παρνασοῦ Linwood. Ego formam Ionicam libenter amplexus sum.

13. παῖδες Ἡφαίστου in universum dicuntur Athenienses utpote ab Erichthonio, Vulcani filio, oriundi. Sed ad fabros et gnavos artifices hic potissimum respicitur. Vide Müller, *Dissert.* p. 214. not. Schömann, *De Comitiis*, p. 349.

14. τιθέντες ἡμερωμένην, sc. ἡμερώσαντες. Herod. 1. 126. ἐξημερῶσαι τύπον ἀκανθώδη. Herc. Fur. 20. ἐξημερῶσαι γαῖαν. Pind. Isth. IV. 98. ναυτιλίαισι πορθμὸν ἀμερώσαις. Erat autem antiquissimis temporibus via ab Athenis ad Delphos usque munita qua procederent Theori quotannis ad dei templum visendum. Vide Müller, Dor. 1. p. 267. seqq. Laudat Scholefieldius Strab. IX. p. 612. (422). ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντα (τὸν Ἀπόλλωνα) ἐπὶ Δελφοὺς, ταύτην ἰέναι τὴν ὁδὸν ἣ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πέμπουσι.

μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεὼς,
Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ.
τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα,
ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις·
Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.
τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς.
Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται.
σέβω δὲ νύμφας, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα
κοίλη, φίλορνις, δαιμόνων ἀναστροφή·
(Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον, οὐδ' ἀμνημονῶ,
ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεὸς,
λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταῤῥάψας μόρον·)
Πλειστοῦ τε πηγὰς, καὶ Ποσειδῶνος κράτος

17. ποιήσας νιν ἔνθεον τέχνης τὴν φρένα. Duplex accusativus hodie neminem morabitur. Sic dicunt Græci κόπτω σε τὸν ὀφθαλμὸν, ubi ὀφθαλμὸν proxime pertinet ad verbum, σε personam indicat quem sc. afficit actio. Paullo aliter explicat KUHNER, Gr. Gr. § 584. 1. ed. Jelf.

19. Vide Müller, Dor. I. p. 331. Virg. Æn. III. 251. Frag. Æsch. Ἱέρειαι 1. Schol. ad Œd. Col. 790. Citat hunc versum Macrobius, Saturn. v. 22.

21. Templi Παλλάδος προνηΐης τῆς ἐν Δελφοῖσι cum diserte mentionem faciat Herod. I. 92. vix intelligo quo jure critici hic corrigant Πρόνοια. Vide Callim. apud Schol. Arnold. ad Thuc. I. 134. Müller, Dor. I. p. 263. Bene observavit Scholefieldius: "προναία causam indicat quare Pallas quoque post Apollinem in precibus commemoretur."—πρεσβεύεται, ut v. 1, *primum locum obtinet*. λόγοι autem quodammodo opponuntur εὐχαῖς v. 1. Preces sc. iis qui oraculo præsunt; ceterorum mentio fit solummodo.

22. Κωρυκὶς πέτρα κοίλη est spelunca (Angl. *grotto*) in latere montis Parnassi. Κωρύκιον ἄντρον ἐν Παρνασσῷ Schol. ad Antig. 1128. Stanleius laudat Strab. IX. p. 417. ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς, ἔχων ἄντρα τε καὶ ἄλλα χωρία—καὶ κάλλιστον τὸ Κωρύκιον Νυμφῶν ἄντρον.

24. ἔχει ἐξ οὗτε, *habuit jam inde ex eo tempore cum Bacchabus ducem se præbuit*.—οὐδ' ἀμνημονῶ αὐτοῦ ἐν λόγῳ, non oblita sum illum etiam honorare. Vide ad Suppl. 266. μνήμην εὗρετ' ἐν λιταῖς. Cho. 476.

27. Apoll. Rhod. II. 711. Κω-

καλοῦσα, καὶ τέλειον ὕψιστον Δία.
ἔπειτα μάντις εἰς θρόνους καθιζάνω.
καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ
ἄριστα δοῖεν· κεἰ παρ' Ἑλλήνων τινὲς,
ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται·
μαντεύομαι γὰρ, ὡς ἂν ἡγῆται θεός.—
ἦ δεινὰ λέξαι δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν
πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου,
ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν·
τρέχω δὲ χερσὶν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν·
δείσασα γὰρ γραῦς, οὐδέν· ἀντίπαις μὲν οὖν.
ἐγὼ μὲν ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν·
ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ

ρύκιαι Νύμφαι Πλειστοῖο θύγατρες. Vulgo Πλείστου, quod correxerunt critici ex Etymol. M. p. 676. 5. Ceterum et Neptunus et Jupiter colebantur Delphis. Vide Müller, Dissert. p. 88. et Wieseler ap. Linwood.—τέλειον, Ag. 946. Müller, ib. p. 220.

31. πάρα pro πάρεισι recte dici potest: cf. Med. 444. Acharn. 862. 1091. Sed brevius dictum volunt pro εἰ παρ' Ἑλλήνων πάρεισί τινες. Equidem non ausim dijudicare.—πάλῳ λαχόντες, *ordine qui sortito iis obtigit*, Schützius; quem vide hunc morem docte exponentem. Hinc fortasse dicitur Apollo κληροῦν ὀμφὰν Eur. Ion. 908. Scilicet statis tantum temporibus oraculum consulere licebat: cf. ibid. v. 419. —Post v. 33. aliquantisper siletur. Mox pavida ex adyto, quod vixdum intraverat, se præcipitat Pythia.

36. σωκεῖν (i. e. ἰσχύειν) Soph. El. 119. ἀκταίνειν, γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, Timæus in Lexico, ubi vide omnino Ruhnken. Hom. Od. XXIII. 3. πόδες δ' ὑπερακταίνοντο. Vide *New Cratylus*, p. 540.

37. Significat se manibus prehendere quicquid obvium fiat, quum non possit solis se pedibus librare ac stabilire.

38. ἀντίπαις μὲν οὖν, *imo nihilo fortior quam puellula*. De certa ætate intelligit Eustathius apud Blomf. in ed. Linwood.—πολυστεφῆ, Hom. Hymn. Apoll. 396. Lucret. I. 740. Arist. Plut. 39. Eur. Ion. 224.

40. ὀμφαλῷ. τὸν ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν, λίθον πεποιη-

ἕδραν ἔχοντα, προστρόπαιον, αἵματι
στάζοντα χεῖρας, καὶ νεοσπαδὲς ξίφος
ἔχονθ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον,
λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον,
ἀργῆτι μαλλῷ· τῆδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ.
πρόσθεν δὲ τἀνδρὸς τοῦδε θαυμαστὸς λόχος
εὕδει γυναικῶν ἐν θρόνοισιν ἥμενος.
οὗτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω·
οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις·
εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας
δεῖπνον φερούσας· ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν
αὗται, μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι·
ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν·

μένον λευκοῦ. Pausan. 10. 16. 3. citante Schützio. Particulæ μὲν respondet δὲ v. 46.

44. Hesychius: μεγίστην· μεγάλην. In proximo versu legendum fortasse τήνδε γὰρ τρανῶς ὁρῶ, sc. τὴν ἐλαίαν, vel τόνδε. Vidit Linwood hæc verba apologiam continere quod tam accurate descripserit magnitudinem vittæ; quare Hesychii glossa hic non magnopere indigemus.

49. *Nec tamen Gorgonum formis eas assimilaverim.* Vide Müller, Dissert. p. 216. qui monet ex antiquissimis Atheniensium operibus fuisse rudes Gorgonum effigies, (τύπους.)—γεγραμμένας, sc. τὰς Ἁρπυίας, quod certe non necessarium erat addere, quia mentio rei notissimæ de Phinei cœna satis erat auditoribus picturam aliquam Harpyiarum, id temporis celeberrimam, non ignorantibus. Vide Apollon. Rhod. II. 178. seq. Assentiri nequeo viro doctissimo Gulielmo Linwood, qui in editione sua lacunæ notam hoc loco exprimendam curavit.

52. χρῶτα κελαιναὶ dicuntur Furiæ Eur. El. 1345. Cf. Orest. 321. Ag. 448.

53. πλατοῖσι, quibus nemo appropinquare possit. Vulgo πλαστοῖσι, quod dubitanter mutavi ex sententia Elmsl. ad Med. 149. jubentibus Dind. et Linwood. πρόσπλαστοι pro πρυσπέλαστοι legitur Prom. 735. si vera lectio. Contra πλᾶτις, *uxor*, Arist. Ach. 132. Alii intelligunt *fictis*, minus recte. Cf. inf. 132—3. *Theatre of the Greeks*, p. 69. ed. 4.

ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα·
καὶ κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα
φέρειν δίκαιος, οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας.
τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας,
οὐδ' ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος
τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνον.
τἀντεῦθεν ἤδη τῶνδε δεσπότῃ δόμων
αὐτῷ μελέσθω, Λοξίᾳ μεγασθενεῖ.
ἰατρόμαντις δ' ἐστὶ καὶ τερασκόπος,
καὶ τοῖσιν ἄλλοις δωμάτων καθάρσιος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

οὗτοι προδώσω· διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ
ἐγγὺς παρεστὼς, καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν,
ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων.
καὶ νῦν ἀλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς·

54. λίβα G. Burgess. Vulgo δία. Vide ad Cho. 643. Confer etiam ibid. 1047. βίαν Turn. Vict. Inest libandi notio, monente Müllero. Cf. Cho. 284.

55. Alluditur ad morem velandi antiquam Palladis statuam (τὸ βρέτας) peplo, de quo vide omnino C. Wordsworth, *Athens and Attica*, p. 126. qui laudat Hippol. 630.

59. Vulgo ἀνατεὶ et πόνων. Vide Blomf. ad Prom. 216. πόνον Arnald. Dind. Linwood ex Schol. Totum locum sic Anglice vertas: *I have seen not the tribe to which this company belongs, nor know I what land can aver that rearing such a race with impunity it has not to repent of its pains.*

63. τοῖσιν ἄλλοις. Ergo ἑαυτῷ etiam.

65. καὶ πρόσω δὲ, *et procul etiam remotus.* καὶ enim est *etiam*, nec causa est cur structuram vel a Thucydide usurpatam propterea improbemus, quia serioribus Atticis magis placuit quam veterrimis. Cf. inf. 384. Eur. El. 1117. καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς. — πέπων, *mitis*, Ag. 1336.

ὕπνῳ πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι,
γραῖαι, παλαιαὶ παῖδες, αἷς οὐ μίγνυται
θεῶν τις, οὐδ' ἄνθρωπος, οὐδὲ θήρ ποτε·
κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντ'· ἐπεὶ κακὸν
σκότον νέμονται, Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονὸς,
μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων.
ὅμως δὲ φεῦγε, μηδὲ μαλθακὸς γένῃ·
ἑλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς,
βιβῶντ' ἀνατὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα,
ὑπέρ τε πόντου, καὶ περιῤῥύτας πόλεις.

68. Verba ὕπνῳ πεσοῦσαι adjectivi notionem efficere, et sic satis recte omitti εἰσὶ, monuit Linwood. Equidem vereor ne corruptum sit πεσοῦσαι: ὕπνῳ enim ad ἀλούσας rectius pertinere videtur. Sed fortasse ad utrumque participium sumendum est: vide ad Cho. 697. et post v. 70. vel aposiopeseos vel lacunæ nota appingenda.

69. μίγνυται. "Utitur verbo ambiguo, quod et de solo vitæ commercio et de connubio intelligi potest." Dind. Priore sensu Plat. Symp. p. 203. init. θεὸς ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται. Hom. Hymn. ad Cer. 355.—Confer autem Prom. 813. δηναιαὶ κόραι.

71. κακῶν—κακόν. Malam esse earum naturam ex eo colligit, quod malum locum habitent.

76. Libri βεβῶντ' ἂν αἰεί. Quod corruptum esse consentiunt omnes. ἀνατεὶ Turn. ἀλατεὶ Müllerus. ἀνάγκῃ Musgravius, qui legendum esse βιβῶντ' optime perspexit. Alii βεβῶτ' ἀν' αἰεὶ, κ.τ.λ. sed præpositio ἀνὰ certe non requiritur, cum verba transeundi sæpe accusativum habeant, ut πηδᾷν πεδία, ἁλᾶσθαι ὄρεα, πλανηθεὶς χθόνα Eur. Hel. 598. ἀνομένων δάπεδον Cho. 785. *Maria omnia vecti* Virgilius; nec facile disjungi potuit per ἀεί. Nec placet Scholefieldii opinio, qui ἀεὶ ἡ πλανοστιβὴς χθὼν dictum accipit ut ὁ ἀεὶ βασιλεύων et similia. Particula ἄν vel pejus se habet. ἀνατεὶ, vel potius ἀνατὶ (vide ad v. 59.) si recipimus, sensus est, Ne cesses fugere præ mollitia; nam ut agant per maria et terras, nihil te lædere poterunt. Confer Arist. Eccles. 1020. ἔλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου. Timæus: ἀνατί· δίχα βλάβης, καὶ οἷον δίχα τῆς ζημίας. Fateor me non magnopere dubitare de integritate lectionis quam exhibui. Ceterum cave ne καὶ δι' ἠπείρου ὑπέρ τε πόντου positum putes pro τε—καί. καὶ enim est *etiam*. Vide notata ad Suppl. 743.

77. περιῤῥύτας πόλεις ut Eur. Ion. 1583. Κυκλάδας νησαίας πόλεις.

καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος
πόνον· μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν,
ἵζου .παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας·
κἀκεῖ δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτηρίους
μύθους ἔχοντες, μηχανὰς εὑρήσομεν,
ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων·
καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄναξ Ἄπολλον, οἶσθα μὲν τὸ μὴ 'δικεῖν·
ἐπεὶ δ' ἐπίστᾳ, καὶ τὸ μὴ 'μελεῖν μάθε.
σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν.

ΑΠ. μέμνησο, μὴ φόβος σε νικάτω φρένας.
σὺ δ', αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρὸς,

78. *βουκολούμενος πόνον* vix recte contendit Linwood cum structura Græcis satis usitata, *ἐλαύνεσθαι δρόμον, γυμνάζεσθαι πόνους*, Prom. 608. Vertit autem cum Wakefieldio *agitatus ut bos*. Malim, ut Ag. 652, *anxie fovens animo, brooding over*, non autem, ut Scholefieldius, *demulcere studens*. Sensus est: cum hæc audis, quæ passurus sis, ne ante exactos labores animo deficias propter anxietatem.

79. Homericum *ποτὶ πτόλιν* notandum est. *ἄγκαθεν*, *ulnarum complexu*, vide ad Ag. 3. *βρέτας*, antiquissimam deæ effigiem ex trunco oleagino fabricatam, vide omnino apud Wordsworth, *Athens and Attica*, p. 125. Confer autem Eur. El. 1255.

83. In vv. *ἐς τὸ πᾶν ἀπαλλάξαι* fortasse respicitur ad forensem dictionem *κυρία ἀπαλλαγή*. Ad proximum v. recte adnotavit Linwood: "Desideres fortasse pronomen *ἐγώ*: sed vim sententiæ continet *ἔπεισα*. Non *per te ipsum*, sed alio (h. e. me) *suadente* fecisti."

85. Nosti quidem quomodo exercenda sit justitia; (cf. v. 719.) quod quoniam jam tenes, restat ut discas curam habere et patrocinium suscipere supplicis tui: potentia autem tua satis est ad me tuendum, Angl. *is competent to serve me*; vide Gloss. ad Theb. 392. Schützii interpretationi, *te rem bene gessurum, satis mihi spondet*, obstat præsentis temporis infinitivus.

Ἑρμῆ, φύλασσε, κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος,
πομπαῖος ἴσθι, τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν
ἱκέτην. σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμως σέβας,
ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΙΔΩΛΟΝ.

εὕδοιτ' ἄν, ὠή, καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ;
ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη
ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, ὡς μὲν ἔκτανον
ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται,
αἰσχρῶς δ' ἀλῶμαι· προὐννέπω δ' ὑμῖν, ὅτι
ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο·
παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων,

90. κάρτα ἐπώνυμος, *recte nominatus.* Confer Theb 408. 655 Ajac. 430. Rhes. 158.

92. Vulgatum ἐκ νόμων vel ἐκνόμων σέβας corruptum est, nam σέβει τόδε σέβας vix dici potuit. ἐκνόμως Herm. Linwood, i.e. extra modum, ut ἐκνομίως Plut. 981. Vide de corruptela ad Ag. 1366. Cho. 694. ἐκνέμων Heath. Müllerus. Fortasse τόδ' ἔννομον γέρας. Sententia debet esse; Jupiter magni facit hoc officium tuum, quod mortalibus felicem deductionem præstat; quod venit mortalibus cum fortuna bonæ deductionis. σέβας autem de supplicum jure intelligit Schol.

94. εὕδοιτ' ἄν, ironice, *sleep on.* Interrogative exprimit Linwood, sed non memini exemplum prorsus simile. λέγοις ἄν, στείχοις ἄν, etc. semper fere imperativo sensu enuntiantur.—καὶ καθευδ. τί δεῖ; *quid mihi vobis dormientibus opus est?* Linwood.

96. Sensus est, ὡς μὲν ἔκτανον (Angl. *that I am a murderess;*—veretur nominare quem occiderit—) ὀνειδίζομαι καὶ ἐν φθιτοῖσιν· ὅτι δὲ ἄλλοι ἐμὲ ἀντέκτειναν, οὐδεὶς θεῶν μηνίεται. Vix ausim cum Linwood aliisque corrigere ὧν pro ὡς, quanquam optime ab Hermanno excogitatum; *opprobrium propter eos, quos occidi,* sc. Agamemnonem. Nominativus pendens ἀπητιμασμένη plane respondet simili structuræ παθοῦσα in v. 100. Exempla ejus usus sunt inf. 455. Cho. 511. 1048. Ag. 980. Pac. 932. Iph. Taur. 947. Hippol. 23. ubi vide Monk.

οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται,
κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων.
ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδίας σέθεν·
εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται·
ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν.
ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε·
χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα,
καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς
ἔθυον, ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν.
καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα·
ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην,
καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων

103. ὅρα, *conscia sis.* Cf. vv. 131. 150. 444. Intelligas, inquit, et quanquam dormiens clare videas, hæc probra quibus tuum animum pungo et quasi stimulis lacesso. Credebant veteres philosophi, in primis Pythagorei, divinationem esse in somniis, vigilantibus autem nihil rerum futurarum portendi. Unde Cic. de Div. 1. 39. *Cur autem deus dormientes nos moneat, vigilantes negligat?* Verte: *In somno enim animus clare videt; interdiu autem* (i.e. cum vigilant) *provideri non potest quid sit hominibus destinatum.* Possis ἀπροσκόπος active accipere cum Scholiasta, hoc sensu: *interdiu autem ea est hominum conditio ut nihil providere possint.* Ornat atque amplificat sententiam additus v. 105. βροτῶν autem minime ad Furias refertur, sed latius patet, et admodum generaliter accipiendum est. Hæret Linwood in his, quia ὅρα ad præsens tantum vulnus spectat, et nihil de futuris rebus dicitur. Imo ὅρα quum dixisset, qua ratione eo verbo de mentis oculo uti potuerit demonstrandum erat. Confer autem Cho. 839.

107. ἀοίνους. Vide Œd. Col. 100. 481. et Schol. ibid.

109. ὥραν, insolentior accusativus. Vide Elmsl. ad Bacch. 722. Dem. p. 1257. Arist. Ach. 23.— νυκτὶ σεμνὰ divisim quidam libri; sed sic ὥρᾳ potius dicendum fuit.

112. καὶ ταῦτα male explicat Donaldson, *New Cratylus*, p. 264. per καίτοι. Sensus potius est: idque fecit, cum jam mediis cassibus esset inclusus, et tantum non captus; quo facto vobis graviter illusit. καὶ ταῦτα πηδήματα ὥρουσεν intelligit Linwood; ut Ag. 799. Cf. Hippol. 830. Infrequentius usur-

ὥρουσεν, ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα.
ἀκούσαθ' ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς πέρι
ψυχῆς· φρονήσατ', ὦ κατὰ χθονὸς θεαί.
ὄναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ.

ΧΟΡΟΣ.

(Μυγμός.)

ΚΛ. μύζοιτ' ἂν, ἀνὴρ δ' οἴχεται φεύγων πρόσω·
φίλοις γάρ εἰσιν, οὐκ ἐμοὶ, προσίκτορες.

ΧΟ. (Μυγμός.)

patur καὶ ταῦτα cum verbo finito. Sed confer Arist. Equit. 472. Vesp. 771. καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. Ceterum plerique libri ἀρκυσμάτων, sed ἄρκυσμα neque alibi occurrit, nec profecto recte formatum videtur ab ἄρκυς. Contra veram formam esse τὰ ἀρκύστατα ex multis locis patet; vide Ag. 1346. et ibi Peile.

113. ἐγκατιλλώψας proprie est: *having made faces at you*, ab ἰλλός. (Antig. 509. Thesm. 846.) Hic valet *vobis graviter derisis*.

114. Respicitur notissima locutio περὶ ψυχῆς ἀγὼν, ὑπὲρ ψυχῆς ἀπολογεῖσθαι. Cf. Phœn. 1330. Orest. 847. Heracl. 984. Hel. 946.

116. Nunc enim, inquit, utpote mortua, εἴδωλον tantum et quasi somnium vos voco. Dormiunt jam Eumenides; dormientibus solummodo apparere possunt somnia. Clytæmnestra igitur dicere vult, se non jam veram esse personam, sed imaginem sive umbram, qualis somniantibus adesse solet. Spectant hæc ad vv. 103—5. et totius sermonis tenor est, moneri secundum quietem Eumenidas, ab ea quæ ut somnium sopitis earum mentibus illabitur, vigilantibus autem non eodem modo potuit adesse, εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. Hinc recte additur φρονήσατε, Angl. *be conscious;* sum enim, inquit, somnium quæ nunc vos alloquor.

118. Vulgo οὐκ ἐμοῖς. οὐκ ἐμοὶ Herm. Linwood. Sententiam explicavit Müllerus, *Dissert.* p. 159. *Sunt enim dii* (Apollo sc.) *qui cognatis, non mihi, patrocinentur*, h.e. qui Orestem ut προστρόπαιον tueantur. Vide ad Suppl. 1. in v. Ζεὺς ἀφίκτωρ. Pluralis numerus, ut sæpe, usurpatur cum aliquid innuitur tantum, non diserte exprimitur. Vide ad Cho. 35.

ΚΛ. ἄγαν ὑπνώσσεις, κοὐ κατοικτίζεις πάθος.
φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται.
ΧΟ. (Ὠγμός.)
ΚΛ. ὤζεις; ὑπνώσσεις; οὐκ ἀναστήσει τάχος;
τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά;
ΧΟ. (Ὠγμός.)
ΚΛ. ὕπνος πόνος τε, κύριοι ξυνωμόται,
δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος.
ΧΟ. (Μυγμὸς διπλοῦς, ὀξύς.)
λάβε, λάβε, λάβε, λάβε, φράζου.
ΚΛ. ὄναρ διώκεις θῆρα, κλαγγαίνεις δ' ἅπερ
κύων μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνου.
τί δρᾷς; ἀνίστω, μή σε νικάτω πόνος,
μηδ' ἀγνοήσῃς πῆμα μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ.
ἄλγησον ἧπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσιν·
τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίγνεται.
σὺ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ,
ἀτμῷ κατισχναίνουσα, νηδύος πυρὶ,
ἔπου, μάραινε δευτέροις διώγμασιν.

125. *φράζου*, Angl. *mark!* Hunc versum puta terribili et acuto clamore enuntiatum, qui totum theatrum pavore perculerit.

126. *ὄναρ, in somniis.* Notum Atticorum idioma. Photius: *κατ' ὄναρ οὐ χρὴ λέγειν· βάρβαρον γὰρ παντελῶς· ἀλλ' ὄναρ.* Cf. Vesp. 1218. Iph. Taur. 505. Ag. 82. Plat. Resp. II. ad fin. Apol. p. 40. D.— *κλαγγάνεις* Linwood, jubente Dind. ut in Soph. Frag. 782. ubi tamen metrum admittit alteram formam *κλαγγαίνει*. Confer *ὀλισθαίνω* et *ὀλισθάνω*. *κλαγγὴ* proprie dicitur de canum latratu, ut Arrian. de Venat. III. init. Confer autem Lucretium, IV. 988.

131. *Ea enim* (sc. convicia) *sapientibus sunt quasi stimuli.* Cf. inf. v. 153.

132. Libri *οὐδ'*, i.e. O pro C.— *τῷ*, pro *τούτῳ*, ut Ag. 7. inf. 166. sup. 2.

ΧΟΡΑΓΟΣ.

ἔγειρ', ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ.
εὕδεις; ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον,
ἰδώμεθ' εἴτι τοῦδε φροιμίου ματᾷ.
ΧΟ. ἰού, ἰού, πόπαξ. ἐπάθομεν, φίλαι· στρ. ά.
ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάταν ἐγώ.
ἐπάθομεν πάθος δυσαχὲς, ὦ πόποι,
ἄφερτον κακόν.
ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν, οἴχεται δ' ὁ θήρ.
ὕπνῳ κρατηθεῖσ' ἄγραν ὤλεσα.
ἰὼ, παῖ Διὸς, ἐπίκλοπος πέλει. ἀντ. ά.
νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω,
τὸν ἱκέταν σέβων, ἄθεον ἄνδρα καὶ
τοκεῦσιν πικρόν.
τὸν μητραλοίαν δ' ἐξέκλεψας ὢν θεός.
τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν;
ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολὸν στρ. β'.
ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου

135. ἔγειρε. "Una Furiarum expergefacta eam quæ proxime accubuerat excitat, et sic deinceps. ἐγὼ δέ σέ dictum est pro ὡς ἐγὼ σὲ ἤγειρα." SCHUTZ. Exempla quædam hujus usus vide ad Suppl. 734.

137. τοῦδε φροιμίου de somnio quod quasi præluserat intelligit Schützius. Mihi ad sequentem cantilenam referendum potius videtur: *Videamus an nihil valeat quod in fugitivum decantaturæ sumus*, i. e. an revera sit δέσμιον φρενῶν inf. v. 319. Singuli autem versus a singulis Furiis enuntiantur. Metrum maximam partem dochmiacum est, interpositis subinde senariis.

149. τί τῶνδε; sc. cum impium supplicem tueris, aut cum matricidam nobis eripis. Sic sæpius apud Æschylum τί τῶνδε de duabus partibus dictum est, ut Cho. 832. 330. Ag. 204.

151. Metrum ut inf. v. 758.—

καλοῦσα, καὶ τέλειον ὕψιστον Δία.
ἔπειτα μάντις εἰς θρόνους καθιζάνω.
καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ
ἄριστα δοῖεν· κεἰ παρ' Ἑλλήνων τινὲς,
ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται·
μαντεύομαι γὰρ, ὡς ἂν ἡγῆται θεός.—
ἦ δεινὰ λέξαι δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν
πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου,
ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν·
τρέχω δὲ χερσὶν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν·
δείσασα γὰρ γραῦς, οὐδέν· ἀντίπαις μὲν οὖν.
ἐγὼ μὲν ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν·
ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ

ρύκιαι Νύμφαι Πλειστοῖο θύγατρες. Vulgo Πλείστου, quod correxerunt critici ex Etymol. M. p. 676. 5. Ceterum et Neptunus et Jupiter colebantur Delphis. Vide Müller, Dissert. p. 88. et Wieseler ap. Linwood.—τέλειον, Ag. 946. Müller, ib. p. 220.

31. πάρα pro πάρεισι recte dici potest: cf. Med. 444. Acharn. 862. 1091. Sed brevius dictum volunt pro εἰ παρ' Ἑλλήνων πάρεισί τινες. Equidem non ausim dijudicare.—πάλῳ λαχόντες, *ordine qui sortito iis obtigit*, Schützius; quem vide hunc morem docte exponentem. Hinc fortasse dicitur Apollo κληροῦν ὀμφὰν Eur. Ion. 908. Scilicet statis tantum temporibus oraculum consulere licebat: cf. ibid. v. 419. —Post v. 33. aliquantisper siletur. Mox pavida ex adyto, quod vixdum intraverat, se præcipitat Pythia.

36. σωκεῖν (i. e. ἰσχύειν) Soph. El. 119. ἀκταίνειν, γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, Timæus in Lexico, ubi vide omnino Ruhnken. Hom. Od. XXIII. 3. πόδες ὑπερακταίνοντο. Vide *New Cratylus*, p. 540.

37. Significat se manibus prehendere quicquid obvium fiat, quum non possit solis se pedibus librare ac stabilire.

38. ἀντίπαις μὲν οὖν, *imo nihilo fortior quam puellula*. De certa ætate intelligit Eustathius apud Blomf. in ed. Linwood.—πολυστεφῆ, Hom. Hymn. Apoll. 396. Lucret. I. 740. Arist. Plut. 39. Eur. Ion. 224.

40. ὀμφαλῷ. τὸν ὑπὸ Δελφοῖς καλούμενον ὀμφαλὸν, λίθον πεποι-

ἕδραν ἔχοντα, προστρόπαιον, αἵματι
στάζοντα χεῖρας, καὶ νεοσπαδὲς ξίφος
ἔχοντ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον,
λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον,
ἀργῆτι μαλλῷ· τῆδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ.
πρόσθεν δὲ τάνδρὸς τοῦδε θαυμαστὸς λόχος
εὕδει γυναικῶν ἐν θρόνοισιν ἥμενος.
οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω·
οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις·
εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας
δεῖπνον φερούσας· ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν
αὗται, μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι·
ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν·

μένον λευκοῦ. Pausan. 10. 16. 3. citante Schützio. Particulæ μὲν respondet δὲ v. 46.

44. Hesychius: μεγίστην· μεγάλην. In proximo versu legendum fortasse τῆνδε γὰρ τρανῶς ὁρῶ, sc. τὴν ἐλαίαν, vel τόνδε. Vidit Linwood hæc verba apologiam continere quod tam accurate descripserit magnitudinem vittæ; quare Hesychii glossa hic non magnopere indigemus.

49. *Nec tamen Gorgonum formis eas assimilaverim.* Vide Müller, Dissert. p. 216. qui monet ex antiquissimis Atheniensium operibus fuisse rudes Gorgonum effigies, (τύπους.)—γεγραμμένας, sc. τὰς Ἁρπυίας, quod certe non necessarium erat addere, quia mentio rei notissimæ de Phinei cœna satis erat auditoribus picturam aliquam Harpyiarum, id temporis celeberrimam, non ignorantibus. Vide Apollon. Rhod. II. 178. seq. Assentiri nequeo viro doctissimo Gulielmo Linwood, qui in editione sua lacunæ notam hoc loco exprimendam curavit.

52. χρῶτα κελαιναὶ dicuntur Furiæ Eur. El. 1345. Cf. Orest. 321. Ag. 448.

53. πλατοῖσι, quibus nemo appropinquare possit. Vulgo πλαστοῖσι, quod dubitanter mutavi ex sententia Elmsl. ad Med. 149. jubentibus Dind. et Linwood. πρόσπλαστοι pro πρυσπέλαστοι legitur Prom. 735. si vera lectio. Contra πλᾶτις, *uxor*, Arist. Ach. 132. Alii intelligunt *fictis*, minus recte. Cf. inf. 132—3. *Theatre of the Greeks*, p. 69. ed. 4.

παίδων κακοῦται χλοῦνις, ἠδ' ἀκρωνία,
λευσμός τε, καὶ μύζουσιν οἰκτισμὸν πολὺν
ὑπὸ ῥάχιν παγέντες. ἆρ' ἀκούετε,
οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς
στέργηθρ' ἔχουσαι; πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος
μορφῆς. λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου
οἰκεῖν τοιαύτας εἰκὸς, οὐ χρηστηρίοις
ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι μύσος.
χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι·
ποίμνης τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν.

ΧΟ. ἄναξ Ἄπολλον, ἀντάκουσον ἐν μέρει.
αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει,
ἀλλ' εἷς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος.

latio membrorum. Excidisse aliquid arbitratur Dindorfius. Equidem hos versus sicco pede prætereo.

180. Libri λευσμὸν, quod cum μύζουσιν conjungit Jelf, Gr. Gr. § 566. 1. ut sit λευσμόν τε μύζουσιν οἱ λευόμενοι, καὶ οἰκτισμὸν οἱ παγέντες. Quod tamen nimis durum videtur. Inter λευσμοὶ et λευσμὸς difficile est dijudicare.—μύζουσιν (i. e. καὶ οὗ μ.) *moan*, unde μυγμὸς sup. 117. Cf. Rhes. 789. Est proprie compressis labris gravem sonum edere. Rhes. 514. ἀμπείρας ῥάχιν.

183. οἵας ἑορτῆς στέργηθρα ἔχουσαι θεοῖς ἀπόπτυστοί ἐστε. Verba sic jungenda. Linwood. στέργηθρον, Angl. *fondness*, Cho. 233. Prom. 500. Sequentia vertit Schützius: "*Eo quoque ducit universa species oris vestri corporisque conformatio.*" Similiter (inquit V. D.) Vulcanus τῷ Κράτει fœdam μορφὴν exprobrat Prom. 78.

186. πλουσίοισι Dind. Pauw. Linwood: et certe cuivis displiceat epithetum πλησίοισι, neque enim Scholefieldiana "hypallage pro πλησίας" adeo facilis videtur. Sed fortasse omnino non jungendum est cum χρηστηρίοις. τρίβεσθαι ἐν χρηστ. pro ἐντρίβεσθαι accipit Schützius et Schol. προστρίβεσθαι. Non decet, inquit, ἐν τοῖσδε χρηστηρίοις τρίβεσθαι μύσος πλησίοισι, immorari et versari piaculum vicino populo.

191. εἷς pro vulg. εἰς ipse conjeceram, et nunc recipio quoniam id probavit Linwood ex Canteri conjectura.

ΑΠ. πῶς δή; τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου.
ΧΟ. ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν.
ΑΠ. ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. τί μήν;
ΧΟ. κἄπειθ' ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου.
ΑΠ. καὶ προστραπέσθαι τούσδ' ἐπέστελλον δόμους.
ΧΟ. καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς;
ΑΠ. οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν.
ΧΟ. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον.
ΑΠ. τίς ἥδε τιμή; κόμπασον γέρας καλόν.
ΧΟ. τοὺς μητραλοίας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.
ΑΠ. τί γάρ; γυναικὸς ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ;
ΧΟ. οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος.
ΑΠ. ἦ κάρτ' ἄτιμα καὶ παρ' οὐδὲν εἰργάσω
Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα·
Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ,
ὅθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φίλτατα.
εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορσίμη

194. πρᾶξαι liber Bigotianus, quod vide ne verum sit. τί μήν; *quidni?*—Ad ὑπέστης δέκτωρ supplendum εἶναι.

200. γέρας καλόν quibusdam ironice accipiendum videtur. Dicit potius Apollo: Quis hic vester honor? honestum ministerium jacta, non autem τὸ ἐλαύνειν μητραλοίας, turpe et ignobile dearum munus.

203. *Ea non esset cædes sanguine cognati,* sed tantum alienigenæ. Sic Admetus Alcest. 532. uxorem ὀθνεῖον, οὐ συγγενῆ γεγῶσαν, vocat. αὐθέντης, αὐτοσφαγής, αὐτόφονος, interdum dici de cæsis propinquis notum est. Vide ad Suppl. 63. inf. 575.

204. Libri ἠρκέσω, quod nihili est. ἤρκεσεν Scholef. sed ἤρκεσ' ὡς in Appendice et novissima hujus fabulæ editione, quod minime probandum puto. ᾐδέσω Well. Linwood. Felicius, opinor, conjecit J. Wordsworthius εἰργάσω, *fecisti.*

205. καὶ Διὸς, sc. τελείου. Schol. ad Arist. Thesm. 973. Ἥρα τελεία, καὶ Ζεὺς τέλειος, ἐτιμῶντο ἐν τοῖς γάμοις, ὡς πρυτάνεις ὄντες τῶν γάμων. τέλος δὲ ὁ γάμος. Confer etiam Schol. ad Pind. Nem. x. 31. Polluc. III. 38. inf. 799.

ὅρκου 'στὶ μεῖζον τῇ δίκῃ φρουρουμένη.
εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς,
τὸ μὴ γενέσθαι μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ,
οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν.
τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην,
τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν.
δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά.

ΧΟ. τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω ποτέ.

ΑΠ. σὺ δ' οὖν δίωκε, καὶ πόνον πλέον τίθου.

ΧΟ. τιμὰς σὺ μὴ ξύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ.

ΑΠ. οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν.

ΧΟ. μέγας γὰρ ἔμπας πὰρ Διὸς θρόνοις λέγει·

209. Vulgo ὅρκους τι. ὅρκου 'στὶ Porsonus. φρουρουμένῃ Ald. quod prætulit Linwood. Horum versuum sententia perobscura est, nec uno modo intellexerunt interpretes. Equidem dedi μεῖζον pro vulg. μείζων, ut sensus sit φρουρουμένη ἐστὶ τῇ δίκῃ μεῖζον ὅρκου, i.e. ulterius quam mera verba valent connubii jura tuetur Justitia: ἡ Δίκη φρουρεῖ εὐνὴν ἰσχυρότερον ἢ ὅρκος. Sed tamen dativus φρουρουμένῃ non male se habet, si construas γυναικὶ τῇ ὑπὸ δίκης φρουρουμένῃ, i.e. δικαίᾳ. Sed quid est εὐνὴ μείζων ἐστὶν ὅρκου? τῇ δίκῃ ut inf. v. 417.

210. Si igitur mitis es, nec irasceris ei quæ junctum sibi matrimonio occidit, injuria nunc persequeris Orestem; hoc enim (sc. illius facinus) video te ægre ferentem, illud (sc. interfectum ab uxore maritum) manifesto remissius curantem. ἐνθυμουμένην valet ἐνθύμιον ποιουμένην.—ἡσυχαίτερα Linwood, probabiliter.

211. Vide de hoc versu ad Suppl. 521. ubi ostendere conatus sum infinitivum ἐποπτεύειν pendere a γενέσθαι, ut Ajac. 378. Act. Apost. IV. 5. Verte, *ita ut non accidat ne ut respicias quidem interfectorem infenso animo.* μηδ' ἔπεσθαι Linwood, quod vix crediderim in μὴ γενέσθαι mutaturos fuisse librarios. —τὸ μὴ, i.e. ὥστε μὴ, ex usu frequentissimo.

216. Libri omnes λείπω. Longe usitatior est structura quam corrigendo dedit Porsonus. Sed vide Matth. § 517.

217. πλέον, ulterius, magis quam ante, τίθου πόνον. πλέω Linwood; et sane confusa videntur πλέον et πλέω Ag. 1270. Ironice dictum monuit Linwood.

220. ἔμπας, *omnino*, Cho. 678. Angl. *any how*, i.e. vel sine iis.

ἐγὼ δ', ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον, δίκας
μέτειμι τόνδε φῶτα κἀκκυνηγετῶ.
ΑΠ. ἐγὼ δ' ἀρήξω, τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι·
δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει
τοῦ προστροπαίου μῆνις, εἰ προδῶ σφ' ἑκών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄνασσ' Ἀθάνα, Λοξίου κελεύσμασιν
ἥκω, δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα,
οὐ προστρόπαιον, οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα,
ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη, προστετριμμένον τε πρὸς

222. Vulgatum κακκυνηγέτις cum Herm. mutavi in κἀκκυνηγετῶ, quia talis contractionis apud tragicos nullum exstat exemplum, et per metrum licebat poetæ plene scribere κατακυνηγέτις. Error ortus videtur ea ætate cum majusculis literis utebantur librarii, sed minuscula ω; quod etiam in marmoribus memini vidisse. Eadem igitur scriptura et κακκυνηγέτις et κἀκκυνηγετῶ repræsentabat, nam (ω) et IC simillime exarantur. Sensus est: et pœnas sumere pergam (vide Elmsl. ad Heracl. 852), et nunc vestigiis ejus insequor. Ion. 1422. ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος; Vulgatum servavit Linwood.

226. Transfertur scena Athenas.

228. προστρόπαιος is habebatur, qui perpetrata cæde ad hominis expiatoris opem (Müller, Dissert. p. 139.) supplex confugerat: tamdiu enim erat impurus et cæde pollutus; sed postquam purgatus est, tum non amplius opus erat ad aras confugere. Hinc patet causa cur verba προστρόπαιος, ἱκέτης, προσίκτωρ, vv. 419. 423. 452. significent *sontem supplicem*. Hesychius: προστρόπαιος· φόνιος· μιαρός· αἵματι μεμιασμένος, καὶ πρός τινα τραπόμενος δεήσει καθάρσεως. Sic Eur. Herc. Fur. 1259. προστρόπαιος ὢν valet *nondum expiatus*, ut sup. v. 168. Neminem hodie morabitur subjunctivus post εἰ. Cf. Pers. 787. Suppl. 86. Equit. 698. Jelf, Gr. Gr. § 854. 1. Qui προδῶ hic obelo notavit Scholefieldius, eodem modo improbare debuit ἥτις νοσφίσῃ v. 202; nam prorsus eadem structura est.

229. προστετριμμένον, *attritum*, et obtusam aciem habentem, ἀμβλὺν, *ad alias domos et vias hominum*; sc. passim vagabundus. Metaphora est ab acuta ferri cuspide, quæ retunditur atterendo. Confer θηγάνειν πρὸς θηγάναις Ag. 1514.

ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτῶν·
ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν,
σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους,
πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά.
αὐτοῦ φυλάσσων ἀναμένω τέλος δίκης.

ΧΟ. εἶεν· τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ·
ἔπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς.
τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν,
πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν.
πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ
σπλάγχνον· χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος,
ὑπέρ τε πόντον ἀπτέροις πωτήμασιν
ἦλθον διώκουσ', οὐδὲν ὑστέρα νεώς.
καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπτακών.

Prorsus eadem imago est Theb. 712. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. Miror hunc locum tot doctis viris corruptum videri: miror etiam doctissimum auctorem Novi Cratyli, p. 296. voluisse προστετραμμένον, (quod postularet πρὸς οἴκους, non πρὸς οἴκοις,) et ἀμβλὺν interpretatum esse de evanescente colore sanguinis. Præterea οὐ προστρόπαιον ἀλλὰ προστετραμμένον mihi quidem plane absurdum videtur. Equidem nihil video in hoc versu quod jure offendat. Præpositionem similiter collocatam indicavit Dind. Œd. Col. 495.

231. ὅμοια, *perinde*, "Æque ac si nullis expiationibus interfuerim." Scholef. Si voluisset *tamen*, certe scripsisset ὅμως δὲ, nam non optime abest copula.—πρόσειμι non est ab εἶμι, *ibo*, sed ab εἰμὶ, *sum*. Eur. Bacch. 5. πάρειμι Δίρκης νάματ', Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ. δόμους πάρειμι Hippol. 805. *Accedam* Linwood in Lexico, minus recte, ut opinor, siquidem jam accesserat, v. 226.

234. μένω φυλάσσων fere pro φυλάσσω, ut ἦλθε φέρων et similia. φυλακὰς ἔχων ἔμιμνον Androm. 961.

236. μηνυτὴρ ἄφθεγκτος est cruoris odor, (cf. v. 244,) nam revera non potuit Orestes αἵματος σταλαγμοὺς spargere inter fugiendum. —ἐκμαστεύομεν Dind. Linwood, probabiliter quidem, sed certe non necessario. Cf. Ag. 1068. μαστήριος Suppl. 897. In Eur. Hel. 597. metrum requirit μαστεύων.

243. καταπτακών, aoristi participium a καταπτήσσω. Alii κατα-

ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ.

ὅρα, ὅρα μάλ' αὖ, πάντα λεῦσσε μὴ
λάθῃ φύγδα βὰς ματροφόνος ἀτίτας.
ὅδ' αὖτέ γ' ἀλκὰν ἔχων
περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου,
ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν.
τὸ δ' οὐ πάρεστιν· αἷμα ματρῷον χαμαὶ
δυσαγκόμιστον, παπαῖ.

πτακώς. Hesych. καταπλακών· καταπλήξας· quod corrigendum esse καταπτακών· καταπτήξας· perspexit Linwood.—προσγελᾷ, Angl. *greets me*, fere ut σαίνειν dicitur de aliqua re quæ furtim sensibus illabitur, ut Antig. 1214. Rhes. 55. Monk ad Hippol. 866.

245. Vulgo λεύσσετον πάντα. Videtur Scholiastes propterea monuisse verba ὅρα ὅρα ad unam tantum personam referenda esse, ne quis ob dualem λεύσσετον ad duas Furias dicta putaret. Sed et mire hic duali numero uteretur Æschylus, et veterem scripturam aliam fuisse quam λεύσσετον patet e libro Mediceo, ubi λεῦσσε...τὸν cum rasura, et λεῦσσετον Flor. pravo accentu. Quid igitur est istud τόν? Nempe articulus inepte intrusus ab indocto homine qui non vidit πάντα pro πάντη positum esse. Eo igitur ejecto transposui ob metrum πάντα λεῦσσε. Nam singularis imperativi λεῦσσε unice congruit cum ὅρα. Comparat Elmsleius Œd. Col. 117—122.

246. Libri ὁ ματροφόνος, ex eodem quem modo notavimus errore. Schol. ἀτίτας· ἀτιμώρητος. Equidem cum Klaus. ad Ag. 72. ἀτίτης passivo sensu vix recte dici posse puto, et accusativum esse ἀτίτας ab ἄτιτος potius statuerim. Et huc ducit lectio codd. Flor. et Farn. ἀτίμας. τίτης, *ultor*, Cho. 59.

247. Vulgo ὅδ' αὖτε γοῦν. Particulam γοῦν hoc loco plane ineptam esse vidit Linwood. Equidem correxeram ad Suppl. 19. ὁ δ' αὖτε νῦν, sed rectius fortasse Linwood ὅδ' (malim ὁ δ') αὖτέ γ' ἀλκὰν ἔχων, ut metrum idem sit quod v. 252.

249. Paullo numerosius esset πλεκείς, sed longa syllaba (cf. vv. 158. 802.) satis recte se habet. ἀλκὰν, *auxilium*, Suppl. 711. 811.

250. ὑπόδικος γενέσθαι χερῶν est γενέσθαι ὑπὸ δίκης χερῶν, ut dicitur ἐν χερῶν δίκῃ, *in potestate alicujus*, Bacch. 738. ἐν χερῶν νόμῳ Herod. VIII. 89.—θέλει, sc. hac tutela usus, sed non aliter. Locum sic vertere rim: *but he, no longer as before,* (αὖτε) *now that he has got protection*

τὸ διερὸν πέδοι χύμενον οἴχεται.
ἀλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν
ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον· ἀπὸ δὲ σοῦ
βοσκὰν φεροίμαν πώματος δυσπότου·
καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνασ' ἀπάξομαι κάτω,
ἄποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνας δύας.
ὄψει δὲ κεἴ τις ἄλλον ἤλιτεν βροτῶν,
ἢ θεὸν ἢ ξένον [τιν' ἀσεβῶν] ἢ τοκέας φίλους,
ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια.
μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν
ἔνερθε χθονὸς,
δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί.

by clasping the statue of the goddess divine, is willing to place himself in our power. Quod dedit Linwood, χρεῶν, fateor me vix intelligere: Scholefieldii autem interpretationem, "*reus manuum*, s. cædis esse," probabunt paucissimi.

253. τὸ διερὸν, Angl. *life-blood.* Hesych. διερόν· ὑγρόν· χλωρόν. Confer Od. IX. 43. — χύμενον pro κεχυμένον Pors. πέδοι pro πέδῳ vel πέδον Dind. Linwood.

256. φεροίμαν vereor ne corruptum sit. Metro satisfaceret φέρειν, eadem structura qua ῥοφεῖν. —φέροιμ' ἄν conjecit J. Wordsworthius. Metrum nunc est dochmiaco-creticum.—ἰσχνάνασ', sc. exsucto sanguine.

258. Libri ἀντιποίνους τίνῃς, τείνῃς, vel τείνεις. ἀντιφοίνους Farn. unde ἀντιφόνους τίνεις conjicere posses, nisi similiter compositum esset ματροφόνος. ἀντίποιν' ὡς τίνῃς Linwood. Equidem propter metrum dedi ἄποιν' ὡς τίνῃς, nam frequens est ejusmodi corruptela, et v. ἄποινα sæpius utitur Æschylus. "ματροφόνας est genitivus singularis, de qua forma dixit Pors. Præf. ad Hec. p. ix. et ad Med. 822." Linwood. Mihi quidem non liquet neutiquam dici posse τίνειν μητροφόνας δύας, *pœnas pendere occisæ matris*, quod negat vir doctus. Cf. Ag. 686.

259. Cf. Arist. Ran. 147. Virg. Æn. VI. 608. Plat. Phæd. § 144. Spuria esse verba τιν' ἀσεβῶν vix dubium videtur, cum metrum plane turbant. ἄλλος pro ἄλλον plerique recentiorum; sed ἁλιτεῖν τινα dicitur ut εὐσεβεῖν τινα Ag. 329. (Jelf, § 565.) et sensus eodem fere redit. ἁμαρτάνειν θεούς Xen. Hell. I. 7. 19. ἀσεβῶν ob v. θεὸν invectum puto.

263. εὔθυνος, δικαστής, Schol.—δελτογράφῳ, *recording*, Prom. 808.

ΟΡ. ἐγὼ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς, ἐπίσταμαι
πολλοὺς καθαρμοὺς, καὶ λέγειν ὅπου δίκη,
σιγᾷν θ' ὁμοίως· ἐν δὲ τῷδε πράγματι
φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου·
βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερὸς,
μητροκτόνον μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει·
ποταίνιον γὰρ ὄν, πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ
Φοίβου καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις.
πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος,
ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ.
χρόνος καθαίρει πάντα γηράσκων ὁμοῦ.
καὶ νῦν ἀφ' ἁγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ
χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν, ἐμοὶ
μολεῖν ἀρωγόν· κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς
αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεών,
πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον.
ἀλλ' εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικῆς,
Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου,

270. αἷμα χερὸς, ut αἷμα χεροῖν Cho. 1044. Soph. El. 1394. *Sanguis quo manus infecta erat sopitus est et evanescit.* Miror Linwood admisisse Jacobsii conjecturam χρέος. Possis jungere μαραίνεται χερὸς ut διώκεσθαι πόλεως Cho. 281.

273. Junge πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ ἠλάθη, et vide Cho. 1048.

274. Longum esset narrare quot homines post factam expiationem accesserim ; qui quum nihil damni ex meo commercio (ἀβλαβεῖ ξυν.) perceperint, facile intelligitur me non amplius esse impurum. Cf. inf. v. 452.

283. Τρίτων, unde dicta Pallas Τριτογένεια, fluvius et lacus Libyæ ubi nata est dea. Herod. IV. 180. Pind. Pyth. IV. 36.—ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα, rectum sive vestibus coopertum, i.e. sive stet sive sedeat. Imago fortasse ex deæ statua sumpta. Sedenti scilicet defluit vestis et pæne celat pedem ; qui stanti vel ambulanti totus apparere solet. Vide Wordsworth, *Athens and Attica*, p. 126. Müller, p. 103.—Λιβυστικῆς pro Λιβυστικοῖς Auratus, recte, ut puto : et quo facilior

τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα
φίλοις ἀρήγουσ', εἴτε Φλεγραίαν πλάκα,
θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ, ἐπισκοπεῖ,
ἔλθοι,—κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεὸς,—
ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λυτήριος.

ΧΟ. οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος
ῥύσαιτ' ἄν, ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον
ἔρρειν, τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν,
ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων, σκιάν.
οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους,
ἐμοὶ τραφείς τε καὶ καθιερωμένος;
καὶ ζῶν με δαίσεις, οὐδὲ πρὸς βωμῷ σφαγείς·
ὕμνον δ' ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν.

ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν, ἐπεὶ
μοῦσαν στυγερὰν

corruptio, eo probabilior emendatio. Vide inf. ad v. 461.

287. ὢν non est pro οὖσα, sed sensus generalis est: θεὸς καὶ πρόσω ὢν κλύει πρόσωθεν, e longinquo audire solet Cf. inf. v. 375. Eur. Ion. 585. οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων πρόσωθεν ὄντων ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων, i. e. πρόσωθεν φαίνεται πρόσω ὄντων. Nota autem est structura optativi optativum per attractionem quandam excipientis, de quo vide Dobræum, Advss. II. p. 265. Philoct. 325. Ajac. 1222. Nam aliter scripsisset ὅπως γένηται. Vel Anglice: *would she were to come that she might be* —.

291. Soph. Œd. Col. 1217. τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου.—σκιὰν pro σκιὰ Heathius. παρημελημένον, sc. a diis, ut Theb. 699.

294. Aperte hic respicitur ad τοὺς δημοσίους vel φαρμακοὺς, homines sontes qui publice mactabantur ad expiandam civitatem, de quibus vide Arist. Equit. 1135. et quæ ibi notavit Mitchell (v. 1099.) Vide etiam Hesych. et Suidam in v. quorum hic diserte dicit eos fuisse δημοσίᾳ τρεφομένους, quasi ad publica sacrificia saginatos. Hanc τροφὴν memorat etiam Aristophanes loc. cit. εἰ τούσδ' ἐπίτηδες ὥσπερ δημοσίους τρέφεις ἐν τῃ πυκνί.

295. ζῶν. Vide v. 254. Exsucto non fuso sanguine.

ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν,
λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους
ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά·
εὐθυδίκαιοί θ' ἡδόμεθ' εἶναι.
τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ'
οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει,
ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ·
ὅστις δ' ἀλιτρῶν, ὥσπερ ὅδ' ἀνήρ,
χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει,
μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν
παραγιγνόμεναι, πράκτορες αἵματος
αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν.

μᾶτερ ἅ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ στρ. ά.
Νὺξ, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν
ποινὰν, κλῦθ'· ὁ Λατοῦς γὰρ ἵνίς μ' ἄτιμον τίθησιν,
τόνδ' ἀφαιρούμενος

300. *Et describere rationes, secundum quas noster hic cœtus distribuit sortes quæ mortalibus cadere solent.*

302. εὐθυδίκαι libri. Dubitari vix potest quin recte Hermannus reposuerit εὐθυδίκαιοι.—οἰδόμεθ' optimi libri, de qua corruptela vide ad Cho. 554. Verum puto εὐχόμεθ'.

303. Libri προσνέμοντας. τὸν—προνέμοντ' Herm. quod miror nec Scholef. nec Linwood recepisse. Pluralis numerus similiter legitur in omnibus libris Prom. 273. τοὺς κακῶς πράσσοντας, ubi metrum requirit τὸν κακῶς πράσσοντ'. Est autem προνέμειν porrigere et palam ostendere; cui opponitur ἐπικρύπτει, de eo dictum qui fœdas sanguine manus sub veste celare conatur.

306. ἀλιτρῶν libri omnes. ἀλιτῶν Herm. ἀλιτὼν Linwood. Cur vero non potuit esse verbum ἀλιτρέω pro ἀλιτρὸς εἶναι?

312. Metrum hujus versus fortasse choriambicum est ut Suppl. 94, ex choriambo et tribus trochæis. Proximus asynartetus est ex dochmio, creticis, et dipodia trochaica.

313. ποινὰν, *ut essem pœna*; vide ad Ag. 218.—ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν, *mortuis pariter ac vivis.* Cf. sup. 167. inf. 324. 366.

πτῶκα, ματρῷον ἄγνισμα κύριον φόνου.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφορὰ φρενοδαλὴς,
ὕμνος ἐξ Ἐρινύων,
δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.
τοῦτο γὰρ λάχος διανταία ἀντ. ά.
μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν,
θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι,
τοῖς ὁμαρτεῖν, ὅφρ' ἂν
γᾶν ὑπέλθῃ· θανὼν δ' οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφορὰ φρενοδαλὴς,
ὕμνος ἐξ Ἐρινύων,
δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.

γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη· στρ. β'.

315. *ματρῷον* pro *ματρῴου*. Angl. *our own peculiar victim to expiate a mother's murder; κύριον*, cujus jus et possessio ad nos pertinet.

316—7. Metrum pæonicum est, apud tragicos rarissimum. Vide inf. vv. 335—7.—*τῷ τεθυμένῳ* generaliter ad Clytæmnestram referendum esse censet Linwood. Equidem intelligo potius *devoto*, quo sensu dixit Theocritus II. 10. *νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι*, nam de vi incantationis dici sequentia apertum est. Sermo autem de Oreste esse debet.

319. *δέσμιος φρενῶν* quæ mentes hominum devincit et quasi captas tenet.—*αὐονὰ*, cf. *ἰσχνάνασα* v. 257. *μάραινε* v. 134.—*ἀφόρμικτος*, cf. Ag. 962.

320. Hoc enim officium omnia penetrans (Angl. *all-pervading*; cf. Cho. 629.) Fatum nobis adsignavit ut constanter haberemus; nempe quibuscunque mortalium cædes consanguineorum temere et sine causa patratæ acciderint, eos persequi, donec (interfector) sub terram iverit; quo demum quando devenerit, ne tum quidem est plane liber.—*θνατῶν* in v. 322. emendavit Canterus. Libri *θανάτων* contra metrum. Confer Antig. 370. *ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι*.

ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας, οὐδέ τις ἐστὶ
ξυνδαίτωρ μετάκοινος.
† παλλεύκων δὲ πέπλων
ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην·
δωμάτων γὰρ εἰλόμαν
ἀνατροπὰς, ὅταν Ἄρης,
τιθασὸς ὢν, φίλον ἕλῃ·
ἐπὶ τὸν, ὦ, διόμεναι
κρατερὸν ὄντα † περ † ὅμως
μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου.
σπευδομένα δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας, ἀν. β'.

330. *Deorum autem est, ut manus abstineant,* sc. a nostris negotiis. Fortasse γέρας: *et a diis seorsum habere hoc officium.* Cf. v. 200. Et sic Schol. μὴ πλησιάζειν ἡμᾶς τοῖς θεοῖς.

332—3. Vitium aliquod contraxisse hos versus docet metrum antistrophicum. Sententia tamen satis aperta est; nempe nigras vestes habere Erinnyas; cf. μελανείμοσιν v. 353. Legendum fortasse παλλεύκων πέπλων δ' | ἄμμορος ἠδ' ἀπόκληρος ἐτύχθην, et in v. 343. Ζεὺς δ' αἱμοσταγές, uti edidit Linwood, qui etiam ἄπόκληρος probabiliter proponit.

336. τιθασὸς, *cicur,* i.e. domesticus.

338. Libri ὄνθ' ὁμοίως, contra metrum pæonicum, quanquam minus confidenter vulgatum mutaveris, quia mutanda sunt etiam antistrophica. Hermanni emendationem admiserunt Linwood et Dindorfius. ἐπὶ τὸν διόμεναι pro ἐπιδιόμεναι τοῦτον, ut Suppl. 798. μετά με δρόμοισι διόμενοι.

339. Aut hic aut antistrophicus versus affectus est. Difficile esset dicere uter et quomodo corrigi debeat. νέου fortasse monosyllabum est. Sensus: *propter recentem cædem* (νεωστὶ εἰργασμένου Schol.) *eum obscurum reddimus,* sc. ad nihilum redigimus. Confer Ag. 451.

340. Vulgo σπευδόμεναι, quod propter ἐμαῖσι in proximo versu necessario mutandum videtur. Sic ἐπικεκλόμεναι et -μένα confusa sunt in libris Suppl. 40. Monuit autem Linwood post Hermannum, proprie dicendum fuisse σπευδομένα—καταφέρω, sed interposita nova sententia v. 343. ἀνακόλουθον fieri structuram. Verte: *Being desirous to take out of other hands these cares* (sc. τὸ διώκειν etc.), *and to*

θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν, 341
μηδ' εἰς ἄγκρισιν ἐλθεῖν.
Ζεὺς γὰρ αἱματοσταγὲς
ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας
ἃς ἀπηξιώσατο. 345
μάλα γὰρ οὖν ἁλομένα
ἀνέκαθεν βαρυπεσῆ
καταφέρω ποδὸς ἀκμὰν,
σφαλερὰ * * τανυδρόμοις
κῶλα δύσφορον ἅταν. 350

δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναὶ, στρ. γ'.

bring about an exemption on the part of the gods from interfering with prayers offered to me, (vide v. 109.), *and that we should not be brought to Anacrisis*—i.e. ne ut in re dubia et nondum manifesta quæstio primum habeatur, utrum jure reum persequamur. ἐμαῖς λεί-ταις Müller. Vide *Theatre of the Greeks*, p. 135. ed. 4.

343. αἱματοσταγὲς, cf. Cho. 1047. Verte: *for Zeus has deemed this hateful* (cf. v. 73.) *tribe unworthy of intercourse with him.* Cf. v. 389. sup. 70.

346. Vulgo ἀλλομένα, contra metrum. ἁλομένα servat cod. Flor. ἁλωμένα Rob. Vide ad Ag. 1378. Confer autem Pind. Pyth. VIII. 118. Ag. 1146.—ἀνέκαθεν Herm. pro ἄγκαθεν. Jungenda videntur μάλα ἀνέκαθεν.

349. Particulam περ inseruit Linwood, ad metrum pariter et sententiam commodissimam. ταυ-δρόμοις accusativum regere videtur, ex usu tironibus non ignoto. Sed fortasse suppleri potius debuit γὰρ, hoc sensu: καταφέρω ποδὸς ἀκμὰν, δύσφορον ἅταν, (σφαλερὰ γὰρ τ. κῶλα), *nam præ longo cursu,* quo nos effugere conati sunt, *debiles et defatigati sunt eorum pedes,* sc. ut capi possint. Excidit certe syllaba post σφαλερά, qua omissa loci sententia perquam obscura relinquitur.

351. δόξαι τ'. Malim δόξαι δ'. Hominum vero opiniones, quanquam valde superbæ sub cœli luce, tamen sub terra minuuntur et paullatim evanescunt. Hoc est, qui in vita vel maxime superbiunt, mortui fiunt ἀμαυροὶ et ἄϊστοι. (Vide inf. v. 535.) Mea quidem sententia inepta est vulgata lectio κατὰ γᾶν, *super terram.* Certe scripsit κατὰ γᾶς, ut Cho. 369. et ita correxi.—

τακόμεναι κατὰ γᾶς μινύθουσιν ἄτιμοι
ἀμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν,
ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.
πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ· ἀντ. γ'.
τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,
καὶ δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος
αὐδᾶται πολύστονος φάτις.

μένει γάρ· εὐμήχανοι στρ. δ'.
δὲ καὶ τέλειοι, κακῶν
τε μνήμονες Σεμναὶ,
καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς,
ἄτιμ' ἀτίεται διόμεναι
λάχη, θεῶν διχοστατοῦντ',
ἀνηλίῳ λάπᾳ, δυσοδοπαίπαλα

μινύθειν (Angl. *to dwindle*) Ed. Col. 686.

354. ἐπιφόνοις libri. ἐπιφθόνοις ob metrum Hermannus. Non puto temere spernendam esse codicis Bigotiani lectionem, ἐπιφόροις, si fortasse et hic et Cho. 797. pronuntiabatur ἐπιπφόροις.

355. τόδ', ut opinor, est τὸ μινύθειν, κ.τ.λ. v. 352.

356. Tanta caligo super hominem volitat piaculum; i.e. in tantam obscuritatem (τὸ ἀμαυρὸν v. 339.) incidit homo propter contractum sceleris piaculum.

358. αὐδᾶται potest quidem esse mediæ vocis, ut Cho. 144. Philoct. 852, sed rectius fortasse passive accipies, ut ἀχλὺν accusativus sit ex eadem ratione quæ tangitur ad Ag. 218. Sensus est: non modo ob ipsum piaculum caligo obtenditur homini, sed domus etiam tenebris involvitur propter malam famam. Ad verbum: *et in domum spargitur rumor luctuosus, quæ et ipsa sit caligo tenebrosa.*

359. μένει, lege fati fixum et constitutum est. Cf. Ag. 1540.—εὐμήχανοι, intellige εὐμήχανοί εἰσιν αἱ Σεμναί.—μνήμονες, cf. Prom. 524. Dorismi εὐμάχανοι et μνάμονες fortasse restituendi sunt.

363. ἀτίετα Canterus et recentiores: sed vulgatum non adversatur dimetro iambico, et ταυτόλογον videtur ἄτιμ' ἀτίετα.

365. λάμπαι libri. λάπᾳ Wieselerus, Dind. Linwood, quæ rectior

δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.
τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί ἀντ. δ'.
τε καὶ δέδοικεν βροτῶν,
ἐμοῦ κλύων θεσμὸν
τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν
δοθέντα τέλεον; ἐπὶ δέ μοι
γέρας παλαιόν † ἐστιν † οὐδ'
ἀτιμίας κυρῶ, καίπερ ὑπὸ χθόνα
τάξιν ἔχουσα καὶ δυσήλιον κνέφας.

ΑΘΗΝΑ.

πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοὴν
ἀπὸ Σκαμάνδρου, γῆν καταφθατουμένη,
ἣν δῆτ' Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι,
τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα,
ἔνειμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοὶ,
ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις·

forma videtur. Est proprie *pituita*, quo sensu legitur apud Hippocratem; tum *situs*, *squalor*.—δυσοδοπαίπαλα, *salebrosa*. δυσομμάτοις, ut ἀλαοῖς v. 312.

372. Deest in libris ἐστιν, quod supplevit Herm. Mancus erat locus vel scholiastæ temporibus, qui notavit: ἐπὶ δέ μοι· ἔπεστι.

375. Libri τὴν καταφθατουμένην. Hesych. καταφατουμένη (καταφθατ.) κατακτωμένη· κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως. *forestalling foreign usurpation*, Müller. Dissert. p. 123. Significat autem Sigeum, ubi Minervæ templum erat. Doctissime de re historica disputat Stanleius, cujus commentarium consulere debet lector. Achæi, inquit Minerva, quum post captam Trojam spolia dividerent, mihi et Atheniensibus meis Sigeum assignaverunt. Erat autem illic templum Minervæ (Herod. v. 95.) et de possessione soli diu cum Atheniensibus certaverant Mitylenæi. Hic igitur ad recuperandum terræ dominium cives suos hortatur Æschylus.

ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα,
πτερῶν ἄτερ ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος,
πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον.
καὶ νῦν δ' ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς,
ταρβῶ μὲν οὐδὲν, θαῦμα δ' ὄμμασιν πάρα,
τίνες ποτ' ἐστέ, (πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω,
βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ,)
ὑμᾶς θ' ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει,
οὔτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμένας,
οὔτ' οὖν βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασιν.
λέγειν δ' ἄμομφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς,
πρόσω δικαίων, ἠδ' ἀποστατεῖ θέμις.
ΧΟ. πεύσει τὰ πάντα ξυντόμως, Διὸς κόρη.
ἡμεῖς γάρ ἐσμεν Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα·
Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα.
ΑΘ. γένος μὲν οἶδα, κληδόνας τ' ἐπωνύμους.
ΧΟ. τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα.

381. διώκουσα, Angl. *plying*, Theb. 366.—κόλπον αἰγίδος, sinum ægidis, quam nunc pectori circumplicatam habebat, nunc fluitantem et laxatam, ῥοιβδοῦσα, strepere et stridere faciens, dum rapido motu per auras vecta est Dea.

384. καὶ νῦν δ'. Vide ad v. 65. καινὴν post alios etiam Scholefieldius in novissima sua editione recepit: ego potius cum Linwood nihil mutandum censeo. καὶ νῦν δὲ est: *et nunc cum venerim, et videam hunc cœtum in terra habitantem.*—Dura est sequentium versuum structura, propter accusativum ὑμᾶς v. 388. Recte, opinor, intelligit Linwood πᾶσι λέγω, τοῖς τε ἄλλοις, ξένῳ τε τῷδε. Ita ὑμᾶς refertur ad ὁμιλίαν: sed particula τε non est fortasse *nempe* (Suppl. 675.), sed tantum orationem annectit præcedentibus.—ὑμᾶς δ', *vos vero*, Linwood, qui aposiopesin indicat in fine v. 390.—ὁρωμέναις libri.—σπαρτῶν, qui procreantur, gignuntur.

391. ἄμομφον ὄντα, si non læsus fueris ab iis; si nihil habeas quod jure reprehendas. ἄμορφον vulgo et Schol.—δικαίων pro τῆς δίκης, ut Ag. 785.

395. ἀραὶ Flor. ἀρὰ ceteri.

ΑΘ. μάθοιμ' ἂν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον.
ΧΟ. βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.
ΑΘ. καὶ τῷ κτανόντι ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς;
ΧΟ. ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται.
ΑΘ. ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιῤῥοιζεῖς φυγάς;
ΧΟ. φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο.
ΑΘ. ἄλλης ἀνάγκης οὔτινος τρέων κότον;
ΧΟ. ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον, ὡς μητροκτονεῖν;
ΑΘ. δυοῖν παρόντοιν, ἥμισυς λόγος πάρα.
ΧΟ. ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἂν, οὐ δοῦναι θέλει.
ΑΘ. κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις.

400. Libri τοῦτο τέρμα τῆς σφαγῆς; quod non adeo plane corruptum puto ut sine hæsitatione recipiam eam conjecturam quæ ceteris placuit editoribus. Quidni enim sententia hæc esse potuit? *et hicce est finis homicidii interfectori, ut domo abigatur? Est vero; et in illum quidem locum, ubi moris est neutiquam gaudere.*

401. Junge τὸ χαίρειν μηδαμοῦ. —νομίζεται, Angl. *is entertained.* Cho. 93.

402. ἐπιῤῥοιζεῖ libri, quod a Stanleio correctum est.

404. *Nulliusne alius necessitatis metuens vindictam?* sc. id etiam fecit, quum non esset alia necessitas, cui parendum fuit? ἄλλης ἀνάγκης (sc. οὔσης) ἢ τίνος τρέων κότον; Linwood.—κέντρον, stimulus quo ad tantum facinus incitetur aliquis.

407. θέλοι Linwood, male, ut mihi quidem videtur; nam ut recte dicatur οὐ δέξαιτ' ἄν, οὐ δοίη, non item bene se habet οὐ δέξαιτ' ἄν, οὐ θέλοι δοῦναι, siquidem id ipsum, δοῦναι θέλει, pro δοίη ἄν positum est. Proprie autem ὅρκος est id, per quod jusjurandum fit; unde δέχεσθαι ὅρκον est accipere aliquid, per quod jurare velis; fere ut nos dicimus *to take an oath.* Contra δοῦναι ὅρκον, Angl. *to tender an oath,* valet jusjurandum ab aliquo exigere. Hinc ταμεῖν ὅρκια (unde Latini *fœdus ferire,* nos minus accurate *to strike a bargain,*) est proprie *victimam ferire,* per quam quis juraverit. Vide Müller. Dissert. p. 177. Arnold ad Thuc. v. 77. Arist. Ran. 589. Ceterum huc pertinebat in judiciis διωμοσία, sive utriusque partis juramentum, sine qua ex lege disceptari non potuit. Citat Stanleius Lysiam, p. 352. ὁ μὲν γὰρ διώκων ὡς ἔκτεινε διόμνυται, ὁ δὲ φεύγων, ὡς οὐκ ἔκτεινε.

ΧΟ. πῶς δή; δίδαξον· τῶν σοφῶν γὰρ οὖν πέλει.
ΑΘ. ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾷν λέγω.
ΧΟ. ἀλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην.
ΑΘ. ἦ κἀπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος;
ΧΟ. πῶς δ' οὔ; σέβουσαί γ' ἀξίαν κἀπ' ἀξίων.
ΑΘ. τί πρὸς τάδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις;
λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς
τὰς σὰς, ἔπειτα τόνδ' ἀμυνάθου ψόγον·
εἴπερ πεποιθὼς τῇ δίκῃ, βρέτας τόδε
ἧσαι φυλάσσων ἑστίας ἀμῆς πέλας,
σεμνὸς προσίκτωρ, ἐν τρόποις Ἰξίονος.
τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι.

409. Vulgo τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένει, quod non puto significare posse *neque enim indiges sapientia*, quare cum tribus codd. scripsi πέλει, quod reponendum monuit Linwood, quanquam ipse non ausus est vulgatum sollicitare. οὖν hic ut Ag. 507.

410. Malam causam non ideo vincere dico, quia juraverit actor, se jure litem intendisse. Fortasse voluit: διὰ τὸ διομόσαι ἢ μὴ διομόσαι.

411. ἐξελέγχειν proprie, ut hoc loco, significat *testes examinare*, unde et *refutare* et *probare* valet, sc. veritatem rei assequi interrogando.—εὐθεῖαν δίκην, εὐθυδικίαν, ubi nec παραγραφὴ nec ὑπωμοσία, nec tale aliquod impedimentum judicio interponitur. Vide Müller, p. 179.

412. ἦ καὶ ἐμοὶ ἐπιτρέποιτ' ἄν;

413. Vulgo ἀξίαν τ' ἐπαξίων. Varie corrigunt ἄξι' ἀντ' ἐπαξίων, ἀξίαν σ' ἐπ' ἀξίων, (sc. *in re digna*) ἀξίαν ἐπαξίων, *digna cui digna obtingant*. Equidem lubenter sequor scholiastam, qui diserte explicat ἀπ' ἀξίων οὖσαν γονέων. Nam facillime κἀπαξίων in καὶ ἐπαξίων, et deinde in τε ἐπαξίων mutari potuit: et hanc esse veram rationem corruptelæ mihi persuasum est. κἀπ' ἀξίων (i.e. καὶ ἀπ' ἀξίων) legendum vidit Pearsonus. Fortasse ulterius corrigendum πῶς δ' οὐ σέβοιμέν γ' ἀξίαν κἀπ' ἀξίων; nam σέβομαι et σέβοιμεν in bonis libris invenitur. Hoc monuerim, ἐπ' ἀξίων non videri ex Tragico idiomate dictum.

419. Nomen Ἰξίων ab ἱκέτης, ἵκτωρ, deduci observabit lector. De aspero spiritu omisso, ut in v. ἵκταρ, vide Müller. Dissert. p. 144. De expiatione Ixionis laudat Stanl. Schol. ad Pind. Pyth. II. 40.

ΟΡ. ἄνασσ' Ἀθάνα, πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων
τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα.
οὐκ εἰμὶ προστρόπαιος, οὐδ' ἔχει μύσος
πρὸς χειρὶ τῇ 'μῇ τὸ σὸν ἐφημένη βρέτας.
τεκμήριον δὲ τῶνδέ σοι λέξω μέγα·
ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος,
ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου
σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ.
πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα
οἴκοισι, καὶ βοτοῖσι καὶ ῥυτοῖς πόροις.
ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω·
γένος δὲ τοὐμὸν ὡς ἔχει, πεύσει τάχα.
Ἀργεῖός εἰμι, πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς,
Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα·
ξὺν ᾧ σὺ Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν
ἔθηκας. ἔφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς, μολὼν
ἐς οἶκον, ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ
μήτηρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασιν

422. *μέλημα*, sc. quia *προσίκτωρ* et *προστρόπαιος* impurum et sontem hominem, et nondum expiatum, significabant. Vide ad v. 228.

423. Verborum ordo est: *οὐδὲ τὸ σὸν βρέτας ἔχει μύσος πρὸς χειρὶ τῇ ἐμῇ ἐφημένῃ (αὐτό)*. Libri *ἐφεζομένῃ*. *ἐφημένου* Linwood; sed satis recte manus ipsa supplicis dicitur *insidere* sc. imponi statuæ: vide ad v. 80. De dativo *πρὸς χειρὶ*, pro quo usitatius esset *πρὸς χειρός*, vide ad Suppl. 828.

426. Hominem matricidam neminì licebat alloqui; is igitur *ἄφθογγος* erat ex necessitate quadam. Vide Orest. 75. Iph. Taur. 951.

427. Ordo: *ἔστ' ἂν σφαγαὶ νεοθήλου βοτοῦ* (sc. porcelli) *πρὸς ἀνδρὸς καθαρσίου αἵματος* (cf. *φόνου καθάρσιος* v. 548.) *καθαίμαξωσί νιν*. De modo expiationis vide Müller. Dissert. p. 157.

430. *βοτοῖσι*, sc. per mactatum porcellum et aquam lustralem.

431. Hanc quidem solicitudinem tuam ita verbis meis amolior.

433. *ἱστορεῖς*, *scis*. Gloss. Pers. 460.

κρύψασ', ἃ λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον.
κἀγὼ κατελθὼν, τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον,
ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν, οὐκ ἀρνήσομαι,
ἀντικτόνοις ποιναῖσι φιλτάτου πατρός.
καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος,
ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ,
εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους.
σὺ δ', εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, κρῖνον δίκην·
πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω.

ΑΘ. τὸ πρᾶγμα μεῖζον, εἴτις οἴεται τόδε
βροτὸς δικάζειν· οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις
φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας·
ἄλλως τε κεἰ σὺ μὲν κατηρτυκὼς ὅμως
ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις·

439. Libri κρύψασα λουτρῶν. Præclare Herm. Opusc. IV. p. 339. legendum vidit κρύψασ' ἃ λουτρῶν. Respicitur enim ad Cho. 967. 998. μαρτυρεῖ δέ μοι ξίφος τόδ', κ.τ.λ. Præterito tempore utitur quia modo præcesserat ea fabula.

446. σύ τ' libri, quod servandum censet Linwood. Equidem cum Scholefieldio corrigendum putavi.

447. Angl. *For however I shall have fared in this matter at your tribunal, I shall be content.* Soph. Antig. 634. ἦ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; sc. *utcunque agamus.* Herod. IX. 27. fin. πάντη γὰρ τεταγμένοι, πειρησόμεθα εἶναι χρηστοί. Nota locutio, ἔν τινι κρίνεσθαι.

451. Vulgo καί. Sensus postulare videtur ἄλλως τε καὶ εἰ, *præsertim si,* sc. *siquidem.* κατηρτυκὼς, *facta expiatione,* τελειώσας Hesych. Vide omnino *New Cratylus,* p. 296. ubi docte de hoc verbo disputatur, et Müller. Dissert. p. 140. not. Sensus esse videtur: non meum est hanc litem dijudicare, cum præsertim tu, quanquam facta expiatione, tamen ad me confugisti, supplex quidem, sed non jam impurus. Confer v. 275. Quoniam autem nefas erat spernere aut lædere supplicem, non potuit Minerva, nisi invidiose, contra Orestem ferre suffragium. Explicatio loci satis obscuri in eo quærenda est, quod piaculo quidem liberatur Orestes (v. 423.), nec tamen idcirco non agitatus est a Furiis. Vide Müller. Dissert. p. 164.

ὅμως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει·
αὗται δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον,
καὶ μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου,
χώρᾳ μεταῦθις ἰὸς ἐκ φρονημάτων
πέδῳ πεσὼν ἄφερτος αἰανὴς νόσος.
τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐστὶν ἀμφότερα νέμειν·

453. Sed tamen, supplex quamvis sis, et ex solita supplicum conditione impurus et pollutus, cum revera nunc non sis impurus, propter factam expiationem, (ἄμομφον ὄντα, nulla de causa mihi improbandum) accipio te ad acropolin et templum meum. δέχομαι ἐν τῇ πόλει Schol. Hunc versum spurium credit Dindorfius.

454. Pergit dea: hæ vero eam habent conditionem, (sive mavis: illud obeunt munus:) ut non facile placari et a proposito deflecti se patiantur. Excipere te, inquit, et tutari possum; sed non licet ex harum manibus præripere; nam si causa cadant, terræ postea inferent magnam calamitatem. εὐπέμπελον explicat Schol. εὐπαραίτητον, εὐχερῆ, εὐάρεστον. Hesych. πέμφελα· δύσκολα, τραχέα, βαθέα. Idem: δυσπέμφελος· ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης, ἡ δυσχείμαρρος—ἐπὶ δὲ τοῦ κυβερνήτου, δυσάρεστος. Iterum: πέμπελον· στώμυλον, λάλον, οἱ δὲ, λίαν γηράλεον. Alius grammaticus nescio quis explicat πέμπελος eum qui habet γεροντικὴν ἡλικίαν. Suidas: πέμπελος· γέρων, καὶ γραῦς, παρὰ τὸ πέμπεσθαι εἰς τὸν ᾅδην. Idem: τυμβογέρων· ὁ πέμπελος. Vide Hom. Il. xvi. 748. Hes. Opp. 722. Theog. 440. Non dubium videtur quin hoc loco οὐκ εὐπέμπελον pro δυσπέμφελον positum sit; eam autem vocem veteres unice intellexisse δύσκολον, δυσάρεστον, vel simili fere sensu, docet grammaticorum consensus. Fortasse epithetum erat tumultuosi maris, quod naves male ac non sine periculo ἔπεμπεν. Nolim igitur interpretari cum Wellauero, *eam habent conditionem, ut non facile dimitti possint*; etsi πέμπειν v. 459. illuc spectare videatur.

458. Hic locus longe difficillimus est, nec sine aliqua mutatione intelligi potest. "Pro vulgato, quod nihili est, scripsi ἀμφότερά μ' ἐλεῖν πέμπειν τε, h. e. utramvis partem sive eligere sive dimittere, cum tanta sint utrinque incommoda, æque mihi difficile est. De hac vocis ἀμφότερα significatione cf. Soph. Trach. 100. de ἐλεῖν Suppl. 380." Linwood. Id non credo Æschylum scripsisse, sed gravius puto latere ulcus. ἀμηνίτως pro vulg. ἀμηχάνως scripsi cum Tyrrwhitto et Dindorfio, ex scholiis: πέμπειν αὐτὰς ἀμηνίτως, δυσχερές ἐστιν ἐμοί. Et profecto hoc adverbium convenit aptissime cum οὐκ εὐπέμπελον

πέμπειν δὲ δυσπήμαντ' ἀμηνίτως ἐμοί.
ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε,
φόνων δικαστὰς ὁρκίοις αἱρουμένους
θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον.
ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια
καλεῖσθ', ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα·
κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα
ἥξω, διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως,
ὅρκον πορόντας μηδὲν ἔκδικον φράσειν.

ΧΟ. νῦν καταστροφαὶ νέων στρ. ά.

v. 454. Libri autem μένειν et δυσπήματ'. Et νέμειν quidem non improbabile est (nam eandem fere formam in libris recentioribus habent literæ μ et ν): *hæc in utramque partem ita se habent* ὥστε ἐμὲ σοὶ νέμειν, *quæ tibi offeram;* sc. aut vincere Eumenidas aut vinci; si enim vincere, placari fortasse poterunt, quamvis δυσάρεστοι: si vinci, calamitatem vobis inferent. Pergit: πέμπειν δὲ ἀμηνίτως, *placatas dimittere,* δυσπήμαντ' ἐμοὶ, *mihi ipsi calamitosum est.* Scilicet eo modo tutelam supplicis sui suscipere non potest; quod esset magno munere privari. δυσπήμαντος formatum ut δυσκύμαντος Ag. 636.

461. Libri ὁρκίων, quod nemo adhuc expedivit. Equidem confidenter reposuerim ὁρκίοις, quod in genitivum mutari facillime potuit propter φόνων, quod genus corruptelæ late patet. Vide ad Ag. 96. 643. 1417. Cho. 13. Est autem ὅρκοις αἱρεθῆναι, *jurejurando obstringi,* propria, ut videtur, locutio. Hippol. 657. εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος ἦρέθην, ubi libri sine sensu εὑρέθην, sed in scholiis est ἐλήφθην. Thuc. I. 9. IV. 86. ὅρκοις καταλαβεῖν. ὅρκια pro ὅρκοι Ag. 1406. Cf. v. 467. Structura est θήσω θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντα χρόνον (ἐσόμενον,) φόνων δικαστὰς, κ. τ. λ.

465. Confert Scholef. Med. 917. τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι. Nota cuivis sunt Ἄργεος ἄκρα Πελασγοὶ, et similia. Observat autem Stanleius Areopagitas ex viris summa virtute conspicuis constitisse; idque veterum testimoniis probat abunde.

467. Libri sine sensu ὅρκον περῶντας μηδὲν ἔκδικον φρεσίν. πορόντας Hermannus e Schol. ὅρκον διδόντας. φράσειν pro φρεσὶν præclare legendum vidit Marklandus, et hoc probat Linwood, qui totum versum insititium credit.

468. νέων, sc. ὥστε νέους εἶναι.

θεσμίων, εἰ κρατήσει δίκα †τε† καὶ βλάβα
τοῦδε μητροκτόνου.
πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς.
πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα
πάθεα προσμένει τοκεῦσιν μεταῦθις ἐν χρόνῳ.
οὔτε γὰρ βροτοσκόπων ἀντ. ά.
μαινάδων τῶνδ' ἐφέρψει κότος τις ἐργμάτων,
πάντ' ἐφήσω μόρον,
πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν, προφωνῶν τὰ τῶν πέλας κακά,
λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων
αὐτίκ'· οὐ βέβαια τλάμων δέ τις [μάταν] παρηγορεῖ.

Confer Prom. 317. μεθάρμοσαι τρόπους νέους. Insolentior tamen hic usus cum genitivo.

469. δίκα καὶ βλάβα libri. τε ob metrum inseruit Heathius. *Causam cædis matri illatæ* interpretatur Linwood. Videtur esse figura ἓν διὰ δυοῖν, pro δίκη βλάβης.

471. εὐχερείᾳ, κ. τ. λ. *faciet ut ad quidlibet patrandum facile se homines accommodent.* Linwood. εὐχέρεια est *facilitas*, (Angl. *indifference*,) ut Plat. Resp. III. v. μὴ πολλὴν εὐχέρειαν ἐντίκτωσι τῆς πονηρίας. *Facilitate conciliabit* vertit Scholef. vereor ut satis luculenter.

478. ἐφήσω, *omne mortis genus immitti sinam.* Linwood. *Impune dimittam.* Scholef. Sed sic scripsisset potius, ut opinor, ἀφήσω. Locus qui sequitur admodum obscurus est, et subit suspicio verba ἐφήσω, λῆξις, ὑπόδοσις, hic esse δικανικά, nobis non plane intellecta. An ἔφεσις, δίκην λαγχάνειν, respiciatur, non dixerim. Præstat fortasse sic interpretari: Non amplius curabo punire sontes; et audient homines, dum vel plures fiunt cædes, jam statim cessare et decrescere curam pœnas exigendi (μόχθους); frustra autem quis miser τοὺς πέλας consolatur. ὑποδιδόναι contrarium esse τῷ ἐπιδιδόναι ex Luciani loco (Tom. III. p. 639.) demonstrat Musgravius. Ceterum structura est: ἐφήσω τε πάντα μόρον (οὐ γὰρ ἐφέρψει μαινάδων κότος τῶνδε ἐργμάτων, *ira propter hæc facinora*) πεύσεται δὲ, κ. τ. λ. ut τε et δὲ se invicem excipiant. λῆξιν πεύσεται *terminum exquiret* vertit Scholefieldius.

482. Libri ἄκετ' οὐ βέβαια τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ. ἄκεστ' et οὐκέτ' in quibusdam legi-

μηδέ τις κικλησκέτω στρ. β'.
ξυμφορᾷ τετυμμένος,
τοῦτ' ἔπος θροούμενος,
ὦ δίκα, ὦ θρόνοι τ' Ἐρινύων.
ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ
ἢ τεκοῦσα νεοπαθὴς
οἶκτον οἰκτίσαιτ', ἐπειδὴ πίτνει δόμος δίκᾳ. a
ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ ἀντ. β'.
καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον
δειμαίνει καθήμενον·
ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει·
τίς δὲ μηδὲν ἐν φάει
καρδίας ἀνατρέφων,

tur. Corrigunt ἄκεά τ', quod fateor mihi sine ullo sensu dictum videri, si οὐ βέβαια cum Hermanno ad παρηγορεῖ referamus. Multo melius ad sententiam, nec minus probabile quod ad codicum scripturam, est αὐτίκ', quod propter transpositas literas κ et τ facillime in ἄκετ' corrumpi potuit. μάταν autem ejiciendum, ut interpretamentum vv. οὐ βέβαια, recte sine dubio perspexit Herm. Equidem suspicor hunc et antistrophicum versum Glyconeos fuisse, ita compositos: (v. 475.) πάθεα προσμένει, τοκεῦσίν τε χρόνῳ μεταῦθις: hic autem; αὐτίκ'. οὐ βέβαια τλάμων δὲ παρηγορεῖται.

484. κικλησκέτω, sc. δίκην et θρόνους Ἐρινύων v. 487. ubi ἰὼ pro ὦ bis libri contra metrum.

495. δειμαίνει libb. solito errore, quod correxit Abreschius. Recte vertere videtur Linwood: *Nonnunquam τὸ δεινὸν hominem vel recta via ad propositum tendentem præsentia sua absterrebit;* nisi quod καὶ εὖ φρενῶν ἐπίσκοπον potest esse *hominem vel sapienti indole præditum*, ut φρενῶν ἐπήβολος Prom. 452. Vide inf. v. 863. Ag. 168. qui locus cum hoc comparandus. Ad καθήμενον cf. Ag. 955.—δεῖ μένειν Dobræus, quod certe legisse videtur Schol. οὐ πανταχῇ τὸ δεινὸν ἀπεῖναι φρενῶν δεῖ.

496. μηδὲν, sc. δεινόν, ἐν φάει καρδίας, *in læto corde.* Nam ἵνα δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. Cf. inf. 661. 669. Soph. Ajac. 1073. οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκοι δέος. Libri autem καρδίαν.

ἦ πόλις βροτός θ' ὁμοίως, ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν;

μήτ' ἄναρκτον †οὖν† βίον, στρ. γ'.
μήτε δεσποτούμενον,
αἰνέσῃς.
παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν·
ἄλλ' ἄλλᾳ δ' ἐφορεύει.
ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω,
δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος
ὡς ἐτύμως· ἐκ δ' ὑγιείας
φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος
καὶ πολύευκτος ὄλβος.
ἐς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω, ἀντ. γ'.
βωμὸν αἴδεσαι δίκας·
μηδέ νιν,
κέρδος ἰδὼν, ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτί-
σῃς· ποινὰ γὰρ ἐπέσται·
κύριον μένει τέλος.
πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας
εὖ προτίων, καὶ ξενοτίμους
ἑπιστροφὰς δωμάτων
αἰδόμενός τις ἔστω.

500. Deest in libris οὖν, quod ob metrum inseruit Heath.

504. ἄλλα, alia quam τὸ μέσον, ἄλλᾳ ἐφορεύει, aliis, sc. adversis, oculis intuetur. Ita fere Linwood. —ξύμμετρον, huic sententiæ consentaneum, sc. ex contemptu τοῦ δεινοῦ (i.e. ἐκ δυσσεβίας) oriri insolentiam.

517. εὖ προτίων ἔστω, προτιέτω, hospitalitatis leges ususque, Angl. *the hospitable frequentings of his house.* Vix verterim ut Linwood: *hospites qui in ædibus honoris causa commorantur.* Tales periphrases Æschylo usitatissimæ sunt, cum simplicem sententiam verbis involvit. Voluit enim, προτιέτω τοκέας καὶ ξένους. Confer v. 260. Theb. 645.

ἑκὼν δ' ἀνάγκας ἄτερ στρ. δ'.
δίκαιος ὢν, οὐκ ἄνολβος ἔσται·
πανώλεθρος †δ'† οὔποτ' ἂν γένοιτο·
τὸν ἀντίτολμον δὲ φαμὶ παρβάταν,
τὰ πολλὰ παντόφυρτον †οὐκ† ἄνευ δίκας
βιαίως, ξὺν χρόνῳ καθήσειν
λαῖφος, ὅταν λάβῃ πόνος,
θρανομένας κεραίας.
καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐ- ἀντ. δ'.
δὲν, †ἐν† μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ·
γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ,
τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδὼν ἀμαχάνοις

520. ἐκ τῶνδ' libri. Wieseleri emendationem et sensus et metrum confirmant. *Si quis sponte nec coactus colat justitiam.*

522. Deest in libris particula, quam inseruit Pauwius. παρβάταν pro περαιβάδαν Herm. Cf. Suppl. 1032. inf. 738.

524. Libri παντόφυρτ' vel παντόφυρτον ἄνευ. ἄγοντ' supplevit Pauwius, quod tamen vix credibile est ex veteribus libris intercidisse. ὄντ' Wellauerus, ut παντόφυρτον accusativum regat τὰ πολλὰ, ut v. 349. Sed τὰ πολλὰ est *plerumque;* deest autem, si quid video, οὐκ, quod omiserunt librarii qui plane contra sententiam insertum putabant, non intelligentes hæc de iis dici quæ passurus sit, non quæ faciat. παντόφυρτος est *temere mistus, confusus,* φύρδην Pers. 808. οὐκ ἄνευ δίκης legitur Cho. 1016. De uno autem homine satis recte dicitur παντόφυρτος, si metaphoram cogites a nave, cujus armamenta fusa sunt, ut ait Plaut. Merc. I. 2, 80. Verte: *aio autem plerumque fieri, ut homo nequam et audax non sine justitia huc illuc violenter conflictatus et confusus,* (βιαίως παντόφυρτον) *velum tandem contrahere cogatur, cum in periculum inciderit, et cum frangantur antennæ.* καθήσειν, *contracturum esse.* Laudat Linwood Od. IX. 72. Ad λάβῃ supple αὐτόν.

529. δυσπαλεῖ cum Scholefieldio verbum esse credo, sed neutiquam a πάλλω formatum. Confer Herod. VIII. 21. εἰ παλήσειε ὁ ναυτικὸς στρατός. Mox θερμοεργῷ libri ex glossemate. Cf. Theb. 599. Correxit Pauwius.

531. τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ', *qui dicere solebat nunquam ita fore.*

δύαις λαπαδνὸν, οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν·
δι' αἰῶνος δὲ, τὸν πρὶν ὄλβον
ἕρματι προσβαλὼν δίκας,
ὤλετ' ἄκλαυστος, ἄϊστος.

ΑΘ. κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ στρατὸν κατεργάθου·
ἡ τ' †οὐρανοῦ† διατόρος ἡ Τυρσηνικὴ
σάλπιγξ, βροτείου πνεύματος πληρουμένη,
ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ·
πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου,
σιγᾶν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμοὺς,
πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον,
καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη.

οὐκ αὐχέω est οὐ φημὶ, cum notione arrogantiæ et confidentiæ. Cf. Alcest. 95. Troad. 765 —λέπαδνον, quod libri præbent, explicat Schol. ὑπεζευγμένον καὶ χαλινωθέντα, quod vix credibile interpretamentum videtur. λαπαδνὸν pro ἀλαπαδνὸν Hermannus (ut λαπάζω et ἀλαπάζω), *debilem, impotentem,* (Angl. *helpless*) probante Müllero. ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν ex Eur. Frag. Archelai IV. laudat Scholefieldius, i. e. maris æquor superare, non mergi sub fluctibus.—δι' αἰῶνος ὤλετο, Angl. *unwept, unknown, he is for ever lost.*

536. Libri εἴτ' vel ἤτ' οὖν διάτορος Τυρσηνική, nisi quod ἡ Τυρσηνικὴ ed. Robortelli, quem hic cum Scholefieldio libenter sequor. De usu articuli vide Stallb. ad Plat. Gorg. p. 502. B. οὐρανοῦ autem fere certum videtur, quod per compendium scriptum οὐ͞νου facile in οὖν depravatum est. Hiatum post οὖν relinquit Linwood, nimis religiose, ut mihi videtur.

540. πληρουμένου, dum concurritur in curiam.

543. Hic locus semper visus est difficillimus, et magnopere sudarunt editores in aliquo sensu extricando. Pro τῶνδ' ex uno libro τόνδε recepit Hermannus; Scholefieldius autem et Linwood vulgatum tuentur, quorum hic annotat: "Constructio ἀνακόλουθος est: expectasses καὶ τούσδ' ὅπως ἂν (τῶνδε) κ. τ. λ.," ille autem sic accipit, quasi esset σιγᾶν καὶ μαθεῖν τε πόλιν καὶ δικαστὰς καταγνῶναι. Quod nullo modo probare possum. Melius Müllerus, Dissert. p. 109. ita structuram expedit: *et in omne tempus civitatem, et nunc ut horum lis dijudicetur.* τῶνδ' igitur est Orestis et Furiarum. Sed Schol.

ΧΟ. ἄναξ Ἄπολλον, ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει.
τί τοῦδε σοὶ μέτεστι πράγματος, λέγε.
ΑΠ. καὶ μαρτυρήσων ἦλθον·—ἔστι γὰρ δόμων
ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος
ἐμῶν· φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος·—
καὶ ξυνδικήσων αὐτός· αἰτίαν δ' ἔχω
τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. σὺ δ' εἴσαγε
ὅπως ἐπίστᾳ τήνδ' ὁ κυρώσων δίκην.
ΑΘ. ὑμῶν ὁ μῦθος· εἰσάγω δὲ τὴν δίκην.
ὁ γὰρ διώκων, πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων,
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος.
ΧΟ. πολλαὶ μέν ἐσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως·
ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς.

explicat τῶν Ἀρεοπαγιτῶν, et vehementer suspicor pro ἂν εὖ scribendum esse ἄνευ: *ut etiam sine his, qui nunc circa hanc litem versantur, judicium contra reos in posterum feratur.* Metrum ut sup. v. 26. Structura sic esset: σιγᾶν ἀρήγει (cf. Pind. Pyth. II. 173.) τὸ βουλευτήριον, καὶ μαθεῖν (αὐτὸ) πόλιν τε πᾶσαν θεσμοὺς ἐμοὺς ἐς τὸν αἰανῆ χρόνον. Cf. v. 653. ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν, κ. τ. λ. Si quis dubitat de usu particulæ τε post πόλιν, is videat Acharn. 93. 338. 1185.

546–7. δόμων bis positum jure displicuit editoribus. Corruptum sit an ex negligentia poetæ profectum haud facile judicaveris.

549. Duplex officium testis et patroni suscipere voluit deus. Proprie ξύνδικος e partibus rei, ξυνήγορος contra reum agebat. Sed infra v. 731. Eumenides vocantur σύνδικοι Clytæmnestræ. Vide Elmsl. ad Med. 155.

551. Ita hunc locum emendavi ad Suppl. 597, ubi hæc scripsi: "σὺ δ' εἴσαγε ὅπως ἐπίστᾳ· τήνδε κύρωσον δίκην. Plerique libri κυρώσων. Lege, τήνδ' ὁ κυρώσων, Ε in O mutata. Sensus enim loci est, Quisquis εἰσαγωγεὺς est, causam introducendam curet, Angl. *whoever intends to sanction this suit.* Respondet Pallas, ὑμῶν ὁ μῦθος, εἰσάγω δὲ τὴν δίκην, ego sum εἰσαγωγεύς. Vide Müller. Dissert. p. 179." Confer autem Antig. 261. οὐδ' ὁ κωλύσων παρὴν. — ὅπως ἐπίστασαι Prom. 382.

555. πολλαί. Chori numerum quindecim fuisse demonstravit Müllerus ut sup. p. 59. Idem diserte tradit Schol.

τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας.
ΟΡ. ἔκτεινα· τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει.
ΧΟ. ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.
ΟΡ. οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.
ΧΟ. εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες.
ΟΡ. λέγω· ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών.
ΧΟ. πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης, καὶ τίνος βουλεύμασι;
ΟΡ. τοῖς τοῦδε θεσφάτοισι· μαρτυρεῖ δέ μοι.
ΧΟ. ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν;
ΟΡ. καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι.
ΧΟ. ἀλλ' εἴ σε μάρψει ψῆφος, ἄλλ' ἐρεῖς τάχα.
ΟΡ. πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ.
ΧΟ. νεκροῖσί νυν πέπεισθι μητέρα κτανών.
ΟΡ. δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτων.
ΧΟ. πῶς δή; δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε.
ΟΡ. ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν.
ΧΟ. τοιγὰρ σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνου.
ΟΡ. τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ;
ΧΟ. οὐκ ἦν ὅμαιμος φωτὸς, ὃν κατέκτανεν.

559. τῶν τριῶν παλαισμάτων. Ter enim prostratus athleta victus est. Si ita dejectus esset ut surgere non posset, dicebatur κεῖσθαι πεσών. Conferat lector quæ de hac metaphora congessit Blomfieldius apud Linwood. Pauca ego ad Suppl. 85.

569. Infrequentior imperativi forma πέπεισθι notanda est. Confer ἄνωχθι Cho. 759. κέκραχθι Acharn. 335.

570. μιασμάτοιν Elmsl. sed cf. Ag. 1355.

572. Eadem opera suum maritum et meum patrem interfecit. Confer Ag. 1604. In uno igitur facinore duo concurrebant piacula.

573. Illa quidem Agamemnonem interfecit, tu matrem tuam. Sed illa morte sua cædem expiavit; tu adhuc vivis, et nondum pœnas dedisti. Cf. v. 324. Hoc voluit: τοίγαρ ἐκείνη μὲν ἐφονεύθη καὶ οὕτως ἐλευθέρα ἐστὶ, σὺ δὲ ζῇς.

575. Confer v. 203. Eur. Alcest. 533.

ΟΡ. ἐγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι;
ΧΟ. πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς, ὦ μιαίφονε,
ζώνης; ἀπεύχει μητρὸς αἷμα φίλτατον;
ΟΡ. ἤδη σὺ μαρτύρησον, ἐξηγοῦ δέ μοι,
Ἄπολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον.
δρᾶσαι γὰρ, ὥσπερ ἐστὶν, οὐκ ἀρνούμεθα·
ἀλλ' εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, τῇ σῇ φρενὶ
δοκεῖ τόδ' αἷμα, κρῖνον, ὡς τούτοις φράσω.
ΑΠ. λέξω πρὸς ὑμᾶς, τόνδ' Ἀθηναίας μέγαν
θεσμὸν, δικαίως, μάντις ὢν δ' οὐ ψεύσομαι.
οὐπώποτ' εἶπον μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις,
οὐκ ἀνδρὸς, οὐ γυναικὸς, οὐ πόλεως πέρι,
ὃ μὴ κελεύσαι Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ.
τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅσον σθένει, μαθεῖν,
βουλῇ πιφαύσκω δ' ὕμμ' ἐπισπέσθαι πατρός·
ὅρκος γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον.
ΧΟ. Ζεὺς, ὡς λέγεις σὺ, τόνδε χρησμὸν ὥπασε
φράζειν Ὀρέστῃ τῷδε, τὸν πατρὸς φόνον
πράξαντα, μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν;
ΑΠ. οὐ γάρ τι ταυτὸν, ἄνδρα γενναῖον θανεῖν

583. δοκεῖ, sc. πεπρᾶχθαι, quod supplendum a δρᾶσαι v. 581.

588. Libri κελεύσει. Optativum restituit Hermannus. Sic Dem. p. 1198. init. πάντες γὰρ ἴστε τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα, ἀλλὰ τῶν αὑτοῦ ὑμῖν, ὅτε κελεύσαιτε, προθύμως ἀναλίσκοντα. ubi quidam libri κελεύσετε, prorsus ut in hoc nostri loco.

590. ὕμμε, i. e. ὑμᾶς. Antig. 846. συμμάρτυρας ὕμμ' ἐπικτῶμαι. Sensus est: quoniam ipse Jupiter voluit cædem fieri, quod per me prophetam suum declaravit, suadeo vobis animadvertere quantum hoc valeat, et acquiescere in summi patris consiliis; nam ut juraveritis æquum ferre judicium, Jovis voluntas certe omni jurejurando valentior esse debet.

592. ὥπασε φράζειν. Vid. ad v. 19.

594. πράξαντα, ἐκδικήσαντα, Schol.

διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον,
καὶ ταῦτα πρὸς γυναικὸς, οὔ τι θουρίοις
τόξοις ἐκηβόλοισιν, ὥστ' Ἀμαζόνος,
ἀλλ' ὡς ἀκούσει, Παλλὰς, οἵ τ' ἐφήμενοι
ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι·
ἀπὸ στρατείας γάρ μιν ἡμπολημότα
τὰ πλεῖσθ' ἅμ' αἴνοις εὔφροσιν δεδεγμένη,
δροίτῃ περῶντι λουτρὰ κἀπὶ τέρματι
φᾶρος παρεσκήνωσεν, ἐν δ' ἀτέρμονι
κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.
ἀνδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἴρηται μόρος
τοῦ παντοσέμνου, τοῦ στρατηλάτου νεῶν·
ταύτην τοιαύτην †δ'† εἶπον, ὡς δηχθῇ λεὼς,
ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην.
ΧΟ. πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον, τῷ σῷ λόγῳ·
αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.

602. Vulgo τὰ πλεῖστ' ἄμεινον εὔφροσιν, sine sensu. Emendavi ad Suppl. 528. quod nunc, ut mea sententia veri simillimum, edidi. Nam Ag. 890. verbum αἰνεῖν de hac ipsa re diserte usurpatur. ἀπὸ στρατείας δεδεγμένη junge, et intellige: quum multis eum cum laudibus ab exercitu reducem excepisset, tanquam qui maxima confecisset; proprie, qui plurimum belli commercio lucratus esset. Confer Theb. 540. καπηλεύειν μάχης.

603. Verba κἀπὶ τέρματι plerisque corrupta visa sunt, quod mihi quidem secus videtur. φᾶρος παρεσκήνωσε δροίτῃ, περῶντι αὐτῷ λουτρὰ, καὶ ἐπὶ τέρματι, *etiam imæ balnei parti*, ut totum tegeretur, neque manus ac pedes expedire posset Agamemno. Vide ad Cho. 985. Implicatos etiam pedes fuisse discimus ibid. v. 969. ἀτέρμων dicitur vestis ut ἄπειρον Ag. 1353. Orest. 25. Nullam video in vulgato causam suspicandæ depravationis, præterquam quod ὁμοιοτέλευτον est in vv. 603—4, quæ quidem levissima est. Lacunam hic, ut multis aliis locis, indicavit Linwood.

608. Inserui particulam δὲ, non solum propter abruptam orationem, sed quia eam plane postulat μὲν in v. 606. Confer Cho. 691.—δηχθῇ, Angl. *stung with indignation*.

611. Confer Nubb. 904. πῶς

πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις;
ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΑΠ. ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν,
πέδας μὲν ἂν λύσειεν, ἔστι τοῦδ' ἄκος,
καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος·
ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις,
ἅπαξ θανόντος οὔτις ἐστ' ἀνάστασις.
τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησεν πατὴρ
ὀὐμός· τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω
στρέφων τίθησιν, οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει.
ΧΟ. πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς, ὅρα·
τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδῳ,
ἔπειτ' ἐν Ἄργει δώματ' οἰκήσει πατρός;
ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις;
ποία δὲ χέρνιψ φρατόρων προσδέξεται;
ΑΠ. καὶ τοῦτο λέξω, καὶ μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ.
οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου

δῆτα, δίκης οὔσης, ὁ Ζεὺς οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὐτοῦ δήσας; et Prom. 219.

615. Structura est, πολλὴ μηχανὴ λυτήριος λύσειεν ἄν, quod monuit Linwood. Vulgo intelligunt τις.

617. Confer v. 251. Hom. Il. IX. 408. ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λῃστὴ οὔθ' ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψῃ ἕρκος ὀδόντων. Ad ἐπῳδὰς confer Ag. 989.

620. Alia omnia temere et pro arbitrio suo disponit facili opera: hoc solum fieri sibi non permisit. Cf. Suppl. 93. πᾶν ἄπονον δαιμόνιον.

622. ὅρα πῶς (i. e. ὅπως) ὑπερδικεῖς τοῦδε, ὥστε φεύγειν, cave homini ita patrocineris ut judicio absolvatur. Sic τὸ δρᾶν Antig. 1106. ὑπερδικεῖν λόγου Plat. Phæd. § 37.

628. ἡ κεκλημένου τέκνου μήτηρ, mater ejus quod inde vocatur τὸ τέκνον, non est revera ejus parens, τοκεύς, sed tantum utero asservat ac nutrit κύημα νεόσπορον: τίκτει enim ὁ θρώσκων, mas. Sententiam naturæ legibus plane contrariam non dubitavit adscisere Euripides, Orest. 553.

τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου·
τίκτει δ' ὁ θρώσκων, ἡ δ' ἄπερ ξένῳ ξένη
ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάψῃ θεός.
τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου·
πατὴρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρὸς· πέλας
μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διὸς,
οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη,
ἀλλ' οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός.
ἐγὼ δὲ, Παλλὰς, τἄλλα θ', ὡς ἐπίσταμαι,
τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν,
καὶ τόνδ' ἔπεμψα σῶν δόμων ἐφέστιον,
ὅπως γένοιτο πιστὸς εἰς τὸ πᾶν χρόνου,
καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεὰ,
καὶ τοὺς ἔπειτα, καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι
στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους.

ΑΘ. ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν
ψῆφον δικαίαν, ὡς ἄλις λελεγμένων.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος·
μένω δ' ἀκοῦσαι, πῶς ἀγὼν κριθήσεται.

ΑΘ. τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ;

631. οἷσι μὴ βλάψῃ θεὸς, quibus fetum non læserit deus. Cf. inf. 869. Metaphoram vide in v. 898. δενδροπήμων μὴ πνέοι βλάβη. Masculinum οἷσι ad patres tantummodo refertur.

635. οὐδὲ, ne in utero quidem gestata ac partu edita (Theb. 661.) sicut alii homines, sed Τριτογένεια, vel ex Jovis capite nata. Lacunam ante hunc versum statuit Linwood; sed recte se habet sententia, siquid video. En tibi, inquit, Jovis filiam, quam non modo non genuit mater, eo sensu quo mas gignere dicitur, sed ne in utero quidem servavit femina, ut ξένη ξένῳ.

639. Et profecto ea ipsa de causa hunc misi, ut esset—.

644. ἀπὸ γνώμης. Eur. Ion. 1313.

648. πῶς τιθεῖσα ἄμομφος ὦ πρὸς ὑμῶν;

ΧΟ. ἠκούσαθ' ὧν ἠκούσατ', ἐν δὲ καρδίᾳ
ψῆφον φέροντες ὅρκον αἰδεῖσθε, ξένοι.
ΑΘ. κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμόν, Ἀττικὸς λεὼς,
πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ.
ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγείῳ στρατῷ
ἀεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.
πάγον δ' Ἄρειον τόνδ', Ἀμαζόνων ἕδραν
σκηνάς θ', ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον
στρατηλατοῦσαι, καὶ πόλιν νεόπτολιν
τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε,
Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος
πέτρα πάγος τ' Ἄρειος· ἐν δὲ τῷ σέβας
ἀστῶν, φόβος τε ξυγγενὴς τὸ μὴ 'δικεῖν

655. πάγον τόνδε, *quod attinet ad hunc collem*, (in scena scilicet sive periacto pictum.) Ex solito Græcorum more ponitur initio sententiæ accusativus, si forte verbum aliquod in sequentibus eum recte excipiat. Debebat dicere, πάγον τόνδε σεβίζοντες, οὐδὲν ἀδικήσεσθε, v. 660. Mirum est, quod Dindorfius corrigere vult πάγον ὄρειον. Recte omnino primum nominatur locus, tunc temporis ita vocatus, deinde causa atque origo ejus nominis explicatur. Sed gravi difficultate laborat hæc narratio, quam vix satis animadverterunt critici. Imprimis enim, durissime dicitur ὅτ' ἦλθον καὶ ἀντεπύργωσαν τότε, pro καὶ (ὅτε) ἀντεπύργωσαν, deinde sensus omnino nullus evadit, nisi cum Müllero interpreteris "exstructo ἀντιπυργώματι in colle Martis hanc novam acropolin expugnabant" (Dissert. p. 98.) quod ipsum esset mirifice enuntiatum per simplex verbum ἀντεπύργωσαν. Scholiastes: νεόπτολιν· τὸν Ἄρειον πάγον. Vide igitur, ne hoc voluerit poeta: πάγον δ' Ἄρειον τόνδε, καὶ πόλιν νεόπτολιν τήνδε, τότε ἀντεπύργωσαν Ἀμαζόνες, ὅτ' ἦλθον στρατηλατοῦσαι. Vix mihi persuadere possum, νεόπτολιν πόλιν de alia quam acropoli dictum esse, quam τήνδε dicit, quia ibi habitum est judicium. Suspicari possis τῇδ', *novam urbem* (in colle Martis) *contra hanc acropolin exstruxerunt.*

660. ἐν δὲ τῷ, *in hoc, inquam.* Cf. Ag. 198. φόβος συγγενὴς, timor cum reverentia cognatus; metuit enim, qui veretur. Vide ad Suppl. 473.

σχήσει, τό τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς,
αὐτῶν πολιτῶν μὴ 'πιχραινόντων νόμους.
κακαῖς ἐπιῤῥοαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ
λαμπρὸν μιαίνων, οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.
τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον
ἀστοῖς περιστέλλουσι βουλεύω σέβειν,
καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.
τίς γὰρ, δεδοικὼς μηδὲν, ἔνδικος βροτῶν;
τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας,
ἔρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον
ἔχοιτ' ἂν, οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει
οὔτ' ἐν Σκύθησιν, οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις.
κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον,
αἰδοῖον, ὀξύθυμον, εὐδόντων ὕπερ
ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι.

663. Libri 'πικαινόντων. ἐπιχραινόντων Wakefieldius. Vide ad Ag. 245. 298. Verte, *if the citizens themselves do not tamper with the laws.* ἐπικαινούντων Scholef.

665. Idem proverbium tangitur Eur. Suppl. 222.

667. βουλεύω pro συμβουλεύω. περιστέλλουσι, amplectentibus, omni cura tuentibus, τὸ μέσον inter monarchiam et populare imperium. Supra v. 500. μήτ' ἄναρκτον οὖν βίον μήτε δεσποτούμενον αἰνέσῃς. Unde hic ἄναρκτον reponit Bentleius. μήτε pro μηδὲ Dindorfius. Cum sequente versu confer item supra v. 497.

673. Σκύθησιν. Respicit, opinor, Hyperboreos, quorum felicitas in proverbium abierat (Cho. 365.) Sed fortasse nihil aliud est nisi nota locutio καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις, Plat. p. 209. fin.

675. Notanda hic antithesis inter εὑδόντων et ἐγρηγορὸς, quam adeo avide captabant tragici ut non ubique dixeris quatenus afficiat loci sententiam. Cf. Ag. 792. Cho. 263. Interpretari possis: dum populus dormit, sc. remissius agit, vigiles Areopagitæ urbem custodient. Sic v. 662. τό τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς, unde colligas non nihil veritatis habere eorum opinionem, qui putaverunt Areopagitas noctu consessus habere solitos, ne visus rei animos ad misericordiam inclinaret.

ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν
ἀστοῖσιν εἰς τὸ λοιπόν· ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ,
καὶ ψῆφον αἴρειν, καὶ διαγνῶναι δίκην,
αἰδουμένοις τὸν ὅρκον. εἴρηται λόγος.
ΧΟ. καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς
ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.
ΑΠ. κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς
ταρβεῖν κελεύω, μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι.
ΧΟ. ἀλλ' αἱματηρὰ πράγματ', οὐ λαχὼν, σέβεις,
μαντεῖα δ' οὐκ ἔθ' ἁγνὰ μαντεύσει μένων.
ΑΠ. ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων,
πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος;
ΧΟ. λέγεις· ἐγὼ δὲ μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης,
βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν.
ΑΠ. ἀλλ' ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις
θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ· νικήσω δ' ἐγώ.
ΧΟ. τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις·
Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς.

678. ὀρθοῦσθαι, *surgere;* nihil amplius. ψῆφον, non ψήφους dicit, quia tunc temporis uno calculo sententiam unusquisque ferebat, in hanc vel illam urnam demisso. Vide Arist. Vesp. 987. seqq. Ceterum ingeniose colligit Müllerus (Dissert. p. 57.) duodecim fuisse Areopagitas, (eosdem homines qui τῶν γερόντων partes agebant Ag. 1317. seqq.) quia ex hoc v. ad v. 704. totidem apparent pausæ actionis, dum singuli calculos ferunt.

680. χρὴ cum dativo Antig. 736. Eur. Ion. 1316. Nullam causam video cur Linwood corrigeret αἰδουμένους.

684. ἀκαρπώτους, *fruitless.* Pind. Isth. VIII. 101. ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε. Theb. 614. εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου.

686. μένων, *si hic maneas,* sc. circa hoc negotium versatus. Probabiliter Herm. et Linwood νέμων. Confer Orest. 592. Iph. Taur. 1255.

689. Vide ad Ag. 1221.

ΑΠ. οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν,
ἄλλως τε πάντως χὥτε δεόμενος τύχοι;
ΧΟ. σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας
οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.
ΑΠ. σύ τοι τάχ', οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος,
ἐμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν.
ΧΟ. ἐπεὶ καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος,
δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω,
ὡς ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει.
ΑΘ. ἐμὸν τόδ' ἔργον, λοισθίαν κρῖναι δίκην·
ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι.
μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο·
τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμου τυχεῖν,
ἅπαντι θυμῷ, κάρτα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός.
οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον,
ἄνδρα κτανούσης δωμάτων ἐπίσκοπον,
νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ.
ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους,
ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος.
ΟΡ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, πῶς ἀγὼν κριθήσεται;
ΧΟ. ὦ Νὺξ μέλαινα μῆτερ, ἆρ' ὁρᾷς τάδε;

696. *Præsertim siquando subsidio egeat.* Expectabat fortasse aliquis ὅταν τύχῃ, sed notandus tironibus hic usus, qui alius est quam ὁπότε τύχοι de re præterita dictum. Sic Antig. 666. ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν. Œd. Tyr. 315. Pac. 437. Hic enim relativum valet εἴ ποτε, εἴ τινα, etc.

698. Vide Monk. ad Alcest. 12. qui καταφθίσας οἴνῳ jungenda monet. Hanc fraudem, de qua nihil apud veteres comperio, vocat Euripides δόλιον τέχνην Alcest. 33.

700. Vide sup. v. 456.

708. Eur. El. 1103. οἱ μὲν εἰσιν ἀρσένων, οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός, Angl. *on the side of the father.*

ΟΡ. νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ', ἢ φάος βλέπειν.
ΧΟ. ἡμῖν γὰρ ἔρρειν, ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν;
ΑΠ. πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι,
τὸ μὴ 'δικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει.
ΧΟ. γνώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα,
βαλοῦσά τ' οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία.
ΑΘ. ἀνὴρ ὅδ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην·
ἴσον γάρ ἐστι ταρίθμημα τῶν πάλων.
ΟΡ. ὦ Παλλὰς, ὦ σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους,
καὶ γῆς πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι
κατῴκισάς με, καί τις Ἑλλήνων ἐρεῖ,
Ἀργεῖος ἀνὴρ αὖθις, ἔν τε χρήμασιν
οἰκεῖ πατρῴοις, Παλλάδος καὶ Λοξίου
ἕκατι, καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου
Σωτῆρος, ὃς, πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον,
σώζει με, μητρὸς τάσδε συνδίκους ὁρῶν.
ἐγὼ δὲ χώρᾳ τῇδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ
τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον
ὁρκωμοτήσας νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους,
μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς

716. Schol. *νῦν μοι ζωὴ ἢ θανάτου τέλος.*

720. *γνώμης ἀπούσης* recte vertere videtur Linwood *si prudentia absit;* ut respiciatur præcedens *πεμπάζετ' ὀρθῶς*. Sequentem versum explicat Schol.: *ἡ ψῆφος δὲ βαλεῖν τε καὶ ὀρθῶσαι οἶκον δύναται* (num *δύνατ' οἶκον*, ut sit versus proverbialis?) Paullo aliter, et melius quidem, Linwood: *ὥσπερ καὶ ἔβαλε, οὕτω καὶ ὤρθωσεν.* Certe nihil ad rem facit Ag. 33. ubi *βαλούσης* non est pro *βληθείσης*, sed ipsa *φρυκτωρία* dicitur *τρὶς ἔξ βαλεῖν*. Confert Scholef. Thuc. v. 111. ad fin. sed istius loci sententia nimis incerta est.

727. *Hic homo Argivus est iterum,* sc. in civitatem receptus est. De *τρίτου Σωτῆρος* vide ad Suppl. 26. Ag. 1355. Libri *ἀνήρ*.

735. *χθονὸς*, sc. Argivæ. Pollicetur Orestes, nullum unquam

ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ.
αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν τάφοις τότε
τοῖς τἀμὰ παρβαίνουσι νῦν ὁρκώματα
ἀμηχάνοισι πράξομεν δυσπραξίαις,
ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους
τιθέντες, ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος·
ὀρθουμένων δὲ, καὶ πόλιν τὴν Παλλάδος
τιμῶσιν ἀεὶ τήνδε συμμάχῳ δορὶ,
αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμεν εὐμενέστεροι.
καὶ χαῖρε καὶ σὺ, καὶ πολισσοῦχος λεὼς,
πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις,
σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον.

regem Argivorum Athenis bellum inlaturum. κεκασμένον, *bene instructum*, Equit. 685. A καίνυμαι deducit Buttmannus. Nescio an hunc locum respexerit Eur. Suppl. 1191. ὁ δ' ὅρκος ἔσται, μήποτ' Ἀργείους χθόνα ἐς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν. Quæ comparavit Stanleius.

737. Nos enim ipsi, tunc in sepulchro jacentes, efficiemus per infaustos eventus, nempe vias et itinera hostibus infesta reddentes, ut pœniteat laboris, sc. expeditionis suæ. πράξομεν ὡς μεταμέλῃ, ut πράσσοις ἂν ὡς ἀνστήσῃς, Suppl. 318. ποιέειν ὅκως καταστρέψηται Herod. IX. 2. Theb. 623. Thuc. I. 56. III. 70. VII. 56. Usus conjunctivi Latinis quam Græcis proprior. πόνου pro πόνος mavult Scholefieldius: sed cf. Nubb. 1114. οἶμαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν. De re confer Herod. I. 68. Ceterum junge τὰ ἐμὰ νῦν ὁρκώματα, et ἀθύμους v. 740. intellige *exspes*, Angl. *discouraging*. παρόρνιθας, quas abdicant aves.

742. ὀρθουμένων, *si recte serventur*, sc. τῶν νῦν ὁρκωμάτων, v. 738. quod plane opponitur τοῖς παραβαίνουσιν αὐτά. Unde apparet, rectissime se habere genitivum, quem vocant, absolutum, cujus simile exstat exemplum Ag. 938. Qui ὀρθουμένοις corrigunt, loci sententiam non capiunt. Ceterum tirones non latebit, spectare hæc vaticinia ad fœdus cum Argivis ab Atheniensibus initum, A. C. 459. eodem anno quo acta est hæc fabula, Ol. 80. 2

746. ἄφυκτον, vox technica. Cf. Arist. Nubb. 1047.

ΧΟ. ἰὼ θεοὶ νεώτεροι, παλαιοὺς νόμους
καθιππάσασθε, κἀκ χερῶν εἵλεσθέ μου.
ἐγὼ δ' ἄτιμος ἀ τάλαινα βαρύκοτος,
ἐν γᾷ τᾷδε, φεῦ,
ἰὸν, ἰὸν ἀντιπενθῆ
μεθεῖσα καρδίας σταλαγμὸν, χθονὶ
ἄφορον· ἐκ δὲ τοῦ λιχὴν ἄφυλλος,
ἄτεκνος, ὦ δίκα, πέδον ἐπισύμενος,
βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.
στενάζω; τί ῥέξω; γένωμαι
δυσοίστα πολίταις ἄπαθον;
ἰὼ, μεγάλα τοι, κόραι δυστυχεῖς

752. Vulgo ἰού, ἰού, ἀντιπαθῆ. Sequutus sum Dind. et Linwood, cum optimis libris et Schol. Structura eadem est quæ Agam. 280, ubi vide notata.

753. καρδίας dissyllabum est, ut Suppl. 68. Theb. 277. Metrum hujus versus cum duobus sequentibus dochmiacum est. χθονὶ ἄφορον, *terræ sterilitatem creans.* Hesych. ἀφορίαν· ἀκαρπίαν. Sic recte Scholefieldius; nam sententia ex v. 768. satis aperta est. An eodem modo intelligi possit ἄφερτος v. 457. judicent doctiores.

755. ὦ δίκα Herm. Vulgo ἰὼ, contra metrum. ἐπισύμενος Med. vulgo ἐπεσσυμένος.

757. Ita hunc locum emendavi ad Suppl. 521. Vulgo τί ῥέξω; γένωμαι; δύσοιστα πολίταις ἔπαθον. Ad γένωμαι quidam supplendum putant τί: alii γελῶμαι, fortasse non male: cf. Antig. 838. Sed molestissimum est δύσοιστα πολίταις ἔπαθον, quod nec credo significare posse *a civibus,* ut vertit Scholef. (vide ad Suppl. 828.) nec *ea passa sum quæ mala civibus intoleranda parient,* quod probat Linwood. δυσοίστα Müllerus, Dissert. p. 42. qui similem formam παναρκέτη laudat ex Cho. 61. jungit autem in proximis ἔπαθον ἰὼ μεγάλα, κ. τ. λ. Mihi quidem non ineptum videtur ἄπαθον, i. e. ἃ ἔπαθον, quod ipsum occurrit Acharn. 377. Equit. 520. ut sit δυσοίστα δι' ἃ ἔπαθον, *fiamne civibus intolerabilis ob ea quæ passa sum?* Metrum v. 757. est dochm. cum dipodia troch. ut Cho. 383. 607. et v. 758. dochm. cum dipod. iamb. ut sup. 151. Cho. 342.

759. μεγάλα τοι omnes præter Ald. qui μεγάλατοι habet; sed solet ille verba pessime distinguere.

Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

ΑΘ. ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν·
οὐ γὰρ νενίκησθ', ἀλλ' ἰσόψηφος δίκη
ἐξῆλθ' ἀληθῶς, οὐκ ἀτιμίᾳ σέθεν.
ἀλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν,
αὐτός θ' ὁ χρήσας αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν,
ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν.
ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον
σκήψητε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν
τεύξητ', ἀφεῖσαι †δαιμόνων σταλάγματα,
βρωτῆρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους·
ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι,
ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονὸς,
λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις,
ἕξειν, ὑπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαλφουμένας.

Vulgatum vix placet; sed verterim *sunt enim revera gravia*, i. e. ἃ ἔπαθον. Hoc certe melius quam construere μεγάλα δυστυχεῖς.

762. νενίκησθε. Nam neuter vincitur ubi æque utrimque pugnatum est.

765. Æsch. Frag. ap. Plat. Remp. II. fin. ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρών, αὐτὸς ταῦ' εἰπών, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν τὸν παῖδα τὸν ἐμόν. Plura exempla congessit Blomf. ap. Linwood, quibus addi potest Xen. Anab. III. 2. 4. αὐτὸς ὑμόσας ἡμῖν, αὐτὸς δεξιὰς δοὺς, αὐτὸς ἐξαπατήσας, συνέλαβε τοὺς στρατηγούς.

768. σκήψησθε libri, quod correxit Elmsl. Notabit lector aoristum de subitanea actione, præsens tempus de diuturna usurpari. Cf. Œd. Col. 731.

769. πνευμόνων valde probabiliter Musgravius, nam καρδίας σταλαγμὸν occurrit v. 753. et durissime infertur δαιμόνων, quod parum tuetur v. 292. βόσκημα δαιμόνων, a Dobræo allatum. Fuit fortasse rarior forma vocis λαιμὸς, qualis λαιμόνων vel λαιμάτων. Confer πνεύμων, πνεύμονος.

770. αἰχμὰς, *influences*, Scholef. Vide ad Ag. 467. αὐχμοὺς conjecerunt quidam.

ΧΟ. ἰὼ θεοὶ νεώτεροι, παλαιοὺς νόμους
καθιππάσασθε, κἀκ χερῶν εἵλεσθέ μου.
ἐγὼ δ' ἄτιμος ἀ τάλαινα βαρύκοτος,
ἐν γᾷ τᾷδε, φεῦ,
ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ
μεθεῖσα καρδίας σταλαγμὸν, χθονὶ
ἄφορον· ἐκ δὲ τοῦ λιχὴν ἄφυλλος,
ἄτεκνος, ὦ δίκα, πέδον ἐπισύμενος,
βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.
στενάζω; τί ῥέξω; γένωμαι
δυσοίστα πολίταις ἄπαθον;
ἰώ, μεγάλα τοι, κόραι δυστυχεῖς
Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

ΑΘ. οὐκ ἔστ' ἄτιμοι, μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν
θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα.
κἀγὼ πέποιθα Ζηνὶ, καὶ τί δεῖ λέγειν;
καὶ κλῆδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν,
ἐν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος·

789. κτίσητε pro στήσητε Linwood, fortasse recte, sed paullo audacius. Pro καταστήσητε dictum esse potest, ut Antig. 657. ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει.—δύσκηλον βροτῶν, *malignam in homines*, infeliciter tentavit Scholefieldius, cui languidum videtur βροτῶν χθόνα. Neque enim perspexit antithesin quæri inter θεαὶ et βροτῶν, ut Cho. 122.

790. Sensus: ego quoque potestatem habeo a Jove mihi commissam, et possum, si velim, calamitatem inferre, aut vi cogere nolentes obsequi. Sed nunc persuasio (cf. vv. 845. 928.), non vis, adhibenda est; et sic vos, meum exemplum secutæ, ne immittatis terræ sterilitatem. γλώσσης ματαίας καρπὸς est temere edita imprecatio.—τί δεῖ λέγειν, Attica aposiopesis. Plat. Symp. p. 217. C. συνεγυμνάζετο οὖν μοι καὶ προσεπάλαιε πολλάκις, οὐδενὸς παρόντος. καὶ τί δεῖ λέγειν; οὐδὲν γάρ μοι πλέον ἦν.

792. ἐν ᾧ, i. e. οὗ. Novi claves

ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ· σὺ δ' εὐπειθὴς ἐμοὶ
γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα
καρπὸν, φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς.
κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος,
ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί·
πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια,
θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους,
ἔχουσ' ἐς αἰεὶ τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

ΧΟ. ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,
ἐμὲ παλαιόφρονα, κατά τε γᾶν οἰκεῖν
ἀτίετον, φεῦ, μύσος.
πνέω τοι μένος ἅπαντά τε κότον.
οἲ οἲ, δᾶ, φεῦ.
τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα;
θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ
Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμᾶν
δαναιᾶν θεῶν

domorum, ubi fulmen Jovis asservatur. ἐν οἷς verum putat Linwood.

798. πολλῆς χώρας. Vide Bähr. ad Herod. IV. 109. Hes. Theog. 861. Vobis, inquit, fient e terræ primitiis oblata pro prole et nuptiis. Quæ τὰ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα dixit Cho. 270. Inter τἀκροθίνια, et ἔτ' ἀκροθίνια eligere difficile est. Hoc Herm. Dind.

802. κατά τε γᾶν Med. Rob. infra v. 833. unde hic vulgatum κατὰ γᾶν correxerunt Dind. Linwood. Nec tamen male se habet metrum; vide ad Cho. 790. Est autem κατὰ γᾶν *in terra*; et sententiam pervertit Hermanni emendatio κατὰ γᾶς. De cultu enim suo apud Athenienses minus recte observato queruntur deæ.

808. δαναιᾶν recte sine dubio L. Dindorfius et Linwood, i. e. δηναιῶν. Libri δαμαίαν, δαμαίων. δαμιᾶν vulgo, i. e. δημίων. Ceterum v. 807. pherecrateus est, sequente clausula choriambica, et duo ultimi dochmiaci sunt. Neque enim audiendus Dindorfius, qui penultimam in ἄϊε longam esse statuens metra aliter constituit. Sensus est: iniquæ deorum (Apollinis et

δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι.

ΑΘ. ὀργὰς ξυνοίσω σοι· γεραιτέρα γὰρ εἶ. 810
[καίτοι σὺ μὲν κάρτ' εἶ γ' ἐμοῦ σοφωτέρα,]
φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς.
ὑμεῖς δ' ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα
γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε· προὐννέπω τάδε.
οὐπιῤῥέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος 815
ἔσται πολίταις τοῖσδε· καὶ σὺ τιμίαν
ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως,
τεύξει παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων
ὅσων παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν.
σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς 820
μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλάβας

Minervæ) fraudes sustulerunt me pro nihilo habitam ab antiquis meis honoribus. παρ' οὐδὲν ἔθεντο Ag. 221.

811. Versus, ut opinor, insititius, et ab aliquo intrusus qui non intellexit plenam esse sententiam propter notionem sapientiæ in γεραιτέρα. Græce non dicitur κάρτα σοφωτέρα, et libri claudicante metro præbent vel καίτοι μὲν σὺ, vel καίτοι γε μὴν σὺ, utrumque solœce. καίτοι τὰ μὲν σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα edidit Linwood, *quanquam per ætatem quidem* (τὰ μὲν) *tu me multo sapientior es.* Sed certum, si quid usquam, mihi quidem videtur, ineptum esse additamentum hunc versum; nec in suspicionem non cadit proximus etiam, quem non admodum desiderares, si abesset.

813. Vos vero si in aliam veneritis terram, hanc aliquando desiderabitis: nondum enim ad summam gloriam hi cives mei provecti sunt, sed in posterum vel insigniores erunt; tuque honorificam sedem nacta juxta Erechtheum, tanta munera habebis quanta nusquam alibi reperies. Pro ὅσων libri ὅσην, quod vel corruptum est, vel intercidit versus, quod putat Linwood. Credo equidem mutatum ab aliquo qui ad ἕδραν pertinere putavit. Quanquam verum etiam potest esse οἵαν. Vide Pors. ad Hec. 22. De verbis πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως consule Mülleri Dissertationem, p. 206, qui docet templum τῶν Σεμνῶν θεῶν situm fuisse inter Areopagum et Acropolin, et sic Erechtheo quodammodo contiguum.

νέων, ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι·
μηδ', ἐξελοῦσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων,
ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἰδρύσῃς, Ἄρην
ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.
θυραῖος ἔστω πόλεμος, οὐ μόλις παρὼν
ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως·
ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην.
τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ,
εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν, εὖ τιμωμένην,
χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεστάτης.

ΧΟ. ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,
ἐμὲ παλαιόφρονα, κατά τε γᾶν οἰκεῖν
ἀτίετον, φεῦ, μύσος.
πνέω τοι μένος ἅπαντά τε κότον.
οἲ οἲ, δᾶ, φεῦ.
τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα;

822. *ἀοίνοις*. Quia vinum Furiis non offerebatur. Cf. v. 107. Verum videtur *ἐμμανῆς*, quod conjecit Auratus.

823. *μηδ'*, Angl. *nor yet*. *μήτε* mavult Dind. In proximis alluditur ad gallorum contentiones, ludi genus Atheniensibus in deliciis habitum. *ἰδρύσῃς αὐτήν*, causam belli intestini. Id vero non potuit facere, nisi ex ipsis avibus prius exsecuisset; quare non est causa cur solicitemus participium *ἐξελοῦσα*, nisi quod mire Schol. *ἀναπτερώσασα*. Multum certe proficitur interpungendo post *ἰδρύσῃς*. Libri autem *ἰδρύσῃ κόρη, κάρη*, vel *βάρη*.

826. Hunc locum explanare conatus sum ad Suppl. 628, ubi plura ejusdem generis attuli. *Veniat bellum abunde ei, in quo sit vehemens gloriæ amor;* sc. sed non veniat nobis. *ἐν ᾧ* non est *ἐν ᾧ πολέμῳ*, sed *παρὼν ἐκείνῳ ἐν ᾧ*. Hæc explicatio mihi quidem videtur simplicissima. Recte Scholef. nisi quod tacet de sensu v. 827. "quantumcunque sit, nihil moror, dummodo non sit domesticum."

828. *ἐνοικίου ὄρνιθος*, domestici volucris, sc. galli gallinacei. Comparant Pind. Ol. XII. 20, *ἐνδομάχας ἀλέκτωρ*. *ἐνοίκιον μάχην* ideo non dicit (*οὐ λέγει*), quia malo omine domesticum bellum repræsentabat; quod vidit Schol.

θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ
Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμᾶν
δαναιᾶν θεῶν
δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι.

ΑΘ. οὔτοι καμοῦμαί σοι λέγουσα τἀγαθά·
ὡς μήποτ' εἴπῃς, πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ
θεὸς παλαιὰ, καὶ πολισσούχων βροτῶν,
ἄτιμος ἔρρειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδου.
ἀλλ' εἰ μὲν ἀγνόν ἐστί σοι πειθοῦς σέβας,
γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον,
σὺ δ' οὖν μένοις ἄν· εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν,
οὐτἂν δικαίως τῇδ' ἐπιῤῥέποις πόλει
μηνίν τιν' ἢ κότον τιν', ἢ βλάβην στρατῷ.
ἔξεστι γάρ σοι τῇδε γαμόρῳ χθονὸς
εἶναι δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένῃ.

ΧΟ. ἄνασσ' Ἀθάνα, τίνα με φὴς ἔχειν ἕδραν;

ΑΘ. πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ.

ΧΟ. καὶ δὴ δέδεγμαι· τίς δέ μοι τιμὴ μένει;

845. Schol. εἰ πείθῃ τῷ μειλίγματι τῆς ἐμῆς γλώττης, παράμεινον. Aut accusativo casu ponit μείλιγμα, tanquam scripsisset εἰ σεβίζει τὴν πειθώ, aut hoc voluit: εἰ γλώσσης ἐμῆς μείλιγμά ἐστι σοι σέβας πειθοῦς καὶ θελκτήριον, i.e. πείθει καὶ θέλγει σε.

847. θέλῃς Med. supra ascripto ει. Legendum forsan θέλοις.—οὐ τἂν est οὔ τοι ἄν, minime οὔτε ἄν, quod credit Linwood. Altera solemnis fere formula est in tali sententia. Vide ad Ag. 331.—ἐπιῤῥέπειν, activo sensu, ut Ag. 242.

850. Libri τῇδέ γ' εὐμοίρου, vel ἀμοίρου, vel -ῳ. Elegantissimam Dobræi emendationem (Advss. II. p. 30.) γαμόρῳ non dubitavi post alios admittere, sed non item, quod voluit ille, τῇσδε. Licet, inquit, tibi hic esse terræ incolæ, in omne tempus justo honore dignatæ. Vide Suppl. 607. De εὖ et α confusis vide Pors. ad Orest. 404. Exemplum mox occurrit v. 855, ubi ἀθενεῖν pro εὐθενεῖν habet Robortellus.

854. καὶ δὴ, *fac autem me accepisse*. Cf. Cho. 556. Elms ad Med. 380. Vesp. 1224.

ΑΘ. ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν.
ΧΟ. σὺ τοῦτο πράξεις, ὥστε με σθένειν τόσον;
ΑΘ. τῷ γὰρ σέβοντι ξυμφορὰς ὀρθώσομεν.
ΧΟ. καί μοι προπαντὸς ἐγγύην θήσει χρόνου;
ΑΘ. ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ.
ΧΟ. θέλξειν μ' ἔοικας, καὶ μεθίσταμαι κότου.
ΑΘ. τοιγὰρ κατὰ χθόν' οὖσ' ἐπικτήσει φίλους.
ΧΟ. τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί;
ΑΘ. ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα·

855 860

859. Hujus versus sententiam parum intellexerunt interpretes, qui ἔξεστι μὴ λέγειν pro οὐκ ἔξεστι λέγειν accipiunt. Sensus est, *licet mihi non dicere quod non perficiam;* Angl. *I need not promise what I shall not perform.* Licet mihi, si malim, nihil omnino polliceri. Confer Dem. Mid. p. 538. ἐλθὼν ἐπὶ δεῖπνον, οἷ μὴ βαδίζειν ἐξῆν αὐτῷ, (*whither he need not have gone.*) Plat. Gorg. p. 461. fin. εἰ μὴ ἐξέσται μοι ἀπιέναι καὶ μὴ ἀκούειν σου. Fallitur Linwood, ita adnotans: "Durissimum sane est ἔξεστι μὴ λέγειν pro οὐκ ἔξεστι λέγειν dictum. Ita tamen poeta videtur scripsisse, dum antithesin inter μὴ λέγειν et μὴ τελῶ fortius denotare voluit."

862. τί οὖν; De hiatu vide ad Suppl. 301.

863. Hunc etiam locum vereor ut recte ceperint editores. νίκη κακὴ est euphemismus pro τὸ νικᾶσθαι, (*a defeat*) ut Theb. 713. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός. Vide ad Ag. 915. Intellige igitur, ὁποῖα μή ἐστι κακῆς νίκης ἐπίσκοπα, Angl. *whatever bears not on the subject of defeat;* h.e. ne ut victæ et iratæ diras, sed ut honoratæ bona verba populo precamini. Cf. v. 762. ἐπίσκοπον ut Cho. 119. Hesych. ἐπίσκοπα· τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. Ajac. 976. ἄτης ἐπίσκοπον μέλος. Qui hæc aliter intellexerunt, νείκης ex Hermanni emendatione admiserunt, quam rectissimam vocat Linwood. Sed nequeo dubitare quin rectius etiam se habeat vulgata lectio. Scholefieldius sic explicat: "ita te victam confitere, ut non simul dedecoris aliquid patiaris." Vincuntur certe, et vix tandem placantur Eumenides; nam modo nihil nisi iram et vindictam spirabant (v. 835.) Nunc vero *Eumenides* et cognomine et reipsa fiunt, bonæ deæ, quæ non jam ut ante sterilitatem terræ creaturæ sunt, sed contra fertilitatem. Hortatur igitur Minerva, ne ob iram mala immittant, sed contra ut placatæ bona omnia precentur: ἐφύμνει, inquit, qualia non pertinent ad repulsam, sed

καὶ ταῦτα γῆθεν, ἔκ τε ποντίας δρόσου,
ἐξ οὐρανοῦ τε· κἀνέμων ἀήματα
εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα·
καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον
ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ,
καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν.
τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις.
στέργω γὰρ, ἀνδρὸς φιτυποίμενος δίκην,
τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος.
τοιαῦτα σοῦστι. τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ
πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ
τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

elementorum et tempestatum clementiam, et annonam precare uberrimam. καὶ ταῦτα, κ.τ.λ. *eaque quæ a terra, mari, cœlo feliciter proveniunt.* De solemni hoc voto vide ad Suppl. 670. Et hinc certissimum fit quod emendavit Stanl. in v. 867. βοτῶν pro βροτῶν. Nam arborum, gregum, hominum fetus una semper nominantur.

870. ἐκφορωτέρα. Ad funerum elationes (ἐκφοράς) hic respici putarunt Abreschius, vir non mediocriter doctus, et Müllerus, Dissert. p. 205. Alii intelligunt potius purgamenta hortorum quæ vehiculo eripiuntur, ἐκφοροῦνται, propter v. ἀνδρὸς φιτυποίμενος. Disputatur tantummodo de metaphora. Sensus eodem redit.

872. "τὸ τῶν δικαίων τῶνδ', κ.τ.λ. sc. eorum quæ modo recensui, ἀήματα εὐηλίως πνέοντα, καρπὸν γαίας καὶ βοτῶν, κ.τ.λ." LINWOOD. Equidem mirari satis non possum unde ad opinionem istam venerit. οἱ δίκαιοι opponuntur τοῖς δυσσεβοῦσι, suntque cives, e quorum medio malos eripi vult, tanquam noxias herbas ex horto.—ἀπένθητον, sc. ὑπὸ τῶν δυσσεβούντων οὐ λυπούμενον.

875. ἀστύνικον ἀρειφάτων ἀγώνων spectat ad civicos sc. domesticos ludos, quibus opponuntur θυραῖοι πόλεμοι v. 826. πρεπτὸς certe ad πόλεμον pertinere non potuit. Structuram esse τιμᾶν ἀγώνων, sc. ἔντιμον ποιεῖσθαι, monet Linwood. Non credo. Vult potius, ut opinor, οὕτω τιμᾶν ὥστε εἶναι ἀστύνικον. Confer δορὸς νικηφόρου v. 747. Urbicis certaminibus, inquit, inter mortales conspicui erunt, et iisdem

ΧΟ. δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν, στρ. ά.
οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν,
τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἄρης τε φρούριον θεῶν νέμει,
ῥυσίβωμον Ἑλλάνων, ἄγαλμα δαιμόνων·
ἆτ' ἐγὼ κατεύχομαι,
θεσπίσασα πρευμενῶς,
ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους
γαίας ἐξαμβράσαι
φαιδρὸν ἀλίου σέλας.

ΑΘ. τάδ' ἐγὼ προφρόνως τοῖσδε πολίταις
πράσσω, μεγάλας καὶ δυσαρέστους
δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη.
πάντα γὰρ αὖται τὰ κατ' ἀνθρώπους
ἔλαχον διέπειν·
ὅ γε μὴν κύρσας βαρέων τούτων,

bellicis, ἀρειφάτοις, i. e. qualia gymnasticis exercitationibus et hujusmodi genere ludorum parantur.

879. καὶ Ζεὺς, *etiam Zeus*. Vide sup. ad v. 75. καὶ—τε pro τε—καὶ positum utroque loco credit Linwood. Sed ubicunque hæ particulæ sic concurrunt, καὶ facillime et aptissime reddi potest *etiam*.

885. Libri ἐξαμβρόσαι. Præclara omnino mihi videtur Scholefieldii emendatio, ἐξαμβράσαι, ut mirer eam ne commemoratam quidem esse a diligentissimo editore, Gul. Linwood. Laudat Professor Regius Hesych. ἐκβρασθείη, ἐκβληθείη. Herod. VII. 188. 190. ἐκβρασσομένα. Gregor. Nyssen. Orat. 2. οὐχ ἡ γῆ αὐτομάτως, ὥσπερ τοὺς τέττιγας, ἐξέβρασε. Adde Lycophr. 377. ἐκβεβρασμένων, et 1240, ἐκβράσσων. ἐξαμβρύσαι in novissima editione dedit idem Vir doctus, sc. ab ἐξαναβρύω, quod mihi minus placet quam prior conjectura ἐξαμβράσαι. Aoristum ἔβρυσα nihili esse crediderim. De metro vide ad v. 906.

889. κατανασσαμένη, Angl. *having settled here*. Cf. Vesp. 662. et Elmsl. ad Med. 163.

892. Libri ὁ δὲ μὴ κύρσας. Optime Linwood ὅ γε μήν, *qui tamen*—. Monet idem vir doctus βαρέων ad τὰ κατ' ἀνθρώπους, sc. λάχη pertinere, non ad δαίμονας. Mag-

οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου.
τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν
πρὸς τάσδ' ἀπάγει, σιγῶν ὅλεθρος,
καὶ μέγα φωνοῦντ'
ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει.

ΧΟ. δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα, ἀντ. ά.
τὰν ἐμὰν χάριν λέγω,
φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν τὸ μὴ περᾷν ὅρον
τόπων·
μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος·
μηλά τ' εὐθενοῦντα γᾶ,
ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις,
τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ· γόνος * *
πλουτόχθων ἑρμαίαν
δαιμόνων δόσιν τίοι.

nificus est hic locus de sera criminis pœna. Qui Furiarum iram expertus est, nescit unde veniat calamitas qua vita affligitur; priorum enim facinora, non sua ipsius, quasi silens exitium, in earum potestatem tradunt infelicem hominem. Vulgatum servavit Scholef. et potest quidem esse verum, quanquam minus probabile, hoc sensu: qui vero per vitam non expertus est gravem sortem, non animadvertit causam, (quam sc. majora patiendo intellexisset,) cur obnoxius sit calamitati tacito pede in se ipsum grassanti.

899. τὰν ἐμὰν χάριν, sc. quæ meæ benevolentiæ, non autem Palladi, debentur, quæ sua etiam beneficia modo recensuit.—φλογμός τε, *nempe uredo;* vide ad Suppl. 675. ὄμματα plantarum hic sunt quos *oculos* vocant Latini. Cf. Virg. Georg. II. 73. *Nec modus inserere atque oculos imponere simplex.*—τὸ μὴ περᾷν, κ. τ. λ. *quo prohibeantur ne increscant.*

904. εὐθενοῦντα γᾶ Dobræus pro εὐθηνοῦντ' vel εὐσθενοῦντ' ἄγαν.

906. Desunt duæ syllabæ, fortasse δ' ἀεί. Media in ἑρμαίαν corripi videtur, ut interdum in γεραιὸς, δείλαιος, etc. Vide Monk. ad Hippol. 170. Intelligit autem ἀπαρχὰς, ut consentaneum est, ex terræ frugibus oblatas.

ΑΘ. ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον,
οἷ' ἐπικραίνει; μέγα γὰρ δύναται
πότνι' Ἐρινὺς παρά τ' ἀθανάτοις
τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν, περί τ' ἀνθρώπων
φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν,
τοῖς μὲν ἀοιδὰς, τοῖς δ' αὖ δακρύων
βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι.

ΧΟ. ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας, στρ. β'.
νεανίδων τ' ἐπηράτων
ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε, κύρι' ἔχοντες,
θεαί τ' ὦ Μοῖραι ματροκασιγνῆται,
δαίμονες ὀρθονόμοι,
παντὶ δόμῳ μετάκοινοι,
παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς
ἐνδίκοις ὁμιλίαις,
πάντα τιμιώταται θεῶν.

ΑΘ. τάδε τοι χώρᾳ τῇ 'μῇ προφρόνως μεσῳδός.
ἐπικραινομένων γάνυμαι· στέργω δ'
ὄμματα Πειθοῦς, ὅτι μοι γλῶσσαν

916. Deprecor vero detestorque immaturas mortes et acerba funera: vos autem qui jus et potestatem habetis, (Ζεὺς τέλειος, Ἥρα, etc. vide ad v. 205.) date ut omnes justo matrimonio jungantur virgines. In sequentibus vulgo legitur θεαὶ τῶν Μοῖραι, κ. τ. λ. θεαί τ' Herm. et Linwood, qui iidem interpungendum perspexerunt post ἔχοντες. Omittitur articulus, οἱ ἔχοντες, ut Od. xx. 79. ὣς ἔμ' ἀϊστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Breviter Scholefieldius de vulgata lectione adnotat: "ἔχοντες pro ἔχουσαι." Erant autem Parcæ Noctis filiæ, et idcirco Furiarum sorores. Versus 920. dochmiacus est.

923. ἐπιβριθεῖς, κ. τ. λ. *justo accessu ingruentes.*—πάντα pro πάντη, ut sup. v. 245. παντᾶ ex Dorum usu dedit Linwood.

καὶ στόμ' ἐπωπᾷ πρὸς τάσδ' ἀγρίως
ἀπανηναμένας· ἀλλ' ἐκράτησε
Ζεὺς ἀγοραῖος· νικᾷ δ' ἀγαθῶν
ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός.

ΧΟ. τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν
τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν· [ἀντ. β'.
μηδὲ πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν
δι' ὀργὰν ποινὰς ἀντιφόνους ἄτας
ἁρπαλίσαι πόλεως.
χάρματα δ' ἀντιδιδοῖεν
κοινοφιλεῖ διανοίᾳ,
καὶ στυγεῖν μιᾷ φρενί·
πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος.

ΑΘ. ἆρα φρονοῦσα γλώσσης ἀγαθῆς

931. Ζεὺς ἀγοραῖος, fori et facundiæ patronus. Vide Elmsl. ad Heraçl. 70.

931. ἔρις ἀγαθῶν est certamen utrum hæc an illa populo plus benefactura sit.

936. ἁρπαλίσαι ποινὰς δι' ὀργὰν, ἀντιφόνους ἄτας πόλεως. Plene et perfecte sic dici existimato: δι' ὀργὰν ποινὰς ἁρπαλίσασα, ἀντιφόνους ἄτας ἐγκαταστήσειε. ἄτας, *cædes*, cum notione dementiæ, ut Ag. 1501.—ποινὰς Linwood cum Herm. Dind. quo nihilo facilior redditur loci structura, quantum equidem perspicio.

940. Libri vel κοινωφελεῖ contra metrum, vel κοινοφελεῖ contra analogiam. Quare Hermanni emendatio fere necessaria est. De voce χάρματα, quod hic valet χάριν, vel χάριτας, vide *New Cratylus*, p. 372. Quod additur in proximis στυγεῖν, eo nihil aliud vult quam exprimere notionem ὁμονοίας, i. e. τοὺς αὐτοὺς ἔχειν φίλους καὶ ἐχθρούς. Pendet infinitivus a v. ἀντιδιδοῖεν, ut valeat καὶ ἐν νῷ ἔχοιεν στυγεῖν, subaudito altero verbo per figuram quam vocant grammatici *zeugma*. Rectissime autem se habet antithesis inter φιλεῖν (in v. κοινοφιλὴς) et στυγεῖν.

942. τόδε, sc. τὸ ὁμόφρονας εἶναι.

943. φρονοῦσα et εὑρίσκεις Med. quod extra omnem controversiam positum est. Ceteri φρονοῦσι et εὑρίσκει, contra sensum et metrum.

ὁδὸν εὑρίσκεις;
ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων
μέγα κέρδος ὁρῶ τοῖσδε πολίταις·
τάσδε γὰρ εὔφρονας εὔφρονες ἀεὶ
μέγα τιμῶντες, καὶ γῆν καὶ πόλιν
ὀρθοδίκαιον,
πρέψετε πάντες διάγοντες.

ΧΟ. χαίρετε χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι πλούτου· στρ. γ'.
χαίρετ' ἀστικὸς λεὼς, ἵκταρ ἥμενοι Διὸς,
παρθένου φίλας φίλοι σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ.
Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται πατήρ.

ΑΘ. χαίρετε χὑμεῖς· προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ
στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν.
πρὸς φῶς ἱερὸν, τῶνδε προπόμπων,
ἴτε, καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν
κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτηρὸν

947. Accusativus γῆν pendet a participio τιμῶντες, vel a simili subaudito, quali φυλάσσοντες. Quod mihi quidem non admodum durum videtur. Temere Linwood dedit καὶ γῇ καὶ πόλις ὀρθοδίκαιοι, ex Hermanni sententia. πρέψετε διάγοντες est *conspicui inter gentes agetis.* Sed activam vim habet διαπρέπειν Plat. Gorg. p. 485. fin.

949. αἰσιμίαις libri. Etymol. M. αἶσιμα· ἀγαθά. Angl. *in the blessings of wealth.*

952. De hoc loco videndus omnino Wordsworthius, *Athens and Attica*, p. 97. qui monet theatrum Atheniense sub acropoli et sub ipsa fere Palladis statua, quasi sub alis ejus, positum esse; ut veritatem rei potius quam meram mentis imaginem secutus sit poeta.

957. προτέραν στείχειν, i. e. ἡγεμονεύειν.

959. προπομπὸν libri, contra metrum. Correxit Bentleius.—ὑπὸ, vide Monk. ad Hippol. 1294.

961. ἀτήριον libri, quod item emendavit Bentleius.—χώρας κατέχειν, *arcere a terra*, omnino ut dicitur ἐπισχεῖν τινὸς, εἴργειν πόλεως, et similia. Causa certe non erat cur obelum appingeret Linwood.—ἐπὶ νίκῃ, Cho. 853.

χώρας κατέχειν, τὸ δὲ κερδαλέον
πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ.
ὑμεῖς δ' ἡγεῖσθε, πολισσοῦχοι
παῖδες Κραναοῦ, ταῖσδε μετοίκοις·
εἴη δ' ἀγαθῶν
ἀγαθὴ διάνοια πολίταις.

ΧΟ. χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις, ἐπανδιπλοίζω, ἀντ. γ'.
πάντες οἱ κατὰ πτόλιν, δαίμονές τε καὶ βροτοί,
Παλλάδος πόλιν νέμοντες· μετοικίαν δ' ἐμὴν
εὖ σέβοντες, οὔτι μέμψεσθε συμφορὰς βίου.
ΑΘ. αἰνῶ τε μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων,
πέμψω τε φέγγει λαμπάδων σελασφόρων
εἰς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους,
ξὺν προσπόλοισιν, αἵτε φρουροῦσιν βρέτας
τοὐμὸν δικαίως. ὄμμα γὰρ πάσης χθονὸς
Θησῆδος ἐξίκοιτ' ἂν, εὐκλεὴς λόχος
παίδων, γυναικῶν, καὶ στόλος πρεσβυτίδων
φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι.

968. Vulgo ἐπιδιπλοίζω. ἐπανδιπλοίζω ex Hermanni emendatione libenter recepimus. Cf. ἀνδαίοντες Ag. 296. et vide an legendum ἐπανδίπλοιζε pro ἐπαναδίπλαζε Prom. 836. διπλοίζει Ag. 808.

973. Angl. *ye shall have no cause to be dissatisfied with the circumstances of life.*

975. αἰνῶ τε Herm. Linwood pro vulg. δέ.—φέγγει omnes libri bonæ notæ, et sic recte Linwood, collato Pers. ult. πέμψω τοί σε δυσθρόοισιν γόοις. Supplendum enim αὐτάς. Vulgo autem φέγγη, quod sententia etiam multo minus aptum videtur. Credit autem Müllerus (Dissert. p. 208.) ipsas faces post factam deductionem in cavernam ubi habitare putabantur Furiæ dejectas esse, quod v. πέμψω φέγγη declarare ingeniosius quam probabilius docet. Vide etiam *Theatre of the Greeks*, p. 69. ed. 4.

982. Peracuta est Hermanni dissertatio ad hunc versum, lacunam indicandam esse statuentis, non solum propter verborum in-

τιμᾶτε, καὶ τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρὸς,
ὅπως ἂν εὔφρων ἥδ' ὁμιλία χθονὸς
τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ.

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

βᾶτε δ' ὁμῶς, μεγάλαι φιλότιμοι στρ. ά.
Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες, ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ,
(εὐφαμεῖτε δὲ, χωρῖται,)
γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισι, ἀντ. ά.
τιμαῖς καὶ θυσίαισι τύχαις τ' ἐρίσεπται,

concinnitatem, sed quia tradiderit Harpocration in v. Εὐμενίδες, et ipse auctor argumenti hujus fabulæ, ὡς ἡ Ἀθηνᾶ πραΰνασα τὰς Ἐρινύας, Εὐμενίδας ὠνόμασεν. Obsequutus est Linwood; et fatendum est, idoneam videri causam suspicandi id rectissime factum esse. Nec tamen adeo certa est ista opinio. Nam quod ad ipsum nomen Εὐμενίδας, Æschyleo metro non admodum accommodatum, fieri potest ut idem expresserit poeta in v. εὔφρονες (v. 946. 984.) Digna etiam sunt quæ de hac quæstione expendantur apud Mülleri Dissert. p. 203. not. Ipsas Eumenidas putat vir doctissimus puniceis vestibus ornatas esse; quare ἐνδυτοῖς, κ.τ.λ. in v. 982. vertendum videtur *iis quæ tinctas rubro colore vestes indutæ sunt*, ut prior dativus pendeat a στόλος et λόχος, *comitatus iis quæ*, etc. Turnebiana autem lectio φοινικόβαπτος non temere spernenda est.

986. βᾶτ' ἐν δόμῳ optimi libri. ἐκ δόμων Turn. Steph. Præpositio vix dubium quin spuria sit, neque enim patitur metrum, et causa cur inveheretur in corruptione scripturæ δόμῳ, δόμων, pro δόμως (i.e. δ' ὁμῶς) quærenda est. De ων et ως confusis vide ad Ag. 1366. παῖδες ἄπαιδες idem significare videtur quod παλαιαὶ παῖδες v. 69.

987. εὐθύφρονι libri, contra sensum et metrum. εὔφρονι L. Dindorfius.—χωρῖται pro vulg. χωρεῖτε Hermannus. De ε et αι confusis vide ad Suppl. 940.

989. ὠγυγίοισι, *tenebricosis*, uti hoc adjectivum explicat scriptor acutissimus in Phil. Mus. Cant. II. p. 350.

990. Libri, καὶ τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπται τύχᾳ τε. Nos libentius dedimus quod reponi jussit Linwood quam quod excogitavit Scholefieldius, τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτα τύχοιτε, *omnia consequamini ad justum cultum perti-*

(εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμί,)
ἵλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾷ ἐπῳδ.
δεῦρ' ἴτε, Σεμναί, πυριδάπτῳ
λαμπάδι τερπόμεναι· καθ' ὁδὸν δ'
ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς. 995
σπονδαὶ δ' εἰσόπιν ἐνδᾳδες ἴτων.
Παλλάδος ἀστοῖς Ζεὺς παντόπτας
οὕτω μοῖρά τε συγκατέβα.
ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

nentia. Sed perquam periculosa est hujus versus emendatio.

992. Ultimos hujus fabulæ versus recte constituere sane difficillimum est; nam metra in libris pessime turbantur. Conjicere possis usum esse poetam anapæstis catalecticis, sive quos vocant parœmiacos a v. 992. ad 995. Certe si in stropham et antistropham redigere coneris non multum proficies, nisi violentissima mutatione utaris, quanquam repetitus v. 995. ut in præcedentibus antistrophica indicare videatur. Mensura vocis ἵλαος auctoritatem habet in Homerico ἵλαμαι, et ἱλάσκομαι. Ubicunque longa est prior syllaba, id fit per duplicationem literæ λ, de qua vide ad Cho. 1038.—εὐθύφρονες, *rectes sentientes*, libri omnes. εὔφρονες ἀεὶ Linwood, nimis audacter.

995. ἐπὶ μολπαῖς, *cum cantilenis*. De hoc usu præpositionis vide omnino *New Cratylus*, p. 226. Sic Eur. Bacch. 151. ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει τοιάδ'.

996. Libri σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνδᾳδες οἴκων. Præclara est emendatio quam excogitavit Linwood, nec dubium quin aut vera omnino aut vero proxima.

997. ὁ πανόπτας Herm. Linwood.

998. συγκατέβα. Vide ad Cho. 446. 714.

ΤΕΛΟΣ ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ.

INDEX.

A.

α et εὖ confusa E. 850.
ἀβρότιμος A. 672.
ἀγάλακτος A. 697.
ἀγέλαστος A. 767. C. 27.
ἄγη A. 130. 709.
ἄγκαθεν A. 3. E. 80.
ἀγλαΐσμα C. 185.
Ἀγνιεὺς quasi ab ἄγω A. 1054.
ἀγύρτρια A. 1244.
ἀγώνιοι θεοὶ A. 496.
Accusativus sententiæ subjectus per appositionem A. 218. C. 502.
ἀεξίφυλλος A. 678.
Αἰγίπλαγκτον ὄρος A. 294.
αἰνεῖν, *mentionem facere*, A. 98. 1458.
αἴρειν παρ' οὐδὲν E. 809.
αἰσιμία E. 949.
αἰσχυντὴρ, *adulter*, C. 977.
αἰχμὴ, *indoles*, A. 467. C. 619. E. 770.
ἀκασκαῖος A. 718.
ἀκάτη, ἄκατος, sc. ναῦς, A. 957.
ἀκμαίζειν C. 713.
ἀκροθίνια E. 798.
ἀκρωνία E. 179.
ἀκταίνειν E. 36.
ἀλέκτωρ A. 1649. E. 823.
ἀλιτεῖν, ἀσεβεῖν τινα, E. 259.
ἀλιτρεῖν E. 306.
ἄλλην et ἄτην confusa A. 1239.
ἀλουργίς A. 919.
ἁμάρτια, τὰ, A. 520.
Amazones E. 655.
ἀμφὶ τάρβει, *præ metu*, C. 538.
ἀμφιθαλής C. 386.
ἀμφιλαφὴς A. 985. C. 323.
ἀμφίλεκτος A. 854. 1563.
ἀμφίπτολις C. 66.
ἀμφίσβαινα A. 1204.
ἂν cum subjunctivo solœce A. 1318.
ἄν et ἦν confusa, *ibid.*
ἀναπτερόω C. 221.
ἀνατὶ E. 59. 76.
ἀναφέρειν, *edere*, C. 439.
——— *imputare*, C. 826.
ἀνδρακὰς A. 1573.
ἀνδρολέτειρα A. 1441.
ἀνδροσφαγεῖον A. 1060.
ἀνῆθον, ἀνῆλθον, C. 527.
ἀνίσχει intransitive A. 93.
ἀντήλιος A. 502.
ἀντιδοῦναι ἐπαξίαν, sc. δόσιν, C. 87.
ἀντίμολπον ἄκος A. 17.
ἀντίπαις E. 38.
ἀντιπυργοῦν E. 658.
ἀντιτίσασθαί τινα δίκην τινὸς A. 1234.
ἄνωθεν καθῆσθαι A. 1573.
ἀξυνήμων A. 1027.
ἀξύστατος A. 1443.
ἄοζοι A. 223.
ἀπαιόλημα C. 989.
ἀπαλλάσσειν intransitive A. 1260.
ἀπαναίνεσθαι E. 930.
ἀπαξιόω E. 345.
ἄπαρχος A. 1198. C. 651.
ἀπατιμάζω E. 95.
ἀπέρωτος ἔρως C. 590.

ἀποζυγῆναι πόδας C. 663.
Ἀπόλλων lætitiæ deus A. 1027. E. 176.
ἀπομούσως A. 774.
ἀποστέργειν, *detestari*, A. 482.
ἀποχρήματος C. 267.
ἀπριγκτόπληκτος C. 417.
ἀπρόσκοπος E. 105.
ἄπτερος φάτις A. 267.
ἄπυρα ἱερά A. 70.
ἀρὰ δημόκραντος A. 444.
Ἀραχναῖος A. 300.
ἀργίας A. 114.
ἀργυρώνητος A. 922.
Argivum fœdus E. 735.
Ἄρειος πάγος E. 655.
Areopagitæ E. 674.
ἀρκύστατα, ἀρκύσματα, E. 112.
ἀρπαλίζειν E. 938.
ἀρχαιόπλουτος A. 1010.
ἀσπιδοστρόφος A. 798.
ἀστρόφοις ὄμμασιν C. 91.
ἀστύνικος E. 875.
ἀσφάδαστος A. 1264.
Ἀσωπὸς A. 288.
ἀταύρωτος A. 236.
ἀτέλεια E. 341.
ἀτημέλητος A. 864.
ἀτίτης, ἄτιτος, A. 72. E. 246.
ἀτρίακτος C. 331.
αὐδᾶσθαι E. 358.
αὐτάρκης C. 744.
αὐτόκωπος C. 156.
αὐτότοκος A. 135.
αὐτοῦ, *ibi*, A. 1568.
αὐτουργία E. 322.
αὐτόφορτος C. 662.
ἀφιεροῦσθαι E. 429.
ἄφρακτος, ἄφραστος, C. 178.
ἀφρόντιστος τινὸς A. 1348.
ἀχηνία A. 409. C. 293.
ἀωρόννυκτος C. 31.

B.

βαίνειν τι, *accedere ad*, C. 617.
βακχεία C. 685.
βάλλειν, subaudito ἑαυτὸν, A. 1143. C. 565.
βιβάω E. 76.
βλάπτειν, *cursu impedire*, A. 119.
βλάπτειν et βλαστεῖν confusa C. 580.
βοᾶν, βοηθεῖν παρά τινα, C. 394.
βοτῶν et βροτῶν confusa E. 867.
βουκολεῖν, -εῖσθαι, A. 652. E. 78.
βουλὴν καταῤῥίψαι A. 857.
βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ A. 36.
βρέτας E. 80.
βωμὸς δίκης E. 511.

Γ.

γάγγαμον A. 352.
γαθεῖν pro γηθεῖν C. 759.
γάμορος E. 850.
Γείλισσα C. 719.
γενέθλιος δόσις E. 7.
Genitivus absolutus, subaudita persona, A. 938. 1395.
γεραρὰ, τὰ, A. 701.
γηράσκειν, γηρᾶναι, C. 894.
Γηρυὼν A. 843.
γίγνεται cum infinitivo E. 211.
γνώσει τάχα, formula minandi, A. 1627. C. 297.
γονίας ἄνεμος C. 1056.
Γοργόνες E. 48.
Γοργῶπις λίμνη A. 293.
γυναικόβουλος C. 615.

Δ.

δαιμονᾶν C. 557.
δακτυλόδεικτος, δακτυλοδεικτεῖν, A. 1303.

Δαυλιεὺς C. 661.
δαφοινὸς C. 597.
δὲ, *tunc, inquam*, A. 198.
δειμαίνειν, *terrere*, E. 494.
δειματοσταγὴς C. 827.
δειματοῦσθαι C. 830.
δεμνιοτήρης A. 52. 1424.
δενδροπήμων βλάβη E. 898.
δεξιοῦσθαι θεοῖς A. 825.
δέχεσθαι, de omine, A. 1631.
Δηλία χοιράς E. 9.
—— λίμνη E. 9.
δημόσιοι vel φαρμακοὶ E. 294.
δήποτε A. 560.
διαῤῥύδην C. 59.
διαφέρειν C. 60.
δίαυλον A. 335.
δίκαια pro δίκη A. 785. E. 392.
δίκην εἰσάγειν E. 552.
—— διαγνῶναι E. 679.
διόσδοτος A. 1362. E. 596.
δίφυιος, διφυὴς, A. 1445.
δίψη, δίψα, C. 743.
δόλιος et δούλιος confusa A. 1497.
δράσαντι παθεῖν, proverbium, C. 305.
δρόσοι λεόντων A. 139.
δυσαυλία A. 538.
δυσοδοπαίπαλος E. 365.
δυσοίζω A. 1287.
δυσόμματος E. 459.
δυσπαλεῖν E. 529.
δυσπήμαντος E. 459.

E.

ἐγγράφειν C. 686.
ἐγκατιλλώπτειν E. 113.
εἰ cum optativo et ἄν A. 903.
— cum subjunctivo A. 1299. C. 174. E. 225.
εἰ δ' οὖν A. 659. 1009.
εἶεν, ἀκούω, C. 644.
ἐκνόμως E. 92.
ἐκπάτιος A. 49.
ἐκπρᾶξαι A. 1246.
ἐκτελεῖν A. 105.
ἐκτολυπεύειν A. 1000.
ἐκφάτως A. 686.
ἐκφορώτερος E. 870.
ἐλκαίνειν C. 828.
ἔμμοτος C. 462.
ἔμπαιοι τύχαι A. 180.
ἐμπᾶς C. 678.
ἐμπολᾶν (μάχην) E. 601.
ἐνοίκιος ὄρνις E. 828.
ἐντελὴς C. 242.
ἐξαγίζειν A. 624.
ἐξαμβράσσω E. 885.
ἐξαφρίζεσθαι A. 1034.
ἐξεικασμένος A. 1215.
ἐξηγεῖσθαι C. 110.
ἐξορθιάζειν C. 263.
ἐπακρίζειν C. 918.
ἐπαμβατήρ C. 272.
ἐπανδιπλοίζω E. 970.
ἐπανθίζειν A. 1434. C. 143.
ἐπαρκεῖν A. 370.
ἐπασσυτεροτριβὴς C. 418.
ἐπέτειος A. 985.
ἐπεύθυνος C. 702.
ἐπήβολος A. 525.
ἐπιγλωσσᾶσθαι C. 1034.
ἐπιζευγνύναι C. 1033.
ἐπιθέσθαι θύος A. 1381.
ἐπιθοάζειν, ἐπιθεάζειν, C. 841.
ἐπιλεχθῆναι A. 1475.
ἐπινέμεσθαι A. 469.
ἐπινωμᾶν E. 301.
ἐπιξενοῦσθαι A. 1291.
ἐπίξηνον A. 1248.
ἐπιῤῥέπειν, active, A. 242. E. 848.
ἐπιῤῥοιζεῖν E. 402.
ἐπίσκοπος C. 119. E. 492. 863.

ἐπίστρεπτος C. 342.
ἐπιστροφαὶ δωμάτων E. 518.
ἐπίφορος C. 797.
ἐπιχραίνειν E. 663.
ἐπίψογος A. 594.
ἐποπτεύειν C. 1.
ἐπουρίζειν E. 132.
Ἐρεχθεὺς E. 817.
ἐρικύματος A. 117.
ἐρίσεπτος E. 990.
ἔσω, *intra*, A. 1019. 1314.
εὐδάκρυτος C. 173.
εὔδειπνα, εὔδειπνοι, C. 475.
εὐεστὼ A. 630. 902.
εὐθενεῖν E. 855. 868. 904.
εὐθήμων C. 76.
εὐθνήσιμος A. 1264.
εὐθυδίκαιος E. 382.
εὐθυπορεῖν A. 975.
εὐξύμβολος C. 162.
εὐπέμπελος E. 454.
εὐπροσωπόκοιτος C. 956.
εὐσεβεῖν θεοὺς A. 329.
εὐστομεῖν C. 984.
εὐφιλόπαις A. 700.
εὐφροσύνη C. 773.
εὐχέρεια E. 471.
ἔφεδρος C. 851.
ἐφοδεύω, -όω, C. 715.

Z.

ζυγῖται A. 1596.
ζωπυρεῖν A. 1596.

H.

ἡμερεύω C. 582.
ἡμερόω E. 14.
ἠνεμόεις C. 582.
ἠνιοστροφῶ C. 1011.
ἤσομεν, οἴσομεν, confusa C. 554.

Θ.

Θέμις E. 2.
θέμις, τὸ μὴ, *religio*, C. 630.
θεοὶ ἀγοραῖοι, ὕπατοι, χθόνιοι, etc. A. 90.
Θεστιὰς C. 595.
θέσθαι εὖ πεσόντα A. 32.
—— παρ' οὐδὲν A. 222.
—— γέλων ἐντὸς ὀμμάτων C. 725.
θεσφατηλόγος A. 1416.
θήγαναι A. 1514. E. 821.
θρανῖται A. 1595.
θρηνεῖν ζῶσα C. 912.
θριγκόω A. 1254.
θρόμβον et θρόνον confusa E. 158.
θύειν, *furere*, A. 1206.
θῦμα λεύσιμον A. 1087.
θυμοβόρος A. 103.
θυοσκινεῖν A. 87.
θυραῖος, *ante fores*, A. 1022.
θυροκόπος A. 1166.
θώμιγξ E. 173.
θωῦσσειν A. 866.

I.

ἰάπτειν, *dicere*, A. 1526.
ἰηλεμίστρια C. 416.
Ἰξίων E. 419.
ἰσάργυρος A. 932.
ἰσόμοιρος C. 311.
ἰσοτρίβης, ἰστοτρίβης, A. 1418.
ἰσόψηφος E. 711. 762.
ἰχνοσκοπεῖν C. 220.

K.

καθάρματα C. 90.
καθήκειν, *descendere*, C. 446.
καθιέναι λαῖφος E. 525.
καὶ δή, *fac*, E. 854.
καὶ—δὲ E. 65.

καὶ—τε pro τε—καὶ E. 75.
καινίζειν A. 1038. C. 483.
καιρὸς, *scopus*, A. 356.
κακκυηγέτις E. 222.
καλὸς et κακὸς confusa C. 138.
καλλίπαις A. 737.
κάλυμμα novæ nuptæ A. 1149.
καναχὴς C. 145.
καρανιστὴρ E. 177.
καταγνῶναι δίκην E. 543.
καταινεῖν, *promittere*, C. 693.
κατανάσσασθαι E. 889.
καταξιῶ A. 555.
καταπτακών E. 243.
καταφθατούμενος E. 376.
καταψεκάζω A. 544.
κατηρεφὴς πους E. 284.
κατηρτυκὼς E. 451.
κάτοικος A. 1257.
κατολολύζειν τινὸς A. 1087.
κάτοπτρον, κάτοπτον, A. 298. 812.
κεκασμένος E. 736.
κελευθοποιοὶ E. 13.
κεροτυπεῖσθαι A. 638.
κιγχάνει, κιχάνει, C. 611.
Κίλισσα C. 719.
Κίσσιος C. 415.
κλωστὴρ C. 498.
κνισωτὸς C. 476.
κοιμᾶσθαι φρουρὰν A. 2.
κοινοφιλὴς, κοινωφελὴς, E. 940.
Κόρος et Θράσος, proles Ὕβρεως, A. 744.
κόρσαι C. 274.
κουρόβορος A. 1490.
κρεκτὸς C. 807.
κριθῶν πῶλος A. 1619.
κροκοβαφὴς A. 1090.
κρόκου βαφαὶ A. 230.
κτάμενος C. 793.
κτένες A. 1572.
κυπτὸς C. 760.
κυρεῖν τι C. 694. 701.
κυρῶσαι δίκην E. 551.
κῶμος A. 1160.
Κωρυκὶς πέτρα E. 22.

Λ.

λάκτισμα δείπνου A. 1579.
λαμπαδηφόροι A. 303.
λαμπρὸς de vento A. 1151.
λαμπτηρουχία A. 863.
λαπαδνὸς, λέπαδνον E. 532.
λάπη E. 365.
Lemnia facinora C. 623.
λῆξις E. 481.
λιχὴν C. 273. E. 754.
λιψουρία C. 743.
λοχῖται A. 1628.
λύτρον C. 42.

M.

Macistus mons A. 280.
μαράγνη C. 367.
μασχαλίζειν C. 431.
ματεύω, μαστεύω, A. 1062. E. 238. C. 211.
μάτη C. 904.
μὲν—τε C. 962.
μεσολαβὴς E. 152.
Μεσσάπιος A. 284.
μεταγνῶναί τι A. 214.
μέτοικοι de læsis avibus A. 57.
μὴ οὐ A. 1141.
μιάστωρ E. 169.
μινύθω E. 352.
μινύρεσθαι A. 16.
Μίνως C. 607.
μίσητος, *impudicus*, A. 1199.
μύραινα C. 981.
μωμᾶσθαι A. 268.

N.

νείρα A. 1455.
νεοκρὰς C. 336.
νῆστις πόνος A. 322.
—— δύη A. 1599.
νίκη κακὴ E. 863.
Νῖσος C. 608.
Nominativus pendens E. 96. C. 511. 1048.
νόμῳ et ὁμοῦ confusa A. 1178.
νυκτίπλαγκτος A. 12. 321. C. 515. 738.
νυκτίσεμνος E. 108.
νυμφόκλαυτος A. 726.

Ξ.

ξουθὸς A. 1111.
ξυνωρὶς A. 626. C. 969.
ξυροῦ ἀκμή C. 869.

O.

ὀβρίκαλα A. 141.
ὅδιον κράτος A. 104.
ὀμματοστερὴς E. 900.
ὅμοιαι λαβαὶ C. 489.
ὅμοιον, *perinde est*, A. 1375. E. 231.
ὁμοιοπρεπὴς A. 766.
ὅμοιος, an cum genitivo, C. 198.
ὁμότοιχος A. 974.
ὄμφαξ A. 943.
ὄναρ pro κατ' ὄναρ E. 82.
ὄνειδος ἀντ' ὀνείδους A. 1537.
ὀπισθόπους, -πος, C. 700.
Optativus optativum sequitur E. 288.
Optativus sine ἄν A. 535. 1016. C. 585.
ὅπως ἄν cum optativo A. 355.
ὅρκοις αἱρεθῆναι E. 461.
ὅρκον δοῦναι, δέξασθαι, E. 407.
ὁρμαίνειν A. 1359.
ὁρμίσαι, ὁρμῆσαι, C. 520.
ὅτε cum subjunctivo A. 740.
οὐθαρ C. 523.
οὐρανομήκης A. 92.
οὐρίζειν C. 309.
οὐριοστάτης C. 806.
ὀφθαλμωρύχος E. 177.
ὄφις, *sagitta*, E. 172.
ὀχετεύεσθαι A. 840.
ὀψίκοιτος A. 862.

Π.

παγκαίνιστος A. 933.
παθήματα μαθήματα A. 169. 241.
παιδολύμας, -μὰς, C. 595.
παίσας, πταίσας, πήσας, A. 1602.
παιώνιος A. 495.
παλαιστὴς, *amator*, A. 1177.
παλίγκοτος A. 836. 847.
παλίμποινα C. 778.
παλίντονα βέλη C. 155.
παλιντυχὴς A. 450.
Παλλὰς προναία E. 21.
πανάρκετος C. 61.
παντόφυρτος E. 524.
παρὰ τὸ μὴ, *quominus*, C. 945.
παρ' αὐτὰ, *similiter*, A. 716.
παραγγέλλειν A. 280.
παρανικᾶν C. 590.
παράσημος A. 754.
παρασκηνοῦν E. 604.
παρασκοπεῖν A. 1223.
παρηγορία A. 95.
πάρηξις A. 539.
Παρνασὸς an Παρνησσὸς E. 11. C. 554.
παροψώνημα A. 1422.
πατεῖν πύλας C. 719.
πεδαίχμιος C. 580.
πεδάορος C. 581.

πέδοι πατεῖν A. 1328. C. 631.
πειρὰ C. 845.
πεισίβροτον C. 354.
πεμπάζειν E. 718.
πέρα, ἡ, A. 182.
Πενθεὺς E. 26.
πεπραμένος C. 125.
περὶ et παρὰ confusa A. 1330. C. 835.
περιβαλεῖν τινά τινι C. 567.
περιγραφὴ C. 199.
περίπεμπτα A. 87.
περιστιχίζειν A. 1354.
περὶ φόβῳ, περιφόβως, C. 32.
Περσεὺς C. 816.
πευθὼ et πειθὼ confusa A. 87.
πλάστιγξ C. 282.
πλατὸς an πλαστὸς E. 53.
πλειστηρίζομαι C. 1018.
Πλειστὸς ποταμὸς E. 27.
πληθύνομαι A. 1341.
πλουτογηθὴς C. 786.
ποδένδυτος C. 985.
ποδήρης στύλος A. 871.
ποδόψηστρα A. 899.
πόνοι, *divitiæ*, C. 130.
πορφυρόστρωτος A. 883.
πράξασθαι an φράξασθαι πάγας A. 796.
πρέπειν de quovis sensu A. 1282.
πρεσβεύειν A. 1271. C. 620. E. 1.
προβατογνώμων A. 768.
προνέμειν E. 303.
προπράσσειν C. 820.
προσεικάζειν C. 10. A. 158.
πρόσειμι, *adsum*, E. 233.
προσθόδομος C. 314.
προσικέσθαι τινὸς C. 1022.
προσίκτορες θεοὶ E. 118.
πρόσπαιος A. 338.
προστατήριος A. 949.
προστρόπαιος E. 423. C. 279.
πρόσφορος cum genitivo C. 698.
προχαλκεύειν C. 635.
πυκήεις, πευκήεις, C. 378.
Πυθόκραντος A. 1226.
Πυθοχρήστης C. 926.
Πυθόχρηστος C. 887.

P.

ῥαγῆναι, de anchora, A. 488.
ῥαντήριον A. 1060.
ῥαφεὺς A. 1582.
Relativum cum optativo, sensu εἰ, E. 696.
ῥοιβδεῖν E. 382.
ῥοπὴ δίκης C. 53.
ῥυθμὸς C. 783.
ῥυσίβωμος E. 880.
ῥύσιον A. 518.

Σ.

σάγη C. 551.
Σαρωνικὸς πορθμὸς A. 297.
σαφηνέω, σαφηνὴς, C. 189.
σέβειν, *probare*, A. 753. 1590.
σεσαγμένος A. 627.
σκιὰ in pictura A. 1299.
Σκύλλαν C. 604. A. 1204.
σπλάγχνα A. 966.
σπορητὸς A. 1363.
στάζειν πρὸ καρδίας A. 172.
στέργηθρον C. 233. E. 183.
στέφη, *libationes*, C. 87.
στρόβος A. 640.
Strophius A. 854. C. 666.
στρωματοφθορεῖν A. 921.
Subjunctivus deliberativus C. 169.
συγκαταβῆναι C. 714. E. 990.
συλλύειν C. 286.
συμβάλλεσθαι C. 1000.
σύμμετρος C. 219.

σύμφυτος A. 107. 148.
σύναρθρον A. 245.
σύνδικοι, συνήγοροι, E. 549.
συνδίκως A. 1579.
συνειδέναι τί τινι C. 208.
συνεμβολή, -ον, A. 956.
σφενδόνη, *jactura*, A. 980.
σωκεῖν E. 36.

T.

τάδε et ταῦτα confusa C. 216.
ταλαντοῦχος A. 427.
ταράσσειν, *vocem ciere*, C. 323.
ταριχεύω C. 288.
ταυρούμενος C. 267.
τε verbum copulat cum participio A. 99. C. 548.
τε — μηδὲ C. 1033.
τεθυμένος, *devotus*, E. 316.
τέλειος Ζεὺς A. 946. E. 205.
τελεῖσθαι ἐς τι A. 68.
τῖμος C. 902.
τιτηνὸς C. 391.
τομὴ C. 222.
τοκεὺς E. 629.
τορῶς A. 26.
τρία παλαίσματα E. 559.
τριβὴ A. 450. C. 736.
τρίβος, *attritio*, A. 190. 382.
τριγέρων C. 306.
τρίμοιρος A. 845.
τριπάχυιος A. 1452.
τρὶς ἐξ βαλεῖν A. 33.
Τρίτων E. 283.
τροπαία, sc. αὖρα, A. 212. C. 762.

Y.

ὑδαρὴς A. 771.
ὔμμε pro ὑμᾶς E. 590.
ὑπέγγυος C. 35.
Ὑπερβόρεοι C. 365.
ὑπερδικεῖν τινὸς E. 622.
ὑπερθεῖν ἄκραν E. 532.
ὑπογραφὴ C. 201.
ὑπόδικος χερῶν E. 250.
ὑπόδοσις E. 481.
ὑποκλαίων A. 69.
ὑποπτέρως C. 592.
ὑπορχεῖσθαι C. 1014.
ὑπτίασμα de athletis A. 1256.

Φ.

φαιδρύντρια C. 746.
φαίνεσθαι, *argui*, A. 576.
φαιοχίτων, φαιοκχίτων, C. 1038.
φελλοὶ C. 497.
φερέγγυος E. 87.
φεύζειν A. 1279.
φηλόω A. 475.
φημίζεσθαι A. 612.
φθίμενος, φθίμμενος, C. 395.
φιλήτης, φηλήτης, *fur*, C. 988.
Φινεὺς E. 50.
φιτυποίμην E. 871.
φλέδων A. 1166.
Φοίβη E. 7.
φοινικόβαπτος E. 982.
φράσσειν ὕψος A. 1347.
φρενοδαλὴς E. 317.
φροιμιάζεσθαι A. 1325.
φροίμιον E. 137.
φυτάλμιος A. 318.

X.

χαλκοῦ βαφαὶ A. 595.
χαμαιπετὴς A. 893. C. 951.
χεῖλος et χειρὸς confusa A. 790.
χελιδών de peregrina A. 1017.
χλαῖνα A. 845.

χλοῦνις E. 179.
χρὴ cum dativo E. 678.
χρόνῳ κλυτός C. 639.
χρυσαμοιβὸς A. 426.
Χρυσηΐδες A. 1414.
χωρίτης E. 988.

Ψ.

ψεκὰς A. 1512.
ψῆφον, non ψήφους, in judicio, A. 678.
ψήφῳ, ἐν, A. 553.
ψύθος A. 462. 970.

Ω.

ὠγύγιος E. 989.
ὠμματωμένος C. 839.
ων et ως confusa A. 1366.
ὥραν pro ὥρᾳ E. 109.
ὡς, *quemadmodum utinam*—A. 310.
ὡσπερεὶ A. 1190. 1388.
ὥσπερ οὖν A. 1142. 1400.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

AGAM. In not. ad v. 96. l. 4. pro μύχων lege μυχῶν.

v. 106. in textu, pro πειθῶ, quod dederunt Blomf. Scholef., lege πειθώ.

In not. ad v. 118. l. 7. pro *ipso* legendum *ipsa*.

In not. ad v. 404. l. 6. pro *absunt* corrige *absint*.

In textu, v. 428. Vulgatum βαρὺ ψῆγμα fortasse servandum est, quia auri ramenta, quæ ponderosa sunt, in animo habuisse videtur poeta ob præcedens v. χρυσαμοιβός.

In textu, v. 647. Ad vv. Τύχη σωτὴρ omnino consule quæ adnotavit Donaldson ad Pind. Ol. VIII. 20.

In not. ad v. 918. pro *qui* lege *quæ*.

In textu, v. 1096. pro μελαγκέρων lege μελάγκερων.

In not. ad 1595. l. 5. corrige pravum accentum in θρανίτων etc. legendo θρανιτῶν etc.

In textu, v. 1612. Legendum, opinor, ὃς οὐδ' ἐπειδὴ, κ. τ. λ. Demosth. πρὸς Φορμ. p. 907. οὐδ' ἂν νῦν — οὐκ ἄν ποτ' ἐλάχομεν τὴν δίκην αὐτῷ.

CHOEPH. In not. ad v. 79. pro δοκέω lege καλέω.

In p. 139. pertinet ultima adnotatio ad v. 297. in proxima pagina.

Ad v. 834. hæc casu omissa sunt, quæ frustra jubetur lector consulere ad Ag. v. 280. "παρελθεῖν vel παραστείχειν δόμους dicitur is qui introit domum admissus a portitore, qui παρίησι, præterire se sinit hospitem. Hinc παρῆκεν *transmisit* Ag. 282. Vide Elmsl. ad Med. 1105. Theocr. XV. 61. παρενθεῖν εὐμαρές; Nubb. 853. εἴσω παρελθών. ἔσω πάρειμι Helen. 451. Sed παραστείχειν δόμοις sup. v. 559. non est *intrare*, sed *præterire* domum; unde dativo casu consulto utitur poeta."

In textu, v. 870. pro δικὴν lege δίκην.

In textu, v. 1038. φαιοχίτωες typographorum culpa pro φαιοχίτωνες. Exemplis in nota citatis adde σάκκος et σάκος Acharn. 745. 822. πελέκκησεν Hom. Od. v. 244. διαλακκήσασα Nubb. 410.

EUMEN. In textu, v. 197. pro προπομπούς lege προπόμπους.

Ad v. 847. Magis Attica dictio est θέλεις quam θέλοις, ut docuit Stallb. ad Plat. Symp. p. 208. C.

FINIS.

A LIST

OF

CLASSICAL WORKS,

RECENTLY PUBLISHED BY

J. & J. J. DEIGHTON,

Booksellers to H. R. H. the Chancellor of the University, and Agents to the University,

CAMBRIDGE.

Æschylus. Eumenides. Recensuit et illustravit J. Scholefield, A.M., &c. 8vo. 4*s.* 6*d.*

Æschylus. Appendix ad editionem Cantabrigiensem novissimam. Confecit J. Scholefield, A.M. &c. 8vo. 1*s.* 6*d.*

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΕΡΣΑΙ.

Æschyli Persæ. Brevi Commentario Instruxit Fredericus A. Paley, A.M., Coll. Div. Joh. Cant. 8vo. 3*s.* 6*d.*

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

Æschyli Prometheus Vinctus. Brevi commentario instruxit, F. A. Paley, A.M.,Coll. Div. Joh. Cant. 8vo. 4*s.*

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ. **Æschyli Supplices. Recensuit, emendavit, explanavit,** Fredericus A. Paley, A.M., Coll. Div. Joh. Cant. 8vo. 6*s.*

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΟΡΕΣΤΕΙΑ. **Agamemnon, Choephori,** Eumenides. Recensuit, et brevibus notis instruxit. Fredericus A. Paley, A.M., Coll. Div. Joh. Cant. 8vo. 7*s.* 6*d.*

The Plays separately:

Agamemnon.....4*s.*
Choephori.....3*s.* 6*d.*
Eumenides .....3*s.* 6*d.*

Æschylus. Prometheus Vinctus. The Text of Dindorf, with Notes compiled and abridged by J. Griffiths, A.M., Fellow of Wadham College, Oxford. 8vo. 5*s.*

Æschylus. Septem Contra Thebas. The Text of Dindorf, with Notes compiled and abridged by J. Griffiths, A.M., Fellow of Wadham College, Oxford. 8vo. 5*s.*

Alford (Rev. H.) ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ. Passages in Prose and Verse from English Authors for translation into Greek and Latin; together with selected Passages from Greek and Latin Authors for translation into English: forming a regular course of Exercises in Classical Composition. 8vo. cloth, 6*s.*

Aristotle. A Life of. Including a Critical Dis-cussion of some Questions of Literary History connected with his works. By J. W. Blakesley, M.A., late Fellow and Tutor of Trinity College, Cambridge. 8vo. 8*s.* 6*d.*

Arundines Cami. Sive Musarum Cantabrigien-sium Lusus Canori; collegit atque edidit H. Drury, A.M. Editio tertia, 8vo. cloth, 12*s.*

Bibliotheca Scriptorum Classicorum et Græcorum et Latinorum, edidit W. Engelmann. Being an Alphabetical List of Editions, and Translations of Greek and Latin Classics, and Commentaries on them which have been published in Germany from 1700 to 1846. 8vo. 8*s.* sewed.

Demosthenes. Select Private Orations, after the Text of Dindorf; with the various readings of Reiske and Bekker. With English Notes, for the use of Schools. By C. T. Penrose, A.M., Head Master of the Grosvenor School, Bath. 12mo. cloth, 5*s.*

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Ο ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΛΟΓΟΣ. Demosthenis de falsa Legatione. A New Edition, with a careful revision of the Text, Annotatio Critica, English explanatory Notes, Philological and Historical, and Appendices. By Richard Shilleto, M.A., Trinity College, Cambridge. 8vo. 10*s.* 6*d.*

Demosthenes. Translation of Select Speeches, with Notes. By C. R. Kennedy, A.M., Fellow of Trinity College. 12mo. 9*s.*

Dobree (Prof.) Adversaria, &c. edente J. Schole-field, A.M., Græc. Prof. Reg. 2 vols. 8vo. 15*s.*

Vol. I. Containing Notes on the Greek Historians, Orators, Philosophers, &c.

Vol. II. On the Greek Tragedians, Aristophanes, Athenæus, the New Testament, and Latin writers; with Notes on Inscriptions, the Lexicon Rhetoricum, &c.

The following may be had separately:—

Adversaria, vol. I. part 1, 6*s.*
... vol. I. part 2, 5*s.*
... vol. II. part 2, 10*s.*
Lexicon Rhetoricum Cantabrigiense, 1*s.* 6*d.*
Miscellaneous Notes on Inscriptions, 4*s.*

Donaldson (Rev. J. W.) The New Cratylus, or Contributions towards a more accurate knowledge of the Greek Language. 8vo. cloth, 17*s.*

Donaldson (Rev. J. W.) Varronianus. A Critical and Historical Introduction to the Philological Study of the Latin Language. 8vo. cloth, 10*s.* 6*d.*

Donaldson (Rev. J. W.) Constructionis Græcæ Præcepta in usum Scholarum. 12mo. cloth, 2*s.* 6*d.*

Elmsleiana Critica. Sive Annotationes in Hera-cleidas, Medeam, et Bacchas. Selegit suisque et aliorum notus illustravit F. E. GRETTON, A.M., Head Master of Stamford Grammar School. 8vo. 7*s.* 6*d.*

Euripides. Tragœdiæ quatuor, cum notis POR-SONI. Recensuit, suasque notulas subjecit, J. SCHOLEFIELD, A.M., &c. Editio secunda. 8vo. 14*s.*

Euripides. Iphigenia in Aulide. "Effutire leves indigna Tragœdiæ versus." Cambridge Edition, 8vo. 8*s.*

Euripides. Iphigenia in Tauris. Cambridge Edi-tion, 8vo. 5*s.*

Hephæstion. Concerning Metres and Poems. Translated into English, and illustrated by Notes and a Rhythmical Notation; with Prolegomena on Rhythm and Accent. By T. F. BARHAM, M.B. 8vo. 8*s.* 6*d.*

Herodotus. Codicem SANCROFTI manuscriptum denuo contulit reliquam lectionis varietatem commodius digessit annotationes variorum adjecit THOMAS GAISFORD, S.T.P. Editio altera, 2 vols. 8vo. 1*l.* 1*s.*

Kennedy (Rev. Dr.) Selection from the Greek verses of Shrewsbury School, prefaced by a short account of the Iambic Metre and style of Greek Tragedy, and followed by Progressive Exercises in Greek tragic Senarii. For the use of Schools and private Students. 8vo. cloth. 3*s.*

Livy. The History of Rome. By C. W. STOCKER, D.D., late Fellow of St John's College, Oxford. Vol. I. and II. in 4 Parts, 12*s.* each.

Maltby (Bp.) A new and complete Greek Gradus or Poetical Lexicon of the Greek Language, with a Latin and English Translation, &c. Second Edition, 8vo. 1*l.* 1*s.*

Philological Museum. 2 vols. 8vo. 1*l.* 10*s.* ***Each*** *of the six Numbers contained in the* 2 *vols. may be had separately,* 5*s.*

Pindar. Epinician or Triumphal Odes, in four books, together with the Fragments of his lost compositions. Revised and explained by J. W. DONALDSON, A.M., Head Master of Bury School. 8vo. 16*s.*

Plato. Schleiermacher's Introductions to the Dialogues. Translated from the German by W. Dobson, A.M., Fellow of Trinity College. 8vo. 12*s.* 6*d.*

Plautus. Aulularia. Notis et Glossario locuplete instruxit J. Hildyard, A.M., Coll. Christi apud Cantab. Socius. Editio altera, 8vo. 7*s.* 6*d.*

Plautus. Menæchmei. Notis et Glossario locuplete instruxit J. Hildyard, A.M., Coll. Christi apud Cantab. Socius. Editio altera, 8vo. 7*s.* 6*d.*

Seale (Dr.) An Analysis of the Greek Metres. For the use of Students at the Universities. Tenth Edition, 8vo. 3*s.* 6*d.*

Sophocles. With Notes Critical and Explanatory adapted to to the use of Schools and Universities. By T. Mitchell, A.M., late Fellow of Sidney Sussex College, Cambridge. 2 vols. 8vo. cloth, 1*l.* 8*s.*,

Or the Plays separately:

Œdipus Tyrannus. 8vo. 5*s.*
Œdipus Coloneus. 8vo. 5*s.*
Antigone. 8vo. 5*s.*
Ajax. 8vo. 5*s.*
Electra. 8vo. 5*s.*
Trachiniæ. 8vo.
Philoctetes. 8vo. 5*s.*

Tacitus. Historiæ ex editione Brotier. Locis Annalium ab eo citatis, selectis et additis, quibusdam etiam notis subjunctis, ab editore R. Relhan, A.M., 8vo. 12*s.*

Terentius. Ex recensione F. Lindenbrogii, cum notis variorum, Scholiis, et Index Verborum et Phrasium. Edidit J. A. Giles, A.M., &c. 8vo. 8*s.*

Theatre of the Greeks. A series of papers relating to the History and Criticism of the Greek Drama. With a new Introduction and other alterations. By J. W. Donaldson, A.M., Head Master of Bury St Edmund's Grammar School. Fifth Edition, 8vo. 15*s.*

Theocritus. Codicum Manuscriptorum ope recensuit et emendavit Christophorus Wordsworth, S.T.P., Scholæ Harroviensis Magister, nuper Coll. SS. Trin. Cant. Socius et Academiæ Orator Publicus. 8vo. cloth, 13*s.* 6*d.*

A few copies on Large Paper. 4to. 1*l.* 10*s.*

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ. The History of the Peloponnesian War, by Thucydides: Illustrated by Maps, taken entirely from actual Surveys. With Notes, chiefly Historical and Geographical. By Thomas Arnold, D.D. 3 vols. 8vo. Third Edition, 1*l.* 10*s.*

Virgilius. Notis ex editione Heyniana excerptis illustrata. Accedit index Maittairianus. 8vo. 7*s.*

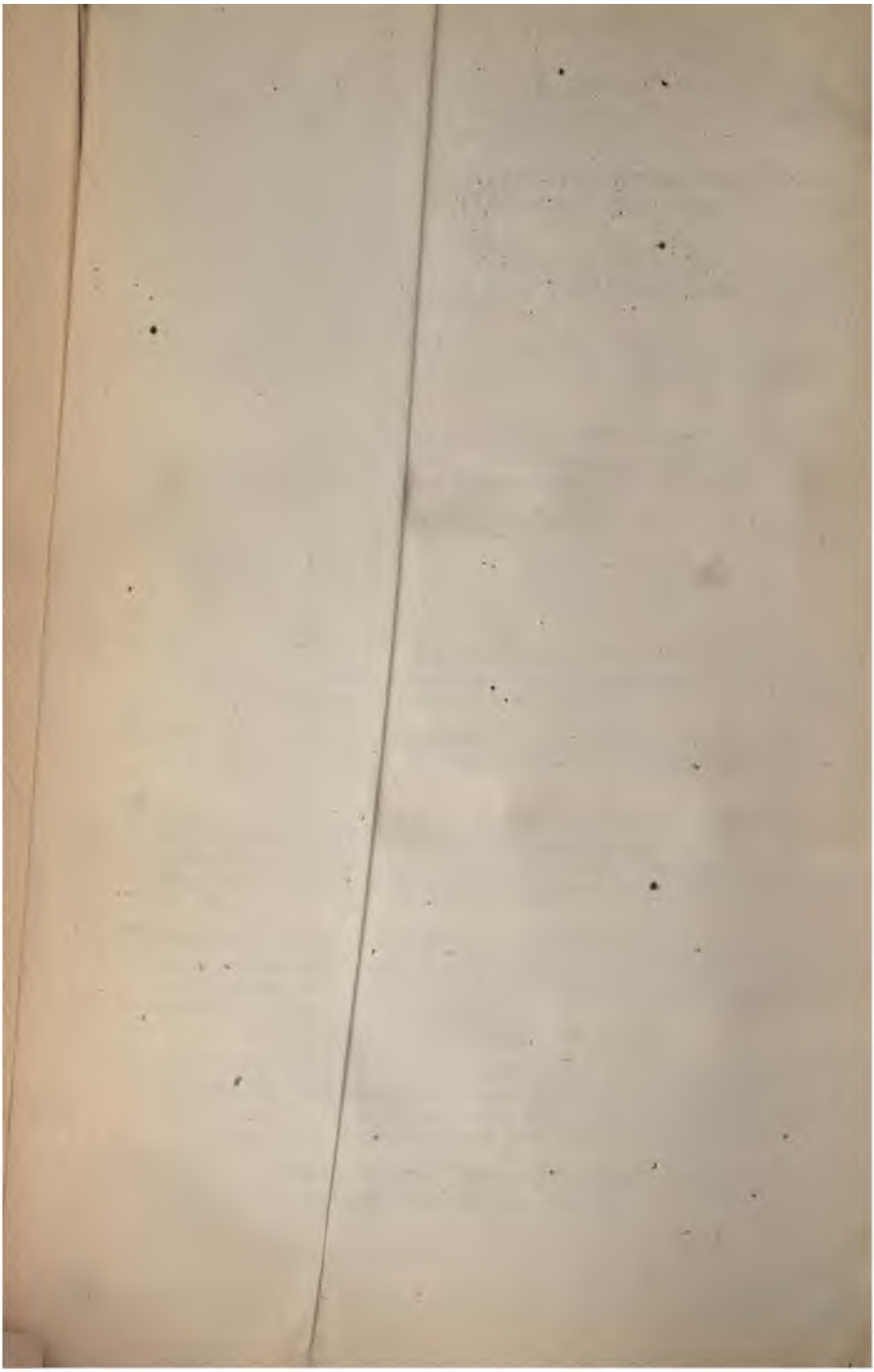

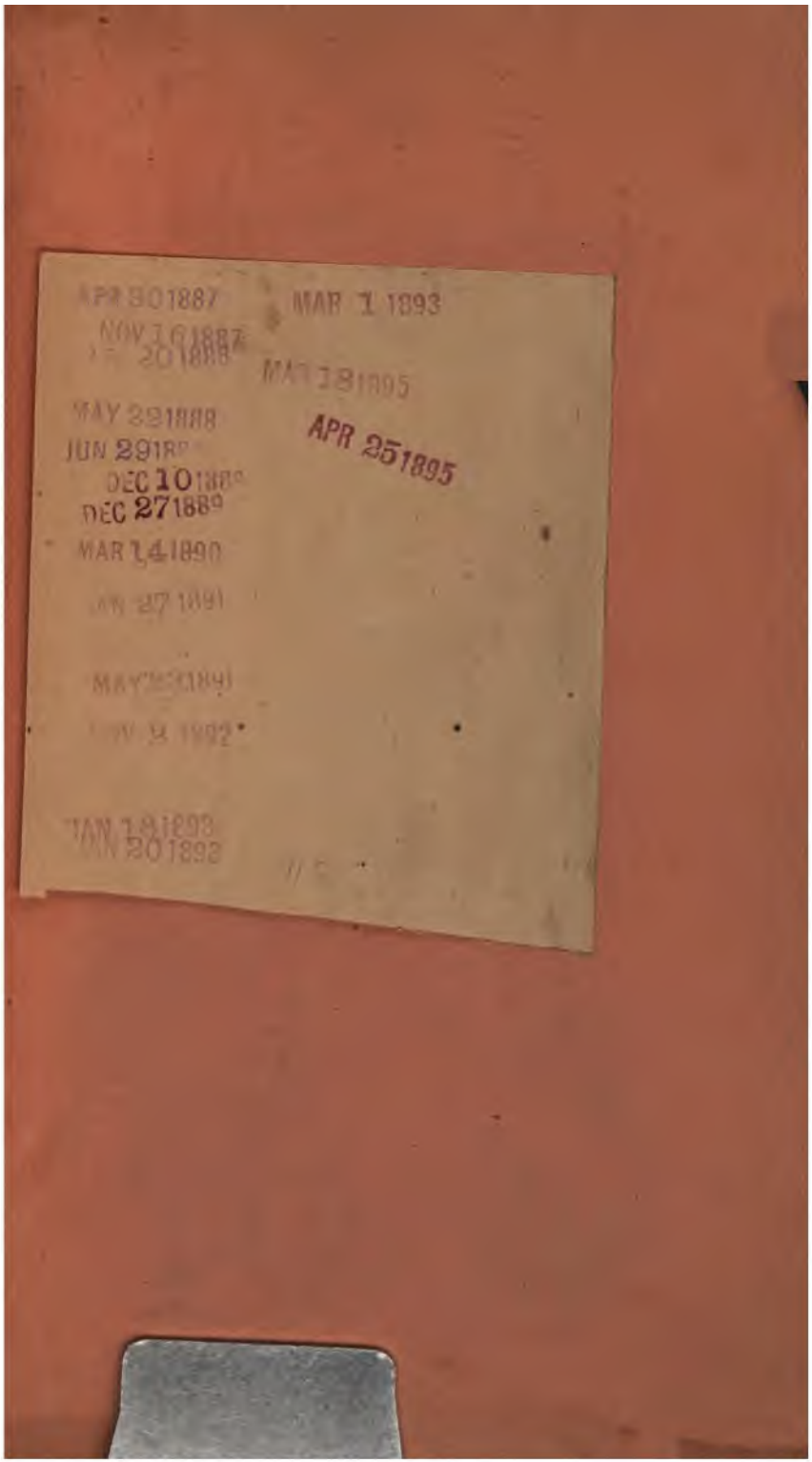
APR 30 1887
NOV 16 1887
DEC 20 1888
MAY 29 1888
JUN 29 1888
DEC 10 1889
DEC 27 1889
MAR 14 1890
JAN 27 1891
MAY 25 1894
NOV 14 1892
JAN 18 1893
JUN 20 1893
MAR 1 1893
MAR 18 1895
APR 25 1895